

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР

БЕЛЯЗАНИЯТ

СЕКВАШ ДЪХА РОМАН, В КОЙТО НИЩО НЕ Е ТАКОВА,
КАКВОТО ИЗГЛЕЖДА!

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР БЕЛЯЗАНИЯТ

Превод: Валери Русинов

chitanka.info

Новините са разтърсващи: директорът на ЦРУ, Харисън Синклер, е убит. Слуховете са тревожни: Синклер е може би предател — или последният честен човек в Управлението.

Неговият зет Бен Елисън — юрист и бивш агент от разузнаването — се опитва да разплете конспиративната мрежа, в която се оказва натикан. Бен е въввлечен в свръхсекретен проект на шпионските служби, свързан с телепатията, който неочаквано ще го надари с „безгранична власт“.

Файндър плете разказа си все по-сложно и по-сложно, натрупвайки загадка след загадка, интрига след интрига.

На Мишел и на Ема

„В един идеален свят няма място за тайни оръжия. Но ние живеем в свят на необявени войни, при които тези оръжия непрекъснато се използват срещу нас и могат, ако не им се противопоставим, отново да ни заварят неподготвени, този път за такъв погром, пред какъвто въображението ни е слабо. И макар да изглежда ненужно да подчертаваме нещо толкова очевидно, тайните оръжия стават неефективни, ако премахнем тяхната тайнственост.“

Сър	Уилям
Стивънсън,	„Мъжът,
когото	наричаха
безстрашен“	

„Бивш агент на КГБ търси работа в сходни области. Тел. Париж, 1–42.50.66.76“

Секретна реклама в
„Интърнешънъл Хералд
Трибюн“, Януари, 1992 г.

„Неограничени пълномощия:

Права, давани на таен агент, ползващ се с изключително доверие, при извънредни обстоятелства да наруши, ако се наложи, заповедите на прекия си началник, за да изпълни изключително важна задача.“

БЕЛЕЖКА КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Събитията от изминалите септември и октомври, които така разтърсиха света, разбира се, няма да бъдат забравени. Но твърде малко, за да не кажем почти нищо конкретно, не бе разкрито на обществеността за случилото се през тези необикновени седмици.

Преди няколко месеца, на осми ноември, получих в дома си в Манхатън пакет, доставен от „Федерал Експрес“. Пакетът, който тежеше 4.1 килограма, съдържаеше ръкопис. Отчасти напечатан на пишеща машина, отчасти написан на ръка. Последвалото разследване не успя да уточни кой точно го е изпратил. Компанията „Федерал Експрес“ успя да установи само, че името върху квитанцията е фалшиво (изходният пункт се оказа Боулдър, Колорадо) и че е платено в брой.

Независимият анализ на ръкописа обаче потвърди нещо, което вече знаех — че почеркът принадлежи на Бенджамин Елисън, бивш оперативен сътрудник на Централното разузнавателно управление и доскорошен адвокат в една уважавана адвокатска фирма в Бостън, Масачузетс. Вероятно Елисън се е погрижил този ръкопис да бъде изпратен, в случай че загине.

Макар да не бях близък приятел на Бен Елисън, ние все пак делихме обща квартира в продължение на един семестър в началните курсове в Харвард. Той беше симпатичен, среден на ръст, с елегантна фигура, тъмнокестенява коса и кафяви очи. Беше доста общителен и смехът му беше заразителен. Няколко пъти бях виждал съпругата му, Моли, и много я харесвах. Когато бащата на Моли, покойният Харисън Синклер, беше директор на ЦРУ, го бях интервюирал по няколко повода. Но познанството ми със Синклер се свеждаше само до това.

Според една много добра поредица статии в „Ню Йорк Таймс“, публикувана наскоро, почти няма съмнение, че изчезването на Бен и Моли във водите край нос Код, Масачузетс, само седмица след събитията, описани в този ръкопис, е най-малкото подозрително. Многобройни разузнавателни източници, на които може да се разчита,

ме убедиха, в хода на неофициалните интервюта, в това, което статиите в „Таймс“ намекваха — че Бен и Моли вероятно са убити, може би от агенти, свързани с Централното разузнавателно управление, заради това, което са знаели. Но докато не се намерят телата им, така и няма да разберем истината.

Но защо тъкмо аз? Защо Бен Елисън е решил да изпрати този ръкопис тъкмо на мен? Вероятно заради моята репутация като сравнително проникновен (поне така си въобразявах) писател, чиято тема е външната политика и разузнаването. Вероятно заради успеха на последната ми книга, „Смъртта на ЦРУ“, породена от едно експозе, написано от мен за „Ню Йоркър“.

Според мен това най-вероятно е станало, защото Бен ме познаваше и ми вярваше. Той е знаел, че аз никога няма да предам неговия ръкопис на ЦРУ или на друга държавна агенция. (Съмнявам се, че Бен изобщо се е замислял за многобройните смъртни заплахи, които получих по телефона и по пощата през последните месеци, за прикритата и не толкова прикрита кампания за очернянето ми заради моите контакти с кръговете от разузнаването, за масираните усилия на ЦРУ да осуети публикуването на тази книга.)

Отначало бележките на Бен, меко казано, ме поразиха. Сториха ми се шокиращи, ексцентрични и дори невероятни. Но когато издателите на настоящата книга ме помолиха да докажа достоверността на бележките на Елисън, проведох дълги интервюта с хората, които познаваха Елисън в адвокатските и разузнавателните среди, както и задълбочено разследване в няколко европейски столици.

Ето защо съм убеден, че версията на Бен за тези потресаващи събития, колкото и да е смущаваща, е точна. Ръкописът, който получих, очевидно беше написан припряно, затова си позволих да го редактирам за публикуване и да поправа някои несъществени грешки. Там, където се налага, съм вмъкнал бележки от пресата, за да подсиля достоверността на изложението.

Колкото и несъмнено да е противоречив този документ, това е първата пълна версия, с която разполагаме за онова страшно време. И аз съм удовлетворен, че можах да допринеса за неговото излизане на бял свят.

Джеймс Джей Морис

НЮ ЙОРК ТАЙМС

ДИРЕКТОРЪТ НА ЦРУ УБИТ ПРИ АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА

ХАРИСЪН СИНКЛЕР, 67, ПОМОГНА НА УПРАВЛЕНИЕТО ДА СЕ АДАПТИРА КЪМ
УСЛОВИЯТА НА СВЕТА СЛЕД СТУДЕНАТА ВОЙНА

НАСЛЕДНИКЪТ МУ ВСЕ ОЩЕ НЕИЗВЕСТЕН

От Шелдъм Рос,
специално за „Ню Йорк Таймс“

Вашингтон, 2 март:

„Директорът на Централното разузнавателно управление Харисън Синклер загина вчера, след като колата, карана от него, падна в една клисура във Вирджиния, на 40 километра от Главната квартира на ЦРУ в Лангли, Вирджиния. Според говорител на ЦРУ г-н Синклер е загинал на място. Други жертви няма.

Г-н Синклер, който ръководи ЦРУ по-малко от година, беше един от основателите на агенцията след Втората световна война. Дъщеря му Марта Хейл Синклер...”

ПРОЛОГ

Този разказ, съвсем естествено, започва с едно погребение.

Ковчегът на един старец е спуснат в гроба. Опечалените, застанали около гроба, са толкова мрачни, колкото всички други участници в погребения, само дето са подозрително добре облечени и излъчват власт и богатство. Гледката е странна: в тази сива ветровита и студена мартенска утрин в едно малко селско гробище в Кълъмбия, в покрайнините на Ню Йорк, да видиш сенатори, съдии от Върховния съд и издънки на властни фамилии от деловите среди на Ню Йорк и Вашингтон да вдигат влажни буци пръст и да ги хвърлят върху капака на ковчега. Тези хора са обкръжени от черни лимузини: БМВ-та, мерцедеси, ягуари и всякакви други отбрани екземпляри превозни средства, присъщи на богатите, властниците и избраниците. Повечето от тях са изминали огромни разстояния, за да отдадат последната си почит.

Аз, разбира се, също бях там, но не защото съм известен, велик, властник или избраник. По това време бях най-обикновен адвокат от Бостън — работех за „Пътнам & Стърнс“, много известна фирма, получавах повече от прилична заплата — и се чувствах съвсем не на място сред всичките тези изтъкнати личности.

Обаче се явявах зет на покойника.

Съпругата ми Моли — по-официално известна под името Марта Хейл Синклер — беше единственото дете на Харисън Синклер, легенда сред управляващата класа, загадка, супершпионин. Хал Синклер, навремето един от основателите на Централното разузнавателно управление, се превръща в прославен воин от Студената война (мръсна работа, но все някой трябва да я върши). След това става директор на Разузнаването, назначен да управлява Управлението по време на кризата му след Студената война.

Като своя предшественик и приятел Уилям Кейси, Синклер загина като директор. Всички изпитваме страхопочитание пред един директор на ЦРУ, загинал по време на службата си — какви ли тайни,

се чуди човек, е отнесъл в гроба си старият свръхшпионин? Наистина с кончината си Хал Синклер бе отнесъл една необикновена тайна. Но в онази студена и мрачна утрин на неговото погребение нито Моли, нито аз или който и да било от дошлите за траурното събитие важни личности знаеше това.

Без съмнение обстоятелствата около смъртта на моя тъст изглеждаха подозрителни. Той беше загинал преди седмица при автомобилна катастрофа. Късно през нощта. Карал бързо, за да пристигне на извънредно заседание в щабквартирата на ЦРУ в Лангли, колата била изхвърлена от пътя от неидентифицирано превозно средство и се взривила в кълбо от пламъци.

Един ден преди „нещастния случай“ неговата помощничка Шийла Макадамс била намерена мъртва в една малка уличка в Джорджтаун. Полицията в щата Вашингтон стигна до извода, че е станала жертва на нападение с цел грабеж — чантата и бижутата й липсваха. Честно казано, двамата с Моли от самото начало подозирахме, че нейният баща и Шийла са убити, че не е имало никакъв „грабеж“ и никаква „катастрофа“, и в своите подозрения съвсем не бяхме сами. „Вашингтон Поуст“, „Ню Йорк Таймс“ и всички телевизионни канали намекнаха за това в репортажите си за двете събития. Но кой можеше да е направил това нещо? В лошите стари времена набързо щяхме да обвиним, разбира се, КГБ или някоя друга тъмна, тайнствена ръка на Империята на злото, но Съветският съюз вече не съществуваше. Американското разузнаване несъмнено все още имаше врагове — но кой би пожелал да убие, ако това е уместният израз в случая, самия директор на ЦРУ? Освен това Моли беше убедена, че баща ѝ е имал любовна връзка с Шийла, което не е чак толкова скандално, колкото изглежда, тъй като Шийла не беше омъжена, а майката на Моли бе починала преди шест години.

Въпреки че Синклер за мен беше отдалечена, едва ли не окултна фигура, винаги съм изпитвал привързаност към него, още от първия път, когато Моли ме представи на баща си. Двамата с нея бяхме приятели в колежа, повече като съученици — тя беше новачка, когато аз вече учех в горния курс — и несъмнено по това време между нас прехвърчаха искри на привличане, но всеки от двамата ни се беше увлякъл по друг. Аз се срещях с Лаура, с която се оженихме веднага след като завършихме колежа. Моли се бе увлякла по някакъв шаран,

когото разкара след около година. Но Хал Синклер се зае с мен и ме привлече в Управлението, след като получих диплома от Харвард, като ме тласна към тайните служби, очевидно въобразявайки си, че ще бъда по-добър шпионин, отколкото се оказах. Така се получи, че тази служба ме заби в дейности, мрачни и жестоки, в които се проявих като превъзходен, макар и безскрупулен оперативен агент — нещо, което предизвиква страх у мнозина, включително и у самия мен.

Значи две напрегнати години преди да започна да следвам право в Харвард, аз работех за Централното разузнавателно управление като таен оперативен сътрудник. Справях се доста добре... до трагедията в Париж. Тогава напуснах Управлението и се заех да изуча правото, без нито за миг да съжаля за това свое решение.

Едва след като се върнах от Париж вече вдовец след инцидента, за който все още ми е трудно да говоря, започнахме да се срещаме сериозно с Моли. Моли, дъщерята на човека, който скоро щеше да стане директор на ЦРУ, напълно одобри решението ми да се откажа от шпионския бизнес. В края на краищата тя самата беше изпитала последствията от този занаят върху семейството, всички ограничения, които семейството трябва да изтърпява заради него, и не искаше повече да бъде част от това.

Дори след като Хал Синклер стана мой тъст, много рядко се срещах с него и така и не можах да го опозная добре. Виждахме се само по официални семейни поводи (той беше истински работохолик, човек, посветил се изцяло на разузнаването) и в тези наши редки срещи той, струва ми се, се отнасяше към мен с определена топлина.

Но както вече казах, тази история започва с погребението на Харисън Синклер. Тъкмо там, докато опечалените вече се разотиваха, стискаха си ръце под черните чадъри и бързо се отдалечаваха към колите си, един висок, дългнест мъж малко над шестдесетгодишен, с разрошена посребрена коса, се приближи и ми се представи.

Костюмът му беше смачкан, вратовръзката кривната на една страна, но и при цялата тази небрежност дрехите му бяха елегантни: двуреден катраненочерен вълнен костюм с безупречна кройка и дантелена риза, която сякаш бе ушита по поръчка в Савил Роу. Макар никога да не бях се срещал с него, веднага се сетих, че е Александър Тръслоу, стара и твърде известна фигура от средите на ЦРУ. Също като Хал Синклер, той беше един от стълбовете на управленската класа,

човек с изключителна репутация и олицетворение на морална непогрешимост. По време на скандала Уотъргейт през 1973–1974 Тръслоу беше изпълнявал временно длъжността директор на Централното разузнавателно управление. Никсън никак не го харесвал — казват, главно затова, че Тръслоу отказал да играе по гайдата му и да въвлече ЦРУ в прикриването на скандала — и побързал да го замени с назначена политическа фигура, която му допадаше повече.

Учител, небрежно-елегантен, Алекс Тръслоу беше една от онези добре възпитани, добре отгледани бели англосаксонски протестантски издънки, типични янкита, като Сайръс Ванс и Елиът Ричардсън, от който се излъчва някаква едновременно благопристойност. Беше си подал оставката и напуснал Управлението веднага след като Никсън го свалял от високата пост, но естествено не бе взел участие в нито една от публичните атаки срещу президента. Това би било чуждо на неговата представа за чест. По дяволите, на негово място сигурно щях да свикам пресконференция — но това не беше в неговия стил.

След известно време, запълнено с изнасяне на лекции, той бе основал собствена международна консултантска фирма със седалище в Бостън, станала неофициално известна като „Корпорацията“. Корпорацията даваше съвети на корпорации и адвокатски фирми по целия свят как да се оправят в непрекъснато променящия се, непрекъснато люшкания се световен пазар. Не бе изненадващо, като се имаше предвид високата репутация на Тръслоу в средите на разузнаването, че Корпорацията също така работеше в тясна връзка с ЦРУ.

Александър Тръслоу беше един от най-уважаваните и изтъкнати представители на разузнавателната общност. След смъртта на Хал Синклер Тръслоу оставаше един от малцината евентуални кандидати за неговия пост. По морални съображения, поне в средите на ЦРУ, Тръслоу трябваше да бъде упоменат в този кратък списък, още повече че беше популярен както сред по-младите служители, така и сред ветераните. Наистина имаше известно мърморене заради участието му в „частния сектор“. И както винаги в подобни случаи, имаше хора, които с основание се опасяваха от „нова метла“. При все това, когато той се ръкува с Моли и с мен, почти бях готов да се обзаложа, че се ръкувам със следващия директор на ЦРУ.

— Ужасно съжалявам — каза той на Моли. Очите му бяха влажни. — Баща ви беше чудесен човек. Страшно ще ни липсва.

Моли сама кимна. Дали го познаваше? Не бях сигурен.

— Вие сте Бен Елисън, нали? — каза той и ми подаде ръка. — Моите съболезнования.

— Благодаря, господин Тръслоу — казах аз.

— Изненадан съм, че не сме се срещали из Бостън — каза той. — Сигурно знаете, че сме приятели с Бил Стърнс.

Уилям Кеслин Стърнс III бе третият старши управител на „Пътнам & Стърнс“ и стар сътрудник на ЦРУ. И освен това мой шеф. Това бяха кръговете, в които се движех.

— Споменава ми е за вас — отвърнах.

Докато побъбрихме няколко минути на по-безобидни теми и крачехме към мястото, където бяха паркирани колите, и Тръслоу най-сетне засегна главния въпрос, който го интересуваше:

— Знаете ли, споменава съм на Бил, че проявявам голям интерес да свършите за моята фирма някои правни услуги.

Усмихнах се учтиво.

— Съжалявам, но не съм имал нищо общо нито с ЦРУ, нито с разузнаването, нито с каквото и да е от този сорт, откакто напуснах Управлението. Не мисля, че съм човекът, от когото имате нужда.

— О, вашето минало няма нищо общо с това — настоя той. — Става дума за чист бизнес, а както разбрах, вие сте най-добрият адвокат по интелектуална собственост в Бостън.

— Много лошо са ви подвели — побързах да отвърна с учтива усмивка. — Има много по-добри от мен.

— Прекалено сте скромни — отвърна ми той ласкаво. — Какво ще кажете да обядваме заедно в близките дни? — Той се усмихна накриво. — Съгласен ли сте?

— Съжалявам. Поласкан съм... но се опасявам, че това не ме интересува. Загубата е изцяло моя.

Тръслоу погледна право в мен с тъжните си кафяви очи. Кой знае защо, ми напомниха очи на дакел. Сви рамене и отново стисна ръката ми.

— В такъв случай загубата е моя, Бен — каза той, усмихна се горчиво и изчезна на задната седалка на черната лимузина „Линкълн“.

Може би не трябваше да се изненадвам, че тази история не приключи с това. Но не преставах да смятам за странен факта, че той толкова настоява да ме наеме. А когато разбрах защо, се оказа твърде късно.

ЧАСТ 1

КОРПОРАЦИЯТА

ИНДИПЕНДЪНТ

ДАЛИ ГЕРМАНИЯ Е НА РЪБА НА КОЛАПСА?

от Найджъл
Клемънс, Бон

„В безнадеждните месеци след рухването на фондовия пазар, вкарало Германия в най-тежката икономическа и политическа криза от 1920 г. насам, мнозина тукашни наблюдатели са убедени, че тази страна, доскоро локомотивът на Европа, се намира на ръба на колапса.

По време на масовата демонстрация вчера в Лайпциг над сто хиляди души протестираха срещу приватизацията в икономиката, непосилния жизнен стандарт и внезапната загуба на работни места за хиляди хора из цялата страна. Срещаха се дори неприкрити призови за диктатор, който да възстанови предишното величие на Германия.

Напоследък в Берлин често избухват гладни бунтове, погроми на неонацисти и дясноекстремистки тероризъм. Същевременно е налице изключително нарастване на уличната престъпност, особено в териториите на бивша Западна Германия. Нацията е към края на жестоко оспорвана предизборна борба за следващия канцлер, а преди десет дни бе убит лидерът на християндемократическата партия.

Правителствени източници тук продължават да обясняват рухването на Германия с глобалната рецесия, както и с крехкостта на наскоро интегрирания национален фондов пазар «Дойче Бьорсе».

Някои наблюдатели настойчиво припомнят, че последната икономическа криза от подобен мащаб — по време на Ваймарската република — доведе до възхода на Адолф Хитлер.“

1.

Адвокатските кантори на „Пътнам & Стърнс“ са разположени в тесните улици на финансовия квартал на Бостън, сред банкови сгради с гранитни фасади: местният вариант на Уолстрийт, но с по-малко барове. Нашите офиси са на първите два етажа на едно достолепно старо здание на Федерал стрийт, на чийто партер се намира уважаваната банка „Брамин“, известна като пералня на парите на Мафията.

„Пътнам & Стърнс“, може би тук е мястото да обясня, е една от „външните“ адвокатски фирми на ЦРУ. Тя е напълно легитимна. Изобщо не нарушава хартата на Управлението (която забранява домашните далавери, международните далавери явно са си окей). Много често ЦРУ търси правни консултации по въпроси, да речем като имиграцията и натурализацията (ако се опитват да вкарат в страната някой дезертьор от чуждо разузнаване) или относно недвижимо имущество (ако им се налага да закупят имущество, някоя безопасна къща, офис или нещо подобно, което да не може да бъде проследено до Лангли). Или пък, и тъкмо в това се състои особеният професионален опит на Бил Стърнс, в прехвърлянето на фондове тук и там, изнасяне и прибиране на определени банкови сметки в Люксембург, Цюрих и на Каймановите острови.

Дейността на „Пътнам & Стърнс“ обаче съвсем не се ограничава с мръсната работа за ЦРУ. Тя представлява една чистичка фирма с около тридесет адвокати и дузина съдружници, с широк обхват от правни дейности, вариращи от правна защита на корпорации, през недвижима собственост, разводи, имоти и данъци, та чак до интелектуална собственост.

Последното, интелектуалната собственост, е моята специалност: патенти и авторски права, кой какво е изобретил, кой чие изобретение е ограбил. Сигурно си спомняте как преди пет години на пазара се появи един известен производител на маратонки, с една джаджа, която позволяваше на ползвателя да наpomпа обувката си с въздух, срещу цената само от сто и петдесет долара на чифт. Това беше дело на моите

ръце — тоест на адвокатските ми способности. Осигурих му железен патент — или поне толкова железен, колкото беше реалистично да се очаква.

В последните няколко месеца държах в офиса си двадесет и четири големи кукли, които несъмнено отвличаха вниманието на по-задръстените ми клиенти. По това време помагах на един производител на кукли в Западен Масачузетс да защити серията си продукти „Биг Бейби Дол“. Казвам го, защото делото бе решено в ущърб на моя клиент. Разбира се, не се гордея с това. Много повече постигнах, когато принудих една компания за производство на готварски принадлежности да се въздържа да използва в телевизионните си реклами анимацията на едно малко същество, което подозрително напомняше на героя на едно популярно филмче.

Бях един от двамата адвокати, специализирани в интелектуалното право в „Пътнам & Стърнс“, което официално ни превръщаше в „отдел“, ако се смятат помощник-адвокатите, адвокатските секретари и всичко останало. С други думи, фирмата започна да се рекламира като съвсем пълноценна правна корпорация, която е в състояние да удовлетвори всичките ти потребности, дори по отношение на патентите и авторските права. Всичките ти правни нужди, обслужени под един покрив. Пазаруваш в универсален магазин.

Смятаха ме за добър адвокат, но не защото чак толкова си харесвах работата или пък се интересувах от нея. В края на краищата нали казват, че адвокатите били единствените хора, при които пренебрежението към закона не било наказуемо.

Но пък аз съм благословен с един рядък неврологичен дар, с който са удостоени по-малко от 0.1 процент от населението: ейдетична (или фотографска, както е известна в разговорната реч) памет. Тя не ме прави по-умен от останалите, но определено улесни живота ми в колежа и докато следвах право, когато се налагаше да запомня цял пасаж или някой казус. Мога да възстановя страницата в ума си като картина. Тази способност не е от нещата, с които се хваля пред хората, понеже определено не би могла да ми спечели много приятели. Но въпреки това тя до такава степен е станала неразделна част от моята същност, че трябва непрекъснато да внимавам да не ме разделя с другите.

Съдружниците основатели Бил Стърнс и покойният вече Джеймс Пътнам бяха изразходвали всичките си печалби от първите няколко години за вътрешно обзавеждане. Офисът, застлан предимно с персийски килими и пълен с крехки антики от периода на Регентството, излъчва смазваща, покоряваща елегантност. Дори звънът на телефона е приглушен. Портиерът (естествено) англичанин, седи зад старинно полирано до блясък писалище. Виждам съм клиенти, същински гиганти в бизнеса с недвижимо имущество, които в собствените си владения се пъчат и лаят заповеди на поданиците си, да влизат в нашата приемна кротки и да седят сплашени като провинили се ученици в кабинета на директора.

Беше около месец след погребението на Хал Синклер. Бързах за едно заседание в кабинета си. Минах покрай Кен Макелвой, младши съдружник, който през последната половина година се беше забъркал в някакъв неописуемо досаден съдебен спор между две корпорации. Мъкнеше огромна папка с клетвени декларации и изглеждаше нещастен като някоя от отрепките в „Студения дом“. Усмихнах се на бедния Дикенсов Макелвой и се запътих към офиса си.

Секретарката ми Дарлин ми махна с ръка и каза:

— Всички вече са тук.

Дарлин е най-голямото „фънки“ във фирмата, нещо, което не е трудно за постигане. Обикновено се облича изцяло в черно. Косата ѝ е боядисана в катраненочерно. Сенките на очите ѝ са тъмносини, нощен грим. Но е страхотно ефективна и затова не се впрягам от убийствения ѝ вид.

Бях свикал тази среща, за да разреши един спор, който се вихреше по пощата от няколко месеца. Случаят засягаше един механизъм за фитнес упражнения, наречен „Алпийски ски“, великолепно конструирано съоръжение, симулиращо спускане със ски и осигуряващо на трениращия не само аеробните предимства, които човек може да получи от нещо като „Нордическата пътека“, но и сериозно мускулно натоварване.

Изобретателят на „Алпийски ски“ Хърб Шел беше мой клиент. Бивш персонален треньор в Холивуд, той беше натрупал купища пари с това изобретение. Но след това изведнъж по нощните телевизионни

програми започна да се върти евтин рекламен клип на нещо, което се наричаше „Скандинавски скиор“ и което несъмнено представляваше нелицензирано копие на изобретението на Хърб. При това беше несравнимо по-евтино: докато оригиналните „Алпийски ски“ вървяха на пазара за над шестстотин долара (а пък „Алпийски ски Голд“ струваха над хиляда), то „Скандинавски скиор“ се продаваше само за 129,99\$.

Хърб Шел вече се беше разположил в офиса ми заедно с президента и главен изпълнителен директор на „Е-Зет Фит“, компанията, която произвеждаше „Скандинавски скиор“, Артър Зомър. Присъстваше и личният юридически съветник на Зомър, много влиятелният адвокат Стивън Лайънс, за когото бях чувал, но не се бяхме срещали.

Отбелязах си ироничния факт, че и Хърб Шел, и Артър Зомър са шкембести и доста отпуснати. Скоро след като се запознахме, Хърб ми беше признал, че вече не работи като персонален треньор и че непрекъснатите тренировки са му омръзнали. Предпочитал липосукцията.

— Добре дошли, господа — казах и си стиснахме ръцете. — Хайде да разрешим този малък спор.

— От вашата уста в Божиите уши — каза Стив Лайънс.

Враговете му (които са легион), както ми беше известно, го наричаха Лайънс Лисицата, а малката му агресивна фирма беше известна като „Лисичата дупка“.

— Да си дойдем на думата — казах аз. — Вашият клиент грубо е нарушил патента на конструкцията на моя клиент, до последния детайл. Този въпрос сме го обсъждали вече десетки пъти. Това, което вие продавате, е някакво проклето китайско копие на оригинала и ако този проблем не бъде уреден още сега, сме готови да заведем иск във Федералния съд и да поискаме дело. Естествено, ще търсим обезщетение за нанесените щети, които, както ви е известно, при съзнателна кражба на патент се заплащат в троен размер.

Патентното право, общо взето, е един безобиден и твърде досаден начин да си изкарва човек прехраната — мазникът надвива мазника, както имам навика да се изразявам — затова много обичам редките случаи, в които мога да се държа нападателно.

Артур Зомър си пусна боята, очевидно ядосан, но не каза нищо. Тънките му устни се отвориха в пестелива, скъперническа усмивка. Адвокатът му се облегна на стола си — злокобен език на тялото, ако такова нещо изобщо съществува.

— Вижте какво, Бен — каза Лайънс. — Тъй като в случая действително нямаме нарушение на правилата, клиентът ми реши да прояви щедрост, като предложи просто от куртоазия този малък спор да се разреши срещу сумата от петстотин хиляди. Посъветвах го да не прави това, но цялата тази шарада действително му коства нерви, както и на всички нас...

— Петстотин хиляди? Пробвайте с поне десет пъти повече.

— Съжалявам — каза Лайънс. — Патентът дори не си струва хартията, върху която е напечатан. — Той плесна с ръце. — В случая имаме налице безусловно възражение при продажба.

— Какво искате да кажете, по дяволите?

— Имам доказателство, че „Алпийски ски“ се е продавал повече от година преди датата на получаване на патента — отвърна Лайънс лукаво. — Година и четири месеца, за да бъда по-точен. Тъй че проклетият ви патент изобщо не е валиден. Безусловно правно възражение при продажба.

Нов подход от негова страна, при това съкрушителен. До този момент всичко, за което спорехме в безкрайната си кореспонденция, беше доколко „Скандинавски скиор“ наподобява „Алпийски ски“, тоест доколко влиза в нарушение на декларираните патентни права, казано на юридически език. Сега обаче той се позоваваше на нещо, което в правния свят е известно като доктрината „при продажба“, според която едно изобретение не може да се смята за патентовано, в случай че е било в „публична употреба или в продажба“ повече от година преди датата на регистриране на патента.

Не си позволих да издам изненадата си. Добрият юрист трябва да бъде винаги и добър говнян артист.

— Добър опит — отвърнах аз. — Това обаче наистина няма да ви бъде от полза, Стив, и вие го знаете много добре. — Последното прозвуча доста убедително, каквото и да означаваше.

— Бен... — понечи да ме прекъсне Хърб.

Лайънс ми подаде една папка и каза:

— Това е копие от рекламна дипляна, издадена от здравния клуб „Биг Епъл“ в Манхатън, показваща на своите членове новото им гимнастическо оборудване — „Алпийски ски“ — почти година и половина преди господин Шел да подаде молба за патент. С указана цена.

Взех папката от ръцете му, погледнах я без видим интерес и му я върнах.

— Бен... — обади се Хърб отново. — Можем ли да поговорим за минутка?

Оставих Лайънс и Зомър сами в офиса ми, докато двамата с Хърб си поговорим зад вратата.

— Каква е тази история, по дяволите? — попитах го.

— Вярно е. Те са прави.

— Ти си продавал това нещо повече от година преди да получиш патента си?

— Всъщност две години. На дванадесет персонални треньори в здравни клубове из страната.

Изгледах го втренчено.

— И защо?

— Боже мой, Бен, не познавах закона. Освен това нали човек трябва да пробва тези неща, преди да ги инсталира. Нямах си представа колко вредни съоръжения се поставят във фитнес салоните и здравните клубове.

— Тоест си търсил възможност да въведеш подобрения, така ли?

— Ами да, естествено.

— Аха. За колко време можеш да ми осигуриш един документ от седалището на корпорацията си в Чикаго?

Върнахме се. Стив Лайънс сияеше триумфално.

— Предполагам — отрони той с тон, който вероятно трябваше да мине за проява на симпатия, — че господин Шел ви е въвел в нещата.

— Да, наистина — отвърнах аз.

— Подготовката, Бен — каза той. Вече бе минал на „ти“. — Не бива да я пренебрегваш.

Съвпадението във времето се оказа идеално — в същия момент персоналната ми факс машина звънна, записука и започна да печата.

Приблжих се до факса, изчаках да довърши разпечатването и казах:

— Стив, трябваше да ни спестите всичкото това време и разходи и да попрочетете малко какво казва прецедентното право по вашия случай.

Той ме изгледа озадачен, а усмивката му някак се изпари от физиономията му.

— Момент да си спомня — казах. — Трябва да беше брой 917, Федерални казуси том втори, 544 серия, Федерално окръжно, от 1990 година.

— За какво говори той? — прошепна високо Зомър на Лайънс.

Лайънс, който не искаше да свива рамене в мое присъствие, просто ме беше зяпнал неразбиращо.

— Вярно ли е? — настоя Зомър.

Физиономията на Лайънс не се промени.

— Ще трябва да погледна.

Факс машината отрязва хартията по перфорираната линия. Подадох разпечатката на Лайънс.

— Това е писмо от менажера на здравния клуб „Биг Епъл“ до Хърб Шел, съдържащо впечатления от „Алпийски ски“, неговите бележки за функционирането на уреда и кои от детайлите би трябвало да се усъвършенстват. Както и предложения за модификации на продукта...

В този момент влезе Дарлин и мълчаливо ми подаде един том — „Федерал Рипортър“ 917 — след което излезе. Без дори да поглеждам, подадох тома на Лайънс.

— Каква игра ми играеш? — заекна Лайънс.

— Никаква игра — отвърнах аз. — Моят клиент е продал прототипове в изпитателния период и е събирал данни за работата на уреда от продадените версии. Поради което доктрината „в продажба“ е неприложима.

— Откъде го измъкваш това?

— Делото „Манвил Сейлс Корпорейшън“ срещу „Парамаунт Систъмс“, Втори федерален, 544.

— О, я стига — отвърна язвително Лайънс. — Никога не съм чувал за...

— Страница 1314 — казах аз, седнах, облегнах се и кръстосах крака. — Как беше... — Започнах монотонно да рецитирам: —

„Тълкуването, дефиниращо ограничения в случай на продажба или публична употреба, не подкрепя инвалидацията на патента, въпреки че повече от една година преди регистрирането на патента собственикът му е инсталирал съоръжение в новопостроена държавна рехабилитационна станция край магистрала. Периодът на изпробване на изобретението извън местопроизводството му е бил необходим, за да се определи дали то ще...”

Лайънс седеше с разтворената книга в скута си и повтаряше шепнешком думите ми, забил поглед в страницата. И завърши изречението вместо мен:

— „... ще изпълнява предназначението си.“

И вдигна поглед към мен. Челюстта му беше увиснала.

— Ще се видим в съда — казах аз.

Тази заран Хърб Шел си отиде много щастлив и по-богат с почти десет милиона долара. Аз пък имах удоволствието да си разменя учтиви реплики със Стив Лайънс.

— Ти знаеше този шибан казус наизуст, дума по дума — каза той. — Дума по дума. Как успя да го направиш, по дяволите?

— Подготовката — отвърнах аз и стиснах здраво ръката му. — Никога не я пренебрегвай, Стив.

2.

Много рано на следващата заран закусвах в Харвард Клъб с моя шеф Бил Стърнс.

Точно тогава разбрах, че неочаквано съм изпаднал в сериозна беда.

Стърнс закусваше там всяка заран. Госпожа Стърнс, домакиня с болнав вид, явно не правеше нищо друго, освен да ходи като доброволка в Музея на изящните изкуства. Допусках, че спеше до късно, с маска на очите, и че след като двете им хлапета бяха напуснали семейното гнездо, поемайки по своя предопределен път на богаташки бостънски издънки (Диърфилд, Харвард, банково инвестиционно дело, алкохолизъм), Бил Стърнс не беше закусвал в дома си нито веднъж.

Масата му в Харвард Клъб беше винаги една и съща, срещу широкия прозорец, гледащ над града. Поръчваше си неизменните, бъркани специално за него яйца (Стърнс смяташе модното за края на двадесети век избягване на холестерола за временна прищявка, подобно на политическите увлечения през шестдесетте години). Понякога се хранеше сам, прелиствайки „Уолстрийт Джърнъл“ и „Бостън Глоуб“, друг път в компанията на един-двама от старшите съдружници, за да обсъдят бизнеса и голфа.

От време на време, макар и доста рядко, в тази компания бях включван и аз. Ако подозирате, че сме се увличали в конспираторско дърдорене между стари кучета от мрежата на Централното разузнавателно управление, ще ви кажа определено, че двамата с Бил Стърнс си говорехме изключително за спорт (от който разбрах само дотолкова, че да пускам шегги) или за недвижимо имущество. Понякога, както например тази заран, имаше някаква тема с изключителна важност, която Бил държеше да обсъдим.

Стърнс е от хората, които минават за добродушни, докато не ги опознаеш. Наближава шестдесетте, побелял е, с червендалесто лице, носи папийонка и си има коремче. Костюмите му от по две хиляди

долара, купувани само от „Луис“, изглеждат така, сякаш са извадени от някоя стара ракла.

Истината е, че след двете кошмарни, жестоки години на тайна служба за ЦРУ намирах безопасната си правна кариера в „Пътнам & Стърнс“ за твърде спокойна и вдъхваща увереност. Но в „Пътнам & Стърнс“ бях нает тъкмо заради предишната си служба в ЦРУ. Бил Стърнс беше някогашният Главен инспектор на Централното разузнавателно управление, под началничеството на легендарния Алън Дълес, директора на Централното разузнаване от 1953 до 1961 година.

Когато преди девет години постъпих на работа в „Пътнам & Стърнс“, дадох ясно да се разбере, че въпреки миналото ми в разузнаването, ще отказвам да имам каквото и да било общо с ЦРУ. „Кратката ми кариера в ЦРУ е минало — казах тогава на Бил Стърнс, — и точка.“ Стърнс, в интерес на истината, сви театрално рамене и отвърна „Че кой пък ти говори за ЦРУ?“. Убеден съм, че жестът му бе придружен от намигване. Мисля, че е очаквал с времето да стана по-отстъпчив, защото за мен това щеше да е лесно. Той знаеше, че Управлението се чувства много по-удобно, когато си има работа със свои хора, че ще ми бъде оказван всевъзможен натиск да върша каква ли не адвокатска работа за Управлението и че в края на краищата ще клетна. В противен случай какъв е смисълът един бивш полеви агент да бъде наеман на работа в компания на стари кучета като „Пътнам & Стърнс“? Отговорът, разбира се, беше в парите, които бяха значително повече от онова, което можеше да ми предложи всяка друга фирма.

Не знаех защо Бил Стърнс ме е поканил на закуска, но силно подозирах, че има нещо. Заех се с топлата си кифла с пълнеж от боровинки. Вече бях изпил доста кафе и прецених, че нещо твърдо в стомаха ще ми подейства добре. Винаги съм мразел деловите закуски. Убеден съм, че Оскар Уайлд е имал всички основания да каже, че само скучните хора се държат брилянтно по време на закуска.

Когато ни сервираха, Стърнс извади от куфарчето си един брой на „Бостън Глоуб“ и каза:

— Предполагам, че си чел за „Фърст Комънуелт“.

Тонът му веднага ме разтревожи.

— Днес не съм чел „Глоуб“ — казах аз.

Той ми го плъзна през масата.

Огледах първата страница. Точно под прегъвката имаше заглавие, от което тутакси ме втресе.

„ФИНАНСОВА КЪЩА ЗАТВОРЕНА ОТ ФЕДЕРАЛНОТО ПРАВИТЕЛСТВО“ — гласеше то. И отдолу, с по-малки букви: „АВОАРИТЕ НА «ФЪРСТ КОМЪНУЕЛТ» СА БЛОКИРАНИ“.

„Фърст Комънуелт“ беше малка финансова къща в Бостън, която управляваше всичките ми пари. Въпреки помпозното си име, тя бе дребна фирма за финансови инвестиции, държеше се от един мой добър познат и имаше само неколцина клиенти. Това беше фирмата, която изплащаше всеки месец ипотечните ми кредити, мястото, където бях вкарал буквално всичките си пари.

До тази заран.

За разлика от Стърнс, аз не съм богат. Бащата на Моли беше оставил незначителна парична сума в брой, няколко ценни книжа и акции на приносител, както и нотариалното на своята къща в Александрия, която бе ипотекирана до покрива. Освен това беше оставил, странно защо, подписан саморъчно от него и заверен от нотариус документ, чрез който удостоверяваше Моли с пълни и абсолютни права да ползва всички негови банкови сметки, извън и в страната, според закони... и така нататък... Подробностите могат да ти задръстят мозъка, както е с повечето подробности, свързани с имущественото и застрахователно право. Казвам „странно“, понеже като единствена жива наследница на Харисън Синклер, тя автоматично получаваше горните права. Какво пък, сигурно Синклер е бил прекалено грижлив човек.

Що се отнася до мен, той ми беше оставил само едно нещо: екземпляр от мемоарите на директора на ЦРУ Алън Дълес с личен автограф. Беше пълното издание и надписът гласеше „На Хал, с дълбока възхита. Алън“. Много мил жест от страна на Синклер, но едва ли представляваше голяма ценност.

Когато преди няколко години почина баща ми, от него наследих малко над един милион долара, които след имуществените данъци тутакси се стопиха на половин милион. Прехвърлих цялата тази сума във „Фърст Комънуелт“ заради добрата ѝ репутация. Познавах шефа на фирмата, Фредерик Осбърн, по прякор Док, покрай няколко правни сделки и той винаги ме беше поразявал с практичността си. Нали казват „Никога не яж в заведение, наречено «При мама», и не играй

карти с тип, който се казва Док“. Стара приказка, но си е вярна и до днес.

Сигурно се чудите защо човек като мен, който би трябвало да е практичен, е решил да вложи всичките си пари на едно място. Ако трябва да сме честни, аз самият също често съм се чудил за това и продължавам да се чудя. Отговорът, предполагам, е двояк. Док Осбърн беше приятел, радваше се на забележителна репутация и затова ми се струваше ненужно да разпилявам капитала си по различни места. Освен това винаги се бях отнасял към наследството си като към яйце в палатин. Пачка пари, които предпочитам да не пипам, тъй като си докарвах прилична заплата. Предполагам също така, че в моя случай е валидна и старата поговорка за децата на общия, които винаги ходят боси. Хората, които работят с пари, много често се отнасят безгрижно към собствените си пари.

Изпуснах вилицата. Прилоша ми. Бързо направих някои изчисления и веднага си дадох сметка, че ако по някакъв начин не успея да си измъкна парите от „Фърст Комънуелт“, несъмнено ще изпадна в банкрут — заплатата ми, колкото и да беше щедра, не можеше да покрие дори ипотечния ми заем. При сегашния спадащ пазар на недвижими имоти в Бостън нямаше да мога да продам дома си, освен със значителна загуба.

Вените по слепоочията ми запулсираха. Вдигнах поглед към Стърнс и неомощно промълвих:

— Помогни ми де...

— Няма начин, Бен — отвърна Стърнс с уста, пълна с бъркани яйца.

— Но какво означава това? Не съм много вещ в тази материя, нали знаеш.

Той отпи от кафето си и постави шумно чашата върху чинийката.

— Означава следното — каза той с въздишка. — Парите ти са замразени заедно с парите на всички останали клиенти на „Фърст Комънуелт“.

— От кого? Кой има право да го направи? И защо?

Очите ми диво зашариха по статията в „Глоуб“.

— Сигурността и Обменната комисия. Плюс Правното бюро на САЩ в Бостън.

— Замразени — повторих аз тъпо. Не можех да повярвам.

— От Правния отдел казаха, че ставало дума за предварително разследване.

— Разследване на какво?

— Нещо свързано със Закона за финансовата сигурност и Закона срещу рекета и корупцията. Щяла да мине поне година, докато авоарите бъдат деблокирани, в зависимост от резултатите от разследването.

— Замразени — потретих аз. — Боже мой. — Обърсах челото си. — Добре, и какво мога да направя?

— Нищо — каза Стърнс. — Нищо, освен да чакаш да приключи. Мога да помоля Тод Ричлин да поговори с един негов приятел в комисията по финансовата сигурност — Ричлин беше финансовият гений на „Пътнам & Стърнс“, — но вероятността за успех е малка.

Погледнах през прозореца към миниатюрните улици на Бостън на тридесет и няколко етажа под нас... Пъблик Гардън приличаше на боядисан в зелено изкуствен мъх от детско влакче. До него — величественото авеню „Комънуелт“ с трите си платна. И успоредната на него Марлборо стрийт, където живеех. Ако бях склонен към самоубийство, тъкмо му беше времето и мястото да скоча.

— Давай нататък — казах аз.

— Комисията по сигурността и обmena заедно с правния департамент, действащи посредством правния отдел на правителството в Бостън, очевидно са запечатали „Фърст Комънуелт“ заради обвинения, отнасящи се до наркотици.

— Наркотици?!

— Според слуховете Док Осбърн бил замесен в някаква система за пране на пари на наркобосове.

— Но аз нямам нищо общо с всички тези говна, в които се е набъркал Док Осбърн!

— Нещата не стават така — отвърна той. — Помниш ли, когато затвориха онази дисконтова брокерска къща в Ню Йорк? „Дрексел Бърнам“? Буквално нахълтаха, щракнаха белезниците на всички служители и запечатаха вратата. Искam да кажа, че и след година да влезеш, ще намериш цигарите в пепелниците, недопитите кафета и така нататък.

— Но клиентите на „Дрексел“ не загубиха парите си!

— Обаче вземи например Маркос или шаха на Иран... Държавата просто прибира всички пари и ги оставя да трупат лихви... за Чичо Сам.

— Прибира всичките пари — отекнах аз.

— „Фърст Комънуелт“ буквално е с катанец на вратата — продължи Стърнс. — Федералните власти са прибрали цялото компютърно оборудване, всички записи и документи, секвестрирали са...

— И кога ще мога да си получа парите?

— Може би след година и половина, вероятно и след повече.

— И какво по дяволите да направя?

Стърнс издиша шумно.

— Снощи се почерпихме с Алекс Тръслоу — каза той. После, след като изтри устните си с лепената салфетка, добави уж между другото: — Бен, отдели малко време за „Тръслоу Асошиейтс“.

— Графикът ми е попретрупан, Бил — отвърнах аз. — Съжалявам.

— Алекс би могъл да означава надбавка от двеста хиляди долара за година, Бен.

— Имаме поне петима юристи с моята квалификация. Че и повече.

— Не във всяко отношение — изхъмка Стърнс.

Хъмкането му беше недвусмислено, така че промърморих:

— То пък една квалификация...

— Изглежда, че той не мисли така.

— И какво всъщност иска да му се свърши?

Сервитьорката, пищна жена към шестдесетте, ни доля кафе и намигна сестрински на Стърнс.

— Сигурно някоя съвсем рутинна работа — каза Стърнс, отръсквайки трохите от гънките на самото си.

— И защо точно аз? Защо не „Донован Леджър“?

Това беше още една от тузарските адвокатски кантори със седалище в Ню Йорк, основана от Дивия Бил Донован, шефа на Кабинета за стратегически служби^[1] и значителна фигура в историята на американското разузнаване. За „Донован Леджър“ също се знаеше, че има връзки с ЦРУ. Удивително е колко много се „знае“ или „говори“ за нещо толкова секретно като разузнаването.

— Няма съмнение, че Тръслоу работи и с „Донован Леджър“. Но той търси местен консултант, а от фирмите в Бостън май само с нас би се чувствал комфортно.

Не можах да потисна усмивката си.

— „Комфортно“ — повторих аз, усетил деликатността на Стърнс. — Кое то значи, че има нужда от някаква шпионска работа извън протокола и иска да запази всичко в тесен семеен кръг.

— Бен, послушай ме. Това е чудесна възможност. Мисля, че това може да се окаже твоето спасение. Каквото и да поиска Алекс, сигурен съм, че няма да те помоли да се върнеш към секретните дела.

— И какво печеля?

— Мисля, че може да се уреди нещо. Извънреден заем, да речем? Нещо като авансов залог за твоята лоялност. Който ще ти се приспадне от годишния ти дял във фирмата.

— Подкуп.

Стърнс сви рамене и пое дълбоко дъх.

— Ти вярваш ли, че тъст ти загина при случайна катастрофа?

Почувствах се неудобно, че произнася на глас собствените ми съмнения.

— Нямам никаква причина да не вярвам на версията, която ми се каза официално. Но какво общо има това с...

— Този език не ти е присъщ — прекъсна ме той сърдито. — Говориш като някой шибан бюрократ от отдела за връзки с обществеността в Управлението. Алекс Тръслоу е убеден, че Хал Синклер беше убит. Каквито и чувства да изпитваш към ЦРУ, Бен, ти си длъжен пред Хал, пред Моли и пред себе си да помогнеш на Алекс по начин, по който само ти си в състояние.

След тягостната пауза казах:

— Какво общо могат, да имат адвокатските ми възможности с теориите на Тръслоу за смъртта на Хал Синклер?

— Просто седни на един обяд с човека. Той ще ти хареса.

— Вече се запознахме — казах аз. — Не се и съмнявам, че е първа класа. Но съм обещал на Моли...

— Всички можем да се възползваме от този бизнес — каза Стърнс и се загледа в покривката — знак, че вече е стигнал до границите на търпението си. Ако беше куче, сигурно щеше да заръмжи. — И всички можем да използваме парите.

— Съжалявам, Бил — казах аз. — Но мисля да откажа. Разбираш ме.

— Разбирам те — отвърна Стърнс кротко и махна за сметката. Не се усмихна.

— Не, Бен — каза Моли, когато се прибрах.

Обикновено тя е лъчезарна и игрива, но след смъртта на баща си се беше превърнала, съвсем разбираемо, в съвсем друга личност. Не просто потисната, раздразнителна, неотзивчива, тъжна — целият този обхват от чувства, през които преминава всеки, загубил родителя си — но несигурна, колеблива и затворена в себе си. В последните няколко седмици Моли беше съвсем различна и ме болеше, че е такава.

— Как може?!

Не знаех какво да й отвърна и само поклатих глава.

— Но ти си невинен — каза тя. Беше на ръба на истерията. — Ти си адвокат! Не можеш ли да направиш нещо?

— Ако бях достатъчно умен да поразпръсна парите, това нямаше да се случи. След дъжд качулка.

Тя готвеше вечеря — нещо, което се захваща да прави само когато има нужда от терапевтичния ефект, който й оказва готвенето. Беше навлякла един от развлечените ми колежански пуловери и широки джинси, и бъркаше нещо в един тиган. Миришеше на домати, маслини и много чесън.

От пръв поглед човек не би нарекъл Моли красива. Но тя постепенно израства в очите ти и след известно време дори можеш да се изненадаш, ако някой си позволи да каже, че е нещо по-малко от невероятна.

Малко по-висока е от мен, някъде около метър и осемдесет, с буйна, чуплива черна коса, синьо-сивкави очи и черни мигли, със здрав, румен тен, което според мен е най-красивата й черта. Винаги съм я смятал за малко загадъчна, дори и сега, не по-малко отколкото в колежа; и освен това е надарена с миролюбив характер.

Моли беше начинаещ педиатър, на едногодишен изпитателен срок в Масачузетската обща болница, и на тридесет и шест години беше най-голямата от всички новоназначени за тази година, тъй като беше започнала късно. Типично в нейния стил. Тя е много упорит

отлагач, особено когато има да върши по-добри неща. В нейния случай, това означаваше скитосване из Непал за повече от една година след колежа. В Харвард, въпреки че знаеше, че ще завърши медицина, беше почнала с италиански, като написа дипломна работа върху Данте — което означаваше, че владее отлично италиански, но не толкова отлично органичната химия.

Постоянно цитираше фразата на Чехов, че докторите били също като адвокатите, с тази разлика, че адвокатите само те обират, докато докторите хем те обират, хем те убиват. Но си обичаше медицината, и то много повече от материалните придобивки. Веднъж даже си говорихме — почти сериозно — да си напуснем работата, да продадем къщата, от която вече ни писваше, и да се преместим някъде в провинцията, където тя ще може да си открие клиника и да лекува бедни дечица. Клиниката „Елисън-Синклер“ — име като за психиатрия.

Тя намали огъня под тигана и се преместихме в дневната, която, подобно на всички останали стаи в къщата, представляваше бъркотия от бичмета, торби цимент, тръби и други такива работи, покрити с фин слой гипсов прах. Седнахме върху претрупаните кресла, покрити временно с мушама, за да не се цапат.

Двамата с Моли бяхме закупили преди пет години тази хубава стара къща в бостънския Бек Бей. Тоест хубава само външно. Вътрешно беше потенциално хубава. Пазарът на недвижимото имущество тогава беше стигнал върха си и няколко месеца по-късно започна да се срива. Сигурно ще кажете, че съм могъл да бъда малко по-умен, но като всички и аз си въобразявах, че цените на недвижимо имущество ще растат до небесата — а къщата беше точно това, което обявите понякога наричат „мечтата на сръчния мъж“. „Запретнете ръкави — казват обявите — и използвайте въображението си!“ Собственикът не я нарече „мечта на сръчния мъж“, но и не ми каза нищо за издънената канализация, за дървениците в дограмата или за изпокъртената замазка по стените и таваните. През 80-те години хората казваха, че кокаинът бил средство господ да те предупреди, че имаш прекалено много пари. През 90-те години това средство е ипотеката.

Получих това, което си заслужавах. Ремонтът се оказа един безкраен процес, не по-различен от строителството на пирамидите в Гиза. Едно нещо водеше до друго. Ако искаш да оправиш витата

стълба, трябва да вдигнеш нова носеща стена, което от своя страна води до... е, сещате се.

Но поне нямаше плъхове. Винаги съм имал фобия към плъховете, някакъв ирационален, неконтролируем ужас, надхвърлящ отвращението, което изпитват всички. Преди да се спра на тази, отхвърлих няколко други къщи, в които Моли направо се беше влюбила, само защото бях убеден, че ми се е мярнал силуетът на плъх. Дератизацията не подлежеше на обсъждане. Убеден съм, че плъховете, също като хлебарките, са неизтребими. Те ще надживеят всички ни. Всеки път, когато преглеждахме магазинчетата за видеофилми под наем, Моли се забавляваше за моя сметка, като измъкваше касета с филма на ужаси с плъхове „Цилард“ и ми предлагаше да си го вземем за една вечер. Не е смешно.

И за капак на всичко, от месеци спорехме дали да си имаме дете. За разлика от обичайния модел — жената иска, а мъжът не ще — при нас аз исках дете или няколко деца, докато Моли яростно се противеше. Смятах за странно един педиатър да твърди, че тайната на правилното отглеждане на деца не ѝ е позната. От нейна гледна точка, кариерата ѝ току-що беше започнала и моментът не беше подходящ. Този въпрос винаги предизвикваше най-яроствните домашни скандали. Аз твърдах, че съм готов да споделя с нея по равно всичките задължения. Тя контрираше, че в историята на цивилизацията не е имало мъж, който да е споделил по равно задълженията по отглеждането на едно дете. Чисто и просто аз бях готов да имам семейство — когато загина, първата ми жена, Лаура, беше бременна — а Моли не беше. Така че споровете продължаваха.

— Можем да продадем къщата на татко в Александрия — започна тя.

— При този пазар няма да вземем от нея почти нищо. А пък и баща ти не ти остави кой знае колко. Той никога не се е интересувал много от пари.

— Можем ли да вземем заем?

— И какво ще използваме за залог?

— Мога да взимам нощни смени.

— Това няма да реши проблема — казах аз. — Пък и само ще се похабиш.

— Но какво иска Тръслоу от теб?

Какво ли, наистина, след като светът е фрашкан с юристи, много по-квалифицирани от мен? Не исках да повтарям пред нея за подозренията на Стърнс, че баща ѝ е бил убит: във всеки случай това не обясняваше защо Тръслоу иска да ме наеме. Нямаше смисъл да я тревожа още повече.

— Не искам и да помисля какво иска от мен — казах отпаднало.

И двамата знаехме, че това със сигурност има нещо общо с миналото ми в ЦРУ, може би с моята страховита репутация, но това не обясняваше защо именно аз.

— Как беше в болницата — попитах, за да сменя темата.

Но Моли поклати глава и не се хвана на въдицата.

— Държа да си поговорим за тази история с Тръслоу — каза тя. Започна нервно да навива на пръста си една от къдриците си и продължи: Баща ми и Тръслоу бяха приятели. По-точно колеги, които си имаха доверие. Но татко много харесваше Алекс.

— Чудесно — казах аз. — Той е много приятен човек. Но шпионинът си е шпионин.

— Същото може да се каже и за теб.

— Аз ти обещах, Моли.

— Значи мислиш, че Тръслоу иска да му вършиш тайна работа?

— Съмнявам се. Не и при такова възнаграждение.

— Но тук е намесено ЦРУ.

— В това няма съмнение. ЦРУ е единственият много голям клиент на Корпорацията.

— Не искам да го правиш — каза Моли. — Вече говорихме за това... За теб това е минало. Ти се измъкна чисто... стой настрана.

Тя знаеше колко беше важно за мен да се отърва от агентурната оперативна работа, която ми беше докарала тази ледена безскрупулност.

— Това го показва и собственият ми инстинкт — казах аз. — Но Стърнс ще направи всичко възможно да направи отказа ми много труден.

Тя стана, коленичи на пода и постави ръцете си на коленете ми.

— Не искам отново да работиш за тях. Ти ми обеща.

Разтриваше с дланите си бедрата ми, с което полекичка ме възбуждаше, и беше вперила умолително поглед в мен.

— Има ли някой друг, с когото можеш да поговориш за това? — попита тя.

Помислих за миг и казах:

— Ед Мур.

Едмънд Мур, който се беше оттеглил от Управлението след тридесет години служба, знаеше за вътрешните дела на ЦРУ повече от всеки друг на света. Той беше моят наставник в кратката ми кариера в разузнаването — моят „равин“, според агентурния жаргон — и също така беше и остана човек с изключително развити инстинкти. Живееше в Джорджтаун, в една чудесна стара къща, и сега, след пенсионирането си, сякаш беше още по-зает, отколкото по време на активната си дейност в ЦРУ: четеше едва ли не всяка публикувана биография, участваше в срещи с пенсионирани сътрудници на ЦРУ, обядваше със стари приятели от ЦРУ, свидетелстваше пред комисии в Сената и правеше един милион други неща, на които не можеше да им се хване дирята.

— Обади му се — каза тя.

— Нещо повече. Ако успея да отложам ангажиментите си, утре следобед или вдругиден ще отлетя до Вашингтон, за да се видя с него.

— Стига той да може да отдели време да се види с теб — каза Моли. Беше започнала вече истински да ме възбужда, каквото несъмнено беше намерението ѝ, и аз се наведох да я целуна по шията, но тя изведнъж възкликна: — О, господи! Проклетият сос загоря.

Последвах я в кухнята и докато тя изключваше котлона — сосът се беше превърнал в изгубена кауза — я обгърнах отзад. Бяхме толкова наелектризирани, че само с едно повдигане на веждите можехме да се развихрим в поредния спор или пък...

Целунах я по дясното ухо и тръгнах полека надолу, и започнахме да правим любов на пода на дневната, без да ни пука от гипсовия прах. Спряхме само за миг, за да може Моли да си намери диафрагмата и да си я постави.

Същата вечер се обадих на Едмънд Мур, който за безкрайно мое щастие ме покани на скромна вечеря с него и жена му на следващата вечер.

На следващия следобед, след като успях да отложам три напълно отложими срещи, взех редовния полет на „Делта“ до Националното летище във Вашингтон и когато здрачът започна да се спуска над

Джорджтаун, таксито ми прекоси моста Кейдж, изръмжа покрай каменните здания на Н-ската улица и закова спирачки пред желязната ограда на къщата на Ед Мур.

[1] Американска разузнавателна агенция през Втората световна война, предтеча на ЦРУ. — Б.пр. ↑

3.

Библиотеката на Едмънд Мур, в която седнахме след вечерята, представляваше величествено двуетажно помещение, обградено с дъбови рафтове, инкрустирани с черешово дърво. Горната галерия беше обрамчена с пътечка. На етажерките на първото ниво бяха опрени няколко библиотечни стълби. Под сумрачното осветление библиотеката сякаш грееше в топъл, кехлибарен цвят. Мур притежаваше една от най-великолепните частни библиотеки, които бях виждал. Тя включваше впечатляваща колекция от книги, посветени на шпионажа и разузнаването. Някои от тях бяха мемоари на избягали от Съветския съюз и Източния блок разузнавачи, които Ед Мур беше свързал с американски и британски издатели в годините, когато ЦРУ все още се занимаваше с подобни неща. Поне открито. Цели рафтове бяха посветени на Карлайл, Дикенс и Ръскин. Имаха вид на книги, които човек може да си купи от склада на някое ателие за вътрешно обзавеждане, за да придаде вид на стара аристократична библиотека, но аз знаех, че Ед Мур ги беше събирал усърдно на всевъзможни търгове и от книжарници в Париж и Лондон, както и от антикварни книжарници и складове из цяла Америка, и че несъмнено ги беше изчел всичките.

Огънят в камината прашеше. Седяхме в кресла с изтъркана кожена тапицерия пред пламъците. Ед отпиваше портвайн, специална реколта от 1963 година, с който особено се гордееше. Аз си бях поискал чисто малцово уиски.

Страшно ми допадаше атмосферата, която Мур си беше осигурил толкова грижливо. В градската му къща сякаш не се намирахме в Джорджтаун на 90-те години, с магазинчетата за видеокасети под наем и с рекламите на „Бенетон“, а в Англия от времето на крал Едуард. Едмънд Мур беше от Средния запад, по-точно от Оклахома, но след годините, прекарани в служба на ЦРУ, се беше превърнал в типичен представител на Айви Лийг с техните прословути вълнени костюми, каквито бяха всички възпитаници на Йейл и Принстън от неговото поколение. И при него това не беше въпрос на

маниерничене. „Благородството — беше ми казал веднъж Мур — е единственото нещо, което остава от богатите предци, когато парите свършат.“ Всъщност бракът на Мур му беше осигурил доста пари — дядото на Елена изобретил нещо много съществено, свързано с телефона.

— Всичко това, изглежда, изобщо не ти липсва, нали? — попита ме той с лукава усмивка.

Мур беше дребничък дяволит мъж, наближаващ осемдесетте, с малка оплешивяла глава и масивни очила в черна рамка, които правеха очите му да изглеждат огромни. Традиционният кафяв вълнен костюм висеше на раменете му и го правеше да изглежда още по-дребен.

— Възбудата от приключенията, пътуванията, първокласните хотели...

— ... Красивите жени — добавих аз насърчително, — а също и тризвездните френски ресторанти.

— Ах, да.

Мур, който беше шеф на Европейския отдел на Оперативния директорат, когато бях в Париж — тоест моят шеф, да го кажа по-просто — знаеше много добре, че животът на един таен оперативен сътрудник всъщност е низ от безкрайни и изтощителни доклади, кабелна връзка, евтини ресторанти и студени, дъждовити паркинги. След убийството на Лаура Мур само дето не ме изхвърли през вратата на щаба на Лангли — вече бе уредил срещата ми с Бил Стърнс в Бостън. Беше повече от убеден, че след всичко, което се случи, оставането ми в Управлението би било груба грешка. Известно време изпитвах неприязън към него, но скоро разбрах, че го е направил единствено в мой интерес.

Мур беше свенлив, кабинетен човек, за разлика от обичайния тип оперативни служители, в чиито характери преобладава агресивност, фамилиарност и откритост. Според номенклатурата на Управлението по-скоро можеше да бъде причислен към типа на анализаторите на разузнавателна информация. Преди да го привлекат към военното разузнаване по време на Втората световна война беше преподавал история в Оклахомския университет в Нормън и си беше останал академичен тип по душа.

Навън виеше студен вятър и дъждовните капки се блъскаха в големите прозорци на библиотеката — те гледаха към красиво

аранжирана градина с малко езерце в средата.

Беше заваляло още по време на вечерята, която се състоеше от пикантно печено в гърне, сервирано от дребничката съпруга на Мур, Елена. Побъбрихме си на по-обща теми, като президентската политика, Средния Изток, приближаващите избори в Германия, клюки за някои наши общи познати — и след това преминахме на болезнения въпрос — смъртта на Хал Синклер. Ед и Елена изразиха искрените си съболезнования. След вечерята Елена се извини и се качи на горния етаж, за да ни остави да си поговорим насаме.

Помислих си, че сигурно целият ѝ семеен живот е преминал в извинения, за да излезе от стаята и да даде възможност на мъжа си да говори с всеки „призрак“, довякъл се в къщата им. Въпреки това тя изобщо нямаше вид на безцветна личност и на покорна домакиня. По време на общия ни разговор отстояваше мнението си пламенно, често се разсмиваше и със своя едновременно игрив и одухотворен характер ми напомняше за актрисата Рут Гордън.

— Да смятам ли в такъв случай, че заседналият живот ти допада повече?

— Спокойният живот с Моли ми харесва. С нетърпение очаквам да си създадем истинско семейство. Но адвокатството ми в Бостън не е най-възбуждащият начин на живот, нали разбираш.

Той се засмя, отпи от портвайна и каза:

— Ти преживя възбуждащи моменти колкото за няколко човешки живота.

Имаше предвид миналото ми. Онова, което дисциплинарният отдел на Управлението беше определил като „безскрупулност“ на терена.

— От една страна е така.

— Да — съгласи се той. — Ти беше луда глава. Но беше млад. И главното, добър агент. Боже мой, ти беше направо неустрашим. Вярно ли е, че си пребил някакъв лагерен инструктор?

Свих рамене. Вярно беше. По време на една тренировка в лагера на ЦРУ в Пири инструкторът по бойни изкуства ме беше сгацил в ножица, така че не можех да си поема дъх — и то пред колегите, и продължаваше да ме унижава и дразни. Изведнъж ме обля бавна, студена вълна на ярост. Сякаш някаква разяждаща течност нахлу в корема ми и след това обля цялото ми тяло, вкочанявайки ме като

леден блок. Беше взела връх някаква древна част от подсъзнанието ми. Бях се превърнал в примитивен, безмилостен звяр. Пресегнах се с дясната си ръка, ударих го в лицето и му счупих челюстта. Инцидентът тутакси прескочи оградата на лагера, разказван и преразказван, доукрасяван с пикантни подробности по време на среднощни разпивки. Оттогава се отнасях с мен много предпазливо, като към ръчна граната с издърпан предпазител. Тази репутация ми послужи добре на терена и заради нея ми поверяваха задачи, които изглеждаха прекалено рисковани за останалите. Но в същото време тази моя черта ме дразнеше. Тя влизаше в непримиримо противоречие с иначе спокойния ми, аналитичен характер. Това просто не бях аз.

Мур кръстоса крака и се облегна в креслото си.

— Е, кажи ми най-сетне защо дойде. Предполагам, че е за нещо, което не можем да обсъждаме по телефона.

Определено не беше. Освен по обезопасен телефон. Но след като напуснеш Управлението тази привилегия ти я отнемат, дори ако си цяла институция като Едмънд Мур.

— Разкажи ми за Александър Тръслоу — казах аз.

— Аха. — Той повдигна вежди. — Вършиш някаква работа за него, така ли?

— Все още обмислям. Истината е, че изпаднах в известно финансово затруднение.

— Аха.

— Може би си чувал за една малка финансова къща в Бостън. Казва се „Фърст Комънуелт“.

— Мисля, че да. Пари от наркотици или нещо такова?

— Запечатали са я. Заедно с всичките ми ликвидни средства.

— Ужасно съжалявам.

— И изведнъж се оказва, че „Тръслоу Асошиейтс“ започва да ми изглежда малко по-привлекателна отпреди. Двамата с Моли имаме нужда от тези пари.

— Но твоята специалност не беше ли интелектуалната собственост — патенти и така нататък?

— Точно така.

— Хм, на Алекс по-скоро биха му трябвали услугите на някой...

Той спря, за да отпие от портвайна, и аз вметнах:

— Някой, който по-скоро има опит в криенето на пари в международни дупки с яки ключалки?

Мур се усмихна и кимна.

— И все пак, изглежда, ти си точно онова, което му трябва. Ти наистина имаш репутация на един от най-добрите и най-опитни оперативни сътрудници на терена...

— Аз съм неуправляем, Ед. Знаеш го много добре.

„Неуправляем“ беше само един от многобройните етикети, които ми бяха лепнали колегите и началниците в Управлението. Към мен се отнасяха със страх, възхищение и голяма доза удивление. Тъкмо при работа на терена, когато се оказвах изложен на опасност и под смъртна заплаха, се проявяваше тъмната ми страна. Някои ме смятаха за безстрашен, което не беше вярно. Други ме смятаха за безскрупулен, което беше по-близо до истината.

Истината беше, че в определени моменти на повърхността изплуваше един безстрашен и безскрупулен Бен Елисън. След като проумях това, то бе започнало дълбоко да ме безпокои и в края на краищата стана причината да напусна Управлението.

Преди Париж ме бяха насадили в Лайпциг. Прикритието ми беше представител на търговска фирма. Една от първите ми задачи беше да се срещам и разпитвам някакъв доста изнервен наш информатор, военнослужещ в установената наблизко войскава част на Червената армия. Бяха ме избрали, тъй като в Харвард учих руски език и го владеех почти перфектно. Тази задача я изпълних безпогрешно и за награда — като един вид повишение — ми възложиха далеч по-опасна.

Наредиха ми да изведе един източногермански беглец, физик от Лайпциг, през граничния пункт, който се намираше чак в Херлесхаузен. Мерцедесът ми беше със специално направен отсек зад седалката, в който лежеше скрит физикът. На пропускателния пункт минахме през обичайните процедури, поставеният на колелета огледален апарат мина под колата, за да проверят дали отдолу не се крие някой германец, опитващ се да се измъкне от тази нещастна страна, и тъй нататък. От щаба в Пулах бяха изпратили офицер от граничните войски на ФРГ, за да ни посрещне. Докато минавах през паспортната и имиграционна проверка, поздравявайки се наум за добре

свършената работа, той допусна грешката да се покаже. Някой от източногерманска страна очевидно го разпозна и подозренията веднага паднаха върху мен.

След което неколцина души затичаха към колата. Един застана пред мен и посочи с изпъната ръка, че трябва да спра.

Според предписанията на Управлението в този момент трябваше да се направя на невинен и объркан, и да спра. При никакви обстоятелства не бива да се отнема човешки живот. Правилата на играта го изключват.

Внезапно обаче си помислих за дребничкия изпотен физик, сгънат в малкия отсек между седалката и багажника. За скъпоценния ми товар. Човекът беше смел. Бе рискувал живота си, при положение че щеше да му бъде къде-къде по-лесно, ако просто си беше кротувал.

Усмихнах се и се огледах наляво и надясно, а после право напред. Типът, който блокираше пътя ми — от ЩАЗИ, както научих по-късно — ми отвърна с мазна усмивка.

Бях заклещен. Класическата техника на заклеждане „кутия“: бяха ни учили на нея в лагера в Пири. Единственото, което можех да направя, беше да се предам. Да отнемаш живот ти е забранено — последствията могат да бъдат тежки.

И тогава нещо ме прихвана. Същата ледена ярост, която ме беше обзела, когато счупих челюстта на треньора по бойни изкуства. Сякаш се намирах в друг свят. Пулсът ми не се увеличи. Лицето ми не се зачерви. Бях ледено спокоен. И обладан от желание да убия.

„Счупи кутията — казах си. — Счупи кутията.“

И натиснах педала на газта.

Никога няма да мога да изтрия от паметта си спомена за лицето на типа от ЩАЗИ, когато то се надигна, преди да се удари в предното стъкло. Зяпнало от ужас. С невярващи очи.

Спокоен, хладнокръвен като влечуго, тръгнах право напред. Всичко се движеше като на бавен каданс. Очите на типа от ЩАЗИ се приковаха в моите. Бяха изпълнени с неописуем страх. В моите очи сигурно беше прочел върховно безразличие. Не гняв, не отчаяние... само леден хлад.

С ужасен тътен тялото му отхвърча високо във въздуха. Последва дъжд от куршуми — и се озовах от другата страна. Товарът ми беше останал здрав и читав.

По-късно, разбира се, получих упреци от Лангли, че съм действал по „неоправдан“ и „безскрупулен“ начин. Но извън протокола началниците дискретно ми дадоха да разбера, че тайно в себе си са останали доволни. В края на краищата им бях доставил физика, нали така?

Но това, което ми остана след тази случка, не беше удоволствието от изпълнената задача, нито гордост от проявената храброст или геройство, а главоболие. Някъде за около минута, докато пресичах границата, се бях превърнал в автомат. Със същата сила можех да подкарам и срещу тухлена стена. Нищо не можеше да ме уплаши.

И точно това ме плашеше.

— Не, Бен — продължи Мур. — Не бих казал, че беше неуправляем. У теб имаше някакво рядко съчетание на проникателен интелект и... абсолютно самообладание. Това, което се случи с Лаура, не беше по твоя вина. Ти беше един от най-добрите. Нещо повече, с твоята фотографска памет, или както там се нарича, ти представляваш нещо доста ценно.

— Моята... ейдетична памет, както я наричат невролозите, може би беше голяма работа в колежа и докато следвах право, но днес, при всичките електронни бази данни, от които гъмжи навсякъде, едва ли представлява нещо чак толкова ценно.

— Ти познаваш ли се с Тръслоу?

— Запознахме се на погребението на Хал. Поговорихме пет минути. Това е всичко. Все още дори не знам какво точно иска от мен.

— Спомняш ли си онова нашумяло дело за граждански права, което беше заведено срещу ЦРУ в началото на 70-те? Един чернокож беше кандидатствал за служба като аналитик в Управлението и му бяха отказали без убедителни аргументи.

— Разбира се.

— Е, в края на краищата тъкмо Алекс Тръслоу реши този случай. И се погрижи оттогава персоналът на Управлението да не бъде подлаган на никаква расова или полова дискриминация. Всичко това беше необикновено... Възгледите му за ЦРУ бяха чиста меритокрация. Подбор на персонал според качествата. Недопускане старата гвардия

да потъпква правата на малцинствата да постъпват в нейните редици. Доста от ветераните все още го ненавиждат за това... А както сигурно си чул, много е вероятно да му предложат поста на покойния ти тъст.

Кимнах.

— А имаш ли представа с какво точно се занимава? — попита Мур.

— Буквално никаква. Доколкото разбирам, нещо свързано със сигурността на Управлението. Процедури, с които Лангли не може или не иска да се занимава.

— Да ти покажа нещо — каза Мур, стана и ме подкани да го последвам. С пъшкане се изкачи по витата дървена стълба на горното ниво. — Скоро няма да мога вече да се катеря по тази стълба — каза Мур задъхано. — Поради което ще преместя всички томове на Ръскин тук, когато няма повече да ми трябва. Гадна работа. Никога не съм го харесвал този кучи син. От брак между братовчеди това се получава. А, ето го моето съкровище.

Мур се спря, леко натисна един панел и той се отвори, разкривайки метален сейф, боядисан в служебно сиво.

— Хубав е — казах аз. — Момчетата от техническата служба ли ти го вградиха?

Всъщност сейфът не представляваше никаква трудност за всеки, който имаше елементарно понятие от операции като влизане с взлом, но нямах намерение да му го казвам.

Той дръпна чекмеджето. Ръждясалите му панти простенаха.

— Не. Това скривалище го заварих тук още когато купих къщата през 1952. Богатият стар фабрикант, построил това място — предполагам някой глупак като в романите на Едит Уортън — обичал тайните килери. В камината има един плъзгащ се панел, който никога не използвам. Едва ли е предполагал, че един ден къщата му ще попадне в ръцете на истински шпионин.

Чекмеджето, изглежда, съдържаше разузнавателни досиета, поне доколкото можех да съдя, след като хвърлих поглед към таблицата с указатели.

— Не знаех, че ви разрешават да отнасяте досиета, след като се пенсионируете — отбелязах аз.

Той се обърна към мен, намести очилата си и се усмихна.

— Естествено, че не разрешават. Разчитам на твоята дискретност.

— Винаги.

— Добре. Не съм нарушил никакви закони за националната сигурност, наистина.

— Някой ти ги даде ли?

— Спомняш ли си Кент Аткинс от резидентурата в Париж.

— Разбира се. Беше ми приятел.

— Е, сега е в Мюнхен. Заместник-шеф на тамошната резидентура. Доста рискува, за да ми ги осигури.

— Доколкото разбирам, Управлението не знае за тях.

— Съмнявам се, че изобщо са забелязали — каза той и измъкна дебел пакет. — Това е, което интересува Алекс Тръслоу. Наясно ли си с какво се занимаваше твоят тъст, преди да умре?

Дъждът беше поспрял. Вдигнах глава от купчината папки върху библиотечната маса. Всичките имаха отношение към разпадането на КГБ и разузнавателните служби от Източния блок, т.е. към непрекъснатия поток от тайни агенти и персонал от Москва, Берлин и други центрове зад бившата Желязна завеса. Съдържаха извадки от разпити на бивши служители на КГБ, които се стремяха да продадат тайните си срещу защита на Запад и предлагаха купчини досиета на ЦРУ или на западни компании срещу заплащане. Имаше декодирани радиограми, съдържащи трохи информация, изсипващи се от резидентурите на КГБ по целия свят, които (доколкото можех да преценя от бегъл поглед) можеха да се окажат твърде експлозивни.

— Виждаш ли — промълви тихо Мур. — Тук има толкова информация, че и двамата с теб спокойно могат да ни заровят в подземията на Лубянка.

— Какво искаш да кажеш?

Той въздъхна.

— Знаеш за клуб „Сряда“, предполагам.

Кимнах. Клуб „Сряда“ беше обичайното място за социални контакти между бивши величия от ЦРУ — бивши директори, заместник-директори и т.н., на които им доставяше удоволствие да се събират и обядват заедно в един френски ресторант във Вашингтон

всяка сряда. Младоците в Управлението го наричаха „Клубът на изкопаемите“.

— Е, в последно време там доста се обсъждат нещата, които излизат от бившия Съветски съюз.

— Нещо полезно?

— Полезно? — Той ме изгледа съсредоточено. — Би ли сметнал за полезно, ако ти кажат, че са получени неопровержими документални доказателства за това, че Съветският съюз е организиран убийството на Джон Фицджералд Кенеди?

Стреснах се за миг, но после поклатих глава.

— Не мисля, че Оливър Стоун много би се зарадвал от това.

Той избухна в смях.

— Но поне за секунда повярва, нали?

— Познавам много добре чувството ти за хумор.

Той се посмя още малко, после намести очилата си.

— Имаше много генерали от КГБ и ЩАЗИ, които се мъчеха да ни продават информация за кадрите на КГБ по целия свят. Имена на хора, работили за тях.

— Предполагам, че това е голяма придобивка.

— Може би в исторически смисъл — каза Мур. — Кой ли се интересува от някакъв изветрял червен, сътрудничил преди тридесет години на власт, която вече не съществува?

— Сигурен съм, че за някои представлява интерес.

— Несъмнено. Но не това привлече вниманието ми. Преди няколко месеца на един от онези обеда в сряда чух историята за Владимир Орлов.

— Бившият председател на КГБ?

— По-точно последният председател на КГБ, преди хората на Елцин да ликвидират ведомството. Къде според теб отива един такъв човек, след като издърпат службата изпод задника му?

— В Парагвай или Бразилия, предполагам.

Мур се ухили.

— Господин Орлов е бил достатъчно прозорлив, за да не остане да кисне в дачата си край Москва и да чака новото правителство да го изправи на съд само за това, че си е вършил съвестно работата. Отишъл е в изгнание.

— И къде?

— Това е проблемът.

Той взе един лист от масата и ми го подаде. Беше фотокопие на шифровано съобщение от служител на ЦРУ в Цюрих. Агентът ни съобщаваше за появата на някой си Владимир И. Орлов, бивш председател на съветското КГБ, в едно кафене в Цюрих, на Зилщрасе. Придружавала го Шийла Макадамс, помощник на директора на Централното разузнавателно управление Харисън Синклер. Грамата имаше дата отпреди по-малко от месец.

— Не разбирам — казах аз.

— Три дни преди смъртта на Хал Синклер неговата помощничка и — надявам се, че няма да ти разкрия нещо, което не си знаел — любовница Шийла Макадамс, се е срещнала с бившия председател на КГБ в Цюрих.

— Е, и?

— Срещата определено е била разрешена от самия Синклер.

— Предполагам, че са договаряли някакъв бизнес.

— Разбира се — отвърна Мур нетърпеливо. — Още на другия ден името на Владимир Орлов е изтрито от повечето бази данни на ЦРУ, поне от тези, които са достъпни за повече хора от петимата или шестимата висши началници. Самият Орлов изчезва от Цюрих. Не знаем къде е заминал. Изглежда, че Орлов е предал на Шийла някакви важни данни в замяна на гаранции, че ще го махнем от нашите сонари, от погледа си. Но едва ли някога ще разберем. Два дни по-късно Шийла беше убита в Джорджтаун. На следващия ден загина и Хал.

— И кой според теб може да ги е убил?

— Точно това иска да разбере Александър Тръслоу, скъпи Бен. — Огънят беше започнал да загасва и Мур разсеяно разбута въглените с машата. — В Управлението цари бъркотия. Ужасна бъркотия. Страховита борба за власт.

— Между?

— Слушай, Европа е в хаос. Великобритания и Франция са зле. Германия буквално е изпаднала в депресия. Целият този спектър от враждуващи националистични елементи...

— Добре, но какво общо може да има всичко това с...

— Говори се — признавам, че всичко това са само приказки, но приказки от страна на бивши отговорни фактори от средите на Управлението, сега в пенсия — та се говори, че определени елементи

вътре в Управлението са се забъркали в инсинуирането на хаоса в Европа.

— Ед, но това е съвсем голословно...

— Да — прекъсна ме той толкова рязко, че се стреснах. — Някои елементи... инсинуират... и всички тези шаблонни фрази, които използваме тогава, когато всичко, което ни е известно, е шепа плява. Работата е в това, че старци, които би трябвало да се занимават с голф и да си правят кефа, като си пият сухото мартини, са уплашени. Мои приятели, които преди време ръководеха организацията, говорят за огромни количества пари, които се прехвърлят от една ръка на друга в Цюрих...

— Тоест, че ние сме платили на Владимир Орлов? — прекъснах го аз. — Или че той е платил на нас, за да си осигури нашата защита?

— Работата не е в парите! — озъби се той.

— Тогава в какво е? — попитах спокойно.

— Да речем, че скелетите още не са започнали да излизат от килера. А когато започнат, ЦРУ ще се окаже при КГБ на бунището на историята.

Дълго мълчахме. Тъкмо се канех да подхвърля „Едва ли ще е чак толкова лошо“, но погледнах Мур по-внимателно. Лицето му беше пребледняло като тебешир.

— Какво мисли Кент Аткинс за всичко това?

Той помълча, после каза:

— Всъщност не знам, Бен. Кент е изплашен до смърт. Представяш ли си, той попита мен какво аз мисля, че става.

— И ти какво му каза?

— Че каквото и да замислят да извършат тези ренегати от Управлението в Европа, това няма да засегне само европейците. Това пряко ще засегне и нас. Ще засегне целия свят. Тръпки ме побиват като си помисля какъв пожар се готви за всички ни.

— Какво по-точно значи това?

Той пренебрегна въпроса ми, усмихна се тъжно и поклати глава.

— Баща ми почина на деветдесет и една, майка ми на осемдесет и девет. Дълголетието е традиционно в семейството ми. Но никой от тях не се е сражавал в Студената война.

— Не разбирам. Какъв пожар, Ед?

— Знаеш ли, през последните си месеци служба твоят тъст беше обладан от идеята да спаси Русия. Той беше убеден, че ако ЦРУ не предприеме сериозни действия, силите на реакцията ще вземат връх в Москва. След което Студената война би се превърнала в сладък спомен. И може би се е бил натъкнал на нещо. — Той сви малкия си, покрит с кафяви петна юмрук и го опря под стиснатите си устни. — Ние поемаме рискове. Всички, които работят за Централното разузнаване. Знаеш, че процентът на самоубийствата при нас е доста висок.

Кимнах.

— И макар всъщност много рядко да се случва някой от нас да бъде убит на терена или по време на служба, все пак се случва. — Гласът му някак омекна. — Знаеш това.

— Страхуваш се, че ще ни убият?

Нова усмивка и поклащане на главата.

— Аз наближавам осемдесетте. Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си с въоръжен бодигард до леглото ми. Ако приемем, че ми осигурят такъв. Не виждам никакъв смисъл да живея в клетка.

— Да не би да си получавал някакви заплахи?

— Ни най-малко. Това, което ме смущава, е шаблонът.

— Какъв шаблон?

— Я ми кажи, кой друг знае, че ще дойдеш да се видим?

— Само Моли.

— И никой друг?

— Не.

— Тогава остават телефоните.

Изглеждах го втренчено дали не го беше хванала параноята, като Джеймс Ейнджълтън в последните му години? И сякаш прочел мислите ми, Мур каза:

— Не се тревожи за мен, Бен, аз съм си съвсем наред. И разбира се, подозренията ми може да се окажат неоснователни. Ако и когато нещо се случи с мен, то просто ще се случи. Но все пак и аз имам някакво право да се страхувам, нали?

Никога не бях го виждал да изпада в истерия, и неговият кротък страх малко ме изнерви. Единственото, което можех да отвърна, беше:

— Мисля, че просто преувеличаваш.

Той се усмихна тъжно.

— Може би да, а може би не. — Взе един плик и го плъзна по масата към мен. — Един приятел... или по-скоро приятел на мой приятел, ми изпрати това.

Отворих плика и извадих от него не добре фокусирана цветна снимка.

Отне ми няколко секунди, докато разпозная лицето на нея, но когато го разпознах, усетих, че ми се повдига.

— Боже господи! — промълвих, вцепенен от ужас.

— Съжалявам, Бен. Но трябваше да го научиш. Това елиминира всякакви съмнения дали Хал Синклер е бил убит.

Гледах втренчено в снимката и главата ми бучеше.

— Алекс Тръслоу — продължи той — може да се окаже последният, най-добър шанс за Управлението. Той полага мъжествени усилия да отърве ЦРУ от този — по липса на по-подходяща дума, рак — но той се разпространява.

— Дотам ли са стигнали нещата?

Мур беше вперил очи в отражението на стаята в прозорците. Погледът му изглеждаше унесен.

— Знаеш ли, преди години, когато двамата с Алекс бяхме младши аналитици в Лангли, имахме един пряк началник, който съзнателно мотаеше приключването на една операция. Преувеличаваше страхотно заплахата от страна на някаква лявоекстремистка организация в Италия, за да може да удвои оперативния си бюджет. И Алекс го унищожи. Изобличи го. Още тогава беше голяма работа. Притежаваше някаква вътрешна цялост, която изглеждаше съвсем не на място сред циничните среди на Управлението. Доколкото си спомням, баща му е бил презвитериански свещеник в Кънектикът и вероятно Алекс е наследил от него този свой нравствен инат. И знаеш ли какво? Хората започнаха да го уважават.

Мур свали очилата си, затвори очи и започна да ги масажира.

— Единственият проблем е, че не съм сигурен дали са останали други като него. И ако постъпят с него по същия начин, по който постъпиха с Хал Синклер, знае ли човек какво може да се случи тогава?

4.

Легнах си едва след полунощ. Беше твърде късно да вземам последната „совалка“ до Логан, а Мур не даде и дума да се спомене да спя в хотел при толкова много празни стаи в къщата — всичките им деца отдавна ги бяха напуснали. Така че прекарах нощта в удобната спалня за гости на третия етаж и нагласих дигиталния будилник на шест сутринта, за да мога да се явя в офиса си в прилично време.

След час внезапно се събудих и седнах в леглото. Сърцето ми биеше лудо. Включих нощната лампа. Снимката си беше на мястото. Моли никога не трябваше да я види. Станах и на ярката жълтеникава светлина пяхнах снимката в плика и го прибрах в едно от отделенията на куфарчето си.

Изключих лампата, повъртях се в леглото, след което се предадох и отново я светнах. Не можех да заспя. Като правило избягвам приспивателни, отчасти заради тренинга ми в Управлението (човек винаги трябва да е готов да скочи от леглото при първия сигнал) и отчасти защото в качеството ми на адвокат по интелектуална собственост махмурлукът от приспивателни е последното нещо, което ми трябва през работния ми ден.

Така че включих телевизора и затърсих нещо по-успокояващо. По Си Ен Ен вървеше някаква коментаторска програма, „Германия в криза“. Трима журналисти обсъждаха положението в Германия, рухването на немския фондов пазар и произтичащите от това неонацистки демонстрации. Изглежда, и тримата бяха изпаднали в твърде разгорещено взаимно съгласие, че Германия е изправена пред неминуема заплаха да бъде покорена от нова диктатура, която ще изправи света пред ужасяващи перспективи. И бяха доста убедителни.

Единия го познах веднага.

Казваше се Майлс Престън, кореспондент на един от водещите британски вестници. Червенобузест тарикат и (за разлика от повечето британци, които познавам) фанатик на тема фитнес, познавах го от ранните ми години в Управлението. Беше умен, изключително добре

информиран и с големи връзки, и аз очаквах с нетърпение това, което имаше да каже по темата.

— Хайде да наречем нещата с истинските им имена — заговори той от вашингтонското студио на Си Ен Ен. — Така наречените неонацисти, които стоят зад всички тези прояви на жестокост, са си най-обикновени стари нацисти. Смятам, че те са изчаквали своя исторически момент. Вижте, германците най-после, след толкова много години, възстановиха своя единен фондов пазар — Дойче Бьорсе — и гледайте какво става. Тя се разтърсва и рухва, нали така?

Бяхме се запознали по време на назначението ми в Лайпциг, веднага след като приключих обучението си във „Фермата“. Чувствах се самотен. Лаура се намиралаше у дома, в Ресъл, Вирджиния, и се мъчеше да продаде къщата ни, за да може да дойде при мен. Седях сам в Тюрингер Хоф на Бургщрасе, една приятна, шумна бирарийка в Стария град, Алтцат, и сигурно съм изглеждал доста не на място пред огромната си халба бира.

Забелязах, че някакъв непознат се е надвесил над мен. Явно имаше вид на западняк.

— Изглеждате отегчен — каза мъжът с британски акцент.

— Ни най-малко — отвърнах. — Като му удариш малко повече от това и всичко започва да ти се струва интересно.

— В такъв случай — каза Майлс Пресъл — мога ли да седна на масата ви?

Свих рамене. Той седна и ме попита:

— Американец? Дипломат, или нещо подобно?

— Държавен департамент — отвърнах. Прикритието ми беше търговски аташе.

— Аз пък работя за „Икономист“. Отдавна ли сте тук?

— Около месец — казах аз.

— И нямате търпение да се махнете.

— Германците взеха да ми омръзват.

— Колкото и бира да изпие — добави той. — И още колко остава?

— Две седмици. После Париж. Което чакам с нетърпение. Французите винаги са ми харесвали повече.

— О — каза той. — Французите са просто германци с по-добра кухня.

Ударихме му по едно и след това се срещаме още няколко пъти, на вечеря или да пийнем, преди да ме преместят в Париж. Той, изглежда, беше повярвал на прикритието ми, или поне не го поставяше под съмнение. Възможно е да е подозирал, че работя за Управлението. Не знам. В един или два случая, когато вечерях със свои колеги в „Ауербахс Келер“, един от малкото прилични ресторанти в града, популярен сред чужденците, той влезе и ме видя, но не се приближи, вероятно усещайки, че нямам желание да го представям. Това беше едно от нещата, което харесвах у него. Журналист или не, той никога не беше си позволявал да се натрапва, за да се докопа до някаква информация или да задава неудобни въпроси като например с какво точно се занимавам в Лайпциг. На моменти беше бърлив до влудяване — тема, която беше повод за много шеги между двамата ни — но в същото време беше способен да проявява изключителен такт. Същината на работата ни беше доста сходна, което може би ме сближи с него. И двамата търсехме и събирахме информация, единствената разлика беше, че аз се придържах към сенчестата страна на улицата.

Вдигнах телефона до леглото. Вече минаваше един и половина след полунощ, но от студиото на Си Ен Ен във Вашингтон ми отговориха — явно някой млад стажант. Получих информацията, която ми трябваше.

Срещнахме се на много ранна закуска в Мейфлауър. Майлс Престън все още беше сърдечен и чаровен, какъвто го помнех.

— Имаш ли втори брак? — попита ме той на втората чаша кафе. — Боже господи, това, което се случи с Лаура в Париж...

— Да — прекъснах го. — Женен съм. Жена ми се казва Марта Синклер. Педиатър.

— Доктор, а? Може да ти създаде главоболия, Бен. Жената трябва да бъде само толкова умна, че да разбира колко умен е мъжът ѝ, и достатъчно глупава, за да му се възхищава.

— Може и да е прекалено умна за мене. А ти, Майлс? Доколкото си спомням, жени не ти липсваха.

— Черната работа никога не съм я вършил. Е, може ли човек да падне в прегръдките на жена, без да попада в ноктите ѝ, а? — Той се засмя сдържано и кимна на сервитьорката да му донесе трета чаша

кафе. — Синклер... — промърмори той. — Синклер... А бе ти да не си се оженил за издънката на Голямата компания? Да не е дъщерята на Хал Синклер?

— Точно тя е.

— Тогава приеми моите съболезнования. Той... убиха ли го, Бен?

— Твоята вечна деликатност, Майлс. Защо питаш?

— Съжалявам. Извинявай. Но с моя занаят не мога да избегна слуховете.

— Е, аз пък се надявах да осветлиш мен по този въпрос — казах аз. — Дали е убит, или не, нямам представа. Но ти не си първият, който ми подхвърля тази идея. Не виждам особен смисъл в това... Моят тъст така или иначе нямаше лични врагове, доколкото знам.

— Недей да го разглеждаш като лични отношения. Погледни го от политическа гледна точка.

— В какъв смисъл?

— Харисън Синклер беше известен като явен поддръжник на идеята да се помогне на Русия.

— Е, и?

— Мнозина не искат това.

— Естествено — казах аз. — Мнозина американци са против това да се хвърлят пари на руснаците... добри пари за лошите и така нататък. Особено във времена на глобални финансови трудности.

— Не това имам предвид. Има някои хора... не, по-добре да ги наречем сили, Бен... които искат Русия просто да рухне.

— Какви сили?

— Ами помисли си: Източна Европа е в тотална катастрофа. Пълна е с ценни естествени ресурси, а се раздира от разногласия. Мнозина източноевропейци тъкмо позабравиха сталинизма и вече отново жадуват за диктатура. Така че моментът да се вади рибата просто е назрял. Волтер ли беше казал „Светът е един огромен храм, посветен на разногласието“.

— Не разбирам напълно логиката ти.

— Германия, човече, Германия. Вълната на бъдещето. Скоро ще се изправим пред нова германска диктатура. И тя няма да дойде току-така, Бен. Това се планира от доста време и тези, които го планират, не искат да видят една възстановена, силна Русия. Помисли си колко доминираше немско-руското национално съперничество в двете

световни войни на този век. Една слаба Русия осигурява съществуването на силна Германия. Може би... просто може би... твоят тъст, авторитетният защитник на една силна, демократична Русия, е виждал нещата в подобна светлина. Между другото, кой се очаква да го замести?

— Тръслоу.

— Хм, Алекс е малко опърничав, нали? Не бих казал, че е любимец на старите кучета. Няма да се учудя, ако и той вземе да падне в някое дърво. Е, мен ме чака партия тенис. Нали знаеш, когато човек е ерген, трябва да поддържа форма. Напоследък вашите американки са станали прекалено взискателни.

След час, точно преди да се кача на „совалката“ за Бостън, оставих съобщение в офиса на Александър Тръслоу, че съм съгласен да се срещнем.

5.

Разнебитеното градско такси с липсваща брава на дясната задна врата, карано от нервен психотик, ме хвърли до къщи в девет и петнадесет. Бързо се преоблякох и подкарах моята „Акура“ към службата. Закъснях с още петнадесет минути.

Дарлин ме изгледа с укор и каза:

— В девет трябваше да си в конферентната зала, забрави ли?

— Забавих се във Вашингтон — отвърнах. — По работа. Би ли се обадила да им предадеш извиненията ми?

— Ами Закс? Чака те от половин час.

— По дяволите! Би ли ми дала номера му? Ще му се обадя лично.

— Освен това... — тя ми подаде розово листче с бележка, — обади се Моли. Каза, че е спешно.

Зачудих се какво ли може да е толкова спешно в този час — тъкмо бе времето за визитациите в болницата.

— Благодаря — отвърнах и влязох в кабинета си, префучах покрай двадесетте и четири еднометрови кукли и потънах в коженото кресло зад бюрото. Поседях малко, колебаейки се дали да помоля Дарлин да ми обясни за какво е станало дума на съвещанието, но вместо това набрах телефона на Моли. Без отговор. Оставих съобщение на пейджъра.

Имах да свърша доста работа, закъснението ми беше влошило нещата още повече, но не бях в подходяща форма да се съсредоточа над патентното законодателство. Вдигнах слушалката да набера офиса на Бил Стърнс, после се разколебах и я оставих на вилката. Срещата ми с Тръслоу бе насрочена за утре заранта, но Стърнс положително вече знаеше за нея.

Имам си един ключодържател с малка фигурка, която е невъзможно да се опише, ако не си я видял. Казва се „играчката на чиновника“. Бях опипал в юмрука си стотици закръглени ключодържатели, преди да се възхитя на тази триизмерна фигурка. Другата ми „игра на чиновника“ е електронното баскетболно кошче,

закрепено под финото полиакрилно табло срещу бюрото ми. Подхвърлих малката черно-бяла кожена топчица, вкарах я и таблото извика с развълнуваното си електронно гласче „Страхотен удар!“, след което излъчи записани възклицания на възторжена публика. Беше много не на място в тази наша тясна фирма.

— Няма защо — казах.

Минаха още десет минути. Моли не се обаждаше.

На вратата се почука и влезе Бил Стърнс.

— Ще се срещна с Тръслоу — казах аз.

Замълчах, погледнах го остро и усетих, че съм сдържал дъха си.

— Алекс ще бъде много доволен.

Издишах бавно.

— Дотук добре. Само че още не съм решил. Съгласих се само да поговорим.

Той вдигна въпросително вежди.

— Какво ще донесе бизнесът с него на фирмата?

Стърнс ми отговори.

— Няма да си видя моя дял до края на годината — казах аз. — Чак след като се изчисли печалбата, нали?

Веждите му отново леко се вдигнаха.

— Накъде клониш, Бен?

— Много просто. Тръслоу иска да го представлявам, ти също. Междувременно имам нужда от известно количество пари в брой.

— Е, и?

— Искам да плати на мен. Директно. Веднага.

Стърнс свали очилата си и ги пхна във външния си джоб.

— Бен, това е изключително...

— Може да се уреди. Ще се видя с Тръслоу, ще подпиша с него, след което той прехвърля шестцифрена сума директно в банковата ми сметка. И готово. Сделката е уредена.

Стърнс се поколеба за момент, после ми стисна ръката.

— Все забравям колко си упорит. Добре, Бен. Разбрахме се. — Обърна се, уж че ще излиза, и отново се извърна към мен. — Какво те накара да премислиш?

Отпусна се на едно от кожените кресла „за клиенти“ и кръстоса крака.

— Ще взема да се натегна и да ти кажа, че е твоята способност да убеждаваш — отвърнах аз.

Той се усмихна.

— Или?

— Оставаме на варианта с натягането — казах аз и му отвърнах с полуусмивка.

Стиснах с отворената си длан скулптурката на ключодържателя — триизмерна имитация на киборг.

— Слушай — казах след кратка пауза, тъкмо когато Стърнс отново се канеше да си тръгне. — Снощи говорих с един стар приятел от Управлението.

Стърнс кимна и се загледа безизразно пред себе си.

— Него го занимава смъртта на Харисън Синклер.

Той примигна и каза:

— И какво?

— Убеден е, че това има нещо общо с КГБ.

— Старите кучета от Студената война не се разделят лесно с илюзиите си, нали? — изпъшка той. — КГБ и „Империята на злото“ наистина бяха големи злодеи. При това първокласни, няма спор. Но КГБ не съществува вече от няколко години. А и да съществуваше, те никога не биха се занимавали с такова нещо като убийството на директора на ЦРУ.

И излезе. Поколебах се дали да не му покажа снимката, която ми беше дал Ед Мур, но точно тогава телефонът иззвъня.

— Моли е — обади се металическият, равнодушен глас на Дарлин.

Натиснах бутона и веднага се включих.

— Моли... — започнах аз.

Тя плачеше, думите ѝ бяха почти неразбираеми.

— Бен... нещо ужасно...

Изтичах през коридора към асансьора и си откачих палтото в движение. Минах покрай Бил Стърнс, който тъкмо спираше Якобсен, печен младок от новите колеги. Стърнс вдигна очи и ми хвърли бърз, разкъсващ, разбиращ поглед.

Сякаш... Сякаш вече знаеше.

6.

Преди хиляда години, както ми се струваше, бях преминал шестмесечното основно обучение на ЦРУ във „Фермата“ — лагера Пири, Вирджиния — където научих всичко: от това как да заличавам следите си, до пилотиране на малък самолет, стреляне с пистолет и бягство с кола. Един от инструкторите веднъж, уж между другото, отбеляза, че ще изучим черните изкуства на шпионажа толкова задълбочено, че след време те ще се автоматизират, ще станат частица от инстинктите ни. И че независимо какво можело да ни изненада, дори години по-късно, телата ни щели да се научат как да реагират частица от секундата преди мозъците ни. Не го вярвах. А и след толкова години като адвокат бях сигурен, че инстинктите ми вече са изветрели.

Паркирах не пред къщи, а на цели две пресечки оттам.

Защо? Инстинкт, предполагам. Автоматизирани навици от старата ми работа.

Моли се беше натъкнала на нещо, което ужасно я беше смутило, нещо, за което не можеше да се говори по телефона. Това беше всичко, но все пак...

Затичах се по алеята, минаваща зад карето долепени една до друга градски къщи, стигнах до нашия вход и спрях за миг да намеря ключа си за входната врата. След това, възвърнал за миг самоувереността си, влязох и се промъкнах тихо нагоре по тъмните задни дървени стъпала.

Съвсем нормалните шумове на къщата. Пулсиращата топлина през тръбите на отоплителната инсталация. Свистенето на фризера. Бръмченето на безбройните механични уреди, които поддържаха дома ни.

Тъкмо се канех да се насоча към спалнята, когато с периферното си зрение забелязах нещо.

В тази стая двамата с Моли бяхме натрупали книгите си, подредени тематично, готови да бъдат сложени на рафтовете, когато боята изсъхне. Бяха подредени изрядно на едната стена, покрити с

найлонова мушама. До тях, също покрити с мушама, стояха дъбовите чекмеджета за личните ни документи.

Някой беше ровил в тях!

Бяха претърсвани, опитно, но забележимо. Покривалата бяха вдигнати и после поставени неправилно, с оцапаната с лак страна навътре, а не навън.

Приблжих се.

Книгите, все така подредени изрядно, бяха подредени различно. Но, изглежда, нищо не беше взето. Дори копието с автограф на „Занаятът на разузнаването“ на Алън Дълес си стоеше непокътнато. След като разгледах по-внимателно, установих, че личните ни папки също са подредени по друг начин. Папките на Моли бяха там, където преди стояха моите папки, всичко беше леко разместено.

Нищо, поне на пръв поглед, не липсваше. Беше просто разместено.

Беше направено така, че да го забележа.

Някой беше влизал в къщата и беше претърсил вещите ни. Съвсем съзнателно ги беше преподредил. За да забележа. Като... какво? Предупреждение?

Намерих Моли в спалнята, свита като ембрион в средата на огромното легло. Все още беше облечена с дрехите, с които обикновено ходеше в болницата — плетена сива пола и кашмирен пуловер — но косата ѝ, която обикновено беше прибрана назад, сега беше разрошена. Забелязах, че е сложила на шията си камеята в златна рамка, която ѝ беше дал баща ѝ. Беше принадлежала на майка ѝ и бе предавана от поколение на поколение в родовете Синклер и Евънс. Моли вярваше, че ѝ носи късмет.

— Мила?

Приблжих се. Гримът ѝ се беше размазал. Явно беше плакала дълго.

Докоснах я по врата. Беше влажен и топъл.

— Какво се е случило? — попитах. — Какво има?

До гърдите си беше стиснала плика със снимката.

— Къде го намери?

Тя се тресеше, гласът ѝ трепереше.

— Куфарчето ти — промълви тя. — Където държиш сметките. Тази сутрин потърсих сметката за телефона...

Потръпнах, като си спомних, че тази заран, като се прибрах от летището, бях сменил куфарчето, преди да тръгна за работа. Тя отвори зачервените си очи.

— Върнах се по-рано и реших да подремна — каза тя бавно. — Но не можах да заспя. Бях много напрегната и... реших да оправя няколко сметки, а не можах да намеря сметката за телефона. Погледнах в куфарчето ти...

Снимката беше на баща ѝ, след смъртта му.

Бях се постарал да ѝ спестя колкото се може по-дълго ужасните подробности, свързани със смъртта на баща ѝ. Тялото на Харисън Синклер беше толкова тежко обгорено при катастрофата, че за погребението му с отворен ковчег и дума не можеше да става. Освен ужасните разкъсвания, причинени от експлозията на резервоара на колата, вратът му беше почти прерязан по време на сблъсъка, както ми беше обяснил съдебният патолог. Не виждах никакъв смисъл Моли да види баща си в този вид. И двамата предпочитахме тя да го запомни така, както го беше видяла за последен път — бодър, жизнен и силен. Спомням си как се разплаках в моргата във Вашингтон, когато видях останките му. Моли определено не биваше да мине през всичко това.

Но тя настояваше. Настояваше, че била лекар. Че била виждала разкъсвания и обезобразявания. Въпреки това, когато е собственият ти баща, нещата са по-различни. Колкото и обезобразен да изглеждаше баща ѝ, сега тя го беше разпознала. Посочи ми избелялата татуировка с форма на сърчице на рамото му (спомен от една пианска нощ в Хонолулу, по време на военната му служба през Втората световна война), колежанския му пръстен и бенката на брадичката му. Риданията ѝ станаха неудържими.

Снимката, която ми беше дал Ед Мур, беше направена след смъртта на Хал, но преди катастрофата. И беше доказателство, че е извършено убийство.

Беше снимка на Хал Синклер в близък план, от раменете нагоре. Очите му бяха отворени широко и втренчени, сякаш изпълнени с възмущение. Устните му, необичайно бледи, бяха леко притворени, сякаш се канеше да проговори.

Но беше несъмнено мъртъв.

Точно по линията на долната челюст, от ухо до ухо, се виждаше ужасна, зейнала усмивка, от която се показваше червеножълтеникава

тъкан.

Шията на Синклер беше ловко прерязана от лявата до дясната каротида. Точно тази процедура ми беше много добре позната. Бяха ни научили да я разпознаваме от пръв поглед. Раната беше нанесена с бърз удар, предизвикващ внезапна загуба на артериално кръвно налягане в мозъка.

За жертвата това е все едно да ти спрат изведнъж водата. Колабираш почти моментално.

Те го бяха направили. Те бяха убили Хал Синклер, после по някаква безумна и необяснима причина му бяха направили тази снимка, после го бяха напъхали в колата и...

Още когато я видях, разбира се, знаех много добре кои са те.

В занаята това е известно като убийство с „подпис“ или „отпечатък“. Вид убийство, предпочитано от точно определени организации.

Прерязването от каротида до каротида беше специалитет на бившата източногерманска разузнавателна агенция, така наречения „Министериум фюр Щатсзихерхайт“, известно също като „Щатзихерхайтсдинст“.

ЩАЗИ!

Начинът на екзекуцията представляваше техният подпис, а тази снимка беше визитната им картичка.

Визитната картичка на едно разузнаване, което вече не съществуваше.

7.

Тя плачеше тихо, раменете ѝ се тресяха и аз я държах в прегръдката си. Целунах я по врата и казах тихо:

— Моли... съжалявам, че си видяла това.

Тя притисна лице към възглавницата. Думите ѝ звучаха приглушено.

— Това е кошмар... Това, което са направили с него...

— Мол, който и да го е направил, ще го хванат. Почти винаги успяват. Знам, че това не е утешение, но...

Аз също не вярвах много, но Моли имаше нужда да го чуе. Не ѝ казах за подозренията си, че къщата ни е претърсвана.

Тя се извърна и ме погледна. Сърцето ми се сви.

— Кой би могъл да го направи, Бен? Кой?

— Всеки, който заема висока обществена длъжност, е изложен на опасност от страна на луди. Особено на такава деликатна длъжност като директор на ЦРУ.

— Но... това означава, че татко първо е бил убит!

— Моли, ти говори с него заранта преди да го убият, нали?

Тя подсмъркна, пресегна се за кърпа, избърса носа си и промърмори:

— Да.

— И ми каза, че в разговора ви не е имало нищо необичайно.

— Да — промълви тя унесено. — Той се оплакваше от някаква вътрешна борба в работата си, за която не можел да ми обясни много. Но това за него е нормално. Той непрекъснато имаше чувството, че е невъзможно Управлението да бъде държано под контрол. Мисля, че просто си търсеше отдушник, но както обикновено, не ми каза нищо определено.

— Продължавай.

— Ами, общо взето, това беше. После въздъхна и каза — не, всъщност го изпя: „Глупаците се бутат там, където умните не влизат никога“.

— Това беше песен на Синатра, нали?

— Любимата му — кимна тя. — Не понасяше Синатра, но обичаше песните му. И специално тази. С нея ме приспиваше, когато бях малка.

Станах от леглото, отидох до огледалото и оправих вратовръзката си.

— В офиса ли се връщаш, Бен?

— Да. Извинявай, но трябва.

— Страх ме е.

— Знам. И мен ме е страх. Малко. Обади ми се.

— Ще подпишеш с Алекс Тръслоу, нали?

Огладих реверите, прокарах гребенче през косата си, не отговорих на въпроса ѝ. Казах само:

— Ще поговорим утре.

Тя ме погледна озадачено, сякаш се канеше да реши нещо, и най-накрая отрони:

— Защо никога не си ми говорил за Лаура?

— Не обичам да... — почнах.

— Не. Слушай. Разбирам, че за теб е толкова болезнено, че е непоносимо. Това разбирам. В такава рана не искам да бъркам, повярвай ми. Но при това, което се случи с татко... Виж какво, Бен, просто искам да знам дали твоето решение да работиш за Тръслоу има нещо общо с това как е била убита Лаура, с някакво намерение да поправиш нещата или нещо такова...

— Моли — казах го много тихо, предупредително, — недей...

— Добре — каза тя. — Извинявай.

Имаше нещо предвид, разбира се. Макар че тогава не го разбирах.

Улових се, че през този ден мисля твърде много за Харисън Синклер. Един от най-ранните ми спомени за него беше как разказва мръсни вицове.

Беше висок елегантен мъж със съвсем побеляла, но буйна коса, навремето очевидно спортувал. Спокоен, чаровен човек, едновременно изпълнен с достойнство и забавен.

Бях в колежа. С още трима колеги ни бяха пратили на семинар по ядрените въоръжения, организиран от Масачузетския технически

институт (МТИ). Един ден имахме гост — висок, елегантно облечен възрастен мъж. Седеше край конферентната маса и не казваше нищо. Предположих (и правилно), че е приятел на професора. Едва много по-късно разбрах, че Хал е бил третият по важност човек в ЦРУ и че е бил дошъл в Бостън да координира една шпионска операция отвъд бившата Желязна завеса, операция, включваща членове на МТИ.

Същият следобед трябваше да представя проучването си за погрешната американска политика на ядреното въоръжаване. Докладът ми беше доста приличен и се основаваше на публично достъпни източници за съветската и американската ядрени стратегии.

След като го прочетох, достолепният ни посетител се представи, стисна ми ръката и ми каза колко бил впечатлен. Побъбрихме малко и той ми каза един стар мръсен виц за ядреното въоръжаване. После влезе Моли Синклер. Казахме си „здрасти“, изненадани, че се виждаме тук, а не в двора на Харвард.

Хал ни покани на обяд на Скул стрийт, в стария Сити Хол. (След това сме вечеряли само веднъж на това място с Моли, аз я поканих.) Тя ми отвърна, че ще си помисли. Беше голям майтап и се смяхме много. Той каза още един брадат виц и Моли се изчерви.

— Вие двамата трябва да сте заедно — каза ѝ той тихо, но не чак толкова, че да не го чуя. — Той е страхотен.

Тя се изчерви още повече, направо като домат.

Двамата с нея явно се привличахме, но щяхме да го разберем едва след години.

— Радвам се, че се срещаме отново — каза Александър Тръслоу. Той, Бил Стърнс и моя милост седяхме в банкетната зала в „Риц Карлтън“. — Но трябва да призная, когато се срещнахме на погребението на Хал, определено почувствах липса на интерес от ваша страна.

Беше облечен в поредния елегантен костюм, изработен по поръчка и измачкан. Единственият луксозен елемент в облеклото му беше вратовръзката — малка, спретната, морскосиня и много странно завързана. Аз на свой ред бях облякъл за случая най-добрия си костюм, на малки пастелни маслиненосиви карета.

Той ме изглежда тъжно, докато мажеше с масло хлебчето си.

— Предполагам, че ви е известна кратката ми кариера в разузнаването — казах.

Той кимна.

— Бил ми спомена. Разбрах, че сте преживели трагедия. И че сте били напълно оправдан.

— Поне така ми казаха — промърморих.

— Но преживяването трябва да е било ужасно.

— Не обичам да говоря за това — отвърнах.

— Съжалявам. Но точно то е причината, поради която сте напуснали Компанията, нали?

— Това е причината — поправих го — да изоставя изобщо този вид дейност. И слава богу. Дадох тържествена клетва пред жена си.

Той остави намазаното хлебче, без да отхапе от него.

— И пред себе си.

— Точно така.

— Тогава трябва да говорим откровено. Запознат ли сте изобщо с какво се занимава моята фирма?

— Слабо — отвърнах.

— Е, ние сме консултантска фирма за информационни услуги. Мисля, че това е най-подходящото определение. Един от клиентите ни, както със сигурност знаете, е... вашият бивш работодател.

— Който ужасно се нуждае от консултиране — казах.

Тръслоу сви рамене и се засмя.

— Несъмнено. Нали разбирате, сега разговаряме в границите на отношението адвокат — клиент.

Кимнах и той продължи.

— По различни причини, от време на време те решават да прибегнат до помощта на някоя фирма извън собствения си кръг. По все едно каква причина — може би защото съм работил с тях толкова дълго, че почти се бях превърнал в част от мебелировката — но те от време на време ми се доверяват да им свърша по някоя по-особена поръчка.

Забелязах, че внимателно избягва да спомене „ЦРУ“.

— Моля, моля — намеси се Стърнс и сложи ръка на рамото на Тръслоу. — Що за глупава скромност? — Обърна се към мен и добави: — Знаеш, че Алекс е в евентуалния списък за директор, нали?

— Знам — казах.

— Изглежда, им липсват достатъчно квалифицирани кандидати — каза Тръслоу. — Ще видим какво ще стане. Както вече споменах, „Тръслоу Асошиейтс“ работи по няколко проекта, с които по една или друга причина Лангли предпочита да не се обвързва пряко.

— Сещаш се колко много може да обърка работата на Управлението контролът от страна на Конгреса — намеси се Стърнс. — Особено сега, след като руският проблем е извън играта.

Учтиво се усмигнах. Това беше обичайният стил на разговаряне в средите на Управлението, особено между хора, които искат ЦРУ да бъде свободно да върши това, което намери за добре, например да използва взривяващи се пури срещу Фидел или да избива безконтролно диктатори от Третия свят.

— Е, добре — каза Тръслоу, като сниши глас. — „Руският проблем“, както се изрази Бил — тоест разпадането на Съветския съюз — създаде много непредвидени за нас проблеми.

— Естествено — казах аз. — Без наличието на враг за какво ни е ЦРУ? И щом е така, на кого му е дотрябвала Корпорацията?

— Не сте прав — отвърна той. — Има достатъчно много врагове и за съжаление винаги ще имаме нужда от ЦРУ. Аз реформирах ЦРУ, направих го по-доброто ЦРУ. Конгресът засега може и да не го разбира, но след време ще го разбере. И както сигурно ви е известно, ЦРУ сменя инструментариума си, съсредоточава се много повече върху икономическия и фирмения шпионаж. Върху защитата на американските компании от чужди държави, които се опитват да крадат наши промишлени тайни. Точно в това са истинските битки на бъдещето. Известно ли ви е, че малко преди да умре, Харисън Синклер беше установил контакт с последния председател на бившето КГБ...

— Което — прекъснах го аз — организира преврата...

— Да. Което обмисли и организира преврата... въпреки че няма с какво да се гордее, ако съдим по мърлявия начин, по който той беше извършен. КГБ знаеше, че след седмици, най-много след месеци, превратът щеше да бъде потушен. Точно затова започнахме да наблюдаваме действията на Лубянка съвсем отблизо. За да разберем дали КГБ ще приеме неизбежната си смъртна присъда...

— Или да се възправи с гняв срещу потушаването на светлината — добавих аз.

— Добре казано — отбеляза Тръслоу. — Във всеки случай тъкмо тогава започнахме да засичаме необичайно интензивен приток на тежки „дипломатически пратки“ — цели товари, ако трябва да съм точен — които се придвижваха от Москва към съветското посолство в Женева. Адресантът и ползвателят им беше шефът на резиденцията на КГБ.

— Извинете ме — каза Стърнс и стана. — Трябва да се върна в офиса.

Разбрах, че вече сме стигнали до същината на въпроса.

— Знаете ли нещо за тези пратки?

— Всъщност не — отвърна Тръслоу. — Но сигурно са били много важни.

— И затова имате нужда от моята помощ.

Той кимна и най-сетне отхапа от хлебчето си.

— И каква по-точно?

— Проучване.

— И защо точно аз?

— Защото... — „Защото не мога да се доверя на момчетата от Лангли. Трябва ми външен човек. Някой, който познава стила на Управлението, но вече не е свързан с него.“ Помълча дълго, сякаш се колебаеше докъде може да си позволи да бъде откровен. Най-сетне сви рамене. — Работя на сляпо. Вече не знам на кого мога да се доверя.

— Какво означава това?

Той се поколеба, после мина на „ти“.

— В Лангли се вихри корупция, Бен. Сигурен съм, че си чул това-онова...

— Да, чух нещо.

— Е, нещата са много по-лоши, отколкото можеш да си представиш. Граничат с престъпност... Безскрупулни, мошенически ходове.

Спомних си предупреждението на Ед Мур: бъркотия в... борба за власт... огромни суми... До този момент всичко това ми бе приличало на преувеличения, на глупави брътвежи на старец, който не иска да се откаже от работата си.

— Ще ми трябват някои подробности — казах.

— Ще ги получиш — отвърна Тръслоу. — И то повече, отколкото си мислиш, че ще ти трябват. Има една организация... една група,

„Малката роза“, нещо като съвет на Старейшините... Но не мога да говоря за тези неща тук.

— И какво? — попитах аз. — Хал Синклер имал ли е нещо общо с тези пратки?

— Е, тъкмо в това е загадката. Никой не знае защо се е срещал с Орлов и защо всичко е било толкова секретно. Или пък какво точно е било предадено. А след това се появиха приказки... слухове... че Хал е присвоил доста голяма сума...

— Присвоил? Хал? И вие вярвате на подобни слухове?

— Не съм казал, че вярвам, Бен. Определено не бих искал да повярвам. Доколкото познавам Хал, съм сигурен — каквато и да е била причината за срещата му с Орлов в Швейцария — че в това има някаква криминална завръзка. Но до каквото и да се е добрал, имам сериозни основания да вярвам, че е бил убит тъкмо заради това.

Дали беше видял снимката, която ми беше дал Мур? Чудех се. Но още преди да го попитам, той продължи:

— Проблемът е в следното: само след няколко дни в Сената ще има разисквания по повод на широко разпространената корупция в средите на ЦРУ.

— Публично?

— Да. Някои от сесиите несъмнено ще бъдат закрити за пресата. Но до Временната сенатска комисия по разузнаването са достигнали достатъчно от тези слухове, за да се заеме с тях.

— И Хал е заподозрян, така ли?

— Не публично. Все още не. Дори не смятам, че тези басни са стигнали до Сената. Това, което са чули, е само, че липсват много пари. Поради това вътрешният отдел на Лангли ме нае да се занимавам с този проблем. Да разбера до какво се е добрал Хал Синклер в последните дни от живота си. Да разбера защо беше убит. Да открия липсващите пари, да разбера къде са отишли, кой е замесен. Това разследване не трябва да бъде вътрешно — корупцията вътре е твърде голяма. Ето защо са избрали „Тръслоу Асошиейтс“.

— За каква липсваща сума говорим?

Той сви рамене.

— Цяло състояние. Да отложим засега този въпрос.

— И имате нужда от мен...

— Искам да разбереш какво е правил Хал, срещайки се с Орлов.
— Той ме погледна. Очите му бяха плувнали във влага. — Бен, все още имаш пълно право да ми откажеш. Ще те разбере. Особено като се има предвид какво си преживял. Но според всичко, което съм чувал за теб, ти си един от най-добрите.

Свих рамене, поласкан и признателен, но не знаех какво да отговоря. Със сигурност беше чул приказките за моята „безскрупулност“.

— Дватамата с теб имаме много общи черти — каза той. — Знам го още от началото на работата ти в Управлението. Ти стреляш право в целта. Ти ни даде всичко от себе си, но винаги си изпитвал чувството, че нещата в Управлението могат да бъдат по-добри. Ще ти кажа нещо: през всичките години, откакто съм свързан с Управлението, непрекъснато съм виждал как неговото основно предназначение се изопачава от идеологии и от фанатици ту отляво, ту отдясно. Ейнджълтън веднъж ми каза така: „Алекс, ти си един от най-добрите ни хора... Но парадоксът е, че това, което те прави добър в работата, е, че на някакво ниво ти си недоволен от нея“. — Тръслоу се засмя тъжно. — Тогава яростно отрекох твърдението му, но в края на краищата разбрах, че е прав. Интуицията ми подсказва, че ти си от същия тип, Бен. Дватамата правим това, което смятаме, че трябва да се прави, но някаква част от нас през цялото време негодува.

Той се усмихна някак криво. Очевидно изпитваше неудобство от това, че си е позволил такава откровеност. После плъзна листата с напитките към мен, сякаш ме подканяше да избира.

— Би ли му хвърлил един поглед, Бен? Избери нещо добро.

Отворих кожената книжка, бързо я прегледах и казах:

— Много си падам по „Гран Пей Дюшес Полиак“.

Тръслоу се усмихна и взе списъка с напитките.

— Кое беше първото на трета страница?

Помислих за секунда и възстанових картината в паметта си.

— „Стагс Лийп Мерло“, реколта 1982.

Тръслоу кимна.

— Но не обичам да ме показват като екзотично животно в цирка
— добавих аз.

— Знам — каза той. — Извинявай. Това е много рядка дарба. Да знаеш колко ти завиждам.

— С нейна помощ преплавах през всички курсове в Харвард, поне в дисциплините, в които запаметяването е от съществено значение... в това число английски, история, история на изкуството...

— Виждаш ли, Бен, твоята... ейдетична памет е истинско предимство в работата, която включва списъци с кодове и подобни неща. Ако, разбира се, се съ согласиш да приемеш. Между другото, условията, които сте уточнили с Бил, напълно ме устройват.

Искаше да каже, условията, които аз бях наложил, но беше твърде учтив, за да го направи.

— Виж, Алекс — минах и аз на „ти“, — когато обсъждахме тези условия с Бил, няхах никаква представа какво искаш от мен.

— Не, ти не...

— Чакай да завърша. Ако те разбирам добре... и ако нещата опират до очистване името на Хал Синклер от подозрения... в такъв случай нямам никакво намерение да играя ролята на наемник.

Тръслоу се намръщи.

— Наемник? За бога, Бен, знам за финансовите ти проблеми. Най-малкото този ангажимент ще ми даде известно морално основание да ти помогна. Ако предпочиташ, мога дори да те взема на щат.

— Благодаря, не е необходимо.

— Е, в такъв случай — каза той, — радвам се, че си съгласен.

Стиснахме си ръцете, все едно че ритуално потвърждаваме сделката.

— Слушай, Бен, двамата с жена ми Маргарет довечера отиваме в имението ни в Ню Хампшир. Ще го отваряме за пролетта. Ще се радваме, ако ни дойдете на гости с Моли за вечеря... Нищо особено — барбекю и такива неща. Просто ще се съберем с внуците.

— Звучи ми добре — казах аз.

— Утре възможно ли ви е?

Следващият ден ми бе много натоварен, но можех да поотложя някои неща.

— Да, разбира се — отвърнах. — Утре.

Следобеда трудно можех да се съсредоточа. Възможно ли беше бащата на Моли наистина да се е ввлякъл в някаква конспирация с

бившия шеф на КГБ? Възможно ли беше всъщност той да е присвоил пари... „състояние“, както го каза Тръслоу? Не виждах никаква логика.

И все пак като обяснение за убийството... в това имаше някакъв смисъл, нали?

Възел от напрежение се беше сплел в стомаха ми и, изглежда, нямаше никакво намерение да се развърже.

Телефонът иззвъня. Дарлин съобщи, че ме търси Моли.

— В колко часа трябваше да се срещнем с Айк и Линда? — Звънеше ми от някакъв шумен коридор в болницата.

— В осем, но ще отменя срещата, ако искаш. При тези обстоятелства...

— Не. Аз... искам да се видим.

— Те ще ни разберат, Мол.

— Не я отменяй. По-добре ще е да излезем.

Слава богу, този следобед няха много време за размишления. Клиентът ми за четири часа, Мел Корнщайн, пристигна точно. Беше петдесетгодишен дебелак, който се обличаше в прекалено модни италиански дрехи и тъмните му очила винаги му стояха малко накриво. Имаше разсеян, отвлечен поглед на гений и аз бях убеден, че е такъв. Корнщайн беше натрупал солидно състояние, изобретявайки компютърна игра на име „Спейс Трон“, за която несъмнено сте чували. Ако не сте, в общи линии тя представлява игра на преследване, в която ти си пилот на малък звездолет и трябва да унищожис чуждопланетен кораб, който от своя страна, иска да унищожис теб и планетата Земя. Може да ви звучи тъпо, но играта е истинско чудо на компютърната технология. Триизмерна е и е толкова реалистична, че наистина си убеден, че си вътре — просто усещаш как комети, метеори, вражески совалки и така нататък профучават покрай теб. Изпълнена е с помощта на гениален софтуерен драйвър, патентован от Корнщайн, истински пробив в игралния софтуер. Като се добави към това и неговият патентован гласов симулатор, който непрекъснато ти джавка команди от рода на „Много наляво!“ и „Внимавай, прекалено се приближаваш!“ — и се получава истинска експлозия от цветове и звук, и всичко това на домашния ти компютър. Тъй че фирмата на Корнщайн получаваше годишни приходи от порядъка на неколкостотин милиона долара.

Но сега друга софтуерна компания беше пуснала на пазара продукт, който дотолкова приличаше на „Спейс Трон“, че приходите на

Мел Корнщайн бяха спаднали драстично. Излишно е да обяснявам, че искаше да направим нещо по случая.

Той потъна в коженото кресло до бюрото ми. Излъчваше най-мрачно отчаяние. Побъбрихме няколко секунди, но клиентът ми никак не беше в настроение за празни приказки. Подаде ми една кутия с дискети на конкурентната игра, която се наричаше „Спейс Тайм“. Заредих я на служебния си компютър, стартирах я и с изненада установих колко голяма е приликата — сякаш беше почти копие.

— Тези типове дори не са се опитали да бъдат оригинални! — изсумтах аз.

Корнщайн свали очилата си, изтри ги с опакото на ръкава си и каза:

— Искам да ги съсипеш тия шибани копелета.

— Успокой топката — отвърнах. — Ще трябва да осигуря независима експертиза колко е близко това до нарушаването на патента.

— Да им го начукам! — възкликна той.

— Всичко с времето си. Нека да уточним всичките си обвинения в патентно нарушение, едно по едно.

— Тя просто е идентична — каза Корнщайн и си сложи очилата, пак накриво. — Ще ги изкараш ли пред съда?

— Виж сега, компютърните игри са патентно защитими на същия принцип, на който, да речем, и игрите на дъска. Всъщност патентоваш отношения между физически елементи и понятията, които стоят зад тях, и как си взаимодействат.

— Аз просто искам да им го начукам, разбираш ли?

Кимнах и казах:

— Ще направим всичко възможно.

Моли закъсня, но близкият ми приятел Айк и жена му Линда вече си крещяха един на друг през масата в шумния ресторант. Кресливият им диалог отстрани приличаше на драматичен семеен скандал, но всъщност те просто се опитваха да си общуват в глъчката. Айзък Ковън ми беше съученик в основното училище, където основната му грижа беше да ме бие на тенис. Сега работеше като адвокат в някаква корпорация и работата му беше до такава степен

неизразимо скучна, че човек не можеше да го накара дори да говори за нея, но все пак бях разбрал, че е нещо свързано с презастрахователното дело. Линда, която в момента беше бременна в седмия месец, бе психоаналитик и се занимаваше главно с деца. И двамата бяха високи, луничави и червенокоси — сякаш брат и сестра — и в тяхната компания се чувствах много приятно.

Говореха нещо за майка му, която щяла да им идва на гости. После Айк се обърна към мен, поговорихме малко за работата, за бременността на Линда (искали да питат Моли за някакъв гинекологичен тест), за моя бекхенд (който изобщо го нямало) и между другото за бащата на Моли.

Айк и Линда винаги се чувстваха малко неудобно, когато станеше дума за бащата на Моли. Никога не бяха сигурни дали не се натрапват, дали не проявяват прекалено любопитство по негов адрес. Айк поназнайваше нещо за работата ми в ЦРУ, въпреки че бях дал да се разбере, че предпочитам да не говоря много по този въпрос. Знаеше също така, че първата ми жена беше загинала при злополука, но не повече. Естествено, всичко това на моменти ограничаваше разговора ни, още повече че не можех да говоря за проблемите си и най-вече за убийството на Хал Синклер.

Тъкмо привършвахме аперитива и Моли пристигна, извини се за закъснението, целуна ме и попита:

— Как мина?

Изгледа ме една-две секунди по-дълго от обичайното, което означаваше, че пита за срещата ми с Тръслоу.

— Чудесно — отвърнах аз.

Тя целуна и Айк и Линда и възкликна:

— Ох, не издържам вече!

— Уморена ли си? — попита Линда.

— Не — отговори Моли. — Но недоносените... Днес се родиха две близначета и едно бебе, и трите заедно тежаха само четири килограма. Целият ми ден премина да се грижа за тези критично болни мънички същества, да се мъча да им вкарам умбиликални катетри в артериите и да се оправям с изплашените родители.

Айк и Линда съчувстващо поклатиха глави.

— Оправям се с деца, заразени със СПИН — продължи Моли, — или с бактериални мозъчни инфекции. Всяка трета нощ съм на

повикване...

— Спри за малко, а? — прекъснах я аз.

Тя се обърна към мен с ококорени очи.

— Защо?

— Стига де, Мол — отвърнах кротко.

Айк и Линда се почувстваха неловко и забиха нос в салатите си.

— Прощавайте — каза тя.

Хванах ръката ѝ под масата. Работата доста я изнервяше. Но аз знаех и че още не се е възстановила от шока, след като бе видяла снимката на баща си.

По време на вечерята Моли беше разсеяна. Кимаше и се усмихваше учтиво, но явно мислите ѝ витаеха някъде другаде. Айк и Линда несъмнено си обясниха поведението ѝ със скорошната кончина на баща ѝ, което до голяма степен беше вярно.

В таксито на път за дома се разигра малък скандал. Съскахме си гневно и сподадено за Тръслоу, Корпорацията и ЦРУ, за всичко, за което преди време тя ме беше принудила да ѝ обеща, че ще изоставя завинаги.

— По дяволите! — прошепна тя. — Щом изобщо си почнал да се пазариш с Тръслоу, значи пак си се набъркал в тази ужасна игра!

— Моли... — почнах аз, но тя не позволи да я прекъсна.

— С какъвто се събереш, такъв ще станеш. По дяволите, нали ми обеща, че няма да се връщаш към тези неща!

— Аз не се връщам към тях, Мол — казах.

За миг тя утихна, после попита:

— Говорихте за смъртта на татко, нали?

— Не, не сме.

Малка лъжа. Но не исках да ѝ споменавам за подозренията в корупция, нито за изслушванията в Сената.

— Но за каквото и да си му притрябвал, то има нещо общо с това, нали?

— В известен смисъл, да.

Таксито рязко зави, за да избегне една улична дупка, натисна клаксона и се връза в лявата лента.

За миг и двамата се умълчахме. След около минута — сякаш съзнателно се беше опитала да направи драматична пауза — Моли каза, уж между другото:

— Знаеш ли, обадох се в службата по съдебна медицина в общината Феърфакс.

Това ме смути.

— Във Феърфакс?

— Да. За да получа копие от доклада от аутопсията. Според закона преките роднини могат да получат копие, ако поискат.

— И?

— Запечатано е.

— Тоест?

— Досието вече не е публично достъпно. Единствените страни, които имат правото да видят доклада от аутопсията, са окръжният прокурор и главният прокурор на щата Вирджиния.

— Защо? Защото той е... беше... в ЦРУ?

— Не. Защото някой, който е намесен в този случай, вече знае това, което знаем и ние. Било е убийство.

Остатъкът от пътя ни до вкъщи продължи в мълчание. После, по някаква налудничава причина, отново се скарахме и си легнахме ужасно ядосани един на друг.

Може да е смешно, но сега си спомням за онази вечер с тъга, защото беше една от нашите последни нощи, прекарани заедно, точно две нощи, преди да се почне всичко.

8.

Същата нощ, последната нормална нощ в живота ми, сънувах съня.

Сънувах Париж. Сън толкова реалистичен, колкото всеки кошмар, който те буди посред нощ. Сън, който бях изстраждал хиляди пъти.

Сънят винаги протича така:

Намирам се в някакъв магазин за дрехи, на улица „Фобур Сен Оноре“. Магазин за мъжка конфекция, същински зайчарник с малки осветени стаички. Загубвам се и влизам от стая в стая, търся стаята на срещата с полевия си агент. Най-после намирам една съблекалня. Това е мястото на срещата и там, окачен на закачалка, виси един морскосин пуловер. Взимам го, както е уговорено, и в джоба му намирам, отново според уговорката, сгъната бележка с кодираното съобщение.

Минава дълго време, докато разшифровам съобщението, и в паника се сещам, че трябва да се обадя на един телефон, а съм закъснял. Паникьосан, започвам да преминавам от стая в стая в този омагьосан магазин, търся телефон, питам, но не мога да намеря, и най-накрая го намирам в мазето на сградата. Груб старомоден френски телефон, тъмнокафяв. И по някаква странна причина се оказва, че той не работи, първи път, втори път, най-накрая, слава богу, проработва.

Някой отговаря. Жена ми Лаура.

Тя плаче, моли ме да се прибера вкъщи, понеже се е случило нещо ужасно. Страхът ме е стиснал за гърлото, хукам и след няколко секунди — в края на краищата това е сън — вече съм пристигнал на улица „Жакоб“. Стоя пред входа и вече знам какво ще видя. Това е най-ужасната част от съня: докато си мисля, че ако не вляза, то няма да се случи. Но някакво ужасяващо привличане ме кара да вляза. Плувам из въздуха, усещам, че се замайвам.

От входа на сградата излиза мъж с дебела вълнена риза и маратонки. Американец, убеден съм в това. Въпреки че го виждам само отзад, забелязвам, че косата му е гъста, черна и разрошена, и че е... тази подробност ми се явява всеки път... с отвратителен дълъг

червен белег, преминаващ по линията на челюстта му, от едното ухо до брадата му. Белегът е ужасен и аз го виждам съвсем ясно. Той крачи, сякаш изпитва страшна болка.

Не го спирам — на какво отгоре? — и вместо това, докато той се отдалечава с болезнената си походка, влизам в сградата и надушвам миризмата на кръв, която все повече се усилва, докато се изкачвам по стълбите към нашия апартамент, ето, миризмата вече става непоносима, усещам, че ми се повдига, и ето ме, вече съм на площадката, и вече виждам телата, сгърчени гротескно сред локви кръв, и едното от тях — не може да бъде, си казвам — е Лаура.

В този момент обикновено се събуждам.

Не беше се случило точно така, разбира се. Сънят ми, който винаги беше един и същ, беше създал гротескно подобие на реалността.

В Париж отговарях за връзката с неколцина наши агенти под дълбоко прикритие и освен това трябваше да получавам данни от подробни сътрудници. Бях постигнал много сериозен успех — успях да разкрия кръг от съветски шпиони от военното разузнаване, които държаха под наблюдение завод за самолетни турбини извън града. Работех под прикритието на архитект от една американска фирма. Апартаментът, който бях получил, беше малък, но слънчев, разположен, по скромното ми мнение, в един от най-добрите квартали на Париж. Имах късмет — повечето от колегите ми шпиони бяха настанени чак в затънтения осми подрайон. Двамата с Лаура се бяхме оженили наскоро и тя нямаше абсолютно никакви възражения да се премести в Париж — беше художничка и като всички художници на света би предпочела да рисува в Париж. Беше дребничка и на чара ѝ просто не можеше да се устои. Бяхме луди от любов.

Бяхме си говорили да си имаме деца и ги искахме и двамата. Но не знаех, че е бременна. Тя просто не беше имала възможност да ми го каже. Винаги съм смятал, че е искала да ми го каже по свой начин, когато е готова. Единственото, което знаех, беше, че от няколко дни ѝ прилошаваше. Мислех, че е някаква настинка или вирус.

Точно тогава бях влязъл в контакт с един дребен служител на КГБ в Париж, който искаше да направим сделка. Имал информация за

продаване, на която се бил натъкнал в архивите в Москва. В замяна на това искаше да избяга, искаше да му осигури финансово обезпечение, сигурност и всички други обичайни неща.

Извърших всички стандартни процедури и уредих първата му среща с шефа на резиденцията на ЦРУ в Париж, Джеймс Тобаяс Томпсън. Полевите служители винаги се притесняват от така наречените „свалки на сляпо“, което означава среща с непознат агент на място, което той е определил. Винаги съществува рискът това да се окаже капан.

Но този агент, който сам се нарече Виктор, се съгласи да се срещнем при нашите условия, което беше окуражаващо. Уредих срещата, която беше рискована, но важна. Три бързи позвънявания по телефона някъде в шести подрайон указаха мястото и часа. После „случаен“ сблъсък в един скъп магазин за мъжко облекло на улица „Фобур Сен Оноре“, но за разлика от съня, всичко протече гладко. В стаичката за проби висеше на закачалка пуловер в морскосиньо, както беше договорено, забравен там от някой разсеян клиент, който в последния момент се е отказал да направи покупката, а в джоба му оставих сгънатия плик с кодираното съобщение, указващо часа и мястото на срещата.

На другия ден се срещнахме в една от обезопасените къщи на Управлението, един истински гнусен малък апартамент в четиринадесети микрорайон.

Нашият „Виктор“ носеше руса перука, очевидно перука. Маслиненият му тен подсказваше, че е тъмнокос. Под линията на челюстта му личеше дълъг тънък червеникав белег.

Той, изглежда, беше истинска находка. Поне доколкото можех да преценя. Обеща ми следващия път, когато се срещнем — ако сделката ни се уреди — голямо, разтърсващо земята разкритие. Документ, както каза той, на който се натъкнал в архивите на КГБ. Спомена ми и кодовото заглавие Сврака.

След като моят шеф и близък приятел Тоби Томпсън изслуша доклада ми, тази малка подробност го заинтересува. Очевидно в тази история имаше нещо сериозно.

Така че уредих и втората среща.

Премислял съм всичко това поне хиляда пъти. Виктор беше установил връзка с мен, което означаваше, че той вече е знаел за моето

прикритие. А всички обезопасени къщи, разположени на удобни места, се използваша за донесения и други подобни. Така че с одобрението и дори с подкрепата на Тоби Томпсън уредих втората ни среща — между Виктор, Тоби и мен в собствения ми апартамент на улица „Жакоб“.

Лаура, въпреки че често ѝ прилошаваше, трябваше да е извън града, или поне така смятах. Предната вечер беше отишла да посети наши приятели в Живерни. Нямаше да се връща два дни, така че апартаментът ни беше на разположение.

Не биваше да рискувам, но сега е много лесно да го кажа.

Срещата трябваше да се състои по обяд, но бях задържан заради една трансатлантическа задочна конференция по обезопасена комуникационна линия с Лангли, така че закъснях с двадесет минути. Тоби и Виктор вече трябваше да са в апартаментата.

Спомням си, че видях някакъв тъмнокош мъж да излиза с уверена походка от входа на сградата. Беше облечен в плетена вълнена блуза. Направих му път, взимайки го за някой от непознатите ми съседи или за гост. Заизкачвах се по стъпалата и някъде по средата на стълбището усетих особена миризма. Миризмата ставаше все по-силна, докато се приближавах към нашия етаж: кръв. Сърцето ми започна да подскача.

Когато стигнах на третия етаж, видях картина, покрусата от която няма да забравя никога. Сгърчени на пода, сред локви прясна кръв, лежаха две тела: Тоби... и Лаура.

Сигурно съм се развикал, но не помня. Всичко беше започнало да се движи много бавно. Изведнъж се бях оказал коленичил до Лаура, сгушил главата ѝ в скута си, невярващ. Тя не трябваше да е вкъщи в този момент. Това не беше тя. Имаше някаква грешка.

Беше застреляна в сърцето. Кръвта беше оплискала бялата ѝ копринена нощница. Беше мъртва. Извърнах се и видях, че Тоби е прострелян в стомаха, видях го, че се помръдва, чух го, че стене.

След това не помня нищо. Мисля, че се появи някой. Вероятно съм извикал някого. Едва ли действията ми са били смислени. Бях загубил разсъдъка си. Наложих се да ме отделят от бедната мъртва Лаура, която бях убеден, че ще мога да съживя, ако проявя по-настойчиви усилия.

Тоби Томпсън оцеля, макар и на косъм. Гръбначният му стълб беше пострадал и щеше да остане парализиран за цял живот.

Лаура беше мъртва.

По-късно някои неща се изясниха.

Лаура се беше върнала вкъщи рано сутринта, понеже ѝ прилошало. Обадила се в службата ми, но по неизвестна причина не бях получил съобщението ѝ. По-късно аутопсията установи, че е била бременна. Тоби се беше озовал в апартамента ми няколко минути преди обед, въоръжен, в случай че нещата тръгнат в непредвидена посока. Заварил вратата отворена. Човекът от КГБ бил хванал Лаура като заложник. След това „Виктор“ насочил пистолета си към Тоби и стрелял, а после го обърнал и застрелял Лаура. Тоби отвърнал на огъня, но не улучил и не успял да го убие.

Всичко това, изглежда, беше съветско отмъщение, насочено пряко срещу мен. Но за какво? За това, че бях разкрил шпионския им кръг около завода за самолетни турбини? Или заради някой от инцидентите в Източна Германия, в които бях наранил или убил германски и съветски агенти? „Виктор“ ме беше надхитрил и трябваше да бъда убит. Но вместо това беше убита Лаура — Лаура, която не трябваше да си е вкъщи — докато аз, който се бях забавил по ирония на съдбата, се оказах пощаден. Бях се издънил, а бях останал жив, докато Тоби Томпсън беше осъден да прекара остатъка от живота си на инвалидна количка, а Лаура беше мъртва.

Що се отнася до тъмнокосия мъж с вълнената риза, когото бях срещнал на входа, кой друг можеше да е той, освен „Виктор“, махнал русата си перука?

По-късно се реши, че макар да не съм виновен, съм действал лошо — нехайство при подсигуряване на операцията, което не можех да отрека, въпреки че Тоби ме беше подкрепил — и в известен смисъл се чувствах изключително виновен за убийството на жена ми и за парализата на Тоби.

Това не означаваше непременно край на кариерата ми. Можех да отнеса случая си към друга административна инстанция. След време щях да преодолеем всичко това.

Но не можех да го понеса. Струваше ми се, че все едно сам бях натиснал спусъка.

Разследването продължи дълго. Всички, които се бяха оказали намесени, макар и косвено — от секретарките до чиновниците по дешифровките, та чак до Ед Мур, тогава оперативен шеф на Европейския отдел — бяха разпитвани много пъти, минаха дори през

детектора на лъжата. Разследването поглъщаше целия ми живот, и то в момент, в който бях останал съвсем без сили.

Жена ми и бъдещото ми дете бяха убити. Животът ми изглеждаше безсмислен.

Времето течеше, седмица след седмица. Бях напъхан в чистилището. Бяха ме вкарали в някакъв хотел на няколко мили от Лангли. Всяка сутрин пристигах с колата „на работа“. Бяла конферентна зала без прозорци, където разпитващият ме служител (на всеки няколко дни се сменяха) ми се усмихваше сърдечно, стискаше ми яко ръката със стегнат, бюрократичен жест, предлагаше ми чашка кафе с червена каничка разтворимо мляко и плоска дървена бъркалка.

След което разтваряше записките от вчерашния разговор. На пръв поглед трябваше да се правим просто на двама симпатяги, които се мъчат да установят какво все пак е сбъркано там, в Париж. В действителност разпитващият се мъчеше с всички сили да ме уличи и в най-малката проява на несъстоятелност и в най-незначителното противоречие. Да ме срине, да ме унищожи.

Всичко това продължи месец и половина — включените човешки ресурси ми изглеждаха изключителни — и накрая приключи. Не последваха никакви заключения.

Поканиха ме в кабинета на Харисън Синклер. Все още беше третият по ранг човек в ЦРУ — оперативен заместник-директор. Въпреки че бяхме разговаряли само няколко пъти, той се държеше, сякаш сме стари приятели. Не казвам, че беше неискрен. По-скоро полагаше отчаяни усилия да ме накара да се отпусна. Държеше се наистина предразполагащо. Прегърна ме през раменете, заведе ме до едно кожено кресло и седна на малкия кожен диван срещу мен. Подбутна ме заговорнически, сякаш се канеше да ми съобщи някаква много доверителна информация, след което ми разказа един виц за старец и бабичка в асансьор в дом за пенсионери в Маями. Спомням си само, че краят на вица беше... „Значи сте ерген?“.

И изведнъж усетих, че се смея, усетих, че се освобождавам от напрежението, макар и за малко. Поговорихме си за Моли. Тя живееше в Бостън, след две години, прекарани в Корпуса на мира в Нигерия. Беше скъсала с приятеля си от колежа — смотаняка, както го наричаше.

Предложила да ѝ се обадя, когато реша, че мога да се срещам с хора, добави Синклер. Казах, че ще го направя.

Каза ми, че шефът на Европейския отдел Ед Мур смятал, че трябвало да напусна ЦРУ, тъй като кариерата ми винаги щяла да бъде засенчена от въпросителни. Но макар без съмнение да съм невинен, винаги щяло да има подозрения. Най-добре за мене било да напусна. Мур бил непреклонен.

Изобщо не бях в състояние да споря. Единственото, което ми се искаше, беше да се свия някъде на топка, да спя няколко дни, да се събудя и да разбера, че всичко е било някакъв ужасен сън.

— Ед смята, че трябва да следваш право — каза Хал.

Слушах го с безразличие. Какво ме интересуваше правото? Както установих по-късно, отговорът беше, че наистина не ме интересуваше много, но нима имаше някакво значение? Човек обикновено върши най-добре нещо, което не го интересува особено.

Доця ми се да му разкажа какво точно се беше случило, но него не го интересуваше. Графикът му беше задръстен. Мисля, че искаше да запази неутралитет. Не искаше „Да рови в миналото“.

„От теб ще стане голям юрист“, каза ми той.

След което ми разказа един много смешен и мръсен виц за адвокати.

Същия ден напуснах главната квартира на ЦРУ... както тогава смятах, окончателно.

Но парижкият кошмар ме беше обсебил за цял живот.

9.

Вилата на Алекс Тръслоу в южен Ню Хампшир се намираше на по-малко от един час с кола от Бостън. Колкото и да не беше за вярване, Моли беше успяла да си освободи достатъчно време от дежурства, за да може да дойде с мен. Мисля, че искаше да се убеди, че тази работа около Тръслоу е наред, че не правя отново колосална грешка, като се съгласявам да работя за Корпорацията.

Къщата, кацнала на малко хълмче над личното им езерце, се оказа много по-просторна, отколкото очаквах. Облицована с бяло, с черни щори, тя изглеждаше едновременно уютна и елегантна. Изглежда, в основата ѝ стоеше малка двустайна фермерска постройка отпреди стотина години, постепенно разширявана и пристройвана, за да се разпростре волно и зигзагообразно надолу по полегатия склон. Тук-там мазилката беше олющена.

Заварихме Тръслоу отвън да пали огнището. Беше облечен по домашному — шарена вълнена риза, широки рипсени панталони, бели чорапи и рибарски обувки. Целуна Моли по бузата, потупа ме по гърба и ни подаде бутилка водка-мартини. За пръв път осъзнах какво у Александър Тръслоу ми прави впечатление. По някакъв удивителен начин — тъжно свитите вежди, непоколебимата откровеност в очите — той ми напомняше за собствения ми баща, който почина от мозъчен удар, когато бях на седемнадесет години, през лятото, преди да отида в колежа.

Съпругата му Маргарет — фина тъмнокоса шестдесетгодишна жена — излезе от къщата, изтривайки ръцете си в розова кърпа.

— Съжалявам за баща ви — каза тя на Моли. — Много ни липсва. Както и на толкова много други хора.

Моли се усмихна и благодари, после каза:

— Тук е великолепно.

— Ох — каза Маргарет Тръслоу, като се приближи до мъжа си и докосна нежно бузата му с опакото на ръката си. — Мразя да излизам тук. Откакто напусна ЦРУ, Алекс на практика ме кара да идваме тук всеки уикенд и през цялото лято. Примирила съм се, защото нямам

друг избор. — Изражението ѝ бе лукаво и същевременно съдържащо доброжелателен укор.

— Маргарет предпочита Луисбърг Скуеър — поясни Тръслоу. Имаше предвид малкото луксозно предградие на Бийкън Хил, където имаха градска къща. — Вие двамата живеете в града, нали?

— В Бек Бей — каза Моли. — Сигурно сте виждали знаците „Строителни работи“ и купищата боклуци наоколо. Там сме ние.

Тръслоу се засмя.

— Квартал в реконструкции, предполагам?

Преди да успеем да отговорим, от къщата с крясъци изхвърчаха две дечица: разплакано тригодишно момиченце, преследвано от едно малко по-голямо момченце.

— Елайъс! — извика мисис Тръслоу.

— Хайде стига — каза Алекс и взе момиченцето на ръце. — Елайъс, престани да изтезаваш сестра си. Зои, запознай се с Бен и Моли.

Момиченцето ни изглежда любопитно с насълзените си очи. След което зарови главицата си в гърдите на Тръслоу.

— Тя ни е срамежлива — обясни Тръслоу. — Елайъс, подай ръка на Бен Елисън и Моли Синклер.

Момчето, русокосо и пълничко, ни подаде дебелата си ръчица, след което се обърна и хукна отново към къщата.

— Дъщеря ни... — почна Маргарет Тръслоу.

— Готованската ни дъщеря — намеси се сухо Тръслоу — и нейният съпруг работохолик са идеална комбина. Което означава, че двете им бедни дечица трябва да вечерят с досадните си стари дядо и баба. Нали така, Зои?

Той погъделичка момичето и то се разкикоти и спря да плаче.

— Зои, изглежда, я боли ушенцето — каза Маргарет. — Откакто дойдоха, все плаче.

— Дайте да я погледна — каза Моли. — Предполагам, че не ви се намира амоксилин, нали?

— Какво? — попита Маргарет.

— Нищо. Мисля, че имам едно шишенце в колата.

— Ама аз все едно че съм ви поканила на домашен преглед — възкликна домакинята.

— При това безплатно — усмихна се Моли.

Вечерята премина чисто по американски — печено пиле, варени картофи и салата. Пилето беше вкусно. Тръслоу гордо ни разясни рецептата си.

— Нали знаете приказката — заговори той, докато опразвахме купичките със сладоледа. — Докато най-малките деца се научат да пазят къщата чиста, най-големите ти внуци успяват да я съсипят. Така ли е, Елайъс?

— Не е — отвърна Елайъс.

— Вие имате ли деца? — попита Маргарет Тръслоу.

— Все още не — казах аз.

— А, никакви деца — каза Моли. — Никога.

Маргарет за момент се стресна, после съобрази, че Моли се шегува, и насмешливо поклати глава.

— Какви думи, и то от педиатър!

— Децата са най-голямото постижение в живота ми — каза Тръслоу.

— Нали някъде пишеше „Внучетата са толкова мили, че ми се ще да ги бях имал преди децата“ — каза Маргарет.

— Има някаква истина в това — каза Алекс и двамата се ухилиха.

— Ще ви се наложи да оставите всичко това, когато се преместите във Вашингтон — каза Моли.

— Знам. Не си мислете, че няма да ми тежи.

— Все още не са те поканили, Алекс — прекъсна го жена му.

— Това е вярно — каза Тръслоу. — И ако трябва да бъдем честни, Моли, заместването на баща ви е доста обезпокояваща перспектива.

Моли кимна.

— А сега — обяви Тръслоу, — мили дами, надявам се, че няма да имате нищо против, ако ние с Бен ви оставим и си побъбрим малко.

— Нямате проблеми — отвърна жена му сериозно. — Моли може да ми помогне да се оправим с децата. Искам да кажа, ако може да понесе компанията на деца.

— Преди няколко, седмици — каза Тръслоу — Управлението залови един заподозрян убиец. Румънец. Секуритате.

Седяхме в стая с каменен под, която той, изглежда, използваше за кабинет. Мебелировката беше стара и износена. Единствената нотка на дисхармония в това обзавеждане беше модерният черен телефон с кодиращо устройство на бюрото.

— Разпитаха го. Труден случай.

Не знаех накъде клони, затова само слушах.

— След няколко трудни разпита най-накрая го прекършиха. Но дори и тогава не ни каза особено много. Разбира се, операцията бе извършено много професионално. Каза, че имал да ни предложи нещо. Нещо, свързано с убийството на Харисън Синклер.

— И?

— И преди да успее да изплюе камъчето, умря.

— Заради някой прекалено усърден разпитвач, така ли?

— Не. Успели са да се инфилтрират в системата, да се доберат до него и да го елиминират. Ръката им е впечатляващо дълга.

— И кои са тези те?

— Личност или личности — произнесе той бавно, някак заплашително — вътре в ЦРУ.

— Разполагаш ли с имена?

— Това е проблемът. Много добре са изолирани. Без лица. Бен, тази група, вътре в Лангли... това е някаква група, за която отдавна се носят слухове. Чувал ли си за така наречените „Мъдреци“?

— Вчера ми спомена за някакъв си Съвет на старейшините — казах. — Но кои са те? Какви цели преследват?

— Не знаем. Твърде добре са забулени. Зад всевъзможни фронтове.

— И искаш да кажеш, че тези... Мъдреци... стоят зад убийството на Хал Синклер?

— Засега това са само предположения — отвърна той. — Но твърде е възможно да се окаже, че Хал е бил един от тях.

Почувствах се леко замаян. Хал, както изглеждаше, бе убит от човек, обучен в източногерманските тайни служби, ЩАЗИ. Сега Тръслоу ми говореше за някакъв румънец. Как можеха да се наместят парченцата? Какво имаше предвид той?

— Но вие би трябвало да знаете нещо за тези хора — настоях аз.

— Единственото, което знаем, е, че са успели да източат десетки милиони долари от различни банкови смески на Управлението. Всичко е извършено по много сложни схеми. И както изглежда, Харисън Синклер е прибрал в джоба си от тази работа 12.5 милиона долара.

— Е, това не го вярваш сериозно. Знаеш колко скромно живееше Хал.

— Слушай, Бен. Аз също като теб не искам да повярвам, че Хал Синклер е присвоил и цент.

— Не искаш да повярваш? Какво говориш, по дяволите?

Вместо да ми отговори, Тръслоу ми подаде една папка. Беше означена с архивния знак на Управлението: Гама Едно — по-високо ниво на секретна класификация от онези, до които бях имал достъп, докато работех в ЦРУ.

Вътре бяха подредени фотокопия от чекове, компютърни разпечатки и мътни моментални снимки. Снимки на Хал в банки в Лихтенщайн, Белиз и Ангила.

— Това не доказва нищо...

— Бен, чуй ме. Аз бях един от най-близките приятели на Хал. Това и мен ме съсипва. Понякога Хал отсъстваше — бил болен или пък трябвало да си почине. Човек не можеше да се добере до него — той уреждаше нещата така, че той да се обажда на работа. Очевидно точно по това време е направил депозитите. Има записи на пътуванията му. Направил ги е с няколко фалшиви паспорта.

— Това са глупости, Алекс!

Той въздъхна. Тази история наистина беше тягостна за него.

— Това е сигнатурата и регистрационните документи на „Анщалт“, неакционерна корпорация с ограничена отговорност от типа „пощенска кутия“, базирана в Лихтенщайн. Както ще забележиш, действителният ѝ собственик се казва Харисън Синклер. А тук разполагаме с копия на засечени по жицата трансфери на фондове в осигурителни сметки на Бермудите. Либерийска собственост естествено. Телефонни записи, телекси, оторизации за телеграфни трансфери. Истински лабиринт, Бен. Пласт върху пласт, черупки в черупки. Всичко това е доказателство, неоспоримо доказателство, и ми къса сърцето. Но това е положението.

Не знаех как ще реагирам. Според всичко, което ми показваше, те бяха спипали виновника. Но не виждах никакъв смисъл. Моят бивш

тъст да се окаже един ловък мошеник, крадец на средства? Човек би трябвало да го познава поне толкова добре, колкото го познавах аз, за да разбере колко трудно ми беше да възприема всичко това. Разбира се, винаги съществуват малките семена на съмнението. Никога не можеш напълно да познаваш един човек.

— Ключът към всичко е в срещата между Синклер и Орлов в Цюрих — продължи Тръслоу. — Помисли: за какво те подсеща името Цюрих?

— За гноми.

— Моля?

— Гномите на Цюрих.

Фразата, доколкото си спомнях, беше изобретена от един британски журналист в началото на шестдесетте и се отнасяше за швейцарските банкери, проявяващи необичайна услужливост и дискретност по отношение на мафиоти и така наричаните „наркобарони“.

— А, да. Разбрах те. Съвсем основателно е предположението, че когато той и Орлов са се срещнали в Цюрих, е ставало дума за някакви трансакции. Във всеки случай не е било просто колегиална среща. — Той се смръщи. — Шефът на ЦРУ и последният глава на КГБ.

— По стечение на обстоятелствата — казах аз.

— Може би. Моля се на Бога тази история да има друго обяснение. Все още ми се иска да вярвам, че може и да има. Така че, надявам се, разбираш защо толкова искам да изчистя името му с това разследване. Управлението ме е наело, за да установя местоположението на огромна сума липсващи средства — истинско състояние, пред което сумата, за която има съмнения, че е присвоил Хал, е дреболия. Трябва ми твоята помощ. Така можем с един куршум да убием два заека — можем едновременно да намерим парите и да докажем невинността на Хал. Мога ли да разчитам на теб?

— Да — казах. — Можеш.

— Работата е изключително секретна, Бен, разбираш това. Ще се наложи да преминеш през всичките обичайни процедури, детектора на лъжата, проверките и всичко останало. Преди да си тръгнеш оттук, ще ти дам скръмблър^[1] за служебния ти телефон. Съвместим е с моя персонален скръмблър в кабинета ми. Но трябва да бъда откровен с

теб докрай: ще се намерят много хора, които ще искат да попречат на работата ти.

— Разбирам — казах аз.

В действителност не разбирах или поне не разбирах в пълна степен, и определено няха никаква представа какво точно има предвид Тръслоу. До следващата заран.

[1] Електронно устройство, включващо се към телефонни и други телекомуникации, предназначено да кодира и декодира сигнала.
— Б.пр. ↑

10.

Събитията от следващата заран си ги спомням с почти свръхестествена яснота.

Офисите на „Тръслоу Асошиейтс Инкорпорейтид“ заемаха всичките четири етажа на една тясна тухлена къща на Бийкън стрийт (на близко разстояние пеша, дадох си сметка, от жилището на Тръслоу на Луисбърг Скуеър). Месингова табелка на орнаментираната входна врата съобщаваше „ТРЪСЛОУ АСОШИЕЙТС ИНК“, без никакви други обяснения. Ако решиш да питаш, не ти се полага да научиш.

Офисът беше оборудван по последния вик на модата. Трябва да натиснеш бутона, за да те пуснат в малко преддверие, където изискано облечена млада дама от протокола те проверява, след това нов бутон и те пускат да преминеш в елегантна и много луксозно обзаведена чакалня. Почаках там десетина минути, отпуснат в луксозно кожено креело, прелиствайки „Панаир на суетата“. Посетителят можеше да си избере списания от рода на „Изкуството на антиквариата“ и „Живот сред природата“. Всичко друго, но не и бизнес списания, за бога!

Точно десет минути след насрочения час на срещата секретарката на Тръслоу се освободи от някаква явно по-важна работа, която я беше задържала (кафе и кекс, предполагам) и ме придружи по едни скърцащи, покрити с пътечка стълби към кабинета на Тръслоу. Беше класическият тип административна помощничка: тридесет и няколко годишна, фина и енергична, в костюм „Шанел“, с колан и златна огърлица, пак „Шанел“. Представи се като Дона и ме попита дали искам минерална вода „Евиан“, кафе или прясно изцеден портокалов сок. Поисках кафе.

Когато влязох, Александър Тръслоу стана. Осветлението в кабинета беше толкова ярко, че направо съжалих, дето не съм си взел слънчеви очила. Дневната светлина се изливаше през огромните прозорци и се отразяваше от снежнобелите стени.

В коженото кресло до бюрото на Тръслоу седеше едър, тъмнокос петдесетинагодишен мъж със закръглени рамене.

— Бен — каза Тръслоу, — запознай се с Чарлз Роси.

Роси стана, стисна ми ръката така, че ми изпукаха костите, и каза:

— Радвам се да се запознаем, господин Елисън.

— Аз също — отвърнах, въпреки че изпитах съмнение, че това ще се окаже вярно. — Казвай ми Бен.

Роси кимна и се усмихна.

Секретарката постави пред мен димящо кафе в италианска порцеланова каничка. Беше много хубаво. Извадих от куфарчето си жълта адвокатска папка с листове и химикалката си „Мон Блан“.

След като секретарката излезе, Тръслоу набра нещо на клавиатурата „Амтел“ пред себе си — устройството му позволяваше да поддържа безшумна връзка със секретарката си по време на съвещания или обаждания по телефона — и после каза:

— Това, което ще обсъдим сега, е с изключително секретен характер.

Кимнах и отпих от кафето. Някакъв френски букет, с добавка на аромати. Забележително добро.

— Чарлз, би ли ни извинил? — каза Тръслоу.

Роси стана и излезе.

— Роси е нашата свръзка с ЦРУ — обясни Тръслоу. — Дойде от Лангли специално за да работи с теб по тази задача.

— Не разбирам — казах аз.

— Обади ми се снощи. Като се има предвид деликатността на проекта, за който сме наети, Управлението естествено е загрижено за мерките за сигурност. Така че настояха да приложат собствените си процедури на засекретяване.

Кимнах.

— На мен също ми се струва малко прекалено — продължи Тръслоу. — Ти си проучен, проверен и всички подобни глупости. Но преди да бъдеш окончателно утвърден, Роси иска да те прекара през няколко свои предварителни проверки. Според договора ни с ЦРУ от нас се иска да проверяваме всичките си външни сътрудници.

— Разбирам — казах аз.

Имаше предвид теста с детектора на лъжата, през който служителите на Управлението са длъжни да преминават по няколко пъти в кариерата си — при постъпване на работа, периодично след

това и понякога след тежки операции или при необичайни обстоятелства.

— Бен — продължи Тръслоу, — виж. Като основна част в твоето разследване искаме да проследиш Владимир Орлов и да научиш каквото можеш за това какво точно е станало на тази негова среща с твоя тъст. Орлов може да е играл с Хал Синклер двойна игра и искам да разбереш дали е така, или не.

— Да проследя Орлов? — казах аз.

— Това в общи линии е всичко, което мога да ти кажа засега, преди да те утвърдят. След като те разнищят, ще поговорим повече.

Той натисна един бутон на бюрото си и Роси се върна.

Тръслоу се измъкна иззад масивното си бюро и потупа Роси по рамото.

— Засега те оставям в ръцете на Чарли — каза той и стисна ръката ми. — Добре дошъл в компанията, приятелю.

На излизане от кабинета хвърлих за последен път поглед към него. Умислената му фигура, изпълнена със съсредоточена енергия, се очертаваше като тъмен силует на фона на яркото утринно слънце.

Двамата с Чарлз Роси слязохме от асансьора на петия етаж на службата му и влязохме в много функционално подредена приемна, цялата в хром, стомана, служебно сиви пътеки и мебели от бяло дърво. На стената на тъмна табела пишеше „ЕКСПЕРИМЕНТАЛНИ ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ЛАБОРАТОРИИ: ВХОД САМО ЗА ОТОРИЗИРАНИ ПОСЕТИТЕЛИ“.

Веднага разбрах, че дейностите тук се финансират от ЦРУ. Всичко наоколо — нищо неговорещото наименование, анонимността, потискащата тишина — сякаш крещеше „Управлението“. Знаех, че ЦРУ поддържа лаборатории и експериментални институти в околностите на Вашингтон и че разполага с една такава сграда на Уотър стрийт. Не знаех обаче, че имат подобен институт и в Кеймбридж, на територията на МТИ, но в това имаше доста логика.

Без да говори, Роси ме преведе през две големи метални врати — отвори ги с магнитна карта. Вратите се разтвориха и разкриха пред очите ни огромно помещение с безкрайни редици компютърни

терминали. Пред повечето от тях седяха хора и щракаха по клавиатурите.

— Нищо особено за гледане, а? — отбеляза Роси, когато застанахме на входа на помещението. — Пълна скука.

— Трябва да видиш моята фирма — отвърнах аз.

Той се засмя учтиво.

— Всъщност тук се вихрят неописуемо количество научни проекти. Микроустройства, автоматизирана криптография, машинно наблюдение, такива неща. Запознат ли си?

— Не особено — признах си аз.

— Е, да вземем например автоматизираната криптография. Финансира се от АНОТ, Администрация за напреднали отбранителни технологии, поделение на Департамента по отбраната.

Кимнах и той ме придружи до един от терминалите, работна станция СПАРК-2, над който се беше навел някакъв рошав брадат младеж.

— Ето например този терминал е изработен от „Сън Майкросистемс“ и си „говори“ със суперкомпютъра на Корпорацията СМ-3.

— Разбирам.

— Това е Кейт. Той разработва кодиращи алгоритми за гладък текст. Това означава кодове, които, поне на теория, са неразрушими. Казано просто, това ще ни позволи да превеждаме и да кодираме свръхсекретна информация във форма, която ще прилича на невинен текстов документ на английски — не безсмислен, разбира се. После, с помощта на гласово разпознаване, нашите компютри ще могат да декодират текста.

Не разбихах, но продължавах да кимам. Роси обаче се оказа твърде наблюдателен и се извини:

— О, извинявай, увлякох се. Чакай да ти го обясня по друг начин. Наш полеви агент ще може да кодира секретен документ в съобщение за обикновено новинарско радиопредаване, което се излъчва по „Гласът на Америка“. За всеки слушател текстът ще прозвучи най-обикновено, но подходящият компютър ще може да го декодира.

— Страхотно.

— Е, тук се работи по какво ли не. Например правят едни микроустройства... произвеждаме ги на друго място, в една

лаборатория за наночипове.

— И за какво се използват?

Той поклати глава, сякаш се колебаеше, и продължи:

— Ами това са едни малки устройства, от силикон и ксенон, с дебелина само няколко ангстрьома, които могат да се поставят без да могат да бъдат засечени в нечий компютър и да служат като излъчващо устройство. Имат и още по-интересни приложения, но нямам право да се разпростирам. Оттук, ако обичаш...

Върнахме се в белия коридор и влязохме в друго защитено с охранителни системи помещение, в което Роси проникна с друга магнитна карта.

— Сигурност — каза той и сви рамене.

Бяхме в изцяло бял коридор, без прозорци. Табелката точно пред нас уточняваше „ВХОД САМО ЗА СЛУЖЕБЕН ПЕРСОНАЛ“.

Роси ме поведе по коридора, после през нови метални врати, докато стигнахме в една странна бетонна камера. В средата ѝ имаше по-малка камера, заградена със стъклени стени, в която имаше голяма бяла машина, може би четири метра висока и три широка. Приличаше на огромна квадратна поничка. Извън стъклените стени имаше банка с компютърни монитори.

— Магнитно резонантен скенер — казах аз. — Виждал съм ги в болници. Но този тук ми се струва доста по-голям.

— Точно така. МРС в болниците обаче са с мощност от 0.5 до 1.5 тесла. Много рядко могат да се видят машини с мощност до 2 тесла, за много тясно специализирано приложение. Този тук е четири.

— Ужасно мощен.

— Но съвсем безопасен. Е, малко модифициран. Аз ръководих модификациите. — Очите на Роси обходиха бетонните стени някак разсеяно.

— Безопасен в какъв смисъл?

— Търсим заместител на стария полиграф в качеството му на детектор на лъжата. Модифицираният МРС скоро ще се въведе за разпит на служители от разузнаването, дезертьори, агенти и прочее, за да осигуряваме надеждни мозъчни „отпечатаци“.

— Би ли ми обяснил по-подробно?

— Сигурен съм, че си запознат с многото недостатъци на старата система с полиграфа, нали?

Бях запознат, но изчаках да обясни.

— Старата техника с полиграфа разчита на датчиците за кръвно налягане, електродите, измерващи галванични реакции по кожата, потта, промени в кожната температура и така нататък. Доста грубо и може да се разчита на — колко? — не повече от шестдесет процента точност. Не знам дали и толкова.

— Добре — отвърнах нетърпеливо.

Роси обаче продължи спокойно.

— Руснаците дори не го използваха, може би знаеш. Те провеждаха семинари и обучаваха хората си как да надвиват детектора. За бога, спомняш ли си онази история с двадесет и седмината кубински двойни агенти? Когато се оказа, че работят срещу нас, а бяха проверени с детектора на ЦРУ?

— Разбира се — казах аз. Този неприятен случай беше част от обучението в Управлението.

— Както знаеш, онова проклето устройство регистрира само емоционалните реакции. Които варират в широк диапазон в зависимост от личния темперамент. И въпреки това „раздрусването“ е крайъгълният камък за много наши разузнавателни операции. Не само на ЦРУ, но също така и за Отбранителното разузнавателно управление, за Националната агенция за сигурност и за много други разузнавателни агенции и отдели. Цялата оперативна сигурност зависи от тази технология. С нея се проверява надеждността и достоверността на продукта, с нея дори се проучват кандидати и наемници.

— И е лесно да се пробие — казах аз.

— Наистина лесно — съгласи се Роси. — И то не само от социопати или хора, при които не се регистрира нормалният обхват от човешки емоции, като чувство за вина или притеснение, изблици на гузна съвест и всичко останало. Всеки добре обучен професионалист може без проблеми да пробие системата с помощта на добре подбрани лекарства. Да не говорим за нещо толкова елементарно, като предизвикването на физическа болка по време на теста, което опорочава резултатите тотално. Боже мой, все едно да стъпваш върху кабарчета.

— И? — подканих го аз.

— И с твое позволение ще започнем, а после ще те пратя на Тръслоу.

11.

— Половин час и си готов — каза Роси. — И отиваш да се заемаш с работата си.

Стояхме в по-голямата камера, извън МРС, и наблюдавахме триизмерните компютърни реконструкции на човешки мозък, въртящи се на цветния монитор. На екрана пред мен се въртеше напълно реалистично изображение на мозък — после се разпадна, част по част, като розов грейпфрут.

Една от асистентките на Роси, казваше се Ан, седна пред монитора и извика на екрана различни изображения. Мозъчната кора, заобяснява ми тя с тънкия си като на момиченце гласец, била съставена от няколко слоя.

— Открихме, че има отличима разлика между външния вид на кората на човек, който говори истината, и такъв, който лъже — каза тя и доверително добави: — Разбира се, на мен все още не ми е ясно дали тази разлика възниква в невроните, или в глиалните клетки, но работим по този въпрос.

После ми показва компютърно изображение на мозък на лъжец, сенките по който изглеждаха някак по-различно от тези на мозъка на не-лъжец.

— Ако искаш, можеш да си свалиш сакото — каза Роси. — Ще ти е по-удобно.

Изпълних препоръката му, свалих си и вратовръзката и ги сложих на облегалката на стола. Междувременно Ан влезе във вътрешната камера и започна да настройва апаратурата.

— А сега да отстраним всякакви метални предмети — продължи той. — Ключове, катарами, ключодържатели, монети. Часовникът също. Тъй като всъщност това представлява просто един голям магнит, всичко, което съдържа стомана или желязо, просто ще изхвърчи от джобовете ти. Магнитът може да спре часовника ти или най-малкото да го повреди. — Той се засмя добродушно. — Също и портмонето.

— Портмонето пък за какво?

— Това нещо може да демагнетизира всичките ти банкови карти, пропуски и други такива. Нямах в главата си стоманена плочка или нещо от този сорт, нали?

— Не.

Опразних джобовете си и поставих всичко на една лабораторна масичка.

— Добре — каза той и ме поведе към вътрешната камера. — Възможно е да изпиташ известна клаустрофобия. Това не те притеснява, нали?

— Не особено.

— Чудесно. Ето там има огледало, така че да можеш да се виждаш, въпреки че много хора не обичат да виждат изражението си, докато лежат напъхани в машината. Допускам, че на някои това им напомня как ще изглеждат, когато ги сложат в ковчега. — Той отново се изсмя.

Легнах на бялата платформа и Ан ме затегна с коланите. Бяха подплатени с гъбести уплътнения. Не беше чак толкова неудобно.

Ан бавно придвижи платформата до центъра на машината. Вътре, както ми бяха казали, имаше инсталирано огледало, в което можех да виждам лицето си и част от тялото си.

Някъде от помещението дочух гласа на Ан:

— ... стартираме магнита.

После от тонколона, вградена в машината, чух гласа на Роси:

— Как си?

— Наред — отвърнах аз. — Колко ще продължи?

— Шест часа — отвърна гласът. — Шегувам се. Десет-петнадесет минути.

— Много смешно, няма що.

— Готови ли сме?

— Давай — обадох се аз.

— Ще чуваш силно боботене — чух отново гласа му. — Но моят глас ще го надмогва. Окей?

— Окей — казах аз нетърпеливо.

Стегата на главата ми пречеше да я движа. Беше доста неприятно. „Да се почва най-после.“ Изведнъж се чу гръмък шум като от ковашки чук, последван от ритмичен тътен, повтарящ се на по-малко от секунда интервал.

— Бен, сега ще ти задам няколко въпроса — отекна металическият глас на Роси. — Отговаряй ми с „да“ или „не“.

— Това не ми е първото раздрусване — отвърнах аз.

— Разбирам — отекна металическият отговор. — Бенджамин Елисън ли се казваш?

— Да — отговорих аз.

— Джон Доу ли се казваш?

— Не.

— Лекар ли си?

— Не.

— Имал ли си някога извънбрачна връзка?

— Това пък какво е? — отвърнах сърдито.

— Моля те, просто ми отговаряй. Да или не.

Поколебах се. Също като Джими Картър и аз на моменти бях изпитвал пориви на страстта.

— Не.

— Работил ли си за Централното разузнавателно управление?

— Да.

— В Бостън ли живееш?

— Да.

Дочух женски глас, гласа на Ан, и след това мъжки глас, идващ някъде отблизо. После чух въпроса на Роси, усилен през тонколоната:

— Бил ли си агент на Съветското разузнаване?

Изсумтях от възмущение при този абсурден въпрос.

— Да или не, Бен. Сигурно разбираш, че тези въпроси са предназначени да се проверят параметрите на твоите нива на възбуда. Бил ли си агент на Съветското разузнаване?

— Не — отвърнах аз.

— Женен ли си за Марта Синклер?

— Да.

— Добре ли си, Бен?

— Всичко е наред. Давай.

— В Ню Йорк Сити ли си роден?

— Не.

— Във Филаделфия ли си роден?

— Да.

— На тридесет и осем години ли си?

— Не.

— На тридесет и девет години ли си?

— Да.

— Бенджамин Елисън ли се казваш?

— Да.

— Сега, Бен, искам да излъжеш при следващите два въпроса. Твоята правна специалност недвижимото имущество ли е?

— Да — отговорих аз.

— Някога в живота си мастурбирал ли си?

— Не.

— А сега истината. Когато си работил за американското разузнаване, работил ли си в същото време за разузнаването на някоя друга държава?

— Не.

— След като си прекратил работата си в Централното разузнавателно управление, имал ли си контакти със служител от разузнаване, свързано с бившия Съветски съюз или с държави от Съветския блок?

— Не.

Последва дълга пауза, след което гласът на Роси доехтя отново.

— Благодаря, Бен. Това е достатъчно.

— Тогава ме измъкнете по-бързо оттук.

— Ан ей сега ще те изкара.

Удрянето на ковашкия чук престана толкова внезапно, колкото беше започнало, и последвалата тишина беше огромно облекчение. Ушите ми бяха заглъхнали. Отново чух гласове, някъде отдалеко. Лабораторни техници, сигурно.

— Всичко приключи, господин Елисън — доехтя през все още бучащите ми тъпанчета гласът на Ан, която вече измъкваше платформата от камерата. — Боже мой, дано да му няма нищо!

— Какво? — казах аз.

— Казах, че всичко приключи.

Тя се наведе и откачи кожените кайшки по главата ми, а след това от глезените и бедрата.

— Нищо ми няма — казах аз. — С изключение на слуха, който, надявам се, ще се оправи за ден-два.

Ан ме изгледа втренчено, свъси вежди и промълви:

— Ще се оправите.

После ми помогна да стана от платформата.

— Не беше толкова лошо — каза тя, докато се изправях на крака и после добави сърдито: — Не подеждва, не подеждва!

— Кое не подеждва?

Тя ме изгледа озадачено. За момент се поколеба, после каза:

— Всичко мина чудесно.

Последвах я до външното помещение, където чакаше Роси. Беше бръкнал в джобовете на самото си и изглеждаше отпуснат и доволен.

— Благодаря, Бен — каза той. — Чист си. Никакви изненади. Увеличеният през компютъра скенинг — снимките на вълните на мозъчната ти дейност — показва, че си съвсем откровен. Освен когато те помолих да излъжеш.

След което се обърна с гръб и запрелиства документите на масата. Приблжих се да си прибера вещите и чух, че си мърмори нещо по адрес на Тръслоу.

— Защо? — попитах аз.

Той се извърна и се усмихна учтиво.

— Моля?

— Какво каза? — попитах аз.

Той се изправи и се втренчи в мен. Поклати глава. Очите му бяха студени.

— Добре де, няма нищо — казах аз. Въпреки че, разбира се, го бях чул. Стоях на не повече от три крачки от него. Нямаше начин да ми се е сторило. Псуваше Тръслоу. Странно. Може би не беше се усетил, че си мърмори на глас.

Насочих вниманието си към часовника, колана, монетите и прочее на масата до нас и Роси каза отново, толкова ясно, колкото и преди:

— Нима е възможно?

Погледнах го, но не казах нищо.

— Нима е подеждвало? — отново доехтя гласът на Роси до съзнанието, ми, някак мъгляв, сякаш отдалече, но все пак...

... и този път бях съвсем сигурен...

... устата му не помръдна.

Не го беше казал на глас. Осъзнаването на този факт потъна дълбоко в съзнанието ми и вътрешностите ми се вледениха.

ЧАСТ 2

ТАЛАНТЪТ

„Според три нови съобщения Пентагонът е изразходвал милиони долари за секретни проекти, изследващи екстрасензорни феномени, за да се разбере дали чистата сила на човешкия ум може да бъде впрегната в осъществяването на различни форми на шпионаж.“

*„Ню Йорк Таймс“,
Януари, 10, 1984 г.*

ФАЙНЕНШЪЛ ТАЙМС

ЕВРОПА СЕ БОИ ОТ НАЦИСТКА ДИКТАТУРА В ОПУСТОШЕНА ГЕРМАНИЯ

От Елизабет Уилсън,
нашият кореспондент в
Бон

„В предизборната битка между тримата основни съперници за канцлер на Германия лидерът на възродената Националсоциалистическа партия изглежда ще победи както умерения кандидат, водача на Християндемократическата партия Вилхелм Фьогел, така и сегашния...“

В условията на рухналия германски фондов пазар и последвалата депресия тук, както и в цяла Европа, се ширят опасенията за възраждане на нова форма на нацизъм...“

12.

За миг Роси и аз се изгледахме. В дългите месеци след този инцидент така и не бях в състояние да обясня случилото се на когото и да било, най-малкото на самия себе си.

Чух гласа на Чарлз Роси почти толкова ясно, почти толкова отчетливо, сякаш ми беше проговорил!

Не съвсем като да ми беше проговорил на глас. Тембърът беше различен от нормалния му при говорене, както понякога телефонната връзка от голямо разстояние звучи по-различно от нормалната и чистата градска връзка. По-слаб. Малко отдалечен, леко приглушен, като глас, дочут през пластмасова стена в някой евтин мотел.

Имаше несъмнена разлика между истинския глас на Роси и този — как иначе мога да го нарека — „духовен“ глас, гласът на мисълта му. Нормалният му глас беше някак си по-хрупкав. Духовният му глас беше по-мек, по-огладен, равен.

Можех да чувам мислите на Роси!

Главата ми започна да бучи. Някаква пулсираща остра болка се беше забила в дясното ми слепоочие. Около всичко в помещението — Роси, зяпналата му асистентка, апаратурата, гумираните лабораторни мантии, окачени на закачалките на вратата — блестеше цветна аура. Кожата ми започна неприятно да настръхва, обливаха ме ту горещи, ту ледени вълни и по едно време усетих, че започва да ми прилошава.

Изписани са хиляди томове на тема екстрасензорни възприятия, психични феномени и „пси-полета“, и повечето от тях са фразирани с глупости — това мога да го твърдя, защото съм изчел едва ли не всичко по въпроса, но нито един теоретик досега не го е описвал точно по този начин.

Аз можех да чувам мислите му.

Не всички мисли, слава богу, иначе сигурно щях да се побъркам. Само някои. Мислите, които нахлуваха в ума му с достатъчна мощ и бяха достатъчно тревожни.

Или поне така установих доста по-късно.

Но в този момент на осъзнаване все още не бях подредил нещата в съзнанието си така, както сега. Знаех само едно — разбих го — че чувам нещо, което Роси не произнася на глас, и това ме изпълни с бездънен ужас.

Намирах се на ръба на пропаст. Трябваше да се боря отчаяно, за да не загубя ума си.

В този момент бях убеден, че нещо вътре в мен се е отплеснало. Че някаква клонка от умственото ми здраве се е прекършила. Че магнитните мощности на машината МРС са ми причинили нещо ужасно, по някакъв начин са пробили нервната ми система и са ме накарали да загубя усет за реалността.

И затова откликнах по единствения възможен начин: абсолютно отричане. Бих искал да се представя за хитър, съобразителен или умен, все едно че съм знаел още тогава, че трябва да запазя знанието за този ужасяващ изход от теста само за себе си, но не това беше първото, което ми хрумна. Инстинктът само ме накара да се помъча да си придам някакво подобие на нормалност — просто да не се издавам пред Роси, че чувам разни неща.

Той пръв ми заговори, спокойно.

— Не съм споменал нищо за Тръслоу.

Гледаше ме внимателно, следеше погледа ми от неудобно близкото разстояние между двама ни.

— Така ми се стори, Чарли — бавно промълвих. — Сигурно не съм чул добре.

Обърнах се към лабораторната маса, взех портмонето, монетите и всичко останало и започнах да ги прибирам по джобовете си. В същото време заотстъпвах бавно, небрежно, колкото се може по-надалече от него. Главоболието ми се усили, студени тръпки ме пронизаха отново. Беше истински кошмар.

— Изобщо не съм споменаващ подобно нещо — повтори с равен глас Роси.

Усмихнах се оправдателно и кимнах. Искаше ми се да седна някъде, да завържа нещо на челото си, да измъкна болката от него.

Той отново ме изгледа с пронизващия си поглед и...

... и го чух как промърмори „Дали го има?“.

С фалшива сърдечност казах:

— Е, ако сме свършили за днес...

Роси продължи да ме гледа подозрително. Примигна един-два пъти и каза:

— Ей сега. Да седнем да си поговорим още две минути.

— Виж какво — казах аз. — Имам ужасно главоболие. Мигрена.

Вече бях поне на шест стъпки разстояние от него и си обличах сакото. Роси продължаваше да ме гледа така, сякаш виждаше боа, навиваща се и разгъваща се наред спалнята му. В настъпилата тишина се напрегнах да видя дали ще чуя отново, това мърморене, гласовете.

Нищо.

Дали просто не си въобразявах? Дали не бяха просто халюцинации, като трептящата многоцветна аура около всички предмети из стаята, която ми се беше привидяла? Дали нормалните ми възприятия нямаше отново да се възстановят след моменталната загуба на разсъдък?

— Ти податлив ли си на мигрени? — попита Роси.

— Досега никога не съм получавал. Сигурно е от теста.

— Това е невъзможно. Досега никога не се е случвало, с нито един тест с магнитнорезонансния скенер, никога.

— Е — казах аз, — тъй или иначе трябва вече да се прибирам в офиса.

— Не сме свършили съвсем — каза Роси и ми обърна гръб.

— Страхувам се, че...

— Ей сега. Изчакай ме само за момент.

Той се отдалечи към съседното помещение, където се намираха банките с компютърните терминали. Видях, че се приближи до един от компютърните специалисти и му каза нещо бързо и разпалено. Техникът му подаде тънък куп разпечатки.

Роси се върна с компютърните изображения от теста с детектора на лъжата. Седна на една дълга лабораторна маса с черно покритие и ме подкани с жест да седна срещу него. Спрях се за миг, поколебах се и седнах покорно.

Той пръсна разпечатките върху масата. Прегледа ги и закима, сякаш ги обмисляше. Седяхме може би на около три стъпки разстояние.

Чух гласа, му, приглушен, но смущаващо ясен „Убеден съм, че си получил дарбата“.

— Виж тук — каза той. — Забележи, така изглежда мозъкът ти в началото на теста.

Той посочи първата разпечатка и аз я доближих до очите си, за да я разгледам.

— През по-голямата част на теста остана без промени, тъй като говореше истината.

Отново чух „Трябва да ми се довериш. Трябва да ми се довериш“.

После ми посочи последната група изображения, които — дори и аз можех да го забележа — бяха оцветени по-различно — жълто-червени отненци по мозъчната кора вместо обичайното червено и бежово. Той описа с пръст зоните, където промяната се виждаше най-отчетливо.

— Ето, тук лъжеш. — Той бързо се усмихна и добави с ненужна учтивост: — Както те помолих.

— Разбирам.

— Притесняват ме обаче болките ти в главата.

— Ще се оправя — казах аз.

— Притеснен съм да не би наистина машината да ги е причинила.

— Шумът — казах аз. — Най-вероятно е от шума. Ще се оправи. Роси ми кимна, все още с наведена към масата глава.

Чух „Колко по-лесно би било, ако се доверим един на друг“. — Гласът сякаш заглъхна за миг и след това отново се усили. — „Да ми го кажеш.“

Не отговори нищо на думите ми, затова казах:

— Ако няма повече нищо...

„Зад теб — доехтя гласът, този път напрегнато и високо. — Приближава се зад теб. Заредено оръжие. Ти си застрашен. Прицелва се в главата ти.“

Не го говореше. Мислеше го.

Не реагирах. Продължих да го гледам въпросително и с възможно най-небрежен израз.

„Сега, сега, сега! Не чуваш ли стъпките?“

Проверяваше ме. Бях сигурен в това. Не трябваше да реагирам. Не трябваше да показвам страх, точно това искаше той, искаше да види някакъв малък знак, някакво трепване, инстинктивен израз на

страх върху лицето ми, искаше да ме спипа, изненадващо, да му покажа, че мога да го чувам.

— Е, тогава наистина трябва да си тръгвам — казах спокойно.

Чух „Дали наистина?“.

— Е — каза Роси, — можем да си поговорим и следващия път.

Чух „Или ме лъже, или...“.

Наблюдавах лицето му. Видях, че устата му не трепва. Отново усетих стискащия гърлото ми ужас, мравки полазиха по гърба ми и сърцето ми заби много по-бързо от обичайното.

Роси вдигна поглед към мен и със сигурност почувствах, че в очите му има примирение. Помислих си, че поне засега съм успял да го изиграя. Но у Чарлз Роси имаше нещо, което ми подсказваше, че няма да мога да го лъжа дълго.

13.

Седях зашеметен на задната седалка на таксито, което се провираше през задръстените с коли улици към моя офис. Главата ми пулсираше по-лошо отпреди и усещането, че всеки момент мога да повърна, не преставаше.

Сигурно ще ви подценя в голяма степен, ако ви кажа, че бях на ръба на дълбока, дива паника. Целият ми свят се беше обърнал с краката нагоре. Повече нищо нямаше смисъл. Изпитвах ужас при мисълта, че всеки миг мога завинаги да загубя разсъдъка си.

Защото чувах гласове. Непроизнасяни гласове. Чувах, да го кажа по-точно, мислите на други хора почти толкова ясно, сякаш ги произнасяха на глас.

И бях убеден, че губя разсъдъка си.

Дори и сега не мога да формулирам точно какво бях разбрал тогава и до кои изводи стигнах много по-късно. Наистина ли „чувах“ това, което мислех, че чувам, или възприятието беше нещо друго? Възможно ли беше изобщо? И за да преминем направо към същината на темата, какво точно бяха имали предвид Роси и неговата асистентка, когато се питаха „Дали подейства?“. Струваше ми се, че има само едно възможно обяснение: те знаеха. По някаква причина те — Роси и лабораторната му асистентка — не бяха разтревожени от това, което МРС беше направил с мен. Защото за мен вече не съществуваше никакво съмнение, че МРС по някакъв начин е променил мозъчния ми хардуер.

Но дали Тръслоу знаеше какво е станало?

И отново, само минута, след като можах да обмисля станалото хладнокръвно и рационално, отново изпаднах в паника дали не съм взел левия завой към лудостта.

Докато таксито пълзеше напред, започнаха да ме обземат все по-подозрителни мисли. Дали тази работа с „детектора на лъжата“ не беше просто повод, начин да ме принудят да мина през цялата процедура?

Казано накратко, дали те са знаели какво може да се случи с мен?

И отново: Тръслоу дали е знаел?

И дали наистина съм успял да изиграя Роси? И дали той е разбрал, че съм получил тази странна и ужасна нова способност?

Роси, опасявах се, е разбрал. Обикновено, когато човек каже на глас нещо, което сякаш повтаря като ехо онова, което в момента си го помислил — всички сме имали подобни случаи — обичайната ни реакция е изненада, дори радост. Без съмнение до някаква степен е приятно да разбереш, че друго човешко същество се е свързало с теб по подобен начин.

Но Роси нямаше вид на изненадан. Той по-скоро изглеждаше... как да го обясня? — напрегнат, тревожен, подозрителен. Сякаш беше очаквал подобно развитие на нещата.

Докато си припомнях сцената с Роси, се чудех дали наистина бях успял да го убедя, че в моята реакция не е имало нищо необичайно — че аз само привидно съм бил настроен на неговата мисловна вълна, че става дума за чисто съвпадение.

Докато таксито се промъкваше през финансовия квартал, се наведох напред, за да укажа на шофьора посоката. Шофьорът, чернокож на средна възраст, с едва набола брада, се беше отпуснал разсеяно на седалката си, сякаш изпаднал в унес. Между нас имаше плексигласова преграда. Заговорих в монтирания говорител и изведнъж с изненада установих, че не „чувам“ мислите на водача. В този момент напълно се обърках. Дали беше от плексигласа, от разстоянието или от нещо друго? Дали този нов мой талант беше заглъхнал, или беше изчезнал? И отново дали пък просто не бях си въобразил всичко това?

— Завийте тук надясно — казах аз. — И после спираме до голямото сиво здание вляво.

Нищо. Само звукът от радиото и статичният шум на включената на подслушване радиостанция, но нищо друго.

Дали МРС беше направил с мозъка ми нещо, което бе изчезнало толкова бързо, колкото се бе появило?

Вече напълно объркан, платих на водача и влязох във фойето на сградата. Беше пълно с хора, връщащи се от обяд. Запътих се към асансьора посред голяма тълпа приключили обедната си почивка служещи, натиснах бутона за моя етаж и — ще си го призная — опитах

да „чуя“ или да „разчета нещо“, все едно как ще го наречете, но високите разговори определено ми пречеха.

Главата ми пулсираше. Гадеше ми се. По врата ми капеше пот.

След това вратите на асансьора се затвориха, тълпата утихна, както обикновено в асансьорите, и... се случи.

Можех да чуя калейдоскопично откъслечи от думи — или поне както ми изглеждаше в този момент, петна от думи и фрази. Съседката ми — притисната плътно в мен от хората наоколо — беше сериозна на вид дама, около четиридесетгодишна, закръглена и червенокоса. Изразът ѝ беше миловиден, усмивката ѝ учтива. Но в същото време успях да различа глас — трябваше да е точно от нея — идваше на вълни, първо далечен и след това различим, заглъхващ и отново усиляващ се, като гласовете в служебна телефонна централа. „Не може да го вдигне, не може да го вдигне — повтаряше гласът. — Не може да ми го вкара, не може.“ Изненадан от пълния контраст между възпитаното поведение на дамата и мислите ѝ, които граничеха с истерия, обърнах глава към мъжа вляво от мен — имаше вид на адвокат: раиран костюм, очила в рогови рамки, около петдесетгодишен, лицето му изразяваше отегчение. И после до мен долетя далечен вик на мъжки глас „Провали ме това копеле...“.

„Настройвах“ се без да го правя съзнателно, така както човек се вслушва в нечий познат глас сред тълпата, избирайки определен тембър, определен звук. Сред тишината в асансьора това изглеждаше лесно.

Звънецът иззвъня и вратите се разтвориха. Закрачих бързо към кабинета си.

Когато влязох, Дарлин вдигна поглед. Както обикновено носеше черно, но този път с някакво жабо, високо по шията, с което вероятно си въобразяваше, че изглежда по-женствена. Изглеждаше така, сякаш си го беше взела от Армията на спасението.

Когато се приближих до нея, чух „Нещо му е станало“.

Тя понечи да ми каже нещо, но аз ѝ махнах да спре. Влязох в кабинета си и мълчаливо поздравих куклите, които поддържаха безмълвното си бдение край стената, след което седнах на бюрото си. Затворих вратата и се отпуснах в креслото. Най-после сам. Останах така в абсолютна тишина, втренчен в празното пространство, притиснал пулсиращите си слепоочия.

Малко след това отворих вратата и попитах Дарлин кой ме е търсил. Тя ме изгледа с любопитство: явно се чудеше дали съм наред. Подаде ми пачка розови листчета със съобщения и каза:

— Тръслоу се обади.

— Благодаря.

— По-добре ли си?

— Какво искаш да кажеш?

— Не те ли боли глава?

— Да. Гадна мигрена. — „Толкова ли си личи?“

— Знаеш ли, винаги си нося „Адвил“ — каза тя и ми подаде едно флаконче. — Вземи си две. Мен също ме хваща мигрената веднъж в месеца. Наистина е ужасно.

— Ужасно е — съгласих се и взех хапчетата.

— А, и Алън Хайд от Текстроникс също иска да говорите колкото се може по-скоро.

Хайд беше изпадналият под обсада изобретател на куклите. Явно беше готов да направи предложение за уреждане на правния спор.

Благодарих ѝ и прегледах съобщенията. Дарлин се наведе над своята „Ай Би Ем Селектрик“ — да, в „Пътнам & Стърнс“ продължаваме да използваме пишещи машини; в определени случаи законът изисква документите да са на пишеща машина, а не на лазерен принтер — и се върна към френетичното си тракане по клавиатурата.

Не можах да се въздържа. Наведох се над бюрото ѝ и опитах.

И се получи отново, със същата проклета яснота. „Май му минава“ — чух гласа на Дарлин, и след това тишина.

— Добре съм — казах тихо.

Дарлин се извърна с широко отворени очи.

— А?

— Не се тревожи за мен. Просто имах трудна среща.

Тя ме изгледа продължително и тревожно, после се успокои.

— Ами, ще се тревожа! — каза тя, обърна се пак към машината и чух, сякаш със същата разговорна интонация „Не съм му казала такова нещо!“. — Да те свържа ли с Тръслоу?

— Не, още не — отвърнах аз. — Имам само четиридесет и пет минути до Корнщайн, след което веднага идва Левин, а имам нужда да

подишам малко чист въздух, иначе главата ми наистина ще се пръсне.

Това, което действително желях, беше да седна в някоя тъмна стая и да се завия презглава, но прецених, че една разходка, колкото и да е болезнена, все пак ще облекчи главоболието ми.

Когато се върнах в кабинета да си взема палтото, телефонът на Дарлин извъня.

— Офисът на господин Елисън — каза тя. След това: — Един момент, господин Тръслоу. — И натисна бутона за пауза. — Тук ли си?

— Ще се обадя.

— Бен — каза Тръслоу, след като вдигнах слушалката в кабинета си. — Мислех, че ще се върнеш да си побъбрим.

— Съжалявам — отвърнах. — Тестът продължи по-дълго, отколкото предполагах. Тук ще се побъркам от работа. Ако нямаш нищо против, да отложим срещата.

Дълга пауза.

— Добре — каза той. — Какво ти е впечатлението от Роси? На мен ми прилича малко на главорез, но може би прекалено много се притеснявам.

— Нямах много време да го оценя.

— Е, това не е важно. Доколкото разбирам, тестът с детектора на лъжата си го взел с червени точки.

— Надявам се, че не си изненадан.

— Разбира се, че не. Но трябва да си поговорим. Искам да те посветя изцяло. Работата е, че едно възелче май се разплита.

Усетих, че в гласа му се долавя задоволство.

— Президентът ме покани в Кемп Дейвид — каза той.

— Моите поздравления.

— Поздравленията са преждевременни. Според персоналия му секретар, искал да обсъдим някои неща.

— Май получаваш поста.

— Е... — каза Тръслоу. Изглежда се поколеба за миг, но след това добави: — Много скоро ще ти се обадя. — И затвори.

Тръгнах от Милк стрийт към Вашингтон стрийт, пешеходната зона, която понякога наричат „Градското кръстовище“. Крачех безцелно сред улични продавачи на пуканки и сникърс, бедуински

шалове, туристически тениски и грубо плетени южноамерикански пуловери. Главоболието, изглежда, отслабваше. Улицата, както обикновено, гъмжеше от продавачи, улични музиканти, служители в почивка. Сега обаче въздухът беше изпълнен със звуци, с лавина от викове и мърморения, въздишки и възклицания, прошепвания и крясъци. С мисли!

На Девъншир стрийт влязох в един магазин за електронно обзавеждане и разсеяно се загледах в рафта с цветни телевизори, ограждащи щанда на продавача. Няколко от приемниците бяха включени на сапунени опери, един на Си Ен Ен, един на повторение на черно-бяло телевизионно шоу от петдесетте години — май беше „Шоуто на Дона Рийд“. На Си Ен Ен русокосата говорителка от студиото говореше нещо за някакъв загинал американски сенатор. Разпознах веднага показаната на екрана снимка: сенатор Марк Сътън от Колорадо. Намерили го застрелян в дома му във Вашингтон. Вашингтонската полиция беше убедена, че убийството не е политически мотивирано, а е извършено по време на въоръжен грабеж.

— Нали знаете, всички „Мицубиши“-та днес са в разпродажба — каза продавачът.

Усмихнах се учтиво, казах „Не, благодаря“, и излязох на улицата. Главата ми пулсираше. Усетих, че стоя на тротоара и се ослушвам. Една привлекателна млада жена с късо подстригана руса коса стоеше до мен, когато знакът „Не пресичай“ светна към Тремънт стрийт. При нормални обстоятелства всички спазваме известна социална дистанция. Тя стоеше на няколко крачки от мен, потънала в собствените си мисли. Приблжих я и наведох глава към нея, сякаш в усилие да споделя някои от тези мисли, но тя ме изгледа навъсено и се отдръпна.

Хората се носеха около мен прекалено бързо за моите немощни, новобрански усилия. Стоях така и изпъвах невинно, доколкото можех, врат наляво и надясно, но нищо.

Дали талантът ми не беше изчезнал? Дали просто не бях си въобразил всичко?

Нищо.

Дали силата просто не беше се изчерпала?

На Вашингтон стрийт забелязах една вестникарска будка и когато светна знакът „Премини“, пресякох. Един младеж се беше

загледал в първата страница на „Бостън Хералд“ — „ТЪЛПА РАНЯВА АРЕСТАНТ“ гласеше заглавието, със снимка на някакъв дребен мафиот, арестуван в Провидънс. Приблжих се. Нищо. Някаква жена с делови вид оглеждаше другите вестници. Приблжих се до нея колкото може по-близо, без да я притеснявам. И оттук нищо.

Дали беше свършило?

Или, зачудих се, никой от тези хора не беше достатъчно притеснен, достатъчно ядосан или уплашен, за да излъчва мозъчни вълни — дали действаше по този начин — с честота, която можех да засичам?

Забелязах един изискано облечен мъж, може би банкер в инвестиционния бизнес. Стоеше край купчина заглавия от рода на „Какво носят жените всеки ден“ и гледаше разсеяно в лъскавите корици. Нещо в очите му ми подсказа, че изпитва дълбока тревога.

Приблжих се, давайки си вид, че разглеждам корицата на последния брой на „Атлантик“, и се опитах.

„... ако я уволня, тя ще разкрие цялата тази шибана история с връзката ни. Бог знае как ще реагира, тя е ненормална, ще се обади на Глория и ще вземе да й каже. Какво да правя? Нямам никакъв избор по дяволите! Тъпа работа! Що ми трябваше да чукам секретарката си?...“

Хвърлих крадешком поглед към банкера. Мрачното му лице не се промени.

До този момент вече бях формулирал няколко, може да се нарекат разбирания, или вероятно теоретични допускания за това, което се беше случило с мен, и какво трябваше да правя.

Първо: мощният магнитнорезонансен скенер беше повлиял на мозъка ми по такъв начин, че бях в състояние да „чувам“ мислите на други хора. Не на всички; може би на повечето, но във всеки случай на някои.

Второ: можех да „чувам“ не всички мисли, а само онези, които бяха „изразени“ достатъчно силно. С други думи, „чувах“ само мисли, съпътствани от голямо вълнение, страх и гняв. Освен това можех да „чувам“ неща само от близко разстояние — най-много на метър от някого.

Трето: Чарлз Роси и асистентката му не само че не бяха изненадани от проявите на тази моя изключителна способност, но

всъщност я бяха очаквали. Това означаваше, че бяха използвали МРС за тази цел даже преди да се появя на сцената.

Четвърто: несигурността, която изпитвах показваше, че това или не се е получило както трябва преди, или пък рядко е ставало така.

Пето: Роси не знаеше със сигурност дали експериментът е успял върху мен. Следователно аз се намирах в безопасност само докато не позволих да се разбере, че притежавам тази способност.

Шесто: следователно беше само въпрос на време, преди те да успеят да разберат, че я притежавам, и да използват това за целите си.

Седмо: по всяка вероятност моят живот вече нямаше да бъде същият. Аз вече не бях в безопасност.

Погледнах часовника си, видях, че закъснявам, и бързо закрачих към офиса.

След десет минути седях на бюрото си и по някаква причина изведнъж се улових, че си спомням физиономията на убития сенатор, когото бяха показали по новините на Си Ен Ен. Сенатор Марк Сътън, (Денвър, Колорадо), застрелян. И си спомних всичко: сенатор Сътън беше председател на Сенатската комисия по разузнаването. И — дали не беше преди петнадесет години? — беше заместник-директор на Централното разузнаване, преди да бъде назначен да попълни овакантено място в Сената, а след това беше избран редовно.

И...

И беше един от най-старите приятели на Хал Синклер. Негов съквартирант в Принстън. Бяха започнали в ЦРУ заедно.

С него убитите важни клечки от ЦРУ вече ставаха трима. Хал Синклер и двама от най-доверените му колеги.

Съвпаденията, убеден съм в това, се случват навсякъде другаде, но не и в разузнавателната сфера.

Звъннах на Дарлин и я помолих да покани клиентите ми да влязат.

14.

Мел Корнщайн бе облечен в костюм „Армани“, който му беше тесен и много слабо прикриваше дебелината му. Сребристите му вратовръзки бяха оплескани със сърповидно жълто петно, по всяка вероятност от яйце.

— Къде е оня задник? — попита той, след като ми подаде месестата си влажна длан, и се огледа.

— Франк О'Лиъри ще дойде след петнадесет минути. Искан да ни остане малко време да уточним някои неща само двамата.

Франк О'Лиъри беше „изобретателят“ на „Спейс Тайм“, компютърната игра, която представляваше точен плагиат на забележителната „Спейс Трон“ на Мел Корнщайн. Той и неговият адвокат, Брус Кантор, се бяха съгласили на среща, за да започнем проучвателните стадии на някакъв вид споразумение. Обикновено това означаваше, че те са разбрали, че е по-добре да уредят спора и че ще загубят много повече, ако се стигне до съда. Един съдебен процес, както обичат да казват адвокатите, е машина, в която влизате като прасе и излизате на наденички. От друга страна, можеше просто да искат да изразят учтивост, въпреки че адвокатите не си падат много много по учтивостта. И най-сетне, твърде възможно беше двамата просто да искат да покажат гладиаторската си самоувереност и да се опитат да ни посплашат.

Този следобед не бях в най-добрата си форма. Всъщност — въпреки че болката в главата ми до този момент беше почти заглъхнала — едва можех да мисля за работа и Мел Корнщайн го забеляза.

— Слушаш ли ме? — попита той раздразнено в един момент, когато изтървах нишката на аргументите му.

— Разбира се, Мел — отвърнах аз и се помъчих да се съсредоточа.

Установих, че ако не искам да улавям нечийи мисли, общо взето не ги и улавям. Имам предвид, че докато седях с Корнщайн, не бях бомбардиран от неговите мисли свръх обичайния разговор, което сигурно щеше да бъде непоносимо. Можех да го слушам нормално, но

ако поисках да го „разчета“, можех да го направя, просто като фокусирам по определен начин вниманието си, като проникна.

Очевидно не съм в състояние да опиша това възприятие по разбираем начин, но то е подобно на това, как майката е в състояние да отличи гласчето на детето си, което играе на плажа, сред дузината гласчета на другите деца, с които играе. Прилича малко на мешавицата от гласове, които чувате по време на телефонна конференция до служебната централа — някои от гласовете изпъкват сред останалите. Или може би, по-скоро, както когато говорите по телефон с някого, можете да чуete фона на другите гласове в помещението и ако се напрегнете малко, можете да ги отсеете съвсем ясно и да проследите целия разговор.

Така че се улових, че слушам гласа на Корнщайн, извисяващ се от недоволство и заглъхващ от отчаяние, и си давах сметка, че мога да слушам само говорния му глас, стига да пожелае.

След малко дойдоха Франк О'Лиъри и Кантор. И двамата излъчваха непринудена сърдечност. О'Лиъри — висок, червенокос и очилат, около тридесетгодишен — и Кантор — нисък, набит, оплешивяващ, към петдесетте — се разположиха в офиса ми като у дома си и потънаха в креслата, сякаш всички бяхме стари приятелчета.

— Здравсти Бен — кимна ми Кантор вместо поздрав.

— Радвам се да те видя, Брус.

Небрежен поздрав между близки приятели.

На такива срещи е прието да говорят само адвокатите на двете страни. Клиентите, ако изобщо се явяват, служат само за преки позовавания от страна на адвокатите — от тях се очаква да мълчат. Но Мел Корнщайн седеше нервно в креслото си, пухтеше непрекъснато, отказа да се ръкува и с двамата и така и не можа да се въздържа да не изтърси:

— Само след шест месеца ще миеш чиниите в някой „Макдоналдс“, О'Лиъри. Надявам се, че миризмата на френска пържена оливия ти харесва.

О'Лиъри се усмихна учтиво и хвърли поглед към Кантор, сякаш казваше „Какво изобщо се занимаваме с този ненормалник?“. После погледна към мен и аз казах:

— Мел, остави ме аз да се оправя с Брус, моля те.

Мел скръсти ръце и изсумтя.

Целият смисъл от тази среща беше да уточним един елементарен въпрос „Е ли виждал Франк О’Лиъри прототип на «Спейс Трон» преди да «разработи» «Спейс Тайм»?“. Подобие то между двете игри дори не беше под въпрос. Но ако можехме да докажем извън всякакво съмнение, че О’Лиъри е виждал „Спейс Трон“ в някаква работна фаза преди играта да излезе на пазара, печелехме. От просто по-просто.

О’Лиъри, естествено, твърдеше, че първият път, когато е видял „Спейс Трон“, е било в магазин за софтуер. Корнщайн на свой ред беше убеден, че О’Лиъри по някакъв начин се е добрал до по-ранен прототип на играта от някой от неговите софтуеристи, но естествено, не можеше да докаже подозренията си. И тук на сцената излизаш аз — именно аз трябваше да се преборя с негово превъзходителство Брус Кантор.

След половинчасови спорове Кантор продължаваше да вдига шум за търговските ограничения и за нелоялната конкуренция. Установих, че ми е трудно да следя аргументите му в това полузамаяно състояние, в което се намирах още от заранта, но знаех достатъчно, за да си дам сметка, че той просто вдига пушилка. Нито той, нито клиентът му имаха намерение да настъпят сериозно.

Попитах за трети път:

— Можеш ли да потвърдиш с абсолютна сигурност, че нито твой клиент, нито някой от неговите сътрудници е имал какъвто и да е достъп до изследванията или предварителната работа, която се е извършвала във фирмата на господин Корнщайн?

Франк О’Лиъри продължаваше да седи равнодушно и отегчено скръстил ръце, оставил адвоката си да свърши черната работа. Кантор се наведе към мен, дари ме със сочната си усмивчица и каза:

— Мисля, че просто нямаш аргументи, Бен. При това положение...

И тогава чух, с онази прозрачно тънка, меко фокусирана интонация, която вече бях започнал да различавам, гласа на Франк О’Лиъри, който си мърмореше нещо наум. Трудно можех да доловя думите, затова леко наведох глава, давайки си вид, че уж преглеждам записките си в бележника, и се съсредоточих, за да отделя този глас от дърдоренето на Кантор.

„Айра Хованиан — казваше си О’Лиъри. — Боже мой, ако Хованиан се изтърве...“

— А, Брус — казах аз. — Предполагам, че твоят клиент ще може да ни поразкаже нещо за Айра Хованиан.

Кантор се намръщи, погледна ме изненадано и каза:

— Не разбирам какво искаш да...

Но О'Лиъри го хвана за ръката и зашепна нещо в лявото му ухо. Кантор ми хвърли озадачен поглед, после се извърна към клиента си и също му зашепна нещо.

Аз забих поглед в бележника си, поклатих глава и се вслушах, но в този миг Корнщайн ме потупа леко по рамото.

— Какво общо има тук Айра Хованиан? — прошепна ми той. — Ти откъде знаеш за Айра Хованиан?

— Той кой е? — попитах го аз.

— Ти не...

— Просто ми кажи.

— Един тип, който напусна компанията ми два месеца преди „Спейс Трон“ да излезе на пазара. Шлемазел^[1].

— Какъв?

— Нещастник. Съжалих го. Загуби си всичките спестявания в акции. Предполагам, че си е намерил по-добра работа някъде другаде, но ако беше останал, досега да е забогатял.

— Продавал ли е фирмени тайни?

— Айра? Той беше едно нищо.

— Слушай — казах аз. — По някаква причина О'Лиъри знае това име. За него то означава нещо.

— Не си ми споменава...

— Разкрих го наскоро — отвърнах аз. — Добре, остави ме да помисля малко.

Отстраних се от Корнщайн и си придадох вид на много съсредоточен над бележките си. О'Лиъри и Кантор бяха потънали в задълбочена беседа, шепнешком.

„... открадна работен прототип от сейфа. Имал комбинацията. Продаде ми го за двадесет и пет хиляди долара и му обещах премия от още сто бона, когато започнем да трупаме печалба.“

Записах си колкото можех по-бързо и продължавах да се вслушвам, но гласът отшумя. О'Лиъри се усмихваше, видимо облекчен, всичките му мисли се бяха укротили и следователно не можех да ги чуя.

Тъкмо се канех да се обърна към Корнщайн и да го попитам по този въпрос, когато долових нов приток на мисловна възбуда.

„... го изгорих. Какво може да направи, по дяволите? В края на краищата той е извършил незаконното действие, нали? Тъй че към кого може да се обърне?“

Кантор се извърна отново към мен и каза:

— Хайде да се срещнем след ден-два. Днес май продължихме достатъчно дълго.

Помълчах няколко секунди и казах:

— Ако двамата с клиента ти предпочитате така, много добре. Във всеки случай това ще ни осигури време да съберем някои допълнителни свидетелства от страна на господин Хованиан, който вече ни даде твърде интересни сведения, свързани с един прототип на „Спейс Трон“ и сейф на компанията.

— Виж какво — каза Кантор с малко по-висок тон от обичайното. — Можеш да блъфираш колкото си искаш. Но хайде да не си губим повече времето. Ако това, което целиш, е минимално споразумение, мисля, че ще бъде в интерес на моя клиент просто да оставим това недоразумение зад гърба си, така че сме готови да направим...

— Четири точка пет милиона — казах аз.

— Какво? — зяпна той.

Изправих се и протегнах ръка.

— Е, господа, трябва да събера още някои свидетелства. При вашето съзнателно съучастие в укриване на грабеж и с твоя авторитет в адвокатските среди, надявам се, че ще се получи едно много интересно дело. Благодаря ви за посещението.

— Почакай малко — изръмжа Кантор. — Можем да се споразумеем за...

— Четири точка пет — казах аз.

— Ти с всичкия си ли си?

— Довиждане, господа... — казах аз.

О'Лиъри и Корнщайн се бяха втренчили в мен, онемели, сякаш току-що си бях свалил гащите и бях скочил да танцувам върху бюрото.

— Господи! — отрони Корнщайн.

— Нека... нека да си поговорим — каза Кантор.

— Добре — казах аз и седнах. — Нека да си поговорим.

Срещата приключи след четиридесет и пет минути. Франк О'Лиъри даде писменото си съгласие да заплати пряко обезщетение в размер на 4.25 милиона долара на еднократен транш, в срок от деветдесет денонощия, с изричната уговорка, че „Спейс Тайм“ ще из земе незабавно от пазара своята първокласна компютърна игра.

Точно в пет и половина О'Лиъри и Кантор, видимо помръкнали, се изнизаха от кабинета ми. Мел Корнщайн ме прегърна топло, като мечок, раздруса ме, обсипа ме с щедри благодарности и напусна, ухилен до ушите за пръв път от няколко месеца.

А аз останах да седя сам в кабинета си, без да обръщам внимание на звънящия телефон, след което нанесох блестящо попадение в електронното баскетболно кошче. То нададе възторжен и див поздрав на публиката от Бостън Гардън и извика с тъничкия си гласец „Точка!“. Ухилих се като идиот, зачуден колко ли дълго ще продължи този мой необичайно добър късмет. Както се оказа, той продължи само един ден.

[1] Нещастен човек, сиромас. — Б.пр. ↑

15.

Грешката ми, както се оказа, беше обичайната грешка, допускана от всеки новак в разузнавателното дело: неспособността да си даваш сметка, че си под наблюдение.

Проблемът беше в това, че бях загубил способността си да се контролирам. Целият ми свят се беше обърнал с главата надолу. Нормалната логика на моя уравновесен, подреден адвокатски живот беше вече неприложима.

Ежедневието ни минава по отъпкан коловоз. Вършим работата си и изпълняваме ежедневните си задължения като коне с капаци. А сега изведнъж капациите ми бяха махнати. Та можех ли повече да бъда толкова сдържан и внимателен, колкото може би бях до този момент?

Можех да напусна кабинета си достатъчно рано, за да ми остане време да се отбия някъде, преди да се прибера у дома. Когато асансьорът пристигна, беше празен — както обикновено, беше прекалено късно за стълпотворенията в края на работния ден.

Изпитвах ужасната потребност да поговоря с някого, но с кого всъщност можех да говоря? С Моли? Тя веднага щеше да си помисли, че съм я закъсал яко с нервите. Тя бе лекар и разбиранията ѝ за света бяха твърде рационални. Разбира се, в един момент все едно трябваше да ѝ го кажа, но кога? А приятелят ми Айк? Виж, това беше възможно. Но в този момент не можех да рискувам да го кажа на никого.

Два етажа по-долу асансьорът спря и влезе млада жена. Беше висока, със златистокафява коса, малко прекалено грим по очите, но с приятно закръглена фигура и копринената ѝ блузка подчертаваше едрите ѝ гърди. Стояхме, обгърнати от обичайната тишина, споделяна от пътници в асансьор, които не се познават, но им се налага да бъдат заедно в една метална кутия. Изглеждаше разсеяна. И двамата бяхме вдигнали поглед нагоре, следейки смяната на номерата на етажите. Главоболието ми, слава богу, почти беше изчезнало.

Всъщност тъкмо бях започнал да си мисля за Моли, когато го „чух“...

„Какъв ли е в леглото?“

Погледнах към нея инстинктивно, само за да се уверя за пореден път, че не е произнесла нищо на глас. Очите ѝ, изглежда се срещнаха с моите за част от секундата, но отново се извърнаха към просветващите червени цифри над вратата.

Сега се съсредоточих и засякох повече.

„Хубав задник. Сигурно е доста силен тип. Прилича на адвокат, което значи, че вероятно е консервативен и отегчителен, но за една нощ на кой му пука.“

Отново извърнах поглед и този път очите ѝ се задържаха върху моите, секунда по-дълго от обичайното.

Усетих странен спазъм на чувство за вина. Бях в течение на най-интимните ѝ фантазии, на съкровенията ѝ преценки, на сънищата ѝ на живо. Това представляваше ужасно насилие. Аз насилвах всички правила, установени от безброй поколения при флирта — този танц на полунамеци, закачки и предположения, които действат толкова добре тъкмо защото нещата са неизказани и нищо никога не е сигурно.

Знаех, че на тази жена ѝ се иска да легне с мен. Обикновено човек никога не може да бъде сигурен в това. Някои жени обичат да флиртуват, да докарат нещата почти до границата, просто за да се уверят, че са достатъчно желани. После се отдръпват, уж поради социалните норми и ограничения. Или си дават вид, че не те желаят, или че трябва да си настоятелен. Цялата тази игра, забърквала всички мъже и жени по света, още откакто сме тръгнали изправени, а вероятно и преди това. Залага на невъзможността да се знае какво се крие в ума на другия. Тоест основава се на несигурността.

Но аз знаех. Знаех с абсолютна сигурност какво си мисли тази жена. И по някаква причина го намирах за дълбоко смущаващо, все едно че току-що бях нарушил всички нормални правила на човешко поведение.

При това си давах сметка, че друг мъж на мое място моментално би се възползвал от подобна ситуация. И защо не? Знаех, че тя го желае; самият аз я намирах за достатъчно привлекателна. Колкото и да изразяваше липса на интерес, аз разбирах — или „чувах“ — през външното ѝ поведение и знаех точно какво трябва да кажа и кога да го кажа. Силата, с която бях надарен, беше огромна.

Е, не бих казал, че съм много по-праведен от другите мъже. Просто бях влюбен в Моли.

И точно в този момент си дадох ясна сметка, че отношенията ни с Моли вече няма да могат да останат същите.

В този ранен вечерен час в Бостънската обществена библиотека нямаше много хора, така че само след двадесетина минути получих купчината книги, които бях поръчал.

Литературата върху екстрасензорните възприятия всъщност е доста обширна. Много от книгите имаха умерено трезво звучащи заглавия, като „Откритията в областта на психиката отвъд Желязната завеса“ и „Научни основи на телепатията“. Други, от своя страна, звучаха доста необещаващо, като например „Развийте своя умствен потенциал!“ или „Всеки може да притежава ЕСВ“. Тях разкарах от купчината след бърз преглед. Някои от тези, които първоначално звучаха доста сериозно, само след няколко минути четене се оказаха съвсем несериозни — изпълнени с неподкрепени с факти разсъждения и съвсем нищожни доказателства, сред страници, съдържащи нищо неговорещи статистически данни и научни референции. Най-накрая отсях три тома, които ми се сториха леко обнадяващи: „Пси“ което се оказва съкращение за „Психичното“, „Последни открития в областта на парапсихологичните явления“ и „Границите на разума“.

Чувствах се малко странно сред цялата тази теоретична спекулативност. Приличах малко на човек, който страда от мигрена и се рови в томове, в които хипотетично се допуска, че би могло да е възможно съществуването на такова нещо, като мигренното главоболие. Направо ми се дощя да извикам в тихата библиотека „Това е адски теоретично! Аз просто го имам!“.

Но вместо да го направя, продължих да ровя из страниците. Очевидно сред цялата гмеж от бърборковци и сбърканяци имаше известен брой авторитетни учени, които вярваха, че определени човешки същества притежават способността да четат в умовете на другите по един или друг начин. Сред тях имаше няколко нобелисти, както и изтъкнати учени. Техните проучвания се съсредоточаваха в такива поддисциплини като „психометрия“ и „психокинеза“. Повечето от тези учени бяха спечелили славата си в по-традиционни области на научното познание и отдаваха малко или никакво внимание на работата си в областта на парапсихологията, въпреки инцидентно

публикуваните им статии в уважавани научни списания като британското „Нейчър“.

Нещата в общи линии се свеждаха до следното: може би една четвърт от всички човешки същества, в един или друг момент изпитват някаква форма на телепатия. Повечето от нас обаче отказваме да си позволим да го приемем. Изчетох доста примери, които ми изглеждаха убедителни. Една жена вечеря със свои приятели в Ню Йорк Сити и изведнъж усеща със сигурност, че баща ѝ е мъртъв. Изтичва до телефона... и наистина се оказва, че баща ѝ е починал от сърдечен удар в болницата тъкмо в момента, в който го е усетила. Студент от колеж изведнъж усеща необясним подтик да позвъни у дома си и разбира, че брат му току-що е претърпял ужасна автомобилна катастрофа. Най-често, както разбрах, хората получават „сигнали“ или „усещания“, докато спят и/или сънуват, понеже тъкмо в подобни моменти ние поне мъничко сме освободени от собствения си скептицизъм.

Но нито един от тези примери не съвпаднаше с това, което се беше случило с мен. Аз не изпитвах „чувства“, „сигнали“ или „подтици“. Аз „чувах“ — няма друга подходяща дума за това — мислите на другите. При това не от разстояние. Всъщност на повече от метър-два не можех да „чуя“ абсолютно нищо. Което означаваше, че приемам някакъв вид излъчвани от човешкия мозък сигнали. В тези книги изобщо не се споменаваха за подобно явление.

Докато не се натъкнах на една малка интригуваща глава в „Границите на разума“. Авторът обсъждаше използването на възможностите на психиката от различни политически институции в Съединените щати, както и от Пентагона, при издирване на агенти на военното разузнаване на Виетнам. Упоменаваха се и случай с използване на психични явления от Пентагона през 1982 г. при издирването на генерал Довиър, който беше отвлечен от Червените бригади в Италия.

И след това се натъкнах на позоваване на статия от 1980 г. в „Милитъри Ривю“ за „новото бойно поле в областта на духа“. В нея се обсъждаше „огромният потенциал“ на „използването на телепатична хипноза“ при воденето на бойни действия — статията ги наричаше „психични действия“! Споменаваха се и за съветските „психотронни“ оръжия — използването на парапсихологията за потопяване на

американски ядрени подводници — и за използването от НСА (Националната агенция по сигурността) на психични екстрасенси за дешифриране на кодове.

Освен това се обсъждаха слуховете за съществуването на „военна психоединица“ в подземията на Пентагона, която уж била под контрола на висшия служител по сигурността и се ръководела от заместник главния началник личен състав на разузнаването.

А след това, на другата страница, се натъкнах на позоваване за свръхсекретен проект на ЦРУ, свързан с възможностите, които екстрасензорните възприятия могат да осигурят на разузнаването.

Работата по проекта била прекратена през 1977 г. от новия тогава директор на Централното разузнаване, адмирал Стансфилд Търнър. Във всеки случай — поне официално. Почти нищо не било известно за този проект, съобщаваше авторът, освен едно име, което той научил от някакъв напуснал ЦРУ служител. Името на ръководителя на проекта.

Казваше се Чарлз Роси.

Вече напълно обезпокоен и объркан си дадох сметка, че трябва на всяка цена да поспортувам малко, да прочистя мозъка си и да се опитам да разсъждавам рационално.

От две години членувам в един атлетически клуб на Бойлстън стрийт — харесвам го най-вече заради близостта му както до работата, така и до дома ни. Клиентелата му е пълна мешавица адвокати и бизнесмени, търговци и средни служители, истински спортисти и така нататък. Гимнастическите уреди са върхът. Така и не можах да убедя Моли да идва с мен. Тя се придържа към мнението, че на всички нас са отредени точно количество сърдечни удари и тя самата няма време да губи своите на някакъв си апарат „Наутилус“. И това ми било лекар!

Навялякох тениската и шортите, след което първо се заех в продължение на двадесет минути със симулатора за гребане, като през цялото време си мислех за онова, което бях прочел в библиотеката.

Стигнах до заключението, че все пак не чета мислите на хората в точния смисъл на думата. Можех да приемам нискочестотни мозъчни вълни, излъчвани от определен участък на мозъка — от речевия център на мозъчната кора. С други думи, чувах думи и фрази по начина, по който те се превръщат от абстрактни мисли и идеи в думи, и им се

придава речева форма, преди да бъдат изречени на глас. Очевидно, стига моята теория да се окаже вярна, когато ни хрумнат определени мисли, с подходяща сила или страст, или емоция, ние ги преартикулираме — готови сме да ги произнесем, дори никога да не ги изречем на глас. И тъкмо в такива моменти мозъкът излъчва определени сигнали, които могат да се приемат — е, от мен.

Защо не знаех малко повече за това как функционира мозъкът! Но не можех да рискувам да се консултирам с някой невролог — не можех да се доверя на никого.

Всичко това ми се въртеше в ума, докато слизах от апарата за гребане и се качих на стълбищния симулатор „Стеърмастър“. Този инструмент за изтезания изисква от теб да помпаш нагоре-надолу чифт педали, като в същото време стискаш една дръжка и през цялото време стоиш изправен, а светлочервеният компютърен екран следи размера на усилията ти.

На съседния „Стеърмастър“ се мъчеше един въздебел господин, около петдесетгодишен, в светлосиня тениска и бели шорти. Носеше очила с телени рамки, които се бяха изкривили. Веднъж бях разговарял с него в клуба — не си спомням точно за какво — и май си спомнях името му, беше Алън или Алвин, или нещо такова, и освен това той беше вицепрезидент на една изпаднала в затруднения банка, „Бийкън Гаранти Тръст“. Поради дългогодишното си немарливо управление, съчетано с общонационалните икономически трудности, „Бийкън“ бавно се разкапваше. Алън или Алвин, доколкото си спомнях, беше постоянно депресиран. Кой ли можеше да го упрекне?

Ал не ме забелязваше. Очите му бяха притворени, устата — полуотворена, дишането — тежко.

Не беше нарочно от моя страна, защото исках да остана насаме със собствените си мисли, но просто чух.

„Чичото на Катрин? Не. КСО веднага ще го засекат. На тези копелета подобни номера не им минават. Това ще е толкова незаконно, колкото ако продам собствения си пакет. Трябва да има начин.“

Не можех да засека всичко, което си казваше наум. Мислите му ту идваха до мен, ту изчезваха, високи и след това едва доловими, чисти и после неясни, като радио на къси вълни, на което засичаш някоя далечна чужда радиостанция.

Но цялата тази история с КСО и незаконността определено привлече вниманието ми. Съвсем лекичко наклоних глава към едрото потно тяло на Ал.

„Акциите страхотно ще хвъркнат. Защо, по дяволите, нямам право да си купя акции от собствената си компания? Не е честно. Дали пък всички от борда на директорите не си мислят същото като мене? Разбира се, че си го мислят. Всички се мъчат да измислят как да забогатеят от това.“

Този монолог ставаше все по-интересен и аз се напрегнах, за да го чуя по-добре. Ал, потънал в собствените си мрачни мисли, изглежда, изобщо не ме забелязваше.

„Чакай да видим. Продажбата ще се обяви утре, в два следобед. Всеки финансов аналитик в страната, хиляди и десетки хиляди играчи на борсата ще разберат, че старата, изтощена «Бийкън Тръст» се придобива от солидната като гранит «Саксън Банкорп» и всички ще купуват на поразия обезценените акции на «Бийкън». От единайсет и половина пункта ще скочим до петдесет или шестдесет само за два дни. Господи! И през това време аз да седя със скръстени ръце? Трябва да има начин. Може би някоя от богатите приятелки на Катрин. Може би чичо й ще измисли някой, който е достатъчно изолиран от мен... и да изкупя «Бийкън» утре сутринта под чуждо име...“

Усетих, че сърцето ми бие лудо. Току-що бях научил вътрешна свръхсекретна фирмена информация. Контролният пакет на „Бийкън Тръст“ щеше да бъде изкупен от „Саксън“. Сделката щеше да се обяви утре. Алън или Алвин беше един от вероятно шепата вътрешни хора, изпълнителни директори и юристи, които знаеха за тази сделка. Акциите на „Бийкън“ щяха със сигурност да хвъркнат нагоре и всеки, който знаеше предварително за това, щеше да забогатее. Ал обмисляше план как да забогатее самият той, ако успееше да измисли начин как да не привлече вниманието на душешите кучета от КСО. Съмнявах се, че изобщо ще успее.

Но аз можех.

Утре аз можех само за няколко часа да направя такова състояние, в сравнение с което моят влог от половин милион долара щеше да изглежда незначителна сума.

Нямаше никаква възможност някой на този свят да ме свърже по какъвто и да било повод с „Бийкън Тръст“. Моята фирма нямаше

работа с „Бийкън“ (не бихме и помислили). Трябваше да се постарая дори да не си кажем здрасти с Ал: най-добре беше да не си казваме и дума.

Какво можеше да направи Комисията по сигурността на обмена спрямо мен? Да ме изправи на съд, да застане пред съдебните заседатели и да ме обвини, че съм прочел чужди мисли с цел незаконно забогатяване? Председателя на КСО щяха да го затворят в гумиран изолатор още преди да е успял да привърши доклада си.

Слязох от „Стеърмастър“ целият в пот. Бях изкарал цели четиридесет и пет минути върху инструмента за изтезания и дори не бях забелязал.

16.

Чух превъртането на ключ в двете ключалки на входната врата и след това гласа на Моли:

— Бен?

— Закъсняваш — извиках с престорено раздразнение. — Кажете ми кое е по-важно на този свят — животът на едно новородено или моята вечеря?

Вдигнах глава, усмихнах ѝ се и забелязах, че е изтощена.

— Ей — казах аз нежно, станах и я прегърнах. Какво ти е?

Тя поклати глава бавно и уморено.

— Тежък ден.

— Аха — казах аз. — Но сега си вкъщи.

Прегърнах я и я целунах. Хубава, дълга, дълбока целувка. Стиснах я отзад и я притиснах към тялото си.

Тя плъзна студените си сухи длани по гърба ми и надолу към ластика на шортите ми.

— Ммм. — Топлият ѝ дъх погали врата ми.

Пъхнах ръце под блузата ѝ, нагоре под бялата памучна тъкан на сутиена ѝ, опипах топлите ѝ, възбудени връхчета и ги погалих.

— Ммм — пак измърка тя.

— Горе ли? — попитах.

Тя тихо изстена и потръпна.

„... кухнята...“ — чух.

Надвесих се над нея, като продължавах да галя.

„... да го направим в кухнята. Прави. Ох, ето там...“

Изправих се и я поведох от дневната към кухнята, после я притиснах по гръб върху кухненската маса.

Нейните мисли. Това беше грешно, беше порочно, беше срамно, но воден от собствената си страст, не можех да се спра...

„Ох, да...“

Тя простена и аз свалих блузката ѝ.

„... другата... Не спирай. И двете гърди...“

Покорно започнах да галя двете ѝ гърди, след това наведох глава и засмуках първото едното зърно, после другото.

„Не мърдай...“

Продължавах да смуча и ближа гърдите ѝ, като в същото време я притисках, докато не легна по гръб на масата, по която за щастие нямаше никакви прибори. Никога не бях гледал „Пощальонът винаги звъни два пъти“, но си спомням рекламата му — нали Лана Търнър и Джон Гарфийлд също го правят върху кухненската маса?

Опрях втвърдения си член в бедрото ѝ и го затърках бавно, и докато започвах да развързвам връзката на панталона ѝ, чух: „Не. Още не“.

Подчинявайки се на тези неизказани желания, насочих цялото си внимание върху гърдите ѝ.

* * *

Всъщност, докато се любихме върху кухненската маса, се счупи само една чаша, но никой от двамата ни не забеляза шума от падането ѝ. Беше, трябва да кажа, най-еротичният секс, който съм правил. Моли така се беше отнесла, че бе забравила да си сложи диафрагмата. Получи няколко оргазма, по бузите ѝ се стичаха сълзи. След това полежахме без дъх, вкопчени един в друг, влажни от пот на дивана в дневната.

Но въпреки това, след като всичко свърши, се чувствах ужасно виновен.

Казват, че всички изпитвали тъга след секса. Убеден съм, че този посткоитален блус се върти само в главите на мъжете. Моли изглеждаше едновременно лъчезарна и зашеметена, докато галеше укротения ми, почервенял и изцеден пенис.

— Не се предпази — казах аз. — Това означава ли, че си променила мнението си относно децата?

— Не — отвърна тя унесено. — В момента не съм в плодовитата си част на цикъла. Рискът е много малък. Но беше страхотно.

Чувствах се все повече виновен, подъл и грешен. Чувствах, че я бях насиллил. Реагирайки на всяко нейно неизречено желание,

всъщност си бях позволил да я манипулирам. Бях се забъркал в непростима и грешна непочтеност.

Чувствах се пълно говно.

— Да — казах. — Беше страхотно.

Сватбата ни беше в едно чудесно старо имение край Бостън. Денят ми е все още като в мъгла. Помня как шетах из стаята да намеря пояса на смокинга си, бутонелите и черните чорапи, които трябваше да нося на венчавката.

Малко преди началото на церемонията Хал Синклер ме хвана за лакътя. Изглеждаше още по-достопепен, отколкото първия път, когато се бях запознал с него. Побелялата му коса блестеше, лицето му бе загоряло, сурово и благородно.

Изглеждаше ядосан, но скоро разбрах, че просто е напрегнат. Никога не бях го виждал толкова строг.

— Ще се грижиш за дъщеря ми — каза той.

Изгледах го. Очаквах да изтърси някоя шега, но лицето му беше напрегнато и сурово.

— Чу ли ме?

Казах, че да. И че, разбира се, ще се грижа.

— Ще се грижиш за нея.

И изведнъж нещо сякаш ме удари в слънчевия сплит. Разбира се! Бившата ми съпруга беше убита. Той никога, при никакви обстоятелства не би ми го казал, но независимо дали имах, или нямах вина за нарушаването на процедурите, Лаура можеше да бъде жива. Ако не беше моята немарливост.

„Ти уби първата си жена, Бен — сякаш ми казваше той. — Не убивай втората.“

Лицето ми пламна. Дося ми се да му кажа да ходи да се шиба. Но не можех — не и на бъдещия си тъст, не и в деня на сватбата.

Отговорих колкото се може по-сърдечно:

— Не се притеснявай, Хал. Ще се грижа за Моли.

— Днес имах един клиент, Мол — казах аз по-късно, докато пиехме водка с тоник край кухненската маса. — Съвсем нормален тип,

в пълен разсъдък...

— И какво е търсил такъв в „Пътнам & Стърнс“? — Тя отпи от ледената чаша. — Чудесно е. Майстор си. Във всичко.

Ухилих се и продължих:

— Та този мой клиент, който изглежда съвсем разумен, ме попита дали вярвам във възможността за екстрасензорно възприятие.

— ЕСВ. Ясно.

— Твърдеше, че можел по някакъв начин да улавя мислите на другите. Да ги „чете“, един вид.

— Окей, Бен. Какво искаш да ми кажеш?

— Ами че ме убеди. Искam да разбера дали ти допускаш подобна възможност?

— Откъде да знам, по дяволите? Накъде биеш?

— Чувала ли си някога за такова нещо?

— Разбира се. Мисля, че в „Зоната на здрача“ имаше един такъв епизод. И едно хлапе у Стивън Кинг също. Слушай, Бен... аз... трябва да поговорим.

— Добре — казах уморено.

— Днес в болницата ми се лепна един тип.

— Какъв тип?

— Знаеш много добре какъв тип.

— Моли, за какво говориш?

— Днес следобед. В болницата. Каза, че ти си му казал къде може да ме намери.

Оставих чашата си на масата.

— Какво?

— Не си ли говорил с него?

— Кълна ти се, нямам никаква представа за какво става дума.

— Ами... този тип седеше в чакалнята на интензивното за новородени. Не го познавам. Официално облечен — сив костюм, синя вратовръзка и така нататък.

— И кой беше?

— Точно това е въпросът. Не знам.

— Не...

— Слушай — прекъсна ме тя остро. — Изслушай ме. Той ме попита дали аз съм Марта Синклер, дъщерята на Харисън Синклер. Казах да, аз съм, а вие кой сте? Обаче той ме помоли да си поговорим и

аз се съгласих. Каза ми, че преди малко бил говорил с теб, че бил приятел на татко. Реших, че това означава, че е служител на Управлението, пък и приличаше на такъв, и се съгласих да поговорим.

— И какво иска?

— Попита ме дали не знам нещо за някаква банкова сметка, която татко е открил малко преди смъртта си. Нещо за код на достъп или от този род.

— Какво?!

— Той не е говорил с теб, нали? — каза тя и изведнъж изхлипа.

— Не разбра ли поне как се казва?

— Не.

— Как изглеждаше?

— Висок. С много светла кожа, почти албинос. Светлоруса коса. Силен на вид, но някак си, не знам, женствен. Префинен. Каза, че е служител по сигурността в Централното разузнавателно управление. Каза, че разследвали... точно така каза „подозрения в злоупотреби“ на татко, и искаше да знае дали баща ми е оставил някакви документи, дали ми е предал нещо. Дали е оставил някакви кодове за достъп.

— И ти му каза да си напъхат тъпите глави в колективните си задници, нали?

— Казах му, че сигурно има някаква ужасна грешка. А той отвърна, че сме щели да се видим пак и да съм си помислела добре дали все пак татко не ми е казал нещо. И после каза...

Гласът ѝ се скърши и тя закри очи с шепа.

— Продължавай, Моли.

— Каза, че тази злоупотреба най-вероятно била довела до убийството на татко. Знаеше за снимката и...

— И?

— И че имало голям натиск от страна на определени среди в Управлението тези обвинения да бъдат оповестени, да ги пуснат в медиите, и аз казах: „Но вие не можете да направите това, това е лъжа, с такова нещо ще рухне репутацията ви“. А той каза „И на нас никак не ни се ще да стигаме дотам, госпожо. Всичко, което искаме, е да ни съдействате“.

— О, господи! — изпъшках аз.

— Всичко това има ли нещо общо с Корпорацията, Бен? С онова, което си се хванал да вършиш за Алекс Тръслоу?

— Да — казах аз. — Мисля, че има.

17.

Рано заранта — със сигурност беше рано, тъй като Моли все още не беше станала за работа — отворих очи, огледах се из стаята, както имах навик, и видях на дигиталния радиочасовник, че няма още и шест.

Моли спеше до мен, свита като ембрион, с ръце, притиснати в гърдите. Обичам да я гледам как спи. Харесва ми нейната уязвимост, като на малко момиченце, как косата ѝ се е пръснала свободно и грима ѝ го няма. Тя спи много по-дълбоко от мен. Понякога си мисля, че от спането изпитва дори повече удоволствие, отколкото от секса. И наистина, тя неизменно се събужда с бодро настроение, щастлива и освежена, сякаш току-що се е върнала от чудесна, макар и кратка ваканция.

Докато аз, от своя страна, се будя сърдит, замаян и раздразнителен. Станах от леглото, тръгнах бос по студения дървен под и влязох в тоалетната: надявах се, че шумът ще я разбуди. Но когато тя спеше, нищо не можеше да я смути. После се приближих до нейната страна на леглото, седнах на ръба и надвесих глава над нейната.

С изненада установих, че „чувам“ нещо.

Не беше нищо съдържателно, не приличаше на кратките фрази и на подредените мисли, които бях в състояние да улавям предния ден.

Чувах някакви късчета от звуци, почти музикални, тонални, които не приличаха изобщо на някакъв език, от тези, които съм чувал. Сякаш настройвах радиото на вълната на някаква чужда станция. И след това... някакъв грозд от думи, в които определено се долавяше смисъл. „Компютър“ чух аз, и след това нещо, което прозвуча като „лисица“, после, това явно беше някакъв сън, свързан с болницата, „монитор“, а след това, изведнъж, „Бен“, и след това отново музикалните, безсмислени фрази.

След което Моли се събуди. Дали беше усетила дъха ми по лицето си? Очите ѝ бавно се отвориха и се фокусираха върху лицето ми.

— Какво има, Бен? — попита ме тя тревожно.

— Нищо — казах аз.

— Колко е часът? Стана ли седем?

— Само шест. — Поколебах се, после казах: — Искам да поговорим.

— Аз пък искам да си поспя — промърмори тя и затвори очи. — Ще поговорим по-късно.

Обърна се на другата страна и стисна възглавницата.

Докоснах я по рамото.

— Мол, скъпа. Искам да поговорим сега.

Със затворени очи тя промърмори:

— Добре.

Отново я докоснах по рамото и очите ѝ отново се отвориха.

— Какво? — Тя бавно се изправи и седна.

Приближих се към леглото и тя ми направи място.

— Моли... — започнах аз и спрях.

Как би могъл да го каже човек? Как можеш да обясниш нещо, в което дори ти самият не виждаш никакъв смисъл?

— Мол, наистина ще ми е трудно да ти го обясня. Мисля, че просто трябва да ме изслушаш. Няма да ми повярваш — аз самият също не бих го повярвал — но просто ме изслушай. Окей?

Тя ме изгледа подозрително.

— Има нещо общо с оня в болницата, нали?

— Моля те, просто ме изслушай. Знаеш, че оня човек от ЦРУ дойде и ме помоли да се съглася да проведат с мен изпит с един техен полиграф, МРС.

— Е, и какво?

— Мисля, че този МРС ми направи нещо... на мозъка ми.

Очите ѝ се разшириха, после веждите ѝ се повдигнаха и тя ме погледна разтревожено.

— Какво се е случило, Бен?

— Не, само ме изслушай. Много е сериозно. Ти допускаш ли поне най-малката възможност някои човешки същества да притежават екстрасензорно възприятие?

— Бен, този клиент, за който ми говори снощи — каза тя. — Не е имало никакъв клиент, нали? — Тя изстена. — О, Бен!

— Виж, Моли...

— Бен, имам няколко приятели, които могат да те прегледат. В болницата...

— Моли...

— Много добри, умни хора. Шефът на психиатричния отдел за възрастни е особено...

— По дяволите, Моли, не съм се побъркал.

— Тогава...

— Виж какво, сигурно знаеш, че в последните няколко десетилетия има доста изследвания, които показват — не съвсем достоверно, но поне доста убедително, стига човек да не е със задръстен мозък — възможността някои от нас да могат да приемат мислите на другите.

— Виж — продължих аз. — През февруари 1993 година един психолог от Корнел представя доклад на ежегодната сесия на Американската асоциация за научно развитие. Това е публикувано. Той е представил убедителни статистически доказателства, че ЕСВ съществуват — че човешки същества всъщност могат да четат мислите на другите. Докладът му е бил приет за публикуване в едно от най-авторитетните научни списания по психология. А председателят на Харвардския департамент по психология е казал, че е „доста убедителен“.

Тя се беше нацупила, дори не ме поглеждаше, но аз въпреки това продължавах, без да спирам.

— Доскоро изобщо не обръщах внимание на подобни неща. Светът е пълен с мошеници и шарлатани, и аз винаги съм отбягвал подобен тип хора като наивници, да не кажа нещо по-лошо.

Прескачах от тема на тема, като отчаяно се стараех думите ми да звучат възможно най-разумно, обосновано и адвокатски.

— Но да се върна към темата. ЦРУ, бившето КГБ и много други разузнавателни ведомства по света — мисля, че израелският МОСАД също — от дълго време проявяват интерес към възможността в шпионажа да се използват хора, притежаващи, макар и скромни — как да го нарека — „психични“ възможности. Съществуват добре финансирани програми, които издирват подобни личности — това е факт — и се опитват да ги привлекат за целите на разузнаването. Докато работех за Управлението, самият аз съм чувал за подобна

специална програма. И днес се постарях да прочета доста по този въпрос.

Моли бавно поклащаше глава, макар че не можех да кажа със сигурност дали беше от неверие, или от съжаление. Докосна коляното ми и каза:

— Смяташ ли, че Алекс Тръслоу е замесен в това?

— Само ме изслушай — казах аз. — Когато...

— Когато какво?

Вдигнах ръка, за да я спра. Опитах се да изчистя мозъка си, после се съсредоточих. Разбира се, ако тя наистина беше толкова притеснена, колкото изглеждаше...

„Розенберг“ — чух го толкова ясно, сякаш го каза на глас. Прехапах устна и продължих да се съсредоточавам.

„Да се хване с тази шибана работа с Тръслоу. Сигурно му е много трудно да възстанови отново контактите си с тези типове, след като е преживял всичко това, след това, което се е случило... истинско изтезание. Стан Розенберг ще трябва да намери време за него още днес, ако го помоля...“

Казах:

— Моли, ти смяташ да се обадиш на Стан Розенберг, нали? Така се казва, нали?

Тя ме погледна тъжно.

— Това е новият шеф на психиатричното. Нали съм ти споменавала за него?

— Не, Моли. Никога. Но току-що мислеше за това.

Тя кимна и премести погледа си.

— Моли. Обърни ми малко внимание. Искam сега да си помислиш нещо. Нещо, което няма как да го знам.

— Бен... — каза тя и се помъчи да се усмихне.

— Помисли си... помисли си кой те е учил в първи клас. Направи го, Моли.

— Добре — каза примирено.

Затвори очи, замисли се дълбоко, а аз изчистих мозъка си и го чух...

„Госпожа Ночито.“

— Казва се госпожа Ночито, нали?

Тя кимна, после вдигна раздражено поглед и каза:

— Какво значи всичко това, Бен? Какви са тия номера?

— Изслушай ме, по дяволите! Нещо стана с мен в лабораторията на Роси. По някакъв начин мозъкът ми се промени. Излязох оттам със способност да... как да ти го обясня... да чувам, да чета или нещо... да слушам мислите на другите. Невинаги и не всички мисли. Само мисли, които другите хора си мислят в състояние на яд, на страх или на възбуда... но го мога. Очевидно някой е открил, че много мощна машина за магнитнорезонансно сканиране може да промени мозъка, или поне някои мозъци...

„Пет-пет-пет-нула-седем-две-нула. Когато отиде до тоалетната или слезе долу, ще се обадя на Морийн. Тя сигурно ще знае какво да се направи...“

— Моли. Чуй ме. Ти се каниш да се обадиш на някоя си Морийн. Телефонният номер е 555-0720.

Тя ме погледна втренчено.

— Няма откъде да го знам, Моли. Просто няма. Повярвай ми.

Тя продължаваше да ме гледа. Очите ѝ блестяха от сълзи, устата ѝ беше полуотворена.

— Това как го разбра? — прошепна тя.

Ох, благодаря ти, Боже! Слава тебе, Господи!

— Моли, искам сега да си помислиш за нещо. Нещо, за което няма как да знам, че си мислиш. Моля те.

Тя вдигна колене към гърдите си, притисна ги и стисна устни.

„Тролъп. Никога не съм чела «Барчестърските кули». Искам да ги прочета. През отпуската...“

— Мислиш си, че никога не си чела „Барчестърските кули“ на Тролъп — казах аз замислено.

Моли си пое дъх, бавно, тежко.

— О, не. О, не!

Аз кимнах.

— Не — каза тя и аз се отдръпнах. На лицето ѝ беше изписана не възбуда, а неописуем страх.

— О, Бен — каза тя. — Моля те, не!

Моли стана от леглото и закри из стаята.

— Имаш ли нещо против да се срещнеш с някой от колегите в болницата? — попита тя. — Например с някой от невролозите, специалист, с когото да можеш да го обсъдиш?

Помислих за миг.

— Не, не смятам.

— Защо не?

— Кой ще ми повярва?

— Ако им направиш това, което направи на мен... как биха могли да не ти повярват?

Тя размаха ръце, после ги сложи на кръста си.

— Как е станало това? — каза тя. По гласа ѝ се усещаше, че е на ръба на истерията. — Как изобщо е било възможно да стане?

— Не знам — казах аз. — Просто се случи. Никой не може да ми каже нещо повече от това, което сам знам.

Тя ме погледна.

— Смяташ ли, че Алекс Тръслоу знае?

— За мен? Вероятно не. А и не мисля, че и Роси знае. Във всеки случай не мисля, че...

— Ти говори ли с Алекс за това?

— Все още не.

— Защо не?

— Ами... не знам.

— Обади му се веднага.

— Той е в Кемп Дейвид.

Тя ме погледна насмешливо.

— Има среща с президента — обясних аз.

— Директорското място. Разбирам. Каза ли на Бил Стърнс?

— Не, разбира се.

Тя замълча.

— Защо не?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, от какво се боиш?

— Моли, престани!

— Не, Бен, само помисли малко.

Тя се върна до леглото. Седна до мен и продължи:

— „Тръслоу Асошиейтс“ са наети да открият липсващото съкровище. Работата е свръхсекретна, затова някакъв тип от ЦРУ пристига и уж че ще те проучва, те прекарва през този свръхдетектор на лъжата. Както ти казват. Тъй че може би това чудо работи точно по този начин. Окей. Какво тогава ти дава основание да мислиш, че те са

в течение, че същият свръхмощен МРС също така има някакъв... е, да го наречем вторичен ефект... да преподрежда човешкия мозък или някаква мъничка част от мозъка? По такъв начин, че подложените на действието му хора добиват способността да слушат мозъчните вълни на другите? Искам да кажа, какво те кара да мислиш, че те знаят какво ти е направила машината, какво може тя да направи на човек?

— След това, което ти се е случило вчера — онзи човек в болницата, — можеш ли да погледнеш на въпроса по-друг начин?

— Бен... — каза тя след кратка пауза.

— Какво?

Тя се обърна към мен, беше достатъчно близо, за да се целунем. Лицето ѝ беше преbledняло.

— Когато... когато правихме любов снощи. В кухнята.

— Какво? — попитах аз гузно.

— Ти го правеше, нали?

— Какво да съм правил?

— Чел си мозъка ми, нали? — Гласът ѝ беше възвърнал остротата си.

Усмихнах се напрегнато.

— Защо мислиш, че...

— Бен!

— Двамата с теб нямаме нужда от екстрасензорни възприятия — опитах се да се пошегувам, но думите ми прозвучаха фалшиво.

Тя се отскубна от прегръдката ми.

— Правеше го, нали? — Беше ядосана. — Слушал си мислите ми, фантазиите ми, нали?

И преди да успея да кажа „да“, тя викна:

— Копеле такова!

После стана и ме изгледа в упор.

— Кучи син — промълви тя тихо. — Да не си посмял друг път да го правиш.

18.

Реакцията на Моли, струва ми се, беше разбираема. Има нещо зловещо и ужасно в това да знаеш, че най-интимните ти мисли, за които всички ние по даденост смятаме, че са недостъпни за никой друг, освен за нас самите, могат да бъдат подслушвани.

Току-що бяхме правили най-хубавия секс в живота си, а сега това сигурно ѝ изглеждаше като някаква евтина лъжа. И защо? От гледна точка на здравата логика, тази сила ми даваше възможност да разбера нещо, което при нормални условия никога не можем да знаем — тоест това, което тайно желае другият, и да ѝ го дам.

Нали така?

И все пак едно от нещата, които ни правят интелигентни, мислещи същества, е нашата способност да не споделяме мислите си с другите — да решаваме сами кое да разкрием и кое да запазим в тайна. А аз нарушавах тази граница. Моли изглеждаше особено отчуждена, когато се целунахме за довиждане един час по-късно. Но след като току-що беше научила за мен, можех ли да я виня?

Предполагам, че в известна степен онази сутрин се бях надявал да се събудя и да разбера, че съм сънувал цялата история, че ще мога отново да се върна към своята безопасна и спокойна работа като адвокат по патентно право, да мина през обичайните за работния си ден конференции и среди.

Това сигурно ще ви изненада като доста странна реакция. В края на краищата способността да се четат чужди мисли е нещо, което мнозина от нас непрекъснато си фантазират, и ни се иска да я притежаваме. Има мнозина смотаняци, на границата на лудостта, които непрекъснато си купуват книги и касети, обещаващи, че ще те научат как да придобиеш екстрасензорно възприятие. В един или друг момент от живота си всички ние сме искали да притежаваме такава сила.

Но всъщност не го искате наистина. Повярвайте ми.

След като пристигнах в офиса и побъбрих малко с Дарлин, затворих вратата на кабинета си и се обадох на своя брокер, Джон Марета, в „Шиърсън“. Бях прехвърлил няколко хиляди долара от спестовния си влог на брокерската си сметка в „Шиърсън“. Тази сума, плюс скромния капитал в сигурни акции — главно на „Нинекс“ и някои други ценни книжа — ми осигуряваха достатъчно пари за играта. Всъщност щях да играя с парите, които Бил Стърнс ми беше дал в аванс, за да избегна банкрута, бедността и мизерията.

Но в края на краищата залогът беше сигурен.

— Джон — казах, след като разменихме обичайните любезности. — На колко продават „Бийкън Тръст“?

Джон, който е пряк и открит тип, отговори, без да се замисля:

— За нищо. Безплатно. Готови са да ги пробутат на всеки глупак, който прояви интерес. Защо се интересуваш от тези фъшкии, Бен?

— Каква цена искат?

Той въздъхна измъчено. Последва тракане по компютърна клавиатура и после каза:

— Единайсет и половина, минимална единайсет.

— Чакай да видим — казах аз. — За тридесет хиляди долара, това означава, че мога да получа... какво?...

— Язва. Недей да се правиш на луд.

— Джон, просто го направи.

— От мен не се очаква да давам съвети — каза Джон. — Но защо не вземеш да си помислиш още малко и да ми се обадиш, когато се пооправиш?

Въпреки енергичните му протести направих поръчка за 2800 акции на „Бийкън Тръст“, по цена единадесет и четвърт. Десет минути по-късно той ми се обади, за да ми каже, че съм „почитаем притежател“ на 2800 акции на „Бийкън Тръст“ по единадесет и не се въздържа да добави „Кретен“.

Усмихвах се доволно няколко секунди, след което набрах кураж да се обадя на Тръслоу. Веднага се сетих, че ми беше казал, че заминава за Кемп Дейвид и изпаднах в паника. Трябваше задължително да го намеря, да разбера дали това, дето стана с мен, е било преднамерено, дали той знае...

Но как да го намеря?

Първо позвъних в „Тръслоу Асошиейтс“, където секретарката му ме уведоми, че той бил извън града и не можело да бъде намерен. Да, тя знаела кой съм, знаела, че съм негов приятел, но дори тя самата не знаела как може човек да се свърже с него.

След това позвъних в дома му. На телефона се отзова някаква жена, вероятно домашната прислужница, която каза, че господин Тръслоу бил извън града — „във Вашингтон, струва ми се“ — и че госпожа Тръслоу била в Ню Хампшир. Даде ми телефона в Ню Хампшир и най-накрая се свързах с Маргарет Тръслоу. Поздравих я с избирането на Алекс и после ѝ казах, че ми се налага незабавно да се свържа с него.

Тя се поколеба.

— Не може ли да изчакаш, Бен?

— Спешно е — отговорих аз.

— А секретарката му? Тя не може ли да му го предаде?

— Трябва да говоря с Алекс — казах аз. — Веднага.

— Бен, ти знаеш, че е в Мериленд, в Кемп Дейвид — отвърна тя деликатно. — Аз самата нямам представа как бих могла да се свържа с него, пък и си мисля, че моментът не е подходящ да бъде притесняван.

— Трябва да има начин да се свърже човек с него — настоях аз. — И съм сигурен, че той няма да има нищо против да го притесня. Ако в момента е при президента или нещо такова, добре. Но ако не е...

С малко притеснен глас тя отвърна, че ще се обади на човека от Белия дом, който пръв се е свързал с Алекс, и ще разбере дали може да се свърже с него. Освен това се съгласи да предаде моята молба, когато и ако Тръслоу реши да ми се обади, да го направи само през джобен скръмблър.

Служебните съвещания в „Пътнам & Стърнс“ са точно толкова досадни, колкото служебните съвещания на всяко друго място, освен може би по телевизията. Съвещаваме се веднъж в седмицата, всеки петък сутринта в десет, за да обсъдим онова, което Бил Стърнс иска да обсъждаме, и да решим каквото трябва да се решава.

В хода на въпросното съвещание, покрай кафето и вкусните кифлички, поднесени от домакина на фирмата, обсъдихме дълъг списък от въпроси, вариращи от по-скупни (колко нови колеги да

наемем през идната година) до умерено пикантни (дали фирмата да приеме да представлява един добре известен бостънски барон от престъпния свят — не, да го наречем предполагаем криминален барон — който по случайност се пада брат на един от най-влиятелните щатски политици и който е обвинен в измама от Комисията по хазарта)?

Отговорите бяха: не на криминалния барон и шестима нови колеги. Ако не беше единственият въпрос, който пряко ме засягаше — дали бих могъл да подготвя добре казуса на един гигантски конгломерат от хранителната промишленост, така че да ги впечатля достатъчно, та да ме наемат за адвокат в делото им срещу друг хранително-вкусов гигант за това кой от кого е откраднал някаква формула за правене на изкуствена мас — изобщо нямаше да мога да се съсредоточа и да бъда в курса на обсъжданията.

Бях нервен и изобщо не бях настроен за съвещания, чувствах, че всеки момент ще изляза от кожата си. На всичкото отгоре Бил Стърнс ми хвърляше прекалено често погледи. Дали не изпитвах параноя? Дали знаеше?

Не, верният въпрос беше: колко знаеше?

Изпитвах изкушение да се настроя към мислите на своите колеги, които дуднеха или взимаха високо думата около мен, но честно казано, се оказа трудно. Толкова много от тях бяха на ръба, изнервени, раздразнени, ядосани, че тътенът от мисловната им врява се надигна като стена от звуци, или по-скоро като вълни от бърборене, сред които трудно можех да отсея мислите на една или друга личност от това, което се произнасяше на глас. Да, вече ви описах качествената разлика — разликата в тембъра — на мислите, които бях в състояние да улавям, в сравнение с нормалния говорен глас. Но разликата е съвсем тънка и след като около мен имаше толкова много шум, просто се обърках.

Въпреки това не можех да спра да приемам нечий случайни мисли. Така в един момент започнах да чувам Тод Ричлин, финансовия спец на фирмата, който обсъждаше на глас дебити, кредити и печалби, и в същото време чувах, приглушено, неговите френетични, нервни мисли... „Стърнс току-що си повдигна веждите, какво ли означава това? А Кини все се вре и опитва да ме унизи, задник такъв!“ Всичко това се примесваше с междуметия, после нещо за това, че трябвало да

се наеме външен консултант, който да обучи всички тези, общо взето, неграмотни колеги в писане и правоговор, и след това надмогващите го техни мисли. Най-накрая в главата ми се получи истински хаос от надвикващи се гласове.

И през цялото време, колкото пъти вдигах очи към Бил Стърнс, той все ме гледаше.

Скоро съвещанието доби по-ускорен ритъм, което показваше, че до края ни остава не повече от половин час. Ричлин и Кини се бяха вплели в нещо като гладиаторска битка във връзка с делото, водено от Кини за „Виакорп“, голям развлекателен концерн в Бостън, а аз продължавах да се мъча да изчистя мозъка си от мисловната шумотевица, когато чух как Стърнс обявява край на съвещанието — след което бързо стана и излезе.

Изтичах да го хвана, но той продължи да крачи енергично през коридора.

— Бил — извиках след него.

Той обърна глава. Очите му гледаха стоманено. Дори не се спря. Изглежда, съзнателно се стараеше да стои на разстояние от мен. Добродушният Бил Стърнс беше изчезнал, подменен от човек със сурови, ужасяващо сдържани маниери. Дали и той знаеше?

— Сега не мога да говоря с теб, Бен — каза той със странен, категоричен тон, какъвто до този момент не бях чувал от него.

Няколко минути след като се върнах в кабинета си, се обади Александър Тръслоу.

— Боже господи, Бен, толкова ли е важно? — Гласът му имаше онази странна, равна интонация, която обикновено му придава скръмблърът.

— Да, Алекс, важно е — казах аз. — Линията обезопасена ли е?

— Да. Радвам се, че се сетих да взема устройството със себе си.

— Надявам се, че не съм те вдигнал от среща с президента или нещо такова.

— Всъщност не. В момента той е на съвещание с членове на кабинета, обсъждат какво да се прави с кризата в Германия, тъй че аз чакам да ме поканят. Казвай какво има?

Описах му накратко какво се беше случило в „Научноизследователската лаборатория“ и възможно най-оскъдно му разказах за новопридобитите си способности.

Последва много, много дълга пауза. Тишината сякаш продължи безкрайно. Дали не мислеше, че съм си загубил ума? Дали щеше да прекъсне линията?

Когато най-сетне проговори, гласът му прозвуча почти като шепот.

— Проектът Оракул — въздъхна той.

— Какво?

— Боже господи! Чувал съм разни приказки...

— Ти си знаел за това?

— За бога, Бен. Знаех, че Роси някога беше намесен в подобни изследвания. Мислех... Боже мой, бях чувал, че са стигнали до нещо, че това нещо е подействало на една личност, но последното, което чух по въпроса, беше, че Стен Търнър е закрил категорично цялата работа по проекта. Значи това е целял! Трябваше да се сетя, че в историята около Роси има нещо гнило.

— Не са те уведомили?

— Да са ме уведомили? Казаха ми, че е процедурно проучване с детектора. Разбираш ли какво имах предвид, като ти казах, че има нещо гнило. Компанията е извън контрол. По дяволите, вече наистина не знам на кого мога да се доверя...

— Алекс — казах аз. — Ще прекъсна напълно всякакви връзки с твоята фирма.

— Сигурен ли си, Бен? — възрази остро Тръслоу.

— Съжалявам. Заради собствената си безопасност, а също така и на Моли... както впрочем и твоята... ще трябва за известно време да се покрия. Да изляза извън полезрението. Да прекъсна всякакви контакти с теб и с всеки, който е свързан с ЦРУ.

— Бен, изслушай ме. Чувствам се виновен... В края на краищата аз те забърках във всичко това. Каквото и да решиш да направиш, ще уважа твоето решение. От една страна, ми се иска да понатисна, да разбера какво точно целят тези типове. От друга, ми се ще просто да ти кажа да си вземеш шапката и да отидеш във вилата ни, и да те скрия там за известно време. Просто не знам какво да ти кажа.

— Не знам какво се случи с мен. Все още не мога да го осмисля. И не знам дали изобщо някога ще мога. Но...

— Нямам никакво право да ти казвам какво да правиш. От теб зависи. Би могъл, ако искаш, да поговориш с Роси, да напишаш какво иска от нас. Може би е опасен. Може би просто е прекалено усърден. Разчитай на собствените си преценки, Бен. Това е всичко, което мога да те посъветвам.

— Добре — отвърнах аз. — Ще помисля.

— Междувременно, ако има нещо, което мога да направя...

— Не, Алекс. Нищо. Сега-засега никой не би могъл да направи нищо.

Щом затворих, телефонът отново позвъня.

— Някой си Чарлз Роси — обяви Дарлин по интеркома.

Вдигнах слушалката и казах:

— Слушам.

— Господин Елисън — чу се гласът на Роси. — Налага се да се явите при мен колкото се може по-бързо и да...

— Не — казах аз. — Нямам никакъв договор с ЦРУ. Договорът ми беше с Александър Тръслоу. А считано от тази минута, договорът ми е прекратен.

— Чакайте, задръжте малко...

Но аз затворих.

19.

Джон Матера беше толкова възбуден, че едва можеше да говори.

— Господи! — извика той в слушалката. — Чу ли?

Говорехме по линията на „Шиърсън“, която се записва, затова отговорих невинно:

— Какво да съм чул?

— „Бийкън“... какво стана с „Бийкън“! Купува я „Саксън“...

— Страхотно! — възкликнах престорено аз. — Какво означава това за борсата?

— Какво означава? Какво означава? Акциите скачат с цели тридесет шибани пункта, Бен. Ти си... ти си почти утроил парите си, човече, а денят дори не е свършил. Вече си натрупал над шестдесет хиляди долара, което не е никак лошо за два часа работа. Боже мой, ако беше купил фиксирани опции...

— Продай ги, Джон.

— Какво?!

— Просто продавай, Джон. Веднага.

По неизвестни причини не се радвах. Вместо това чувствах някаква мъчителна, киселинна вълна на страх да ме облива отвътре. Можех да изтласкам от съзнанието си всичко друго, което ми се беше случило през последните няколко часа все едно че е плод на въображението ми, като някаква ужасна халюцинация, но аз бях прочел чужди мисли, при което бях научил вътрешна фирмена информация и сега налице беше конкретното доказателство за това.

Не само за мен, а за всеки, който може би ме следеше. Знаех, че има сериозен риск Комисията по обмена да изпита подозрения от подобен неочакван обрат. Но парите ми бяха необходими и си го бях позволил, въпреки здравия разум.

Дадох му бързи указания какво да направи и на коя сметка да преведе парите и затворих. След което позвъних на Едмънд Мур във Вашингтон.

Телефонът иззвъня няколко пъти, но отговор не последва. Ед Мур винаги беше смятал подобни неща за дивотия... но тъкмо когато

се канех да затворя, се обади непознат глас.

— Да?

Глас на млад мъж, не на Ед. Глас на човек с положение и власт.

— Ед Мур, ако обичате — казах аз.

Пауза.

— Кой се обажда?

— Негов приятел.

— Името, моля.

— Не е ваша работа. Дайте ми да говоря с Елена.

Зад неговия глас долових глас на жена, висок и виещ. Плачът ѝ се издигаше и спадаше в ритъм. После женският глас извика високо:

— Кой е?

— Тя не е в състояние да дойде до телефона, господине. Съжалявам.

Плачът на заден фон се усили, после се чуха думи:

— О, божичко! Миличкият ми! Миличкият ми! — И след това остър, пронизителен стон.

— Какво става там, по дяволите? — настоях аз.

Мъжът покри слушалката, посъветва се с някого и после каза:

— Господин Мур е починал. Съпругата му го е намерила само преди няколко минути. Самоубийство. Съжалявам. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Бях зашеметен, почти загубил дар слово.

Ед Мур... и самоубийство? Моят скъп приятел и духовен наставник, този дребничък, енергичен и освен всичко друго, с огромно сърце старец. Бях толкова зашеметен, толкова потресен, че дори не можех да отроня няколко сълзи за него, въпреки че знаех, че ще поплача.

Не можеше да бъде!

Самоубийство? Той ми беше споменал за анонимни заплахи. Боеше се за жена си. Със сигурност не беше самоубийство. Въпреки че наистина при срещата ни изглеждаше много объркан и притеснен.

Едмънд Мур беше мъртъв!

Обадих се на Моли в клиниката. Разчитах на добрия ѝ усет, на разумния ѝ съвет и сега имах нужда от здравия ѝ разум повече от

всякога.

Бях много изплашен. Сред новобранците в шпионския бизнес съществува една нахакана склонност да омаловажават и да се подиграват със страха, сякаш по някакъв начин той намалява твоята компетентност и мъжественост. Но опитните разузнавачи знаят, че страхът може да бъде най-силният съюзник. Винаги трябва да се вслушваш в него и да се доверяваш на инстинктите си.

А сега инстинктите ми подсказваха, че неочакваният ми талант е поставил и мен, и Моли в много голяма опасност.

След дълго изчакване операторката на централата се включи и ми съобщи с дрезгав глас на пристрастена към цигарите дама:

— Съжалявам, господине, не отговаря. Искате ли да ви свържа с интензивното отделение?

— Да, ако обичате.

Жената, която се отзова от интензивното за новородени, имаше леко южноамерикански акцент.

— Не, господин Елисън, съжалявам, тя вече си отиде.

— Отишла си е?

— Тръгна си за вкъщи. Преди десетина минути.

— Какво?

— Трябваше веднага да си тръгне. Каза ми, че е спешно, нещо свързано с вас. Предполагах, че знаете.

Затворих и забързах към асансьора. Сърцето ми биеше лудо.

Дъждът се лееше на вълни, разкъсван от почти урагания вятър. Небето сивееше като метал, прорязвано от жълтеникави ивици. Хората крачеха, наметнати с жълти и зелени дъждобрани, виещият вятър обръщаше черните чадъри по улицата.

Бях подгизнал до кости от дъжда, само от краткото разстояние от мястото, където спря таксито. Вече се беше здрачило, но осветлението вкъщи не беше запалено. Странно.

Втурнах се в антрето. Какво я бе накарало толкова спешно да се прибере? По график трябваше да остане на нощно дежурство.

Първото странно нещо, което забелязах, бе, че алармената система е изключена. Означаваше ли това, че Моли си е вкъщи? Тя беше излязла след мен и винаги се грижеше — дори малко пресилено — да включи алармата, въпреки че нямаше нещо особено за крадене.

После забелязах второто странно нещо: чантата на Моли. Чантата, с която излизаше винаги, когато отиваше на работа.

Значи беше тук.

Тихо се заизкачвах по стълбата към спалнята. Там беше тъмно и Моли я нямаше. Отидох и в кабинета ѝ.

Нищо.

Извиках:

— Мол?

Никакъв отговор.

Щом я нямаше, можеше ли още да е на път? И ако бе така, кой или какво я бе накарало да се прибере? И защо не се беше опитала да ми се обади?

— Моли? — извиках отново, този път малко по-силно.

Тишина.

Бързо заслизах по стълбата, сърцето ми биеше силно, в движение включвах всички лампи.

Нямаше я. Нито в дневната, нито в кухнята.

— Моли?

Пълна, мъртва тишина.

И после подскочих, защото иззвъня телефонът.

Спуснах се да го вдигна и казах:

— Моли?

Не беше Моли. Гласът беше мъжки, непознат.

— Господин Елисън? — С акцент, но откъде?

— Да?

— Трябва да поговорим. Спешно е.

— Какво сте направили с нея? — избухнах аз.

— Моля ви, господин Елисън. Не по телефона. Не във вашата къща.

— Кой сте вие?

— Излезте. Трябва да се видим веднага. Става дума за безопасността на двама ви. На всички нас.

— Къде, по дяволите... — опитах се да кажа.

— Всичко ще ви се обясни — повтори гласът. — Трябва да поговорим...

— Не казах аз. — Първо искам да знам...

— Слушайте — просъска гласът със странния акцент. — В края на вашето каре е спряло такси. В момента жена ви е в него и ви чака. Трябва да завиете наляво, покрай карето...

Не го изчаках да довърши. Хвърлих слушалката на пода и се понесох към вратата.

20.

Улицата беше тъмна, тиха и хлъзгава от дъжда. Ръмеше леко, почти като мъгла. В края на карето, на неколкостотин метра беше спряло жълто такси. Защо там?

Забързах се, затичах. Успях да различа на задната седалка силуета на женска глава, дългите очертания на черна коса, която не помръдваше.

Дали наистина беше Моли?

Не можех да съм сигурен от такова разстояние, но би могло — трябваше — да е тя. Защо беше там? Какво се бе случило?

Усещах, че нещо не е наред. Инстинктивно забавих крачка и се заоглеждах.

Какво не беше наред?

Прекалено много минувачи по улицата по това време — вечер, в дъжда. И вървяха прекалено безгрижно. Хората обикновено притичват под дъжда, гледат да се скрият...

Параноята ли ме гонеше?

Разбира се, това си бяха съвсем обикновени минувачи.

Само за миг, за частица от секундата, засякох беглия поглед на един от пешеходците. Висок, плещест, наметнат с черен или тъмносин дъждобран, с тъмна вълнена моряшка шапка.

Очите ни се срещнаха за милисекунда.

Лицето му беше необичайно бледо, сякаш напълно лишено от цвят. Устните му бяха тънки и толкова бледи, колкото всичко друго по лицето му. Под очите му се виждаха дълбоки жълтеникави кръгове. Косата му, или поне това, което се виждаше под шапката, беше бледоруса като слама — и беше прибрана назад.

И също толкова бързо той извърна погледа си.

Почти албинос, беше казала Моли. Мъжът от болницата, който искал да разбере дали Хал ѝ е прехвърлил някакви сметки.

Всичко беше някак сбъркано. Обаждането, Моли в таксито — просто нещо не бе наред, а през цялото си обучение в Управлението се бях научил да надушвам нещата, да виждам признаци и да...

... и нещо привлече погледа ми — леко проблясване, блясък на нещо... метално... под светлината на уличната лампа отсреща.

После го чух. Леко шумолене на търкащ се плат, или на плат, отъркващ се в кожа, много познат шум, различим от обичайните улични шумове, кобур, възможно ли беше?

Скочих и залегнах на паважа, тъкмо в мига, в който дебел мъжки глас извика:

— Залегни!

И изведнъж избухна ужасна какофония.

Настъпи ужас, адска бъркотия от взривове и писъци... пукане на снабдени със заглушители автоматични пистолети, метално свистене на куршуми, забиващи се в ламарината на паркираните пред мен коли. Отнякъде доехтя скърцане на спирачки, после се чу звън на счупено стъкло — рикошет?

Прилекнах, мъчех се да преценя откъде идва стрелбата. Затичах със светлинна скорост, мозъкът ми изчисляваше милион комбинации.

Откъде идваха изстрелите?

Не можех да преценя. От отсрещния тротоар? Отляво? Да, отляво, откъм... откъм таксито!

Срещу мен тичаше тъмен силует, чух нов вик, който не разбрах, и после, докато отново се хвърлях да залегна на паважа, нов залп. Този път изстрелите бяха опасно близо. Усетих как нещо обърса бузата ми, челото ми, усетих болката в челюстта, когато се фраснах в бордюра. Нещо се заби в хълбока ми. А после предното стъкло на колата, зад която се бях свил, се пръсна в млечнобяла паяжина.

Бях в капан. Моят нападател се приближаваше, а аз бях невъоръжен. Панически залегнах под колата, последваха нови приглушени изстрели, чу се вик и скърцане на гуми...

... и тишина.

Абсолютна тишина.

Стрелбата беше спряла. Изпод шасито на колата долових блед кръг светлина, точно от другата страна на улицата. Сред него се беше проснало мъжко тяло, облечено в черно, с извърнато лице — по-точно не лице, а ужасна каша от кръв и мозък.

Бледият мъж, когото бях зърнал само преди секунди?

Не. Разбрах го веднага. Мъртвият беше по-набит, по-нисък.

Ушите ми продължаваха да бучат от изстрелите и експлозиите. За миг останах легнал, без да смея да помръдна, изпаднал в ужас, че и най-малкото движение може да издаде къде съм.

А после чух името си.

— Бен?

Глас, който някак си ми беше познат.

Гласът се приближи. Идваше от прозореца на един приближаващ се бял фургон.

— Бен, чуваш ли ме?

Не бях в състояние да отговоря.

— О, боже! — чух познатия ми отнякъде глас. — О, господи, дано не е пострадал.

— Ето ме — успях да извикам. — Тук съм.

21.

В предния отсек, зад униформения шофьор, отделен от мен с дебело стъкло, седеше Чарлз Роси. Вътрешността на фургона беше елегантно оборудвана: малък телевизор, кафемашина, имаше даже факс.

— Радвам се, че не пострада — отекна гласът на Роси през двупосочния интерком. Стъклото, което ни разделяше, очевидно беше шумозаглушаващо. — Трябва да поговорим.

— Какво беше всичко това, по дяволите?

— Виж, Елисън — отвърна той уморено. — Животът ти е в опасност. Това, което става, не е игра.

Странно, но не изпитвах гняв. Дали не бях замаян от всичко, което ми се беше случило? От шока, който изпитах заради изчезването на Моли? Това, което чувствах в момента, не бе гняв, а някакво приглушено чувство на възмущение, усещане, че нещо не е както трябва... И все пак, колкото и да беше странно — никакъв гняв.

— Къде е Моли? — попитах тъпо.

Роси въздъхна по интеркома.

— В безопасност е.

— Тя е при вас — казах аз.

— Да — отвърна Роси. — При нас е.

— Какво сте й направили?

— Скоро ще я видиш — каза Роси. — Кълна се. Ще разбереш, че всичко, което направихме, е заради нейната безопасност. Кълна се.

Гласът му беше успокояващ, разумен и убедителен.

— Тя е в безопасност — продължи Роси. — Много скоро ще се видите. Ние я пазим. Само след няколко часа ще можете да си поговорите, и сам ще се увериш.

— Тогава кой се опита да ме убие?

— Не знаем.

— Вие май нищо не знаете, а?

— Все още не можем да кажем със сигурност дали е някой от нашите, или други.

— Някой от нашите? Тоест ЦРУ? Или други от властите? В такъв случай, колко знаеха за мен?

Пресегнах се към дръжката на вратата и я дръпнах. Беше заключена.

— Недей — каза Роси. — Моля те. Ти си твърде ценен за нас. Не искам да пострадаш.

Фургонът се движеше. Не знаех накъде, нямаше и как да разбера. Но знаех нещо друго.

Казах:

— Раниха ме.

— Така ли? Не ти личи, Бен.

— Не. Ранен съм.

Пресегнах се и опипах влажния си хълбок. Откопчах колана, свалих панталоните. Напипах следата от иглата — малка черна точка, обградена от червен кръгъл оток. Не беше от подкожна игла.

— Как го направихте? — попитах аз.

— Какво да сме направили?

Движихме се по Стороу Драйв към магистралните пътища.

„Кетамин“ — помислих си.

Металическият глас на Роси доехтя до ушите ми:

— Хм...

Сигурно го бях произнесъл на глас.

Дали ми бяха инжектирали бензодиазепин? Не. Приличаше ми на кетаминов хидрохлорид. „Специален К“, както го наричаха, много силен транквилизатор.

От време на време го прилагаха на съпротивляващи се субекти. Той предизвиква нещо, което наричат „дисоциативна амнезия“, което в основни линии означава, че се абстрахираш от околната среда... може да изпитваш болка например, без да я чувстваш. Отделя усещането от смисъла му.

Или, когато се приложи нужната доза, човек може да остане нащрек, но в същото време да бъде невероятно предразположен и послушен, въпреки че участъкът от мозъка му, който се грижи за личната му безопасност го предупреждава, че не бива да е послушен.

Ако искате някой да направи нещо, което иначе никога не би пожелал да направи, това е най-подходящото вещество.

Погледнах към пътя и забелязах, че се приближаваме към летището. Какво ли се канеха да правят с мен?

Помислих си, че в края на краищата едва ли ще е най-лошото.

Да, нямаше да е най-лошото.

Частица от мене, малка частица, далечна, с тънък гласец, искаше да отворя вратата на фургона, да скоча и да побягна.

На по-голямата част, по-силната, по-близката, с по-мощния глас, ме уверяваше, че в общи линии всичко е наред.

По някакъв начин бяха изпробвали нещо върху мен. Чарлз Роси бе експериментирал върху мен. Това беше всичко.

Нямаше какво да научат от мен — поне нищо важно. Ако искаха да ме убият, щяха да го направят отдавна.

Но подобни мисли за опасност са глупави. Параноични. Ненужни.

Тоест всичко бе наред.

Чувах как Роси ме успокоява сякаш от стотици мили.

— На твое място сигурно щях да се чувствам по същия начин. Мислиш, че никой не знае... ти самият не си вярваш. Понякога изпитваш възторг от това, което си способен да правиш. Друг път те обзема такъв страх, че може да се побъркаш.

— Нямам и най-малка представа за какво говориш — казах аз, но думите излязоха от устата ми плоско и неубедително.

— Ще е много по-лесно и много по-добре, ако просто се съгласиш да ни съдействаш, вместо да ни се противопоставяш.

Не отговорих.

Миг тишина и после той отново заговори.

— Ние сме длъжни да те защитим. Защото има и други, които знаят за участието ти в експеримента.

— Експериментът? — казах аз. — Имаш предвид вашия уж детектор, МРС?

— Знаехме, че съществува шанс едно на хиляда... в най-добрия случай едно на сто... МРС да постигне желания ефект върху теб. Разбира се, имахме всички основания да го вярваме, като се има предвид медицинското ти досие, тоест, че разполагаш с всички предпоставки — висок коефициент на интелигентност, съответен психологически профил и особено ейдетична памет. Възможно най-

добрият профил. Естествено не можехме да сме сигурни, но имаше достатъчно основания за оптимизъм.

Разсеяно зачертах с пръст фигурки по кафявата кожена тапицерия на седалката.

— Виждаш ли, ти не беше достатъчно внимателен — каза той. — Дори човек с твоя опит, с твоите умения може да допусне грешки.

Вече всичките аларми в главата ми звъняха. Настръхнах. Въпреки това отпуснатият ми, успокоен ум сякаш напълно се беше отделил от телесните ми инстинкти и аз се усетих, че кимам.

— Изобщо не бива да се изненадваш, че офисът и телефонът ти са подслушвани — при това съвсем законно, между другото, като се има предвид съучастията ти в прегрешенията на „Фърст Комънуелт“ — продължи той. — Електронни устройства бяха поставени и в няколко стаи в къщата ви... изобщо много малко оставихме на случайността.

Аз само поклатих бавно глава.

— Излишно е да ти казвам, че можехме да следим всяка твоя дума, която произнасяше на глас... а ти беше доста недискретен, както на срещата с Мел Корницайн, така и при разговора със съпругата си. Изобщо нямам намерение да те критикувам, защото нямаш никакво основание да подозираш, че нещо е изтървано. В края на краищата, нямаше никакво основание да разчиташ на тренинга си от работата в Управлението.

Наведох глава, за да увелича притока на кръв в мозъка си, но от това само се замаях още повече. Главата ми се въртеше, фаровете на преминаващите коли ми се струваха някак прекалено ярки, крайниците ми натежаваха.

— Но във всичко това има и нещо хубаво — каза Роси загрижено. — Ако не бяхме те подложили на такова щателно наблюдение, сигурно нямаше да успеем да те приберем навреме.

Потиснах прозявката си и понечих да кажа:

— Алекс...

— Съжалявам, че трябваше да го направим — продължи той. — Ще ни разбереш. Трябваше да те предпазим от теб самия. Ще разбереш, след като действието на кетамина премине, че трябваше да го направим. Ние сме на твоя страна. Със сигурност не искаме да ти се случи нищо лошо. Просто искаме да ни съдействаш. След като ни

изслушаш, мисля, че ще се съгласиш. Не можем да те накараме да направиш нищо против собствената ти вода.

— Предполагам, че и най-добрите адвокати... не могат да ми помогнат — промърморих.

— Ти си огромна надежда за неколцина добри хора.

— Роси... — изфъфлих аз. Устата и езикът ми бяха набъбнали.

— Ти си бил... директор на проекта... психичния проект на ЦРУ... Проект Оракул... твоето име...

— Ти си много, много ценен за нас — каза Роси. — Не искам да ти се случи нищо лошо.

— Защо... седиш там?... Какво имаш да криеш?

— Изолиране — каза той. — Знаеш златното правило на разузнавателния бизнес. При твоята способност ще е опасно, ако научиш прекалено много. Ще се превърнеш в заплаха за всички ни. По-добре да останеш колкото може по-несведущ.

Спряхме пред някакъв малък необозначен терминал на летище „Логан“.

— След няколко минути ще излетиш с военен самолет за военновъздушната база „Андрюс“. Скоро ще ти се доспи... трябва да поспиш.

— Защо... — почнах отново, но не знам защо, не успях да довърша изречението.

Роси ми отвърна малко по-късно:

— Скоро ще ти обясним всичко. Всичко.

22.

Последното нещо, което си спомнях, беше, че говорех с Роси във фургона, а след това се намерих, буден и изтощен, в някаква раздрънкана самолетна кабина — може би на военен самолет. Бях легнал и вързан.

Край мен седяха непознати мъже, облечени в нещо като военни униформи. Пазеха ли ме? Да не би да смятаха, че се каня да скоча от три хиляди метра?

Кетаминът, който ми бяха инжектирали на улицата, трябва да беше изключително силен, защото все още не можех да мисля ясно. Въпреки това се опитах.

Военновъздушна база „Андрюс“. Вероятно ме караха към главната квартира на ЦРУ. Не. Това би било съвсем глупаво. Роси знаеше, че съм придобил способността да чета мисли, тъй че последното място, където биха пожелали да ме заведат, беше Лангли. Той, изглежда, знаеше какво не мога да правя — че не мога да приемам мозъчни вълни през стъкло или от разстояние повече от метър-два — което означаваше, че се е занимавал с това необичайно явление и преди.

Но дали способността ми все още беше налице? Нямах никаква представа. Колко ли можеше да трае тя? Може би беше отшумяла толкова бързо, колкото се беше появила.

Размърдах се, задърпах ремъците и пазачите ми извърнаха напрегнато глави.

Дали онази жена в таксито беше Моли, или не? Роси ми беше казал, че са я прибрали, жива и здрава. Но такси? И то паркирано на улицата? Сигурно е било примамка, някоя, която е приличала на Моли, е била поставена в колата, за да привлече вниманието ми и да ме накара да тръгна натам. Но дали го бяха направили хората на Роси? Или безименните, неидентифицирани „други“?

И кои все пак бяха тези други?

Успях да изхриптя:

— Ей!

Един от пазачите се надигна, приближи се, но, както забелязах, не прекалено близко и попита:

— Какво има?

Беше малко над двадесет години, високо подстриган, снажен и с яко телосложение.

Извърнах глава, погледнах го право в очите и казах:

— Гади ми се.

Той повдигна вежди.

— Указанията ми са...

— Ще повърна — казах аз. — От лекарствата. Пък вие направете това, което са ви наредили шибаните ви началници.

Той се огледа. Един от другите ми пазачи се намръщи и каза:

— Съжалявам. Мога да ви дам чаша вода.

Простенах.

— Вода? Господи! Тук няма ли кенеф?

Пазачът се обърна към другия и му зашепна нещо. Онзи замаха ръце, явно се колебаеше. След това първият се обърна към мен и каза:

— Съжалявам, приятел. Най-доброто, което мога да ти предложа, е леген.

Свих рамене, или поне се опитах — нали ме бяха стегнали яко.

— Карай, прави каквото знаеш.

Той стана, донесе нещо като нощно гърне и го натика под носа ми.

Положих усилие да симулирам напъни на повръщане, закашлях се и изпънах глава, а той приближи гърнето под устата ми и главата му се оказа на не повече от две педи от моята. На лицето му се беше изписало най-дълбоко отвращение.

— Надявам се, че добре ти плащат за това — казах аз.

Той не отговори.

Положих максимално усилие да фокусирам зашеметения си, замъглен от кетамина мозък.

„... да не го ударя...“ — доехтя до мен.

Отново закашлях.

И после:

„... защо го...“

И след няколко секунди:

„... какво е направил е работа на Компанията. Никога не ни казват. Сигурно е обвинен в шпионаж, но не прилича на такъв, прилича на скапан адвокат.“

— Май не ти се повръща — каза пазачът и накрая дръпна гърнето.

— Още ми се гади — казах аз. — Дръж това цукало подръка.

Бях разбрал, първо, че все още мога да чета мисли. Второ — че от този приятел не мога да науча нищо. Съзнателно го бяха оставили в неведение кой съм и къде ме карат.

Скоро след това потънах в мъртвешки сън.

Следващия път, когато се събудих, установих, че съм поставен на задната седалка на друго транспортно средство, този път стандартен служебен крайслер. Всичко ме болеше.

Навлизахме в определено селски район на Вирджиния, някъде извън Рестън. Отначало се зачудих дали не отиваме към Лангли по някой непознат, обиколен път, но после разбрах, че се движим в съвсем различна посока.

Това беше районът на „безопасните къщи“ или „Явките“ — част от щата Вирджиния, където ЦРУ разполага с многобройни къщи, използвани за срещи с агенти, разпитване на дезертьори и други подобни. Понякога това са апартаменти в големи жилищни сгради в крайни градски квартали, но много по-често са незабележими, разхвърляни из околностите селски вили с евтино обзавеждане, наемани за по месец, с огледала в рамки, водка във фризера и вермут в хладилника.

След десетина минути колата закова пред ръждясала метална врата с орнаменти, вградена в ръждясала желязна ограда, висока поне четири метра. Оградата и портата бяха увенчани с бодлива тел и, изглежда, бяха под усилена охрана. Вероятно по телта течеше и ток. Портата се отвори автоматично и потеглихме по дълга, тъмна, оградена с дървета алея, която внезапно свърши пред голяма тухлена сграда. Във вечерния мрак тя изглеждаше почти злоещо. Една от стаите на третия етаж светеше, светеха и няколко други на втория и едно просторно помещение на първия етаж. Всички пердета бяха спуснати. Входната врата беше осветена. Зачудих се колко ли е

струвало на Управлението да наеме толкова впечатляваща резиденция и за колко ли време.

— Е — каза шофьорът, пристигнахме.

ЧАСТ 3

ЯВКАТА

УОЛСТРИЙТ ДЖЪРНЪЛ

ЦРУ В КРИЗА

СЪОБЩАВА СЕ, ЧЕ ПРЕЗИДЕНТЪТ СКОРО ЩЕ ОБЯВИ НОВИЯ ШЕФ НА ЦРУ

ДАЛИ НОВАТА МЕТЛА НАИСТИНА ЩЕ ПОЧИСТИ ДОБРЕ?

ДАЛИ ШПИОНСКАТА АГЕНЦИЯ Е ИЗВЪН КОНТРОЛ?

От Майкъл
Халпърн, щатен репортер
на „Уолстрийт Джърнъл“

„Едновременно с отвратителните слухове за незаконни дейности на Централното разузнавателно управление във Вашингтон, се говори, че президентът скоро ще обяви нов директор.

Последните предположения се въртят около името на един бивш служител от кариерата, Александър Тръслоу, който се ползва с добро име в Конгреса и в кръговете на разузнаването.

Но мнозина наблюдатели изразяват загриженост, че господин Тръслоу е изправен пред трудното, дори непреодолимо предизвикателство да се опита да управлява ЦРУ, което според немалко експерти е извън всякакъв контрол.“

23.

Изобщо не се изненадах, когато видях мъжа в инвалидната количка, който ме поздрави сърдечно, щом влязох в просторната, богато обзаведена дневна. Джеймс Тобаяс Томпсън III се беше състарил ужасно след инцидента, който беше сложил край на кариерата ми в Управлението, беше отнел живота на Лаура и бе оставил Тоби парализиран от кръста надолу.

— Добър вечер, Бен — каза Тоби.

Гласът му, нисък и хриплив, беше едва доловим. Беше слаб, вече към седемдесетте, облечен в строг син костюм. Обувките му, които рядко докосваха пода, ако изобщо го докосваха, бяха черни, лъснати до блясък. Буйната му коса, пусната малко по-дълга от обичайното за мъж на неговата възраст и особено за ветеран от Управлението, беше съвсем побеляла. В Париж, когато го видях за последен път, тя все още беше почти черна, само по слепоочията с бели косъмчета. Очите му блестяха като кестени. Изглеждаше едновременно изпълнен с достойнство и обезсърчен.

Инвалидният стол на Тоби беше спрял край огромна каменна камина, в която, странно защо, гореше изкуствен огън, на газ. Казвам странно, защото стаята беше петнайсетина метра широка и два пъти по-дълга, с висок таван, и вътре беше неприятно прохладно. Не знам защо си спомних за Ричард Никсън, който обичаше да чува пукането на огън в камината си в съоръжения с климатична инсталация Овален кабинет дори посред лято.

— Здравей, Тоби — казах аз и пристъпих към него, за да се ръкуваме.

Но той ми махна да седна на един стол, който се намираше поне на десет метра.

В широко кресло от другата страна на камината седеше Чарлз Роси. Недалече от тях на един малък диван седяха двама млади мъже, облечени в полеви моряшки униформи. Почти със сигурност имаха оръжие.

— Благодаря ти, че дойде — каза Тоби.

— О, недей да благодариш на мен — казах аз, прикривайки горчивината си. — Ще благодариш на хората на Роси. Или на химиците от Управлението.

— Съжалявам — каза Тоби. — Но като те познавам, с твоя темперамент, не мисля, че беше възможно да те докараме тук по друг начин.

— Ти беше пределно ясен, че не желаш да сътрудничиш — намеси се Роси.

— Добра работа — казах аз. — Това лекарство наистина прекършава волята. Смятате ли непрекъснато да ме държите на тази течност, за да си осигурите послушанието ми?

— Мисля, че след като ни изслушаш, ще станеш по-заинтересован да ни сътрудничиш. Ако решиш обратното, не можем да направим нищо. От едно животно в клетка не става добър оперативен агент.

— Тогава давайте — казах аз.

Столът ми бе разположен така, че да мога да виждам и да говоря едновременно и с Роси, и с Томпсън. И все пак беше поставен на доста прилично разстояние от всички присъстващи.

— Момчета, този път сте си намерили хубава явчица — казах аз.

— Всъщност тя е собственост на един пенсиониран се колега — отвърна Тоби с усмивка. — Кажи, ти как си?

— Добре съм, Тоби. Ти също изглеждаш добре.

— Толкова добре, колкото може да се очаква.

— Съжалявам, че така и нямахме възможност да поговорим — казах аз.

Той сви рамене и отново се усмихна, сякаш бях задал неуместен, глупав въпрос.

— Такива са правилата на Управлението — каза той. — Не моите. На мен също ми се искаше.

Роси ме гледаше мълчаливо.

Продължих:

— Не мога да ти опиша колко съжаля...

— Бен — прекъсна ме Тоби. — Моля те, недей. Никога не съм те винил. Тези неща се случват. Това, което стана с мен, е неприятно, но това, което се случи с Лаура...

Помълчахме малко. Вслушах се в съскането на тъмнооранжевите газови пламъци, които ближеха порцелановата имитация на шишарки. После отворих уста.

— Моли...

Тоби вдигна ръка, за да ме спре, и каза:

— Тя е добре. За щастие... благодарение на Чарлз, ти също си наред.

— Струва ми се, че ми дължите някакво обяснение — казах кротко.

— Прав си, Бен — съгласи се Тоби. — Надявам се разбираш, че този разговор все едно не се провежда. Полетът ти до Вашингтон не е документиран, а полицията в Бостън вече е покрила един доклад за случайна стрелба на улица „Марлборо“.

Кимнах.

— Извинявам се, че сме те поставили на такова разстояние от нас — допълни той. — Но ти разбираш необходимостта да бъдем предпазливи.

— Не и ако няма какво да криете.

От другата страна на помещението Роси се подсмихна и каза:

— Както ти обясних, единственият сигурен начин да осигурим известно ниво на секретност е да разполагаш само с толкова информация, колкото е нужно. Крайно наложително е при тази операция да знаеш колкото се може по-малко.

— И що за операция е това? — попитах кротко.

Чух тихо металическо бръмчене — Тоби нагласяше стола си така, че да си виждаме очите. След което заговори бавно, сякаш му беше доста трудно.

— Алекс Тръслоу те привлече да свършиш една работа. Не ми се искаше Чарлз да се намесва във всички тези хитрини. На самия него тази роля също никак не му допада.

Роси се усмихна.

— Каквито целите, такива и средствата. Това е играта, Бен — продължи Тоби. — Ние сме на тази страна, на която е и Алекс. Просто прилагаме други средства. Но да не подценяваме факта, че това е едно от най-възбуждащите и важни постижения в историята на света. Мисля, че след като ни изслушаш, ще избереш да тръгнеш с нас. Ако не приемеш, хубаво.

— Давай нататък — казах аз.

— Избрахме те преди известно време като възможно най-подходящия субект. Всичко в твоята характеристика изглеждаше подходящо: фотографската ти памет, интелигентността ти и прочее.

— Значи сте знаели какво ще стане — казах аз.

— Не — обади се Роси. — Толкова пъти се проваляхме.

— Чакай малко — казах аз. — Задръж. Какво точно знаете?

— Знаем доста — отвърна Тоби спокойно. — Ти притежаваш способността да приемаш нещо, което наричат СНЧ — свръхнискочестотни радиовълни, които човешкият мозък излъчва. Имаш ли нещо против, ако запала?

Той извади пакет „Ротманс“ — спомних си, че „Ротманс“ бяха единствените цигари, които пушеше, когато работехме в Париж — и почука на облегалката на стола си, докато една от цигарите не излезе.

— И да имах — отвърнах аз, — съмнявам се, че пушекът ще ме притесни от това разстояние.

Той сви рамене и запали. Издиша бавно дима през ноздрите си и продължи:

— Знаем, че този твой... талант, по липса на по-подходяща дума, не се е изпарил. Знаем, че си чувствителен само към мисли, възникващи при силни чувства. Не твои, а на онези, които се опиташ да „чуеш“. Това съвпада с отдавна формулираното от доктор Роси научно твърдение, че интензивността на мисловните вълни, или на СНЧ, би трябвало да е право пропорционална на емоционалните реакции на човека. Че емоцията променя силата на освобождаваните електрически импулси. — Той млъкна, дръпна отново от цигарата и след това каза дрезгаво, през вдишания пушек: — Налучквам ли?

В отговор само се усмихнах.

— Разбира се, Бен, на нас ще ни бъде много по-интересно да чуем какво изпитваш ти, вместо да слушаме собствените си празни приказки като тези, които току-що ти издрънках.

— Кое ви е подтикнало да се сетите да използвате магнитнорезонансен скенер?

— А — каза Тоби, — по този въпрос се обърни към колегата Чарлз. Не знам дали ти е известно, Бен, но в последните няколко години ние тук сме на щат към ОПД. — Имаше предвид, че служи на Оперативния поддиректорат, свръхсекретните момчета, да го кажа по-

просто, в главната квартира на ЦРУ в Лангли. — Аз самият отговарям за така наречените специални проекти.

— Е, ами тогава — казах аз, усещайки странен световъртеж, — може би някой от вас, господа, ще бъде така добър да ми обясни какъв е този... проект, както го наричате.

Тоби Томпсън дръпна за последно и угаси цигарата. Загледа се в сивкавото валмо пушек, което се надигна и се разнесе из помещението, след което отново се извърна към мен.

— Това, за което говорим сега — каза той, — е предмет със свръхвисока степен на секретност. И има, както можеш да си представиш, дълга и доста сложна предистория.

24.

— Централното разузнавателно управление — почна Тоби с очи, вперени в празното пространство между нас — от много време проявява интерес към... как да го наречем... по-екзотични техники на шпионаж и контрашпионаж. И това, което имам предвид, не е само онова великолепно изобретение, Българският чадър, чийто връх инжектира смъртоносна доза рицин. Не знам доколко тази материя ти е известна от времето, когато работеше в Управлението...

— Почти нищо не знам — казах аз.

Тоби ме изгледа остро, сякаш изненадан, че съм го прекъснал.

— А и нашият екип естествено, те засече как проучваш въпроса в Бостънската обществена библиотека, така че със сигурност знаеш поне нещо от онова, което е излизало за широката публика. Но истинската история е много по-интересна. Трябва да имаш предвид нещо много важно — причината повечето действия на властите да бъдат забулвани в най-дълбока секретност, е единствено в страха от осмиване. От просто по-просто. А пък и в общества като нашето, в държава като Съединените щати, която се гордее с твърдоглавия си прагматизъм... е, мисля, че основателите на ЦРУ са схващали, че най-големият риск за тяхното съществуване може да дойде не от обществения гняв, а от публичното осмиване.

Усмихнах се разбиращо и кимнах. Преди парижкия инцидент двамата с Тоби бяхме много добри приятели и на мен винаги ми беше допадало неговото суховато чувство за хумор.

— Така че — продължи той — само шепа най-висши служители, практически, изобщо са били в течение, че Управлението работи в тази област. Искам да сме съвсем наясно по този въпрос. — Той ме изгледа в упор, след което бавно наклони глава назад. — Опитите в областта на парапсихологията, както ти несъмнено вече знаеш, датират поне от двадесетте години в Харвард и „Дюк“... сериозни експерименти, провеждани от сериозни учени, които, разбира се, никога не са били възприемани сериозно от научната общност като цяло. — Той ми хвърли бегла усмивка и продължи. — Такава е природата на научната

революция. Разбира се, земята е плоска, може ли да бъде другояче? Първият пробив е бил постигнат от Джоузеф Банкс Райн в „Дюк“, в края на двадесетте и началото на тридесетте години. Сигурен съм, че си виждал картите „Зенер“.

— Май не.

— Не знаеш ли? Това са карти за екстрасензорно възприятие, ЕСВ, с пет символа квадрати, триъгълници, кръгове, вълнисти линии и прави черти. Все едно, Райн и неговите последователи установяват, че някои хора притежават таланта... много малко хора, както се оказва... и в различна степен. Огромното мнозинство, разбира се, не го притежава. Или, както са го формулирали някои учени, повечето хора притежават потенциала да развият този талант, без да го разбират, но нашият здрав разум го блокира. Така или иначе, много лаборатории през десетилетията след тридесетте години се заемат с изследвания в областта на парапсихологията в нейните различни форми, не само в екстрасензорното възприятие. Възниква, разбира се, фондацията „Д-р Райн“ за изследвания природата на човека, но освен нея имаме Лабораторията за изследване на сънищата на Уилям С. Мемингер в Медицинския център „Мемонид“ в Бруклин, в която е свършена доста интересна работа в областта на сънната телепатия. Някои от тези лаборатории са финансирани от Националния институт за духовно здраве — зад който стои Централното разузнавателно управление.

— Но ЦРУ е основано едва... кога беше... през 1949 година — казах аз.

— Е, до това се стига по-късно. Още през 1952-ра според архивите на Управлението, се проявява сериозен интерес към възможностите, които могат да осигурят такива изследвания. На този етап това е означавало преди всичко да се издирват хора с психични способности. Но първите ръководители на Управлението, изглежда, са проявявали много по-голяма загриженост към забулването на тази работа...

— Поради страх от осмиване — прекъснах го аз. — Но как, по дяволите, ЦРУ се е оправяло с тези хора? Искам да кажа, те или са били истински, или не са били. А ако са били истински, трябва да са знаели, че се срещат с хора от разузнаването.

Тоби се усмихва накриво.

— Съвсем вярно. От всичко, което съм чел, излиза, че това е било истински проблем. Прилагали са дублирана осигурителна система, като са използвали по двама посредници. Но както казах, до това се стига по-късно. Пришпорвани сме били, естествено, от Съветите.

Роси прочисти гърлото си и отбеляза:

— От Студената война имаше известна полза.

— Наистина — продължи Тоби. — През шестдесетте Управлението започва да получава ужасяващи доклади за усилия на съветските военни в областта на парапсихологията. Мисля, че приблизително по това време неколцина висши служители на Управлението решават да се финансира домашно проучване за възможностите на ЕСВ в шпионажа. Но колко подвеждащо начинание се оказва това! Срещу всяка личност, която би могла да притежава проблясъци на тази способност, стоят стотици шарлатани и сбъркани бабички с техните магически кристали. Във всеки случай, може би си чувал за питането в Сената след полета на „Аполо 14“ до Луната през 1971-ва, когато астронавтът Едгар Мичъл извършва първият ЕСВ експеримент в космическото пространство. Не подеждва, между другото. В онези години — ранните години, както ги наричам — ние, заедно с Медицинските лаборатории на Въоръжените сили и НАСА, харчехме почти по един милион долара годишно за изследвания в парапсихологията. Щуротии, да, но по онова време все още пипахме на сляпо.

— После, в началото на седемдесетте, от Разузнавателната агенция на Отбраната запристига поредица секретни доклади, предсказващи, че скоро ще се окажем застрашени от съветски психични изследвания, които дават възможност на КГБ, на ГРУ и на Съветската армия да ни въртят номера като откриване разположението на войски, на кораби и дори на военни инсталации. Някои във върховете на Управлението го приеха много на сериозно. Не мисля, че ще изтърва кой знае каква тайна, ако ти кажа, че Ричард Никсън е проявил особено силен интерес към програмата. В средата на седемдесетте нашето разузнаване потвърди, че Съветите разполагат с няколко секретни лаборатории по парапсихология, главната от които се намира в Новосибирск. След това, през 1977, един репортер на „Лос Анджелис Таймс“ бива арестуван от КГБ в Москва, докато се опитва

да се добере до свръхсекретни документи от един институт по парапсихология. Това буквално пришпорва Управлението, тъй като вече всяка страна знае, че другата знае... Тъй или иначе, в рамките на Управлението програмата е до такава степен засекретена, че терминът ЕСВ вече не се появява никъде, в нито един документ. Започват да го наричат „нови биологично информационни трансферни системи“! Няколко години по-късно, след моята... авария... бях привлечен да оглавя проекта, да го разширя — или да го прекратя. „Сери или хвърляй цукалото“ — така ми наредиха.

Кимнах.

— И ти реши да сереш.

— Така да се каже. Разбира се, бях толкова скептично настроен, колкото би бил всеки друг на мое място. Изпитвах голяма враждебност към цялата тази глупост и смятах, че са ми дали някаква измислена работа, боклук, колкото да минава времето, докато се оправям, нещо, което биха дали на изваден от играта оперативен експерт, чиито крака вече не се движат. Но след това... — Той махна с ръка към Роси. — След това се запознах с доктор Чарлз Роси и научих от него нещо, което — веднага разбрах — би могло да промени света.

— Да ти предложим нещо? — попита Тоби, тъкмо когато любопитството ми беше започнало да нараства. — Ти обичаше скоч, нали?

— Защо не? — казах. — След тоя дълъг ден.

— Вярно, че беше дълъг. Пък и действието на кетамина започна да отслабва, тъй че малко пиене няма да ти дойде зле. Уоли, ако обичаш, скоч за всички... не, Чарлз, ти обичаш водка, нали?

— С лед — каза Роси. — Сложи и щипка пипер отгоре, ако обичаш.

Един от гардовете стана — забелязах, че носи кожен кобур, и излезе, и след няколко минути, през които всички ние, не знам защо, останахме мълчаливи, се върна с поднос с питиета. Очевидно не беше обучаван в сервиране, но все пак успя да ни ги поднесе, без да разлее нито капка.

— Я ми обяснете следното — казах аз. — Защо не мога да ви сканирам?

— При това разстояние... — каза Роси.

— Не. Не можах да сканирам дори и това момче от охраната, докато ми поднасяше чашата. Нищо не излиза. Какво става тук?

Тоби ме изгледа за миг замислено. Силната светлина подчертаваше хлътналите му очи.

— Заглушаване — каза той най-сетне.

— Не разбирам.

— СНЧ. Свръхнискочестотни радиовълни. — Той махна с ръка из стаята. — Радиочестотен еквивалент на недоловим за слуха бял шум, излъчван от тонколони, разположени из стаята, и излъчващи на същите честоти, на които всъщност излъчва човешкият мозък. Това прави невъзможно да засечеш каквото и да било.

— Значи нямате нищо против, ако се преместя малко по-близо.

Тоби се усмихна.

— Не обичаме да рискуваме.

Кимнах и реших засега да забравя този проблем.

— Цялата тази работа в ЦРУ по ЕСВ... Мислех си, че Стан Търнър я е прекратил още през 1977 година.

— Официално, да — каза Роси. — Всъщност тя беше заровена дълбоко сред бюрокрацията, под дълбоко прикритие, така че едва ли някой чиновник изобщо знае за нея.

След това Тоби продължи разказа си.

— До този момент нашите усилия се съсредоточаваха върху това как да локализираме тези малцина надарени индивиди. Те са много малко и са пръснати сред огромното множество. Но скоро проблемът беше пренасочен към това дали е възможно да се внедри тази сила? Дали е възможно? Изглеждаше толкова отвлечено, че сякаш беше практически невъзможно. Чарлз... е, Чарлз сигурно ще може да ти го обясни по-добре.

— В началото на осемдесетте години — въздъхна Роси — бях в една малка калифорнийска фирма, в която се разработваше нещо, към което Пентагонът прояви изключителен интерес. Казано просто, това представляваше електронен индуктор на параноя — така наречения „психоневронен разрушител“. Той трябваше да разрушава синапсовите връзки между нервните клетки в мозъка. Всъщност това трябваше да представлява електронен еквивалент на онова, което често постига наркотикът ЛСД. Гадно нещо, наистина, но нали хората от Пентагона

ни сервираха напалма благодарение на учтивото съдействие на „Дау Кемикъл“. Все едно, този проект за щастие не стигна доникъде, но един ден ми се обади Тоби, предложи ми двойно по-голяма заплата и ме откъсна от слънчевия климат на Южна Калифорния. Продължих да работя върху ефекта на електромагнитните стимули върху човешкия мозък. Първоначално се бяхме съсредоточили върху понятието за контрол над ума. Бях се захванал със СНЧ, свръхнискочестотните радиовълни, както каза Тоби. Както знаеш, мозъкът излъчва електрически сигнали. Така че аз се опитвах да разбера дали е възможно да излъчваме силни сигнали на същата честота, на която излъчва мозъкът, за да индуцираме объркване на мозъчната дейност, дори смърт.

— Очарователно — казах аз.

Но Роси не ми обърна внимание.

— Не се получи нищо. Но вече бяхме открили възможностите на СНЧ. Натъкнах се на едно изследване, извършено от доктор Милан Ризъл от Пражкия университет, свързано с хипнозата. Доктор Ризъл беше открил, че някои хора, подложени на хипноза, се отпускат, отпускат всичките си задръжки до такава степен, че могат да получават образи по телепатичен път. Това ме накара да се замисля. И се оказа, между другото съвсем случайно, че през 1983 година в една болница в Холандия един холандец на средна възраст бил подложен на преглед с магнитнорезонансен скенер и излязъл от него с измеримо, документирано екстрасензорно възприятие. Лекарите се шашнали. Човекът и лекуващият го екип веднага били посетени от агенти на холандското, френското и американското разузнаване, и всички те потвърдили доклада. Човекът придобил способността наистина да чува мислите на други хора от близко разстояние! Невролозите приписали това явление на интензивния магнетизиращ ефект на МРС върху мозъчната кора.

— Тази сила съхранила ли се е? — попитах аз.

— Не съвсем — отвърна Роси. — Всъщност човекът полудял. Започнал да се оплаква от ужасно главоболие, от ужасни шумове, и един ден буквално разбил главата си в стената и се самоубил. — Той отпи голяма глътка водка.

— Тогава защо МРС не действа по същия начин на всички пациенти?

— Точно това се замислих и аз — каза Роси. — МРС се използва по света от 1982 година, а това беше първото съобщение за такова удивително явление. След задълбочено проучване на този холандец, смесеният холандско френско-американски екип стига до заключението, че този човек е притежавал известни характеристики, които са се оказали съществени. На първо място, той бил изключително интелигентен, с коефициент на интелигентност според теста Станфорд-Бинет, надхвърлящ 170 точки. От друга страна, имал ейдетична памет.

Кимнах.

— Имало и други маркери. Човекът имал високо развити вербални способности, но също така силно развити математически и квантитативни способности. Веднага отлетях за Амстердам и се срещнах с него, преди да се побърка напълно. След това се върнах в Лангли и се опитах да възпроизведа този забележителен ефект. Наехме мъже и жени, които, изглежда, притежаваха всичките подходящи маркери: интелигентност, памет, вербални и квантитативни способности, и всичко останало. И без да им разкриваме истинската цел на експеримента, ги подложихме на най-мощния МРС, който можахме да намерим, при това го модифицирахме. Но никакъв успех... до теб.

— Защо? — попитах аз, след което изпих остатъка от скоча и поставих празната чаша на масата до мен.

— Не знаем — констатира Роси. — Де да знаехме, но не знаем. Ти определено притежаваш подходящите маркери. Интелигентността очевидно, но също така вербалните способности, ейдетичната памет, която може да се срещне сред не повече от 0.1 процент от населението по света. Играеш шах, нали, Бен?

— Не много зле.

— Всъщност доста добре. И освен това си факир на кръстословиците. Убеден съм, че по някое време дори си се увличал по дзенбудистка медитация.

— Да, „увличах се“ — казах аз.

— Проучихме докладите от обучението ти в лагера Пири много внимателно — намеси се Тоби Томпсън. — Ти се оказа изключително подходящ... но нямаше как да сме сигурни, че с теб ще имаме успех.

— Изглеждате ми странно незаинтересовани от една демонстрация на способностите ми — казах аз.

— Напротив — каза Роси. — Много сме заинтересовани. Изключително заинтересовани всъщност. С твое позволение утре сутринта ще проведем няколко теста. Изобщо няма да те затруднят.

— Това едва ли е необходимо — казах аз. — Ще се радвам да ви направя демонстрация още сега.

Последва неловка тишина, след което Тоби се ухили.

— Можем и да почакаме.

— Вие, изглежда, знаете доста за това състояние. Сигурно можете да ми кажете колко ще продължи.

Роси отново замълча.

— Това и ние не знаем. Достатъчно дълго, надявам се.

— Достатъчно дълго? — възкликнах аз. — Достатъчно дълго за какво?

— Бен — каза Тоби кротко, — доведи сме те тук по определена причина, както сигурно се сещаш. Трябва да те прекараме през няколко теста. А след това ще имаме нужда от помощта ти.

— От помощта ми — отвърнах аз, без да се старая да прикривам враждебността си. — За каква точно „помощ“ става дума?

Дълга тишина. Най-сетне Тоби каза:

— Шпионска работа. Предполагам, че така би го нарекъл.

— Съжалявам, господа — казах и се изправих.

След което се обърнах бавно към вратата и тръгнах. Двамата охранители станаха. Единият се забърза към вратата, блокирайки пътя ми, другият се озова зад мен.

— Бен! — извика Тоби.

— Наистина, Бен — обади се и Роси почти едновременно с него.

— Моля те, седни — чух спокойния глас на Тоби. — Опасявам се, че нямаш много голям избор.

25.

Едно от нещата, на които се научих, докато работех в Управлението, беше кога да упорстваш и кога да престанеш. Числено ме превъзхождаха — не само с двамата пазачи в стаята, но и с всички други, които се намираха из къщата — бях сигурен, че има още. Изчислих шансовете си да избягам и прецених, че се равняват на едно към десет хиляди, може би едно на сто хиляди.

— Поставяш ни в трудно положение — обади се Тоби зад гърба ми.

— Толкова от едно животно в клетка — казах аз, след като се извърнах бавно.

Той ме гледаше раздразнено.

— Ние... Аз... не искам да разчитам на принудата. По-скоро бихме апелирали към разума ти, към чувството за дълг, към вроденото ти благоприличие...

— И към желанието ми да видя отново жена си — добавих аз.

— Да, и към това — призна той. После нервно сви пръстите си в юмрук, разтвори ги, сви ги и отново ги разтвори.

— И освен това вече ми разказахте доста — казах аз. — Аз знам „твърде много“, нали? Така ли се казваше? Тъй че имам абсолютно право да си изляза оттук, но по всяка вероятност няма да мога да стигна и до външната врата.

— Държиш се тъпо — ядоса се Тоби. — След всичко, което ти казахме, защо, за бога, бихме искали да ти направим нещо лошо? Ако не за друго, то поне по научни причини.

— Вие ли уредихте и замразяването на парите ми? — запитах горчиво. — Тази шибана история с „Фърст Комънуелт“?

— Бен — промълви Тоби след дълга пауза. — Предпочитаме да гледаме на нещата откъм позитивната им страна, апелираме към разума ти. Мисля, че след като ни изслушаш докрай, ще стигнем до някакво споразумение.

— Много добре — казах най-после. — Точно това искам и аз. Ами хайде да го чуя.

— Вече е късно, Бен — каза Тоби. — Ти си уморен. Да бъде поточен, и аз съм уморен, но аз така или иначе се изморявам бързо. Утре сутринта, преди да те откараме в Лангли за тестовете, ще поговорим пак. Чарлз?

Роси промърмори нещо в извинение, хвърли ми бърз, пронизващ поглед и излезе от стаята.

— Е, Бен — промълви Тоби. — Вярвам, че обслужващият персонал е осигурил всичко, което ще ти е необходимо за през нощта: бельо, тоалетни принадлежности и всичко останало. — Той се усмихна сърдечно. — Дори четка за зъби.

— Не, Тоби. Забрави една малка подробност. Искам да видя Моли.

— В момента не можеш да я видиш, Бен — каза Тоби. — Просто физически не е възможно.

— В такъв случай се опасявам, че няма да стигнем до никакво споразумение.

— Тя не е тук.

— Тогава искам да говоря с нея по телефона. Веднага.

Тоби ме изгледа преценяващо, след което даде знак на момчетата от охраната. Единият излезе и след малко се върна с черен телефон с клавиши, включи го в жака близо до мен и постави апарата на края на масата.

След това вдигна слушалката и набра дълга поредица цифри. Преброих единадесет цифри, което вероятно означаваше, че разстоянието е далечно, след това още три. Код за достъп, вероятно. После още две цифри. Охранителят се заслуша равнодушно за момент и после каза „Деветдесет и три“. Отново се вслуша и после ми подаде телефона.

Преди да успея да кажа нещо, чух гласа на Моли. Остър, изпълнен с болка.

— Бен? О, боже, ти ли си?

— Аз съм, Моли — казах колкото се може по-уверено.

— Добре ли си?

— Да, Моли. А ти?

— Окей. Аз съм окей. Къде си?

— В безопасна къща някъде във Вирджиния — казах аз, поглеждайки към Тоби. Той кимна, сякаш да потвърди. — А къде си

ти, по дяволите?

— Не знам, Бен. В нещо... нещо като хотел или апартамент. Извън Бостън, не много далече.

— Къде е тя? — попитах ядосано.

— В защитена явка в предградията на Бостън — каза Тоби.

— Бен! — отекна в слушалката тревожният глас на Моли. — Само ми кажи, че тези хора са...

— Всичко е наред, Моли. Доколкото разбирам. Утре ще знам повече.

— Всичко това — прошепна тя, — свързано ли е с онова... с онова...

— Те знаят — казах аз.

— Моля те, Бен. Каквото и да става, по дяволите, защо и аз съм намесена? Те не могат да правят това! Това законно ли е? Могат ли да...

— Бен — каза Тоби, — опасявам се, че вече трябва да прекъсваме връзката.

— Обичам те, Мол — казах аз. — Не се тревожи.

— Да не се тревожа? — възкликна тя недоверчиво.

— Всичко ще е наред — казах аз, без много да го вярвам.

— Обичам те, Бен.

— Знам — казах аз и след това чух сигнала „свободно“.

Оставих слушалката и казах на Тоби:

— Нямате право да плашите Моли по този начин.

— То е заради нейната безопасност, Бен.

— Разбирам. Както и заради моята.

— Точно така — отвърна той, без да обръща внимание на сарказма ми.

— Максимална сигурност — натъртих аз. — Затворниците трябва да са в безопасност.

— Хайде стига, Бен. Утре, след като поговорим, ще можеш свободно да си отидеш.

— А сега? Какво ще кажеш за сега?

— Утре — повтори той. — Утре, след като ни изслушаш докрай. Ако и след това пожелаеш да напуснеш, обещавам ти, че няма да ти преча.

Той включи електрическото моторче и подкара инвалидното си кресло по персийския килим към вратата.

— Лека нощ, Бен. Ще те заведат в стаята ти.

Точно в този момент ми хрумна една идея и обзет от нея, последвах двамата си пазачи към стълбището.

26.

Стаята беше просторна и удобна, мебелирана семпло и елегантно. До една от стените имаше масивно легло, застлано с бяла покривка. След дългия изтощителен ден то изглеждаше твърде съблазнително, но все още не можех да заспя. Освен това имаше голям орехов гардероб и масички със същия фурнир. След кратък оглед установих, че всички са завинтени за пода. Банята също беше просторна и елегантна: зелен италиански мраморен под, стените облицовани с бял и черен фаянс.

Подът на стаята, който поскърцваше под краката ми, беше застлан с цял килим. Тук-там по стените бяха поставени подобрани с вкус картини: маслени платна с морски сюжети, в неопределен стил. Те също бяха здраво прикрепени към стената. Всичко създаваше впечатлението, че очакват да се появи някакъв див звяр, който всеки момент може да реши да събара предметите из стаята.

Тежки, дълги до пода пердета, разгънати на широки кафяво златисти дипли, прикриваха широките прозорци, покрити с тънко оловно фолио. Веднага забелязах, че прозорците са допълнително укрепени с тънка, почти невидима металическа паяжина, която несъмнено ги правеше едновременно противоударни и електронно свързани с алармена система.

Бях затворник.

Точно тази стая, тази „явка“, вероятно се използваше, за да се пазят в нея дезертъори от чужди разузнавания или други агенти, спрямо които не можеха да приложат обичайните мерки за сигурност. В тази категория явно попадах и аз.

Въпреки красивата реторика на Тоби, аз бях заложник. Бяха ме натикали тук като екзотичен лабораторен вид, за да ме прекарат през поредица тестове и след това да ме притиснат да им служа.

Но във всички тези приготовления намирисваше на импровизация. Обикновено, когато една операция е планирана предварително, се покрива всеки ъгъл, обмисля се всяка подробност, понякога до най-тъпите подробности. Често, разбира се, всичко се

обърква — *гадостите просто се случват* — но не и поради липса на планиране. Но аз усещах, че тук цялата подготовка е малко прибързана, заради спешния повод, без да е обмислена внимателно, и това ми даваше известни шансове.

Те държаха Моли в плен, но аз можех да договоря нейното освобождаване с много по-голям успех, ако се измъкнех на свобода. Трябваше да действам незабавно.

Разбирах, че с Моли всичко ще е наред. Беше напълно възможно те наистина да имат намерение просто да я защитят — в добавка към което, разбира се, искаха да я държат отделена от мен, като средство за натиск. Нали знаете — връзват момичето ти на железопътните релси, така че да си промениш намеренията. Е, експресният влак нямаше да дойде, и най-лошото, което можеше да се случи, беше Моли да се покори на тъмничарите си след сурови словесни изнудвания. Много добре знаех, че Управлението обича да прилага натиск.

Що се отнася до мен обаче... е, това беше друга история. Откакто бях придобил този необикновен талант, моят живот беше така или иначе в опасност. И сега пред мен стоеше елементарният избор или да сътруднича, или...

Или какво?

Ами ако Тоби беше казал истината? Защо да ликвидират единствения жив, успешен субект на свръхсекретния си проект? Нямаше ли това да е като да убиеш кокошката, която снася златни яйца?

Или необходимостта от секретност можеше да се окаже приоритетна?

Но може би... може би аз можех да взема нещата в собствените си ръце.

Защото аз разполагах с неоспоримо предимство пред останалите човешки същества, поне докато имах тази способност, а тя не показваше никакви признаци на изчезване. И тъкмо това ми подсказа, че затварянето ми е организирано набързо, дори невнимателно — бях в състояние да се сдобия с някаква полезна информация от някой от пазачите си.

Тоби, или който в края на краищата ръководеше операцията, беше взел мерки да осигури пазачи, които бяха в абсолютно неведение за мен, както и за самия проект. Но естествено, тези хора би трябвало

да получат подробни указания за своята собствена охранителна дейност.

Когато единият от пазачите — Чет, така се казваше момчето — ме поведе по стълбите към спалнята на третия етаж, тръгнах колкото можеше по-близо до него. Очевидно му бяха наредили да не говори и да стои на достатъчно разстояние от мен.

Но не беше инструктиран да не мисли, а мисленето е една от малкото човешки дейности, над които нямаме контрол.

— Колко души сте тук? — попитах го, докато се изкачвахме стъпалата.

— Забранено ми е да разговарям с вас — отвърна Чет и рязко наведе глава.

Направих се на ядосан.

— Как, по дяволите, мога да съм сигурен, че съм в безопасност? Колко души има тук, които да ме защитят? Поне това не можеш ли да ми кажеш?

— Съжалявам, сър. Моля, отдръпнете се от мен.

Докато стигнем до стаята, вече бях научил, че през нощта пред стаята ми ще има двама часови, че Чет е първа смяна и че е доволен от това. И че изпитва ужасно любопитство кой точно съм аз и какво съм направил.

Първия един час прекарах във внимателно оглеждане на стаята — търсех подслушващи устройства (в чието наличие не се съмнявах) и други от този сорт. До леглото имаше радиочасовник, който несъмнено беше кандидат за вграден „бръмбар“.

Но радиото беше грешка от тяхна страна.

Някъде към един и тридесет през нощта почуках на вратата на спалнята, за да извикам охраната. След няколко секунди вратата се отвори и се показа Чет.

— Да?

— Прощавай, но съм жаден — казах аз. — Ще ми донесеш ли минерална вода?

— Нали имате зареден хладилник — каза той колебливо, но беше напрегнат, тялото му беше стегнато като пружина.

Аз се усмихнах тъпо.

— Всичко свърши.

Той изглеждаше притеснен. После каза:

— Ще се върна след минута. — И затвори вратата.

Очаквах, че ще се обади по уоки-токите на долния етаж, тъй като сигурно му бяха дали указания при никакви обстоятелства да не напуска поста си.

След пет минути на вратата леко се почука.

Но аз вече бях пуснал радиото на пълна мощност. А и душът течеше, изпълвайки банята с пара. Вратата на банята зееше отворена и парата изпълваше спалнята.

— Под душа съм — извиках. — Оставете я някъде, благодаря ви.

Показа се друг пазач с поднос, на който имаше бутилка френска минерална вода — много мило от тяхна страна — огледа се къде да го постави и в този момент аз скочих.

Беше професионалист, добре обучен, но аз също, и секундите предимство, с които разполагах, се оказаха напълно достатъчни, за да го изненадам. Съборих го на пода, но той успя да се съвземе с впечатляваща скорост, изправи се и ми нанесе страничен удар с лявата ръка — болезнен удар в ченето.

Обзе ме старото познато ледено спокойствие.

Радиото продължаваше да гърми, пуснатият докрай душ шуртеше и през цялата тази шумотевица не можеше да се чуе нищо, разбира се, и...

Подносът беше страхотно оръжие. Грабнах го от пода и го стоварих върху гърлото му, точно върху гръкляна, след което го натиснах по адамовата ябълка. Той изстена и след това изведнъж чух...

„... не мога... да стрелям... не трябва да стрелям... мамка му...“

И разбрах, че ми е в ръцете — знаех какво няма да направи. Това беше истинската му уязвимост, причината да не посегне към пистолета си, и тъкмо когато свиваше юмруци, го блъснах в корема и го отхвърлих към масивната дъбова облегалка на креслото. Главата му се удари в дървото и той се отпусна и се срути на пода.

Беше в безсъзнание. Пострадал, но не фатално. Щеше да се съвземе след десет, може би петнадесет минути.

А радиото продължаваше да гърми.

Разполагах само с няколко секунди, преди да нахлуе прикриващият пазач.

В кобура под мишницата на изпадналия в безсъзнание пазач имаше пистолет. Измъкнах го, набутах пълнителя, освободих

предпазителя и...

Срещу мен върхлетя друг пазач, не Чет, а друг, сигурно от следващата смяна, с насочен пистолет.

— Хвърли го — изкомандва той.

Гледахме се със замръзнали лица.

— Леко — каза той. — Никой няма да пострада, ако го пуснеш.

Постави го бавно на пода, след това...

Нямах избор.

Взрях се в него в упор и натиснах спусъка.

Улучих го в бедрото, само да го нараня.

И той се свлече на пода. Не беше трениран убиец. Бях го разбрал само преди секунда и информацията се оказа безценна.

Чух мощен панически поток от думи...

„Не, Господи, не, Господи, не, той ще ме убие, моля те, Господи...”

... и казах много спокойно:

— Ако мръднеш, ще трябва да те убия. Съжалявам.

Очите му се разшириха още повече, долната му устна потрепери. Обезоръжих го и прибрах пистолета му в джоба си. И казах:

— Оставаш тук и кротуваш. Броиш до сто. Ако мръднеш преди това, ако издадеш и един шибан звук... ще се върна.

Излязох от стаята, затръшнах вратата, чух как се заключи автоматично и се озовах в тъмния коридор.

27.

В единия край на коридора светеше, вероятно светлината идваше от отворена врата. Там сигурно имаше някой. Също толкова вероятно беше да няма никой. Стаята, както прецених, се използваше от пазачите, докато чакат реда си за поредната смяна.

Дали в стаята можеше да има нещо, от което да имам полза?

Не. Едва ли. Не си струваше да рискувам.

Прилепих се до стената.

Изведнъж чух статичен шум, дълъг и с метален призвук. Идваше от едно уоки-токи на пода — сигурно вторият пазач го беше оставил, преди да влезе при мен. Сигнал, изискващ потвърждение. Не им знаех кодовете, не можех да ги подправам. Не си струваше да опитвам.

Това означаваше, че разполагам с не повече от минута, преди някой да дойде да провери защо никой не отговаря.

Тъмнина отвсякъде, дълга редица затворени врати. Аз познавах разположението в къщата само дотолкова, доколкото бях успял да се огледам, докато ме вкарваха в стаята ми.

Сега се отдалечавах от главното стълбище. То сигурно представляваше опасна територия, беше прекалено централно. Но бях убеден, че трябва да има и задно стълбище, за прислугата.

И се оказах прав.

Неосветено и тясно, с изтъркани дървени стъпала. Заслизах по него, стъпвах колкото се може по-леко, но въпреки това стъпалата скърцаха високо.

Над мен се чуха стъпки. Някой тичаше, после завикаха гласове. Бяха открили бягството ми много по-бързо, отколкото се бях надявал.

Знаеха, че все още съм в къщата, и не се съмнявах, че всички входи се охраняват. Сега вече всички бяха вдигнати по тревога и бях обкръжен.

Погледнах нагоре, после надолу, и разбрах, че няма да мога да стигна до първия етаж.

Но какво имаше на втория?

Нямах избор. Трябваше да рискувам. Спринтирах от тъмната площадка по коридора, но тук подът не беше застлан с пътека като на горния етаж и стъпките ми тътнеха с тревожен шум. Гласовете станаха по-силни, по-близки.

Единствената светлина идваше от луната, която светеше смътно през един прозорец в дъното на коридора. Завъртях се, засилих се към прозореца, готов да го разтворя и да скоча — по дяволите всичко! Но бързо загрях, че под прозореца има не мека алея, а асфалт.

Асфалт или макадам, площадка за паркиране на коли, набита върху терена, на цели седем метра под мен. Щеше да бъде самоубийствен скок. Нямах нищо, което да омекоти удара. Не можех да скоча.

После заехтя сигналът на алармената инсталация — оглушително дрънчене на стотици звънци из цялата къща, и всички лампи светнаха. Пищенето на звънциите не секваше.

„Бягай!“ — извиках си наум.

Но накъде?

Затичах се отчаяно по коридора, по-надалече от прозореца, към главното стълбище, започнах да пробвам врата след врата, после четвъртата, петата... шестата врата се отвори!

Баня, малка и тъмна, прозорецът беше леко притворен, през отвора нахлуваше хладен въздух. Завесата на душа шумолеше от лекото течение — това ми трябваше.

Дръпнах завесата на банята от куките, и тя се свлече на пода.

Звъненето на алармата сякаш се усили още повече. Някъде наблизо се чу шум, тряскане на врата, викове.

Сега какво?

Разбий клетката!

Само тази тъпа завеса. Защо не се сетих да взема чаршафите от леглото?

„Вържи я за нещо — казах си отчаяно. — Вържи я. Закачи я за нещо, за нещо стабилно.“

Но нямаше нищо такова! Нищо, което да може да задържи тънката пластмаса, да ме закотви, докато се спускам през прозореца, а и разбира се, нямаше никакво време да се туткам, защото стъпките отекваха все по-близо и все по-близо.

Вдигнах прозореца догоре и видях, че е с дървен решетъчен капак, изругах и се вкопчих в него, в проклетите ключалки отдолу, но те не се помръдваха... отстъпих назад и връхлетях...

И се хвърлих през прозореца, през дървените решетки, в нощния въздух. Сгънах се непохватно в опит да смекча удара.

Беше почва, не настилка, но студена, твърда земя, която се надигна срещу мен. Паднах, претърколих се и се сгърчих от болка. Май си бях навехнал глезена.

Пред мен — дървета, малка група дървета, съвсем смътно видими в мрака, но миг след това осветени от мигащите алармени прожектори, инсталирани по фасадата на третия етаж, тъмно — светло, тъмно — светло.

И експлозия от изстрели.

Нещо изсвистя ужасно близо до мен, избръмча покрай ухото ми и аз залегнах. Залповете продължиха напосоки около мен, и аз притичах приведен към дърветата, слава Тебе Господи. Естествено прикрытие, подслон. Само на метър от мен куршумите се забиха в един ствол и дървото се разлюля, после друго — и аз с последни сили затичах по-бързо, въпреки зашеметяващата болка в глезена и в натъртените рамене, и се озовах под оградата.

Електрифицирана, нали?

Висока четири метра, от дебели пръти ковано желязо, защитена срещу крадци, висока степен на защита... високо напрежение? Възможно ли беше?

Вече не можех да се обърна, не можех да спра, водех само с няколко секунди, а вече ги чувах, че нахлуват в двора, в моята посока, бяха твърде много и изстрелите се подновиха, бяха ме засекли, но не можеха да ме улучат, дърветата им пречеха да ме видят.

Поех си дълбоко дъх и бързо оцених положението. Къщата беше обкръжена от дива природа, разположена сред просторните лесове на Вирджиния, което означаваше дървета и горски животни, катерички и съсели, щъкащи насам-натам по оградите и...

Хвърлих се към оградата...

И усетих само студено твърдо желязо.

Не. Не беше електрифицирана. Катеричките и съселите щяха да предизвикват непрекъснато суматоха по една електрифицирана ограда, нали? Не можеше да се пусне ток. Внимателно прехвърлих краката си

над остриите върхове, скочих на меката влажна трева от другата страна и побягнах.

Зад мен луксозният затвор примигваше тревожно, светлините пулсираха, шумотевицата разкъсваше нощната тишина.

Чувах викове и стъпки, но те бяха от другата страна на оградата, и знаех, че съм ги прекарал.

Тичах и тичах, потръпвайки от острата болка, може би стенех на глас, но продължавах с прилична скорост, докато не стигнах завоя на пътя, една чупка, която бях забелязал, докато идвахме насам. И когато изхвърчах на тъмното тясно шосе, забелязах два автомобилни фара, насочени към мен.

Колата се движеше със средна скорост, не прекалено бързо, не и бавно. „Хонда Акорд“. Видях, че приближава към мен, и се поколебах дали да не ѝ махна, но не бях сигурен.

Фаровете изведнъж светнаха ярко, ослепително ярко. После зад мен се появи друга двойка фарове и аз се оказах заклещен между двете коли — хондата пред мен и зад мен друга кола, голяма, американски модел.

Извъртях се, но колите ме бяха заклецили, после от тъмнината изскочиха още две коли, заскърцаха спирачки, заслепиха ме фарове, озърнах се да намеря изход, но изход нямаше... и в този момент чух глас от една от колите.

— Добър опит, Бен. — Беше гласът на Тоби. — Добър си, както винаги. Моля заповядай.

Бях обкръжен от мъже с насочени към мен дула, така че бавно свалих пистолета.

Тоби седеше в дъното на фургона, последната пристигнала кола. Говореше ми през прозореца.

— Ужасно съжалявам — каза той. — Но все пак беше добър опит.

28.

Подкараха ме в обикновен служебен тъмносин крайслер към Кристъл Сити, Вирджиния. Влязохме в безлична сграда с подземен гараж. Знаех, че ЦРУ притежава няколко здания в Кристъл Сити и неговите околности. Това със сигурност беше една от тях.

Шофьорът ме придружи до асансьора и с него до седмия етаж, през семпъл служебен коридор с кафяв цокъл. Стая 706 беше боядисана на черно млечни ивици. Момичето от протокола ме поздрави и ме придружи до един вътрешен кабинет, където бях представен на брадат четиридесетгодишен невролог от индуски произход, доктор Санджай Мехта.

Сигурно ще се запитате дали съм се опитал да разчета мислите на шофьора, на хората, покрай които преминах по коридора, на невролога и така нататък. Отговорът, разбира се, е да. Шофьорът ми беше пореден служител от Управлението, също така униформен, както и предишният. От него не научих нищо. Единственото, което научих, докато вървах по коридора, беше, че наистина се намирам в сграда на ЦРУ.

С доктор Мехта нещата се оказаха по-различни. Когато стиснах ръката му, чух „Можеш ли да четеш мислите ми?“.

Поколебах се за миг, но реших да не се правя на срамежлив и отговорих гласно:

— Да, мога.

Той ми посочи стол и си помисли „Можеш ли да чуваш мислите на всеки?“.

— Не — отвърнах аз. — Само на тези, които...

„Само по-изразените — например такива, които са съпътствани от силни емоции, нали?“ — чух веднага.

Усмихнах се и кимнах.

Чух някаква фраза, или нещо подобно, на език, който не знаех. Предположих, че е на хинди.

За пръв път той проговори:

— Вие не говорите хинди, господин Елисън, нали? — Английският му беше с британски акцент.

— Не, не говоря.

— Аз съм напълно двуезичен, което означава, че мога да мисля както на хинди, така и на английски. От това, което ми казвате, излиза, че не разбирате моите мисли, когато са на хинди. Вие ги чувате. Нали така?

— Така е.

— Но не всички мои мисли, разбира се — продължи той. — В последните две минути си помислих много неща, както на хинди, така и на английски. Може би стотици „мисли“, ако така човек може да категоризира потока от идеи и представи. Но вие бяхте в състояние да чуете само онези, които си помислих с голяма интензивност.

— Предполагам, че сте прав.

— Бихте ли останали тук за малко?

Отново кимнах.

Той стана от бюрото и излезе от стаята.

Поседях сам няколко секунди, разглеждайки сувенирчетата — тежести за затискане на листа по бюрото му, такива, дето като ги поклатиш, и вътре започва да вали сняг, и скоро засякох нечия мисъл. Женски глас, висок и тревожен.

„Те убиха мъжа ми! Убиха Джак. О, Господи! Те убиха Джак!“

След минута доктор Мехта се върна.

— Е? — попита той.

— Чух го — казах аз.

— Какво чухте?

— Жена, която мисли, че мъжът ѝ е убит — казах колебливо. — Мъжът ѝ се казва Джак.

Доктор Мехта шумно пое дъх и бавно кимна. След дълга пауза отново каза:

— Е?

— Какво „Е“?

— Току-що вие не „чухте“ нищо, нали?

— Пълна тишина — отвърнах аз.

— Аха. Но преди беше жена, прав сте. Много интересно. Струва ми се, че вие долавяте само мислите на човек, който е силно

развълнуван. Но вие не улавяте чувствата. Вие всъщност, изглежда, наистина чувате неща, прав ли съм?

— Така е.

— Бихте ли ми казали какво точно „чухте“?

Повторих му го.

— Точно така — каза той. — Чудесно. Можете ли да опишете разликата между това, което чувате, и това, което „чувате“?

— Ами... струва ми се, че тембърът е различен, усещането за гласа — опитах се да обясня. — Прилича на разликата между шепота и казаното на глас. Или... начинът, по който човек си спомня понякога за някакъв разговор, ударенията, интонацията и прочее. Приемам нещо, което прилича на изговорено, но е различно от гласа, който чуваме.

— Интересно — каза той. — Но не чухте първия глас.

— Не разбрах, че има още един.

— Имаше още един, мъж, намиращ се зад стената, но на него му беше наредено да мисли спокойно, така да се изразя. Втората личност беше жена, в същата стая, на която бях дал указание да си измисли някаква ужасна мисъл и да си я помисли с определена сила. Стаята между другото е шумоизолирана. Третият опит, за който казвате, че също не сте чули, беше отново жена, но на около сто метра по коридора, в друго помещение.

— Вие казахте, че си го е „измислила“ — попитах аз. — Което означава, че мъжът ѝ не е убит наистина, така ли?

— Точно така.

— Което означава, че не мога да правя разлика между автентични мисли и симулирани такива?

— Може и така да се каже — съгласи се Мехта. — Интересно, нали?

— Меко казано — отвърнах аз.

В следващия час проведохме поредица от тестове, целящи да се установи доколко чувствителна е моята „дарба“, колко силни трябва да бъдат емоциите, придружаващи засичаните от мен мисли, колко близо трябва да се намира личността до мен и така нататък.

В края на експериментите той формулира обяснение.

— Както вече сам знаете — каза доктор Мехта — магнетизиращият ефект на МРС върху вашия мозък е предизвикал този странен резултат. — Той си запали цигара „Кемъл“ без филтър,

издиша гъст облак дим, което, изглежда, му помагаше да мисли дълбоко. — Не знам много за вас, само това, че сте някакъв адвокат и че преди време сте работили за Управлението. Предпочитам и да не знам повече. Що се отнася до мен, аз съм шефът на Психиатричния отдел на ЦРУ.

— Психотестове, разпити и така нататък?

— В основни линии. Сигурен съм, че моят персонал е провеждал тестове с вас преди да ви изпратят във Фермата, преди всяка ваша задача, както и в края на службата ви. Вашето досие е скрито, така че не можах да науча нищо повече за вас, пък и не желая. — Нов облак дим, след което той продължи: — Но ако очаквате от мен да ви осветля относно вашата способност да четете мисли, съжалявам, но ще ви разочаровам. Когато преди няколко години Тоби Томпсън дойде при мене, си помислих, че просто си е загубил ума.

Засмях се.

— Честно казано, не съм от тези, крито вярват в човешкото екстрасензорно възприятие. Не че в това има нещо кой знае колко абсурдно. Има доста примери, които дават основание да се предполага, че някои животински видове притежават способността да общуват помежду си по този начин, независимо дали говорим за делфините, или за кучетата. Но никога не съм срещал доказателство, ако изключим крайно неубедителните анекдотични съобщения, предполагащи, че и ние, хората, сме способни да го правим.

— Предполагам, че сега вече сте си променили мнението — казах аз.

Той се засмя.

— Мислите, които протичат през мозъка, се образуват в хипокампуса и челния дял на мозъчната кора, и неокортекса. Един мой колега, Робер Галамбос, е предложил теория, според която мисленето „става“ чрез глиалните клетки, не чрез невроните. Чували ли сте за „мозъка на Брока“?

Отговорих му, че само съм чувал този термин, но не знам какво означава.

— Френският неврохирург Пиер-Пол Брока откри участък от човешкия мозък, където се образува езикът, участък в лявата страна на челния мозък. Участъкът на Брока е седалището на говорния механизъм. Друго място, известно като участъка на Вернике, е

свързано със способността ни да разпознаваме и произвеждаме реч. То се намира в левите темпорални и париетални лобове. Аз твърдя, че когато един от тези участъци, вероятно този на Вернике, съвсем леко се промени под влиянието на мощния магнетизъм на магнитнорезонансния скенер, невроните се пренареждат. И това дава възможност да се „чува“ сигнал, нискочестотни радиовълни, излъчвани от участъците на Брока на другите мозъци. Отдавна ни е известно, че човешкият мозък излъчва такива електрически сигнали. Това, което правите вие, според мен, е просто приемане на тези сигнали. Нали знаете как понякога ние самите сякаш „чуваме“ собствените си мисли, все едно че са нашият вътрешен глас?

— Да, понякога.

— Е, аз съм склонен да приема теорията, че в определен момент при образуването на тези мисли е налице конкурентна активност между говорните центрове. И тъкмо в този момент се излъчват електрическите сигнали. Добре. Така. Освен това две съвсем нови научни открития ни насочиха към подобно обяснение на процеса на мисленето. Едното е описано в студия, публикувана в списание „Сайънс“ преди две години. Изследването е проведено от екип в института „Джон Хопкинс“. Открили са, че всъщност може да се направи компютърно изображение на мисловния процес на мозъка. Закачили са електроди към мозъка на една маймуна и са използвали компютърна графика, за да проследят електрическата активност на моторния кортекс — това е участъкът в мозъчната кора, който управлява двигателните процеси. Така че в мига преди майmunата да извърши някакво движение, те са могли да видят на екрана, една хилядна от секундата предварително, електрическата активност на маймунския мозък. Удивително! Вече можем на практика да наблюдаваме мисленето на мозъка! А след това двама геобиолози от Калифорнийския технологичен институт откриха, че човешкият мозък съдържа около седем милиарда микроскопични магнитни кристали. По-точно магнитни пръчици, изградени от магнитни кристали, железен минерал. Обсъждаха дори дали е възможно да съществува връзка между рака и електромагнитните полета, въпреки че все още няма никакво доказателство, че тези магнитни кристали имат нещо общо с рака. Но колегите ми и аз си помислихме: ами ако можем да използваме магнитнорезонансния скенер, за да променим някак си

тези малки магнити в мозъка... да ги подредим? Е, вие сте юрист по патентно право, предполагам, че имате известен поглед над технологичното развитие?

— В общи линии, да.

— В началото на 1993 година беше съобщено за един зашеметяващ технологичен пробив, извършен почти едновременно от японския компютърен гигант „Фуджицу“, японската телеграфна и телефонна корпорация и Технологичния университет в Грац, Австрия. С помощта на различни техники на биокибернетиката, събиране на електрическите импулси, излъчвани от мозъка, с помощта на енцефалографи, човешките същества вече могат да контролират специално конфигурирани компютри, само като си помислят определена команда! С помощта на своя ум те могат да придвижват курсора по компютърния екран, дори да набират букви. Ето това е. В този момент се уверихме, че е възможно.

— И тогава защо не можете да го внедрите у всеки?

— Ето този въпрос носи голямата награда — каза той. — Вероятно е свързано с индивидуалното разположение на участъка на Вернике. Или с количеството, гъстотата на невронните клетки там. Нещо, с което е свързана сигурно и вашата ейдетична памет. Честно казано, нямам представа. Това са само голи предположения. Но каквато и да е причината, или по-скоро стечението от обстоятелства, получи се тъкмо с вас. Кое то наистина ви прави изключително ценен.

— Ценен — казах аз. — Но за кого?

Той обаче ми обърна гръб и излезе от стаята.

29.

— Наистина съм изключително доволен — каза Тоби Томпсън и действително изглеждаше видимо доволен от себе си.

Седях в стерилна, ярко осветена бяла стая за разпити и наблюдавах Тоби в съседното помещение, отделено с панел от дебело стъкло, по което личаха многобройни отпечатащи от пръсти. Камерата беше толкова ярко осветена, че забравях, че е едва шест сутринта и че не съм спал цяла нощ. Намираше се в един от подземните етажи на същата непривлекателна служебна сграда.

— Да те попитам нещо — казах аз. — Защо е тази стъклена преграда? Защо просто не заглушихте камерата със СНЧ, както го бяхте направили в явката?

Тоби се усмихна почти меланхолично.

— О, направихме го. Но по-добре да не рискуваме. Не вярвам много на техниката. А ти?

Но след повече от час тестове с доктор Мехта нямах никакво настроение за празни приказки.

— Ако бях успял да избягам... — започнах аз.

— Нямаше да се спрем пред нищо, за да те намерим, Бен. Ти си изключително ценен. Всъщност психологическият ти профил показваше безспорно, че ще се опиташ да избягаш. Тъй че изобщо не се изненадах. Виж, Бен, след като напусна Управлението, ти си загубил миризмата на колонията.

— Миризмата на колонията?

— Като при мравките. Нали си спомняш за моя интерес към мравките?

Всъщност Тоби беше учил ентомология преди Втората световна война, която го беше тласнала в съвсем друга посока, към военното разузнаване, КСС (Кабинетът за стратегически служби, предтеча на ЦРУ) и след това в ЦРУ. Но беше запазил интереса си към мравките, следеше ревностно професионалните списания и поддържаше връзка с един свой стар приятел от Харвард, Е. О. Уилсън — един от световноизвестните учени в областта на ентомологията, крупен

познавач на поведението на мравките. Макар че единствената полза, която Тоби всъщност имаше от този свой интерес към мравките, бяха неговите метафори.

— Разбира се, че помня, Тоби. И каква е тази миризма на колонията?

— Когато една мравка срещне друга, тя я поздравява, като прокаква антените си над тялото ѝ. Ако другата се окаже досадник от друг вид, ще бъде нападната. Но ако е от същия вид, но само, да речем, от друга колония, тоест мравуняк, тя бива приета. Но ѝ се предоставя по-малко храна, докато придобие същата миризма... същия феромон, който имат останалите в колонията. Едва тогава бива приета наистина като една от тях.

— Значи аз съм от друг мравуняк? — прекъснах го нетърпеливо.

— Виждал ли си как една мравка предлага от своята храна на друга? Много е интимно, много трогателно. Атаката, разбира се, е доста неприятна. И непременно свършва със смърт, често и на двете мравки.

Зашарих нервно с пръсти по гладката повърхност на касата и казах:

— Добре. Сега ми обясни следното: кой беше тръгнал подир мен оная нощ?

— В Бостън ли?

— Точно така. Вашето „не знаем“ не е задоволителен отговор.

— Но е точен. Ние наистина не знаем. Но със сигурност знаем, че имаше изтичане на информация...

— По дяволите, Тоби! — избухнах аз. — Крайно време е да изравним позициите си.

Той повиши гласа си почти до вик, което ме изненада.

— Аз съм се изравнил с теб, Бен! Както ти казах, след злополуката в Париж ми възложиха да ръководя този проект. Наречеха го „Оракул“... нали знаеш колко си падаме по мелодраматични кодови имена — от латинското *oraculum*, от *oracle*, говоря. Мозъкът говори, нали така?

Свих рамене.

— Проектът Оракул е всъщност Манхатънският проект в областта на телепатията — скъп, интензивен, свръхсекретен и смятан за безнадежден от почти всички, които знаят за неговото

съществуване. След онзи холандец с неговите няколко месеца екстрасензорно възприятие — да бъде по-точен, точно 133 дни, преди да се самоубие — сме провели експерименти с повече от осем хиляди души.

— Осем хиляди!

— Повечето, разбира се, знаеха само, че минават през медицински опити, за което им беше заплатено щедро. От всички само двама излязоха с незначителни прояви на ЕСВ, но способността им заглъхна само след ден-два. Докато при теб...

— Минаха два дни и нищо не се промени.

— Чудесно. Чудесно.

— Но за какво е необходимо всичко това, по дяволите? Студената война приключи, Тоби, проклетата...

— А — възкликна той. — Тук ужасно бъркаш. Да, светът се промени, но продължава да бъде ужасно опасно място. Руската заплаха все още е налице, в очакване на нов преврат и тотално рухване на сегашната политическа система, също както Ваймарска Германия очакваше Хитлер да се появи и да възстанови рухналата империя. Средният Изток ври и кипи. Тероризмът се е развихрил... навлизаме във век на тероризъм, какъвто не сме виждали досега. Имаме нужда да култивираме способността, която притежаваш. Отчаяна нужда. Нужни са ни агенти, които да могат да ни предсказват намерения. Винаги по света ще има властници като Саддам Хюсеин, Муамар Кадафи и всякакви подобни изчадия.

— Добре, обясни ми следното: каква беше тази пукотевица в Бостън? Проектът Оракул е в ход от около... колко... от пет години?

— Приблизително.

— И изведнъж се появяват някакви типове и стрелят по мен. Явно е нещо спешно. Някои хора целят нещо, и то на всяка цена и много бързо. Но не виждам смисъла.

Тоби въздъхна и докосна с пръсти стъклото, което ни отделяше.

— Вече не съществува съветска заплаха — промълви той бавно. — И слава богу. Но сега сме изправени пред много по-трудно преодолима, по-дифузна заплаха: стотици и хиляди безработни бивши шпиони от Източния блок... специалисти по следенето, убийци... опасна сган.

— Това не е обяснение — отвърнах аз. — Те са наемници. Но за кого, по дяволите, работят? И защо?

— Мамка му — избухна Тоби. — Кой според тебе взе мерника на Едмънд Мур?

Втренчих се в него. Очите на Тоби бяха широко отворени, изплашени, насълзени.

— Ти кажи — отвърнах кротко. — Кой го уби?

— О, за бога, официалната версия е, че е налапал дулото на пистолета си, служебен „Смит и Уесън“ от 1957 година, модел 39.

— И?

— Модел 39 е с камера за 9 мм „Парабелум“, нали? Това е първият 9-милиметров пистолет, произведен от американски производител.

— Накъде клониш, по дяволите?

— Куршумът, проникнал в мозъка на Ед Мур, е излязъл от специален патрон, 9х18. Патронът, използван в пистолет „Макаров“. Схващаш ли?

— Съветски — казах аз. — От края на петдесетте. Или...

— Или източногермански. Този патрон е бил произведен за източногерманската версия на „Макаров“. Не допускам, че Ед Мур би използвал за своя служебен пистолет амуниция, предназначена за източногерманските трайни служби. А ти?

— Но проклетата ЩАЗИ вече не съществува, Тоби!

— Източна Германия не съществува. ЩАЗИ не съществува. Но изпълнителите на ЩАЗИ съществуват. И някой ги наема. Някой ги използва. Ние наистина имаме нужда от теб, Бен.

— Да — отвърнах аз. — Очевидно. Но за какво, по дяволите?

Той изпълни ритуала си с изваждането на пакета „Ротманс“, почукването по дръжката на инвалидното кресло, докато се покаже цигарата, запалването ѝ и след това заговори дрезгаво, сред издишания пушек.

— Искаме да намериш последния шеф на КГБ.

— Владимир Орлов?

Той кимна.

— Но вие не може да не знаете къде се намира! При всичките ресурси, с които разполага Управлението.

— Знаем само, че се намира някъде в северна Италия. Това е всичко.

— И как го разбрахте?

— Никога не обсъждам средства и методи — отвърна той с лукава усмивка. — Всъщност Орлов е болен човек. Бил е на посещение при един кардиолог в Рим. Това поне знаем. Срещал се е с този човек в продължение на много години, откакто е посетил за пръв път Рим през 1970 година. Докторът лекува много световни лидери, при голяма дискретност. Орлов му се доверява. Освен това знаем, че след консултациите при кардиолога е бил закаран в някакъв неизвестен ни район на Тоскана. Шофьорите му са изключително опитни и режат всякакви „опашки“.

— Защо не опитате с кардиолога?

— Проникнахме в кабинета му в Рим. Без резултат. Изглежда, пази някъде картоните на Орлов, добре скрити.

— И ако намеря Орлов?

— Ти си зет на Харисън Синклер. Има известно основание да го търсиш. Той ще е подозрителен, но би могъл да го изиграеш. Успееш ли да се срещнеш с него, ще искаме да разкриеш всичко, което е възможно, за това, което са обсъждали двамата с Хал Синклер. Всичко. Дали Хал наистина е откраднал тези огромни суми? Има ли Орлов нещо общо с това? Ти говориш руски и при твоя „талант“...

— Не е необходимо той да казва и дума.

— С един сполучлив удар би могъл да намериш тези покрити суми и да изчистиш от подозрения името на Хал Синклер. Но е твърде възможно това, което разбереш за Хал, да не ти хареса.

— Едва ли.

— Не, Бен. Не искам да вярваш, че Харисън Синклер е бил мошеник, нито Алекс Тръслоу го вярва, нито пък аз. Но се подготви за възможността да откриеш точно това, колкото и да е отблъскващо. Освен това тази задача няма да мине без известни рискове.

— От кого?

— Най-коварните хора в разузнавателния бизнес са нашите собствени. Знаеш ли, през деветнадесети век имало един велик за времето си ентомолог, Огюст Форел, който веднъж установил, че най-големите врагове на мравките са... другите мравки. Най-големите врагове на шпионите са другите шпиони. — Той събра пръстите на

двете си ръце. — Каквато и сделка да е сключил Владимир Орлов с Хал Синклер, сигурен съм, че не желае тя да бъде разкрита.

— Не ме прави на глупак, Тоби — казах аз. — Ти не вярваш, че Хал е невинен.

— Не — въздъхна той. — Не вярвам. Де да можех да вярвам. Но в най-лошия случай поне би могъл да откриеш с какво се е занимавал Хал, преди да умре. И защо.

— Кой го уби? — настоях аз. — Кой?

— Бивши служители на ЩАЗИ, предполагам.

— Нямам предвид това. Кой им нареди да го убият?

— Не знаем.

— Тези ренегати в ЦРУ... „Мъдреците“, за които ми спомена Алекс?

— Възможно е. Макар че може би... знам, че няма да ти хареса да го чуеш, но помисли и за тази възможност... може би Синклер е един от тях. Един от така наречените Мъдречи. И вероятно е станал някакъв провал.

— Това е само една от възможните хипотези — отвърнах хладно. — Трябва да има и други.

— Да. Може би Синклер е сключил някаква сделка с Орлов, нещо, свързано с огромни парични суми. И Орлов... поради алчност или от страх — е поискал Синклер да бъде убит. В края на краищата, не е ли логично да допуснем, че някои от тези бивши източногермански и румънски главорези ще са склонни да извършат платена услуга за бившия си шеф?

— Трябва да говоря с Алекс Тръслоу.

— Нямаме връзка.

— Имате — отвърнах аз. — Той е в Кемп Дейвид.

— Той е в движение, Бен. Ако непременно се налага да говориш с него, по-добре опитай утре. Но нямаме време за губене. Ситуацията е изключително спешна.

— Вие се каните да задържите Моли, нали? Докато ви доставя стоката?

— Бен, бързама отчаяно. Нещата са от съдбоносна важност. — Той вдиша дълбоко. — Между другото, идеята не беше моя. Възразявах на Чарлз Роси чак докато лицето ми посиня.

— Но в края на краищата се съгласи.

— С нея се отнасят изключително добре, гарантирам ти. Тя ще го потвърди. В болницата ѝ са уведомени, че е извикана по някаква спешна семейна работа. Ще си почине няколко дни, и без това има нужда от почивка.

Усетих, че ми кипва, и положих огромно усилие да се успокоя.

— Тоби, мисля, че ти веднъж ми разказа, че когато един мравуняк е нападнат, мравките не изпращат млади мъжки мравки за защита като войници. Изпращат стари женски мравки, така ми каза. Защото по-добре да умрат старите женски мравки. Това се наричало алтруизъм... така било по-добре за колонията. Нали?

— Ще направим всичко възможно, за да те защитим.

— Две условия — казах аз.

— Да?

— Първо, това е единствената задача, която ще изпълня заради някой друг. Няма да бъда превърнат в опитно зайче или нещо такова. Това ясно ли е?

— Ясно — отвърна Тоби. — Макар че се надявам да те убедим след време да промениш мнението си.

Не обърнах внимание на репликата му и продължих:

— И второ, вие получавате информацията едва след като освободите Моли. Аз лично ще определя условията и реда. Но тази игра ще бъде моя. Правилата ще определям аз.

— Държиш се неразумно — прекъсна ме Тоби, този път с по-висок тон.

— Сигурно. Но това е сделката.

— Не мога да го допусна. Това е против приетата процедура.

— Приеми го, Тоби.

Отново дълга, дълга пауза.

— По дяволите, Бен. Добре.

— Е, щом е така — казах аз, — сделката е сключена.

Той постави дланите си върху масата пред себе си и каза:

— Излиташ с първия самолет за Рим. Нямаме и минута за губене.

ЧАСТ 4

ТОСКАНА

ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ХЕРАЛД ТРИБЮН

ЛИДЕРЪТ НА ГЕРМАНСКАТА НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ УБИТ

От Айзък Ууд,
кореспондент на „Ню
Йорк Таймс“

*„Бон: Юрген Краус, вдъхващият страх
председател на възродената Нацистка партия,
който бе водещият претендент в изборната
надпревара за канцлерския пост, бе застрелян
тази сутрин по време на изборен митинг.*

*Засега нито една организация не е поела
отговорността за атентата.*

*Така за държавен глава на Германия
остават да се борят двама кандидати, и
двамата смятани за центриста. Въпреки
изразените съболезнования по повод
насилствената смърт на г-н Краус, мнозина
дипломати споделят облекчението си...*

30.

Бил съм в Рим няколко пъти и никога не ми е харесвал особено. Италия несъмнено е една от любимите ми страни, може би най-любимата, но винаги съм намирал Рим за мръсен, пренаселен и мрачен. Красив е, да — с Кампидолио на Микеланджело, с катедралата „Свети Петър“, с вила Боргезе и Виа Венето — всички те удивляват посетителя по различен начин, древни, бляскави, величествени... но същевременно потискащи, застрашителни. При това буквално накъдето и да тръгнеш из централната част на града, неизменно се натъкваш на паметника на Виктор Емануил Втори — ужасна композиция от бял мрамор от Бреша, обграден от зловонните изпарения на уличното движение. На това място Мусолини е произнасял речите си. Аз предпочитах да го избягвам, доколкото изобщо е възможно.

Денят, в който пристигнах, беше дъждовен и неприятно студен. При този проливен дъжд стоянката за таксито срещу терминала на Фиумичино ми се струваше прекалено отдалечена, за да се осмеля да се втурна към нея.

Така че намерих един бар и си поръчах кафе лунго, дълго време му се наслаждавах, усещайки как кофеинът се сражава с нарушения ми ритъм от полета през няколкото часови зони. Бях влязъл в страната с фалшив паспорт, осигурен ми от вълшебниците в ЦРУ, така наречената Секция за техническо обслужване (във взаимодействие, нека да го кажем, с Държавния департамент на САЩ).

Прикритието ми беше Бърнард Мейсън, американски бизнесмен, пристигнал да уговори някакви мистериозни споразумения с италианската дъщерна фирма на своята „корпорация“. Паспортът, който ми бяха осигурили, беше удивително разръфан. Ако не бях малко по-сведущ, щях да си помисля, че наистина е бил използван многократно за международни пътувания, и то от някой немарливец. Но разбира се, той беше изработен специално за моя случай.

Ударих му още едно кафе лунго и корнето, след което се насочих към тоалетната. Заведението беше семпло, облицовано в черно и бяло,

и чисто. На едната стена, под огромно огледало, имаше редица умивалници. Срещу тях, от другата страна на тясното помещение, имаше четири тоалетни кабинни, чиито врати бяха боядисани в блестящо черно и стигаха от пода до тавана, без луфт. Най-лявата кабина се оказа заета и въпреки че средната беше свободна, аз се задържах малко пред мивката, измих ръцете си, лицето, сресах косата си, докато най-лявата врата най-сетне не се отвори. От нея се показаше арабин, затегна колана върху изпъкналото си шкембе и излезе, без да си измие ръцете, а аз веднага влязох в кабината, която току-що беше освободил, и заключих отвътре.

Свалих тоалетната седалка, стъпих върху нея и се пресегнах към пластмасовия капак на вентилирания отсек под тавана. Той се отвори лесно и, както ми беше обещано, намерих дебел пакет. Вътре имаше кутия с петдесет патрона и тънък матовочерен 0.45 полуавтоматичен пистолет „Зиг Зауер 220“, съвсем нов, все още покрит със смазка, току-що получен от производителя. Според мен това е най-добрият пистолет, правен досега. Тритиев визьор за нощно виждане, десетсантиметрова цев, шест патрона, и всичко това тежи само седемстотин грама. Надявах се изобщо да не ми се наложи да го използвам.

Настроението ми беше отвратително. Бях се заклел никога вече да не се връщам към тази ужасна игра, а ето че се бях върнал. И отново трябваше да разчитам на своята тъмна, жестока половина, която, както се бях надявал, уж бях погребал завинаги.

Увих го, пхнах го в сака си и оставих плика в отсека, след което го затворих плътно.

Но веднага след като напуснах тоалетната и се запътих към стоянката на такситата, надуших, че нещо не е наред. Нечие присъствие, някаква личност. Вълнение. В летищата цари хаос, бъркотия, всеки бърза нанякъде, и тъкмо затова те са идеалното място за проследяване. Наблюдавах ме. Усещах го. Не бих казал, че чувах или четях нещо... около мен беше пълно с какви ли не хора, всеки потънал в собствените си дребни грижи, истинско вавилонско стълпотворение от чужди езици, а моят италиански беше съвсем елементарен. Но го чувствах. Инстинктите ми, някога фино настроени, след това дълго неизползвани, сега бавно се възвръщаха.

Тук имаше някой.

Видях го — набит мургав мъж на тридесет-четиридесет години, облечен в сиво-зеленикаво спортно яке, с лице, почти скрито зад екземпляр на „Кориере дела сера“.

Усилих крачката и бързо излязох навън. Той веднага ме последва много недискретно. Коего ме разтревожи. Той явно не се притесняваше, че ще го забележа, което вероятно означаваше, че има други. И вероятно също така означаваше, че иска да го забележа.

Влязох в поредното свободно такси, бял мерцедес, и казах:

— „Гранд Хотел“, пер фаворе.

Веднага забелязах, че преследвачът ми се озова в следващото такси. Вероятно междувременно в преследването се беше включила друга кола, може би две или три. След около четиридесет минути пълзене през задръстения сутрешен трафик, таксито закова на тясната Виа Виторио Емануеле Орландо, пред „Гранд Хотел“. Моментално четирима прислужници в ливреи притичаха към таксито да поемат багажа ми, натовариха го на количка, помогнаха ми да слеза от колата и ме придружиха в тихото елегантно фоайе.

Възнаградих и четиримата с повече от щедър бакшиш и обявих фалшивото си име на рецепцията на хотела.

Служителят се усмихна, поздрави ме с „Бонджорно, синьоре“ и бързо затършува в книгата за резервации. На лицето му се изписа притеснение.

— Синьоре... а... господин Мейсън? — промълви той и ме погледна сконфузено.

— Някакъв проблем ли има?

— Изглежда, сър. Нямаме записано...

— Проверете тогава да не е на името на компанията ми — предложих аз. — „Трансатлантик“.

След миг той отново вдигна глава.

— Знаете ли кога е направена?

Ударих с длан по мрамора на рецепцията.

— Изобщо не ме интересува, по дяволите! Вашият скапан хотел е прецакал...

— Ако ви трябва стая, сър, сигурен съм...

— Не. Не и тук. Сигурен съм, че в „Екселсиор“ не правят такива грешки. — Обърнах се към шефа на носачите. — Откарайте багажа ми

на другия вход. И искам такси до „Екселсиор“, на Виа Венето. Веднага.

Той се поклони и даде знак на хората си. Едно пиколо завъртя количката с багажа ми и я затика към дъното на фоайето.

— Сър, ако е станала някаква грешка, сигурен съм, че можем да я поправим много бързо — каза служителят на рецепцията. — Имаме една свободна единична стая. Имаме и няколко свободни апартамента.

— Не искам да ви притеснявам — отвърнах пренебрежително и тръгнах след багажната количка.

След няколко минути зад хотела спря такси. Носачът постави куфара и сака ми в багажника, дадох му порядъчен бакшиш и влязох.

— „Екселсиор“, синьоре? — попита шофьорът.

— Не — казах аз. — „Хаслер“. Пиаца Тринита дей Монти.

„Хаслер“ има изглед към Пиаца ди Спания, едно от най-хубавите места в Рим. Бях отсядал тук преди и Управлението ми беше резервирало апартамент тук, по мое искане. Епизодът с „Гранд Хотел“, разбира се, беше трик и изглежда, че свърши работа, преследвачите ме бяха изгубили. Не бях сигурен колко време ще остана ненаблюдаван, но поне засега всичко изглеждаше наред.

Взех си душ и се сринах на широкото легло, пъхнах се между разкошните ленени чаршафи, най-после на спокойствие, и потънах в дълбок сън, от който отдавна се нуждаех, сън, обезпокояван единствено от тревожните мисли, свързани с Моли.

Няколко часа по-късно ме събуди някакъв клаксон. Беше следобед и апартаментът бе изпълнен със светлина. Претърколих се, набрах телефона и поръчах капучино и нещо за ядене. Стомахът ми ръмжеше.

Погледнах часовника си и пресметнах, че работният ден в Бостън току-що е започнал. Позвъних до една банка във Вашингтон, където поддържах стара, но все още активна сметка, която бях открил преди няколко години. Моят брокер, Джон Марета, наистина беше превел „припечеленото“ от „Бийкън Тръст“. Разбира се, сумата трудно можеше да се нарече припечелена. Бях преценил, че няма смисъл да

давам на ЦРУ възможност да ме разиграват с парите ми. Познавах номерата им и бях решил да не им се доверявам напълно.

Кафето ми пристигна след петнадесет минути, сервирано в широка чаша със златна ивица. Около нея бяха подредени красиво приготвени сандвичи.

Чувствах се самотен както никога. Моли, в това бях сигурен, беше добре... във всеки случай беше в безопасност дотолкова, доколкото може да е в безопасност заложник. Тревожех се за нея. Колко ли изплашена беше, дали успяваше да запази самообладание? Е, поне бях сигурен, че няма да се церемони много-много с пазачите си: сигурно щеше да превърне живота на охранителите си в истински ад.

Усмяхнах се, и точно тогава телефонът иззвъня.

— Господин Елисън? — прозвуча в слушалката мъжки глас с американски акцент.

— Да.

— Добре дошли в Рим. Избрали сте подходящ момент за посещение.

— Благодаря — отговорих аз. — Тук е много по-приятно, отколкото в САЩ по това време на годината.

— И има много повече неща да се видят — добави моята свръзка с ЦРУ, довършвайки уговорената парола.

Затворих телефона.

31.

На „Пиаца дела Република“, недалече от главната гара на Рим, наех кола от фирмата „Маджаре“, използвайки фалшивата си шофьорска карта на името на Бърнард Мейсън и златната кредитна карта на Ситибанк. (Всъщност кредитната карта беше истинска, само че сумите изразходвани от измисления г-н Мейсън, се плащаха с посредничеството на „Феърфакс“, Вирджиния, една адвокатска фирма, издънка на ЦРУ.) Дадох ми лъскава черна ланча, голяма като океански лайнер кола, каквато Бърнард Мейсън, американски новобогаташ, несъмнено можеше да си позволи да наеме.

Офисът на кардиолога се намираше недалече, на Корсо дел Ринашименто, шумна, задръстена от уличен трафик улица съвсем близо до Пиаца Навона. Паркирах в подземния паркинг на едно и половина каре разстояние и разпознах зданието, в което се намираше кабинетът на доктора, на чийто вход имаше месингова табела, с изписано на нея „Д-р Алдо Паскуалучи“.

Бях подранил за уговореното посещение почти с петнадесет минути, затова реших да се разходя из пиацата.

По много причини знаех, че е най-добре да се придържам към определения ми график. Трябваше да се срещна с доктора в осем часа същата вечер — необичайно късен час, но съзнателно уговорен. Тази необичайност, предполагам, трябваше да затвърди прикриващата ме версия: това беше единственото време, по което един зает американски магнат можеше да се срещне с един лекар. Предполагаше се, че в този необичаен час доктор Паскуалучи щеше да е по-общителен и да прояви по-голямо уважение. Паскуалучи си беше спечелил име на един от най-добрите кардиолози в Европа, което сигурно беше причината бившият шеф на КГБ да прибегне до неговите консултации. Тъй че изглеждаше повече от логично господин Мейсън да търси неговите услуги.

Паскуалучи беше уведомен от свой колега интернист, че американецът държи на пълна дискретност, тъй като мощната му бизнес империя щяла да претърпи огромни финансови загуби, ако се

разчуело, че бил болен от сърце. Паскуалучи обаче не знаеше, че колегата му всъщност се води на ведомост в ЦРУ.

В този вечерен час бароковите здания около Пиаца Навона бяха осветени със скрити прожектори. Зашеметяваща гледка. Площадът е построен върху руините на древния стадион на император Домициан. (Винаги се сещам за прословутата му фраза „Императорите са нещастници, защото единствено тяхното убийство може да убеди тълпата, че заговорите срещу живота им не са празни приказки“.)

Вечерните светлини проблясваха върху полюшващите се води на двата фонтана на Бернини: Фонтанът на Четирите реки в самия център на площада и Фонтана на Мавъра, в южния край. Пиаца Навона е странно място. Преди векове тук са се надбягвали с колесници, а по-късно папите наредили мястото да се запълни с вода, за да се разиграват на него театрални морски сражения.

Тръгнах през шумната тълпа, чувствайки се някак отчужден. Веселието на разхождащите се рязко контрастираше с моето безпокойство. Бях преживял доста нощи като тази, сам сред чужди градове, и винаги ми се беше струвало странно успокояващо това, че съм обграден от брътвежа на чуждоезични гласове. Но тази нощ, благословен (или може би дамгосан?) с моята странна способност, установих, че смущението ми нараства, защото чувах и гласно изречените реплики, и мислите зад тях.

И изведнъж чух приглушен мисловен глас, определено американски: „По дяволите, оставиха ме сама!“.

Обърнах се. Явно беше американка, двадесетинагодишна, с пуловер и протрито дънково яке. Вървеше сама на няколко стъпки от мен. Кръглото ѝ лице беше нацупено.

Тя забеляза, че съм се вгледал в нея, и ме изгледа сърдито. Извърнах поглед и в същия миг чух друга фраза и сърцето ми заби лудо.

„Бенджамин Елисън.“

Но откъде идваше тя? Трябваше да е някъде отблизо, на не повече от метър-два от мен. Сигурно идваше от един от десетината души около мен, но от кого? Наложих ми се да си дръпна яко юздите, за да не започна да си клатя главата, опитвайки се да засека или да мерна с поглед някой, който да изглежда леко не на място, някой тип от

Управлението, който ме следи. После чух: „Не трябва да му позволя да забележи...“.

Ускорих крачките си към близката църква, все още неспособен да отлича своя преследвач сред тълпата, и внезапно се втурнах сред мрака на една тясна уличка, воняща на урина. Чух зад себе си викове, женски, и след това мъжки глас. Затичах се по уличката, чух стъпките след себе си и се вмъкнах в някакъв вход, който приличаше на служебен. Притиснах се във високата дървена врата, усетих драскането на люещата се боя по врата и тила ми и бавно сгънах колене, снишавайки се към студения, покрит с плочки под на преддверието. Едва виждах навън през счупено стъкло по средата на входната врата. Тъмнината и сенките, надявах се, щяха да ме скрият достатъчно.

Да: беше преследвач.

Тромава, мускулеста мъжка фигура се запромъква по уличката, с протегнати встрани ръце, сякаш се мъчеше да пази равновесие. Бях видял този човек на площада, вдясно от мен, но ми беше заприличал на съвсем обикновен италианец. Беше се пригостил към околната среда прекалено добре — пък и аз бях загубил опит. Мина точно покрай мен, движеше се бавно и видях как очите му се вгледаха право към тясното преддверие, където бях коленичил.

Дали ме забеляза?

Чух „Май побягна натам...“.

Очите му отново погледнаха директно напред.

Усетих хладината на пистолета в джоба на панталона си и бавно го измъкнах. Освободих предпазителя и опитах с пръст пружината на спусъка.

Той продължи по уличката, вглеждайки се във всяка врата, покрай която минаваше. Пристъпих снишен напред, изгледах го как стигна до края на уличката, после спря за момент и зави надясно.

Седнах, опрях гръб във вратата и въздъхнах дълбоко. Затворих за миг очи, после се наведох напред и погледнах отново. Беше изчезнал. Сега-засега се бяхме разминали.

След няколко безкрайни минути се изправих и тръгнах по уличката, в посоката, по която преследвачът ми беше минал преди това, по-далече от площада и през лабиринт от сумрачно осветени задни улички към Корсо.

Точно в осем часа доктор Алдо Паскуалучи отвори вратата на кабинета си, поклони ми се сдържано и подаде ръка да се здрависаме. Оказа се изненадващо нисък, закръглен, но не и дебел, облечен в поизносен кафяв вълнен костюм с жилетка от камилска вълна. В кафявите му очи се четеше известна загриженост. Косата му беше черна, прошарена със сиви кичури, и изглеждаше току-що сресана. В лявата си ръка държеше глинена лула.

— Заповядайте, господин Мейсън — каза той.

Акцентът му изобщо не беше италиански, а чист британски, изискан и звучен. Той махна с лулата към стаята за прегледи.

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете в такова неподходящо време — казах аз.

Той кимна, нито приемайки, нито отхвърляйки извинението ми, и каза усмихнато:

— Удоволствието е изцяло мое. Чувал съм много за вас.

— Аз също за вас. Но първо трябва да ви попитам...

Замълчах и се съсредоточих... Не долових нищо.

— Да? Бихте ли седнали ето тук. Ако обичате, свалете ризата си.

Седнах, свалих сакото и ризата си и казах:

— Трябва да съм сигурен, че мога да разчитам на вашата абсолютна дискретност.

Той взе от масата зад себе си апарата за мерене на кръвното, уви лентата на ръката ми и каза:

— Всички мои клиенти могат да разчитат на пълна конфиденциалност. Иначе не бих могъл да си върша работата.

Казах високо, съзнателно грубо:

— Но можете ли да ми го гарантирате?

И в мига преди Паскуалучи да ми отговори, докато помпаше с топката и лентата пристегна неудобно ръката ми, чух „помпозо... ароганте...“.

Стоеше съвсем близо до мен, така че усещах горещия му тютюнев дъх и чувствах излъчваното от него напрежение. Бях сигурен, че чувам неговите мисли.

На италиански.

Беше двуезичен, както ми обясниха: роден в Италия, но отраснал в Нортумбрия, Великобритания и учил в Хароу, а след това в Оксфорд.

И какво означаваше това? Какво означаваше това, че е двуезичен? Дали говореше на английски, мислейки на италиански, така ли е при двуезичието?

— Господин Мейсън — каза докторът този път доста по-хладно, — както знаете, при мен се лекуват някои доста изтъкнати и доста дискретни личности. Не бих искал да ви разкривам имената им. Ако изпитвате някаква несигурност по отношение на моята дискретност, моля, чувствайте се свободен да напуснете веднага.

Беше напомпал лентата прекалено, така че ръката ми запулсира. Дали го бе направил нарочно? Но сега, сякаш да подчертае заявлението си, той отпусна налягането и освободеният въздух шумно изсъска от тръбичката.

— Струва ми се, че се разбрахме — отвърнах аз.

— Много добре. И така, доктор Корсини ми каза, че страдате от инцидентни пристъпи на сърдечна слабост, че от време на време пулсът ви се ускорява без видима причина.

— Точно така.

— Бих искал да направя пълно изследване. Но първо искам да ми обясните със свои думи кое ви доведе при мен.

Обърнах се с лице към него и казах:

— Доктор Паскуалучи, моите източници ми съобщиха, че вие също така лекувате един човек на име Владимир Орлов, бивш гражданин на Съветския съюз, и тъкмо това ме притеснява.

— Вече ви казах, че може да отидете при друг кардиолог. Дори мога да ви препоръчам един...

— Имах предвид, че ме тревожи това, че картонът на Орлов трябва да е тук, във вашия кабинет. Ако някой вземе, че проникне заради... е, да го наречем интерес от страна на нечия разузнавателна агенция, тогава моите документи няма ли също така да се окажат уязвими? Бих искал да знам какви мерки за сигурност прилагате.

Доктор Паскуалучи ме изгледа войнствено, гневно, лицето му мигом почервения и аз започнах да приемам мислите му с удивителна яснота.

Час по-късно си пробивах път с ланчата през шумния, умопомрачителен трафик към покрайнините на Рим, към Виа дел

Труло, после завих надясно по Виа С. Джулиано. Няколко метра след светофара разпознах барчето и спрях.

Беше едно от онези барчета, където можеш да си поръчаш всичко плюс всичко останало: малка, боядисана в бяло паянтова постройка с жълт покрив и бели пластмасови маси и столчета, грижливо подредени пред входа. Под фирмения знак на кафе „Лаваца“ се четеше надпис: „РОСТИЧЕРИЯ-ПИЦАРИЯ-ПАНИНОТЕКА-СПАГЕТЕРИЯ“.

Беше десет без двадесет и заведението гъмжеше от тийнейджъри в кожени якета, които се бързаха със сивокосите работници на бара.

Моята свръзка с ЦРУ Чарлз Ван Ейвър, човекът, който ми се беше обадил следобеда същия ден в хотела, го нямаше. Беше още рано и той най-вероятно все още седеше в колата си на някой паркинг наблизо. Разположих се до една пластмасова маса, поръчах си и се заях в тълпата. Един тийнейджър играеше някаква игра с карти, която, изглежда, включваше непрекъснато пляскане на картите по масата. Десетина души — очевидно роднини, се бяха разположили около две събрани масички и непрекъснато вдигаха поздравници. От Ван Ейвър нямаше никаква следа и — ако изключех себе си — никой от присъстващите не изглеждаше на мястото си.

В кабинета на кардиолога можах да потвърдя това, което най-напред бях забелязал при доктор Мехта, а именно, че двуезичната личност мисли на двата езика, особен мисловен меланж. Мислите на Паскуалучи се оказаха странно засукани, ту на италиански, ту на английски.

Моят италиански беше достатъчно добър, за да изровя някакъв смисъл от онова, което си беше помислил.

Скрит в пода на складчето му с медицински материали — малко помещение, в което очевидно държеше стерилни вещества, гъби и четки, фотокопирна хартия, компютърни дискети, ленти за пишеща машина и други такива, имаше прикрит с бетонна плоча сейф. В него той пазеше проби, картони с неприятни за него и още повече за пациентите му случаи, както и медицинските картони на някои по-специални пациенти. Тези пациенти включваха няколко изтъкнати италиански политици от съперничащи си партии, главния изпълнителен директор на една от най-големите европейски автомобилни империи... и Владимир Орлов.

Докато доктор Паскуалучи допираше студения стетоскоп в гърдите ми и дълго, дълго се вслушваше, аз примирах от напрежение дали ще мога по някакъв начин да го накарам да си помисли за комбинацията на сейфа... и изведнъж чух нещо, почти, но не съвсем ясно бръмчене, подобно на заглъхваща и усиляваща се къса радиовълна, и думите: „... Волте-Басе...“ и „Кастелбланко“. И отново „Волте-Басе... Кастелбланко... Орлов“. И вече бях разбрал точно толкова, колкото ми трябваше.

Ван Ейвър все така не се появяваше. Бях запааметил снимката му: широко зачервено лице на як пияч от Юга, почти седемдесетгодишен. Гъстата му побеляла коса беше дълга и се завиваше над яката му — поне така изглеждаше на последната снимка, направена му от Управлението. Носът му беше голям и прошарен с тънките разкъсани капиляри, характерни за алкохолиците. Алкохоликът, както обичаше да казва Хал Синклер, е човек, когото не харесваш и който пие точно толкова, колкото и ти.

В десет и петнадесет си платих сметката и се измъкнах колкото се може по-незабележимо. Паркингът беше тъмен. След шумотевицата в бара се наслаждавах на тишината, вдишвах студения въздух, който в тази част на Рим ми се струваше някак си по-чист и свеж. Край мен изрева някакъв мотор.

Забелязах блестящ в маслинов цвят мерцедес с номер РОМА17017. Ван Ейвър беше в него, заспал на шофьорската седалка, лениво отпуснат. Очаквах моторът да работи, та веднага да потеглим по над тричасовия маршрут на север към Тоскана, но колата беше тъмна. Ван Ейвър сигурно просто си отспиваше след поредната порядъчна доза спирт, с която, според личното му агентурно досие, имаше навика да се дарява щедро. Алкохолик, наистина, но човек, на когото винаги може да се разчита, който се познаваше с всички и поради това малките му прегрешения бяха оправдани.

Предното стъкло бе леко замъглено. Докато се приближавах, си мислех дали да настоя аз да карам колата, дали това няма да наскърби наранимото самолюбие на колегата Ван Ейвър. Пъхнах се в колата и мигом се напрегнах да доловя мислите му, или във всеки случай онези мисловни фрагменти, които бях установил, че мога да приемам от един спящ човек.

Но не чувах нищо. Пълна тишина. Това ме озадачи, стори ми се нелогично...

... и само след миг в тялото ми кипна зашеметяващият, замайващ приток на адреналин.

Дългата побеляла коса на Ван Ейвър, завита на тила му, наистина опираше в яката на морскосиния му пуловер. Той бе отметнал глава наистина с отворена уста, сякаш хъркаше... но на гърлото му зееше ужасна рана. Тъмночервена струя се стичаше по гърдите и корема му. Мигом осъзнах, че Ван Ейвър е мъртъв, и изхвърчах от колата.

32.

Затичах се по Виа дел Труло. Сърцето ми биеше лудо. Намерих взетата под наем кола, след няколко опита успях да я отключа и се сринах на предната седалка.

Сигурно разбирате — изведнъж се бях озовал запокитен обратно в кошмарните дни, преживени в Париж. В мозъка ми проблясваха настоятелно, почти калейдоскопично картини: стълбище, кръв, любимата ми Лаура...

Колкото и тайнствена и опасна да е работата на разузнавача, тя обикновено не включва убийството и насилието. До голяма степен те са изключение, а не правило, и въпреки че ни обучаваха да сме подготвени за евентуалните кръвопролития в хода на Студената война, подобни неща се случват рядко.

Повечето агенти на тайните служби всъщност много рядко се натъкват на насилие по време на кариерата си — да, има твърде много стрес и тревога, но много малко пряко насилие. И когато се натъкнат на клане, обичайната им реакция е като при всички други хора: изпитват отвращение и им прилошава. Надделява инстинктът „Бий се или бягай“. Повечето оперативни агенти, на които им се случи да се изправят пред кръвопролития по време на работата си, изгарят рано и се оттеглят.

Но с мен ставаше нещо друго. Видът на кръв и насилие умъртвяваше човешкото, събуждаше нещо потиснато дълбоко в мен. И изключваше нещо: съществения за човешкото същество ужас пред насилието. Вместо това подобна картина предизвикваше в мен гняв, съсредоточаваше ме и ме правеше невероятно спокоен. Сякаш някой инжектираше във вените ми силна доза успокоително.

Докато се мъчех да осмисля случилото се, методично прегледах в ума си цял списък възможности. Кой друг можеше да знае, че трябва да се срещна с Ван Ейвър? Кой е казал на Ван Ейвър? Тоест кой му е предал и след това е наредил да го убият? И защо?

Предпочитах да вярвам, че Ван Ейвър е убит от същата личност или личности, които ме следяха от пристигането ми в Рим. Което пораждаше логичния въпрос защо не бяха ликвидирали мен. Очевидно човекът, който беше убил Ван Ейвър, ме беше изпреварил малко, така че изглеждаше неправдоподобно той да е бил убит от някой, който ме е преследвал до тази среща (във всеки случай бях взел предпазни мерки да се отърва от възможни преследвачи от кабинета на Паскуалучи).

Всичко това ме насочваше към извода, че този, който е убил Ван Ейвър, е някой или някаква група вътре в ЦРУ. Някой, който е знаел, че той ще се срещне с мен, някой, който е засякъл възможната връзка между Тоби Томпсън във Вашингтон и Ван Ейвър в Рим.

И все пак, колкото повече мислех, толкова повече стигах до извода, че преките изпълнители може изобщо да не са от средите на ЦРУ... спокойно можеше да са бивши сътрудници на ЩАЗИ.

Така че този ход на разсъждения изобщо не ми помагаше.

Тогава да помислим за мотива? Не беше възможно да се допусне, че са целели да ликвидират мен. Двамата с Ван Ейвър изобщо не си приличахме. Никой не би могъл да допусне подобна грешка. И вероятно имаха други възможности да се докопат до мен, ако това беше тяхната цел.

Исключено беше и Ван Ейвър да е разполагал с някаква особена информация, която някой не е искал аз да получа. Неговата задача, както ми беше обяснил Тоби, беше да ме придружи до Тоскана, след като разбере къде се намира Орлов, и да...

Да ми помогне да проникна и да се срещна с Орлов. Не ми беше известен протоколът. Не знаех по какъв начин бих могъл да се добера до един пенсиониран шеф на КГБ. Със сигурност не можех просто да почукам на вратата му.

Можеше ли да е това? Възможно ли беше убийството на Ван Ейвър просто да целеше да ми се попречи да се добера до Орлов? Да ме обезкуражат, да ме отчаят, да направят задачата ми колкото се може по-трудна? Да ми попречат да разбере нещо за Мъдреците?

Изведнъж се изправих.

Разсъжденията ми бяха погрешни. Аз се бях забавил за срещата с човека от ЦРУ. Съзнателно, тактически. Но така или иначе, бях закъснял.

Като повечето полеви агенти, Ван Ейвър вероятно беше дошъл на срещата изрядно точно. Който и да го беше изненадал там, в мрака, с нож в ръка...

... е очаквал да се срещне с някого.

С мен.

Независимо дали са знаели с кого точно ще се срещне Ван Ейвър... те са знаели, че ще се срещне с някого.

Ако се бях озовал на срещата навреме, дали щях да лежа сгърчен на предната седалка до него, с прерязано гърло?

Облегнах глава на възглавницата на седалката и поех дълбоко дъх.

Възможно ли беше? Да, разбира се.

Всичко беше възможно.

Когато напуснах хотел „Хаслер“ и натоварих вещите си в багажника на ланчата, вече минаваше полунощ. Автострадата А-1 беше почти пуста, като изключим профучаващите камиони.

От рецепцията на „Хаслер“ се бях снабдил с много добра карта на Тоскана, карта на „Турингклуб Италиано“, която изглеждаше едновременно разбираема и точна. Не беше проблем да я запамеля. На нея бях намерил и едно градче на име Волте-Басе, недалече от Сиена, на три часа път на север.

Трябваше ми известно време да се приспособя към навиците на италианските шофьори, които всъщност не са безскрупулни — сравнени с шофьорите в Бостън, всички други по света са доста питомни, но просто елегантно агресивни. След известно съсредоточаване кехлибарено оцветеният път започна да ме успокоява, помагаше ми да мисля по-ясно.

Така че следях пътя и мислех. Карав в лявото платно със скорост около 120 км в час. На два пъти спрях встрани от шосето и изчаках с изключени фарове, за да се убедя, че никой не ме следи. Елементарен похват, но върши работа. Изглежда, никой не ме следеше, но все пак не можех да съм сигурен.

Една кола се приближи отзад, светна с фаровете и стомахът ми се сви. После почти се изравни с мен. Отпуснах газта и завъртях волана.

Другата кола искаше да ме задмине, това беше всичко.

Нервите ми се бяха изопнали. „Просто така задминават в Италия — казах си. — Започваш да губиш контрол. Стегни се.“

Усетих, че си говоря сам. „Успокой се, Бен. Всичко е наред. Ще се справиш.“

Работата беше в това, че придобивайки този... талант... се бях превърнал в рядко животно. Не знаех колко дълго ще се запази, но той вече бе променил живота ми изцяло и вече на няколко пъти за малко да ме убият. И най-обезпокояващото беше, че талантът и всичко, свързано с него, ме беше превърнал отново в онова, което не исках да ставам пак, в безскрупулния, неустрашим автомат, в който навремето ме беше превърнала работата ми в ЦРУ.

Дарбата, която бях придобия, вече бях сигурен в това, беше нещо ужасно. Не фантастично и не чудесно, а наистина ужасно. Човек не би трябвало да може да прониква през защитните стени, с които е обграден всеки индивид.

И сега бях захвърлен в нещо, което ме беше отделило от жена ми, отново ме беше превърнало в ледения човек и заплашваше да убие самия мен.

Кои бяха лошите? Някаква фракция вътре в ЦРУ?

Несъмнено щях скоро да разбера. Във Волте-Басе, Тоскана.

Бях установил, че е съвсем малко селище, съвсем бледа точица на картата. Няколко стари посивели каменни постройки, скупчени от двете страни на тесен път, който водеше право към Сиена. Имаше бар, малка бакалница, месарница и почти нищо друго.

В три и половина градчето беше съвсем притихнало, потънало в безмълвие и мрак. Картата, която бях запаметил, колкото и да беше подробна, не показваше нищо с името „Кастелбланко“, а и нямаше никой, когото да попитам в този час на утрото, по-точно на нощта.

Бях изтощен, ужасно се нуждаех от малко почивка, но край самия път щях да се окажа опасно изложен на риск. Инстинктът ми подсказа, че е добре да спра някъде на по-скрито. Поех по шосето през модерното градче Роша и после нагоре по гористите хълмове встрани от него. Веднага след прорязания в скалата завой зърнах отклонение към частен имот, огромен участък тосканска гора със замък, издигащ се сред дърветата. Пътят беше тесен и тъмен, измамно покрит с чакъл

и едри камъни. Ланчата подскочаше и стържеше по тясното платно. Скоро забелязах група дървета и спрях колата сред тях, за да остана по възможност невидим, поне докато мракът не се вдигне.

Изключих двигателя, извадих от багажника едно от одеялата, които безсрамно бях откраднал от „Хаслер“, и се завих. Спуснах предната седалка докрай и се заслушах в пукането на изстиващия мотор. Бях много самотен. Заспах.

33.

Събудих се по изгрев-слънце подпухнал, гроги и загубил за момент представа къде се намирам. Къде бях? Във всеки случай не у дома си, в удобното легло, изтегнат до Моли... а на предната седалка на наетата ланча някъде сред горите на Тоскана.

Изправих седалката, запалих мотора, измъкнах колата от храстите и се върнах в намиращото се на няколко мили градче Роша. Въздухът беше мразовит и слънцето, току-що надигнало се над хоризонта, хвърляше косите си златисти лъчи върху белите сгради. Всичко беше неподвижно, съвсем тихо, докато през центъра не избръмча някакво раздрънкано, натоварено със стока камионче. То простена и зави, когато водачът му превключи на първа и пое по каменливия път, по който се бях отбил през нощта.

Роша, изглежда, се състоеше от две главни улици и две редици ниски бели постройки с червени покриви, очевидно строени в средата на века. Повечето сгради имаха малки дюкянчета — хлебарница, магазин за селскостопанска техника, няколко плод-зеленчука, павилион за вестници и списания. В този утринен час всички те се оказаха затворени, с изключение на „Жоли Кафе Бар Алиментари“, бар аперитив, на тихата улица, откъм който се чуваха мъжки гласове. Вътре ранобудни работници пиеха сутрешното си кафе, четяха спортни вестници и разпалено спореха за нещо. Обърнаха се, когато влязох, млъкнаха и ме изгледаха с любопитство. Засякох разкъсаните им мисли на италиански, разбира се. Нищо съществено.

С моето облекло — малко поомачкани панталони и дебел вълнен пуловер, те, изглежда, не знаеха за какъв да ме вземат. Ако бях някой от чужденците (най-често англичани), които притежаваха или държаха под наем околните тоскански вили на умопомрачителни цени, защо не ме бяха виждали преди? И какво всъщност правеше този ненормален чужденец в градчето им в шест зоранта?

Поръчах си еспreso и седнах до една от малките пластмасови масички. Разговорът между работниците бавно се възстанови и когато

кафето ми пристигна, отпих дълга глътка и почувствах благодатното проникване на кофеина в кръвоносната ми система.

Посъвзел се след кафето, станах и се приближих до единия от бачкаторите, който ми се стори най-старши — с бирено коремче, закръглено лице, оплешивяващ и небръснат, с мръсна бяла престилка върху дочените дрехи.

— Бонджорно — казах аз.

— Бонджорно — отвърна мъжът и ме изгледа подозрително.

— Търся Кастелбланко, във Волте-Басе.

Той сви рамене и се обърна към останалите:

— Тоя май иска да предлага застраховка на германеца.

Германецът. Дали не смятаха Орлов за германец? Дали това не беше тукашната му прикриваща легенда, немски емигрант?

Всички се разсмяха. Най-младият, мургав дългнест младеж, който приличаше на арабин, подхвърли:

— Кажи му, че искаме да получим комисиона.

Отново смях.

— Та къде казвате, че е Кастелбланко? — попитах аз.

— Волте-Басе — отвърна той. — На няколко километра по пътя за Сиена.

— Кастелбланко град ли е?

— Град? — възкликна той и се засмя неудържимо. — Достатъчно голям е, за да е град, но не е. Това е тенута — имение. Като деца ходехме да си играем горе на Кастелбланко — преди да го продадат.

— Да го продадат?

— Някакъв богат германец наскоро се пренесе в него. Поне разправят, че бил германец. Не знам. Може да е швейцарец или нещо такова. Много е затворен, необщителен.

И ми показва с жест накъде е Кастелбланко. Благодарих и излязох.

След час намерих имението, в което се криеше Владимир Орлов.

Стига наистина информацията, която бях „получил“ от кардиолога, да беше вярна. Защото не можех да знам със сигурност. Но приказките в бара за „затворения“ германец, изглежда, го потвърждаваха. Дали хората от града не мислеха, че Орлов е някой

бивш източногермански големец, дошъл да се скрие тук след падането на Берлинската стена? Най-добрите прикрития обикновено съвпадат с контурите на реалността.

Кастелбланко беше великолепно старинно имение. Огромно, но и запуснато. Старинната „вила“ се намираше сред просторни градини, които някога може и да са изглеждали хубави, но сега бяха обрасли и запустели. Установих го в края на виещия се път по височините над Волте-Басе.

Кастелбланко е бил наследствен дом на аристократична тосканска фамилия, преди векове сигурно служил като укрепен бастион на някоя от многобройните етруски градове държавици. Около него имаше запустели градини, сребристи маслинови дръвчета, полета с огромни слънчогледи, лозя и величествени кипариси. Бързо разбрах защо Орлов е избрал точно това имение. Местоположението му на хълма го правеше лесно за охраняване. Имението беше обградено с висока каменна ограда, увенчана, както забелязах, с тел с високо напрежение. Не че това пречеше да се проникне в него — професионалистите не могат да бъдат спрени и от най-добрата защита — но вършеше достатъчно добра работа, предпазвайки от нежелани посетители. До единствения вход имаше малка каменна будка, построена наскоро, и въоръжен часови проверяваше всички посетители. Единствените посетители, изглежда, бяха работниците от Роша и околните градчета — зидари и дърводелци, които пристигаха в мръсни стари брички, и след като ги проверяваха внимателно, влизаха да си вършат работата.

Вероятно Орлов си беше докарал охраната от Москва. И дори човек да успее да проникне през този пост, със сигурност вътре имаше и други. Тъй че просто да се разбият портите изглеждаше твърде непривлекателна идея.

След няколко минути наблюдение съставих план.

На няколко минути път с колата се намираше пръсналото се по протежение на шосето градче Солвичиле, административният център на района. Изобщо нямаше вид на общински център. Паркирах на централния площад пред някаква църква, до един камион на компанията за минерална вода „Сан Пелегрино“. Площадът беше тих,

смущаван само от вялото пърхане на една птица в клетка пред входа на едно кафе. Когато се запътих към него, тишината се наруши от звъна на камбаната на градската кула.

Влязох в кафето и си поръчах кафе и сандвич. Не знам защо, но никъде по света не може да се намери кафе като италианското. Не го отглеждат, но знаят как да го обработват и в най-смотаното заведение, в най-затънтения край на Италия човек може да пие по-вкусно кафе от това в най-приличния така наречен „италиански“ ресторант в Ийст Сайд.

Отпих и се замислих — нещо, което бях правил вече доста пъти, откакто напуснах Вашингтон. Но въпреки дълбоките ми размисли все още нямах никаква представа как точно стоят нещата.

Притежавах най-необикновения талант, но какво можех да постигна с него? Бях проследил и издирил местоположението на бивш шеф на съветското разузнаване — дребна шпионска работа, честно казано, която ЦРУ със сигурност можеше да извърши много по-лесно.

И сега какво?

Сега ми предстоеше, стига планът ми да се осъществи, да се окажа в непосредствена близост до супершпионина на бившето КГБ. Може би щях да разбера защо се е срещал с покойния ми тъст. А може би не.

Поне едно знаех или смятах, че го знам: опасенията на Едмънд Мур се сбъдваха. Тоби го беше потвърдил. Ставаше нещо, нещо, в което беше намесено ЦРУ, нещо много съществено и обезпокоително. Нещо, както подозирах, с глобални последици. И при това нарастваше. Първо Шийла Макадамс, после бащата на Моли. След това сенаторът Марк Сътън. А сега Ван Ейвър, в Рим.

Но кое беше общото?

Тоби ме беше изпратил да разбера каквото мога от Владимир Орлов. Междувременно едва не ме убиха.

Защо?

За да не науча нещо, което Харисън Синклер е знаел? Нещо, знанието за което е причинило убийството му?

Корупцията и елементарната алчност не бяха подходящо обяснение. Инстинктите ми подсказваха, че тук има нещо повече, нещо по-голямо, много по-значимо, което кара конспираторите, които и да бяха те, да изпитват загриженост.

И ако това нещо представляваше някакво съкровище, щях да го разбера само от Орлов.

Ако имах късмет. Защото това бе тайна, която определени хора, разполагащи с неимоверна власт, държаха да скрият.

И също така беше вероятно да не науча нищо. Щяха да освободят Моли, в това бях сигурен, дори ако се върна с празни ръце. Но...

Но никога нямаше да бъда в безопасност, нито пък Моли. Не и докато притежавах тази ужасна дарба. Не и докато Роси или някои от неговите копои знаеха как да ме намерят.

Обезсърчен излязох от кафето и намерих наблизко едно дюкянче, на чиято витрина бяха изложени амуниции и ловни принадлежности — лесно продаваема стока в този благодатен за лов район на Италия. Това, което нямаше да намеря тук, смятах да си го осигуря в много по-приличния магазин в Сиена, на тясната Виа Риналди, който бе пълен със скъпи ловни якета и аксесоари (за онези богати тосканци, както си представях, които искаха да изглеждат модни по време на едnodневния си лов или искаха поне да приличат на ловци). След това уредих прехвърлянето на голяма сума от старата ми вашингтонска сметка на сметката ми на едно бюро на „Американ Експрес“ в Лондон, а оттам в Сиена.

Най-сетне можех да отдъхна — и да се обадя по телефона. На Виа дел Термини в Сиена намерих поща и от една от будките, набрах международния номер.

След обичайните прещраквания, бучене и паузи телефонът от другата страна отговори и женски глас произнесе:

— Тридесет-двеста.

Аз казах:

— Вътрешен осемдесет и седем, моля.

Ново прещракване и тембърът на връзката се промени почти недоловимо, сякаш позвъняването беше прехвърлено през някакъв специален фиброоптичен канал.

По линията доехтя познат мъжки глас. Тоби Томпсън.

— Мравката катаглифис излиза на обедното слънце — произнесе той.

Това беше кодирана фраза, която беше измислил. Имаше се предвид сахарската сребърна мравка, известна с това, че е в състояние

да издържа на температури по-високи от всяко друго животно.

Отговорих му:

— И освен това те тичат по-бързо от всяко друго животно.

— Бен! — възкликна той. — Какво правиш? Къде си?

Можех ли да му се доверя? Може би да, а може би не.

Но трябваше да рискувам минимално. Ами ако в края на краищата Алекс Тръслоу се окаже прав и Управлението наистина бе инфилтрирано? Знаех, че мерките за сигурност по телефонните връзки, обратните превключвания и така нататък, щяха да ми оставят едва осемдесет секунди, преди да се установи местонахождението ми, затова трябваше да говоря бързо.

— Бен, какво става с теб? — повтори той.

— Чарлз Ван Ейвър е мъртъв. Сигурен съм, че го знаеш...

— Ван Ейвър!

Доколкото можех да се доверя на чудото на съвременните комуникации, гласът му ми прозвуча искрено изненадан. Погледнах часовника си и казах:

— Провери. Разтърси се наоколо.

— Но къде си ти? Не се обади. Нали се разбрахме...

— Искях само да ти кажа, че няма да се обаждам според твоя график. Той не е безопасен. Но ще държа връзка. Ще ти се обадя отново между десет и единадесет местно време и искам да бъда свързан незабавно с Моли. Можеш да го уредиш. Твоите момчета са истински магьосници. Ако връзката не се получи в рамките на двадесет секунди, ще прекъсна.

— Слушай, Бен...

— Още нещо. Стигам до извода, че твоят... апарат изтича. Съветвам те да запушиш дупките, иначе окончателно ще загубиш връзката с мен. А не искаш това, нали?

Изключих. Седемдесет и две секунди. Не можеха да ме засекат.

Шмугнах се сред тълпата по Виа дел Термини, обзет от грижите си, и намерих един павилион, в който имаше голям избор от чуждестранни вестници. Избрах един брой на „Трибюн“ и се загледах в първата страница. Водещата тема естествено бяха изборите в Германия.

И по-малко заглавие, под прегъвката, в лявата част на страницата, което гласеше:

И до него още едно.

АЛЕКСАНДЪР ТРЪСЛОУ ОБЯВЕН ЗА БЪДЕЩ ШЕФ НА ЦРУ

„Източници от Белия дом съобщават, че Александър Тръслоу, дългогодишен висш служител на ЦРУ, който беше временен директор на Управлението през 1973 година, ще бъде обявен за новия директор. Господин Тръслоу, който сега оглавява международна консултантска фирма със седалище в Бостън, се кани да проведе огромна чистка в ЦРУ, което се разтърсва от слухове за корупция.“

Нещата започваха да придобиват смисъл. Нищо чудно, че Тоби ми беше говорил за „спешна необходимост“. Тръслоу представляваше сериозна заплаха за някои хора, притежаващи огромна власт. И сега, след като вече бе обявен за наследник на поста на Харисън Синклер, той имаше власт да направи нещо с „рака“, както го наричаше, обзел Управлението.

Хал Синклер беше убит, както и Едмънд Мур, и Шийла Адамс, и Марк Сътън и... вероятно... наред бяха други.

Следващата мишена беше ясна.

Алекс Тръслоу.

Тоби беше прав, време за губене нямаше.

34.

Няколко минути след три следобед стигнах до каменната кариера, край която бях прекарал предната нощ.

Час и петнадесет минути по-късно седях на предната пътническа седалка на един раздрънкан малък камион „Фиат“, който спря пред портала на Кастелбланко. Бях облечен в тъмносини панталони от груб плат и светлосиня работна блуза, износени и доста изцапани. Караше същият дългнест мургав младеж, с когото се бях запознал сутринта в барчето в Роша.

Оказа се, че името му е Руджеро, и както излезе, беше син на италианец и емигрантка от Мароко. След като правилно го бях оценил като общителен, изпълнителен и твърде склонен към подкупи, го бях намерил на кариерата и го бях придърпал настрани да го поразпитам.

Или по-скоро, за да си платя за информацията. Обясних му, че съм канадски бизнесмен, интересуващ се от сделки с недвижимо имущество, и че съм готов да си платя щедро за информация. След като мушнах в ръката на Руджеро пет банкноти от по десет хиляди лири (около четиридесет долара), му казах, че искам по някакъв начин да се добера до „германеца“, за да си поговоря с него за бизнес — точно, за да му предложи щедра, макар и малко незаконна сума за покупката на Кастелбланко. Имал съм потенциален купувач и „германският“ имот щял да ми донесе бърза и добра печалба.

— Ей, почакай малко — каза Руджеро. — Не искам да си изгубя работата.

— Няма какво да се безпокоиш — отвърнах му аз. — Стига да го направим както трябва.

Руджеро ме снабди с цялата информация, която ми беше необходима за възстановителните работи, които се извършваха в Кастелбланко. Каза ми, че един от обслужващия персонал се занимавал пряко с кариерата, като поръчвал мрамор и гранитни плочи. Явно „германецът“ планираше мащабен ремонт. Полуразрушеното крило било преустроено с тъмнозелени плочи флорентински мрамор

по пода и гранит на „терацо“-то. Работели опитни каменоделци, истински стари занаятчий от Сиена.

Руджеро умееше да се пазари. И ме изръси с цели седемстотин хиляди лири — повече от петстотин долара — за няколко часа от деня си. Обади се на човека си в Кастелбланко и го уведоми, че последната поръчка за флорентински мрамор, която доставили преди три дни, се оказала непълна. Работникът, който вече бил уволнен, направил ужасна грешка. Остатъкът от поръчката щеше да се докара веднага.

Изглеждаше невероятно някой в Кастелбланко да оспори желанието на кариерата да доизпълни поръчката си и наистина никой не го направи. В най-лошия случай — ако по някаква причина персоналът изпиташе подозрения, провереше доставения вече мрамор и разбереше, че не е имало грешка — Руджеро просто щеше да каже, че са го заблудили. И нищо нямаше да му се случи.

Няколко минути по-късно вече бяхме пред входния портал на Кастелбланко. Пазачът излезе от каменната си будка със списък на заявените посетители, закачен върху планшет, примижа срещу слънцето и попита:

— Си?

Интонацията и акцентът му изглеждаха такива, че ако се намираше на неколкостотин мили по на север, човек лесно можеше да си въобрази, че казва „Да?“, със същата твърдост в произношението. Беше си истински руски селяк, от оня вид покорни, тъпи главорези, с каквито изобилстваше в службите на Лубянка.

— Чао — поздрави го Руджеро.

Пазачът кимна, че го е познал, отбеляза си на списъка, хвърли поглед на товара с мраморни плочи и после погледна към мен.

И отново кимна.

Аз кратко кимнах за поздрав и се свъсих, сякаш чакам с нетърпение да ми свърши работната смяна.

Руджеро даде газ и бавно подкара камиона между масивните каменни стълбове. Черният път се виеше покрай няколко малки каменни постройки със скосени покриви, които, предположих, бяха предназначени за работниците. В малките дворчета пред къщите щъкаха пилета и патки. Двама работници ръсеха изкуствен тор по една зеленчукова алея.

— Хората му живеят тук.

Изсумтях, въздържайки се да попитам кои са „неговите хора“. Руджеро едва ли беше наясно.

Вляво, на едно хълмче, пасеше малко стадо овце. Муцуните на животните бяха по-издължени и розови, доста по-различни от породите, които бях виждал в Америка.

Право пред нас се извисяваше сградата на бившия замък.

— Как изглежда отвътре? — попитах водача си.

— Никога не съм влизал. Казват, че е хубава, но доста порутена. Трябва ѝ голям ремонт. Германецът я купил евтино, както разбрах.

— Браво на него. — Завихме и се заизкачвахме по тясна серпантина. Минавахме покрай малка постройка без прозорци.

— Къщата на плъховете — каза Руджеро.

— Какво?

— Шегувам се. Е, почти. Тук държат хранителните отпадъци. Гъмжи от плъхове. Освен това я използват за склад.

Потръпнах, като си представих какво ли е вътре.

— Откъде знаеш толкова много за това място?

— За Кастелбланко? Като деца идвахме често тук с приятелите ми да си играем.

Той включи на първа и изкачи камиона до една тераса, където неколцина набити мъже на средна възраст очукваха и наместваха варовикови плочи в предварително очертани концентрични кръгове.

— В ония години Кастелбланко беше собственост на фамилията Перузи-Монсини и пускаха децата от Роша да си играят. Не се притесняваха. Понякога им помагахме с черна работа из двора.

Той се пресегна към задната седалка, взе чифт брезентови ръкавици и подаде един и на мен. После добави:

— Ако намериш някой, който да го купи от германеца, гледай да е човек, който ще махне бодливата тел от оградата. Това място по-рано принадлежеше на цялата община.

Докато разтоварвахме мрамора, имах възможност да огледам зданието и терена около него. Отблизо Кастелбланко не приличаше на палат. Беше огромно здание и посвоему величествено, но порутено и в пълен безпорядък. Може би около един милион долара щяха да стигнат за възвръщането на предишния му блясък, но сега-засега Орлов едва ли харчеше и трошичка от тази сума за ремонта. Зачудих се откъде ли е намерил пари, но всъщност какво пречеше на бившия шеф на

съветското разузнаване да намери хитри начини да прибере за себе си част от безграничния бюджет, с който някога се беше разпореждал, и да го прехвърли в твърда валута в швейцарски банкови сметки? И колко ли плащаше на охраната си? Не много, предполагах, но в края на краищата нали беше осигурил на тези приятели убежище, защита от евентуални арести и затвор, каквито може би ги очакваха в Русия само защото вярно си бяха изпълнявали службата във вече дискредитираното КГБ. Колко бързо се бяха преобърнали нещата! Страховитите всевластни служители на държавната сигурност, мечът и щитът на Партията, сега бяха подгонени като бесни кучета.

Но това, което ме притесняваше, беше колко лесно успях да проникна в Кастелбланко. Що за сигурност беше това за един човек, който се боеше за живота си, човек, принуден да сключи сделка с шефа на ЦРУ, за да му осигури закрила, като някой дребен търговец в Чикаго, търсещ закрила срещу заплащане от подчинените на Ал Капоне?

Мерките за сигурност бяха повече от скромни: не се забелязваха снайперисти, нито охранителни видеокамери. И все пак в това имаше известен смисъл. Истинската му система за сигурност беше в анонимността, която очевидно бе толкова успешна, че дори моите собствени работодатели до този момент не бяха успели да разберат къде се укрива. Прекалените мерки за сигурност щяха да бъдат... е, като размахан червен байрак. Един ексцентричен богат немец можеше да наеме неколцина охранители, но прекалено сложната охранителна система щеше да бъде прекалено рискована. Тъй че аз се намирах вътре и според информацията, която бях получил, Орлов също се намираше вътре. Проблемът беше как да проникна в самото здание? И което беше по-важно, след като веднъж вляза, как ще мога да изляза?

Може би за двадесети път си повторих на ум плана си, след което дадох знак на италианския ми съучастник да остави мраморните плочи и да ме последва.

Свит в близките храсти зад няколкото ръждясали метални варела, пълни с хранителни отпадъци, наблюдавах как Руджеро тропа по вратата, притиснал окървавената си ръка към гърдите си. След малко вратата се отвори и на прага се показа дебела стара жена,

облечена в зелена брезентова престилка върху розова басмена рокля. Кафявите ѝ очи — малки кръгчета сред сбръчканите дебели бузи — мигом се ококориха, когато видя раната на Руджеро.

— Что это такое? — извика тя уплашено. — Боже мой! Входи, молодой человек! Быстро!

Руджеро ѝ отвърна на италиански:

— Ил мармо... Ил мармо е аффилато... — Мраморът е остър.

Жената беше може би прислуга, работила при Орлов през годините, когато е бил на власт. И се отнесе към Руджеро с типичната майчинска загриженост, характерна за рускините от нейното поколение. Естествено, тя не можеше да предположи, че раната на Руджеро не е причинена от злополука с мраморните плочки с остри ръбове, а мое изобретение, за което бях използвал сценичен грим, купен от един магазин в Сиена.

Нито пък можеше да заподозре, бедната женица, че в мига, в който ще се обърне, за да заведе младежа в кухнята, аз ще изскоча иззад храстите и ще я приспя. Бързо покрих устата и носа ѝ с напоен с хлороформ парцал и я задържах, за да не падне.

Руджеро тихо притвори вратата. Хвърли ми изумен поглед, сякаш си мислеше „Що за канадски бизнесмен е този?“. Но му бях платил добре и нямаше да ме изостави.

От игрите по време на детството си в Кастелбланко Руджеро знаеше в каква посока е кухнята. Доколкото можех да преценя, дотук той вече си беше изработил парите. Измъкнах тънкото найлоново въже от работния си комбинезон и той ми помогна да овържем домакинята — внимавахме връвта да не нарани кожата ѝ — след което натикахме парцал в устата ѝ и го вързахме с връв — за след като се свести. После Руджеро ми помогна да пренесем упоената и вързана жена извън миришещата на лук кухня в един голям килер до нея.

Младежът ми стисна ръката, платих му остатъка от хонорара — в американски долари — той се усмихна нервно, каза „Чао“ и излезе.

Тясно, тъмно каменно стълбище отвеждаше от кухнята към неосветен коридор. Запромъквах се безшумно. Отнякъде долиташе леко бръмчене, но изглеждаше доста далече, сякаш на мили от мен. Нямаше ги обичайните за една къща шумове — дори и за един старинен замък като този.

Стигнах до пресечка с друг коридор — гола тясна площадка, на която имаше само два груби дървени стола. Настоятелното бръмчене се усили. Идваше някъде отдолу. Заслизах по друго стълбище, следвайки звука, завих наляво, после отново наляво.

Бръкнах в предния джоб на работния комбинезон. Усетих успокояващия хлад на пистолета.

Спрях пред висока двойна дъбова врата. Бръмченето идваше на непостоянни интервали отвътре.

Стиснах пистолета и приведен колкото се може по-ниско, отворих.

Видях огромна празна трапезария, с голи стени и гол под, с огромна дъбова маса по средата, подредена за обяд за един човек.

Обядът очевидно беше изяден.

Единственият, който се беше хранил, седеше в единия край на масата и яростно натискаше бутон да извика домакинята, която в момента не беше в състояние да се отзове. Беше дребен плешив старец с дебели очила с черна рамка. Бях разглеждал снимките на този човек стотици пъти, но си нямах представа колко дребен всъщност е Владимир Орлов.

Носеше костюм и вратовръзка, което ми се стори странно: кой щеше да дойде да го види в Тоскана? Костюмът му не беше с изисканата британска кройка като на сегашните руски властници. Беше старомоден, торбест, съветска или източноевропейска конфекция, сигурно на десетки години.

Владимир Орлов последният шеф на КГБ, чиято физиономия, стегната и мрачна, бях виждал безброй пъти в досието му в Управлението, както и на снимки по вестниците. Михаил Горбачов го беше привлякъл да замести предишния шеф, организираше опита за преврат при последните конвулсии на Съветската власт. Знаехме много малко за този човек, освен че е „доверен“ и „приятелски настроен към Горбачов“ и някои други данни, но все уклончиви и недоказуеми.

Сега той седеше пред мен, свит и дребен. Сякаш цялата му доскорошна мощ се беше изцедила от немощото му тяло.

Той ме погледна, свъси се и попита на руски:

— Ти кой си?

В първите няколко секунди не бях в състояние да отговоря, но когато успях, думите ми прозвучаха изненадващо спокойно.

— Аз съм зетят на Харисън Синклер — казах също на руски. — Женен съм за дъщеря му, Марта.

Старецът ме изгледа, сякаш бях призрак. Дебелите му вежди се свиха и после подскочиха. Той изведнъж пребледня и прошепна:

— Боже мой.

После бавно се изправи, намръщи се и ме посочи с пръст.

— Как по дяволите успя да проникнеш тук?

Не отговорих.

— Това, че си дошъл тук, е ужасна глупост. — Шепнеше, но все пак го чувах. — Харисън Синклер ме измами. А сега те ще убият и двама ни.

35.

Бавно пристъпих в мрачната като пещера трапезария. Стъпките ми отекнаха от голите стени и високия сводест таван. Иззад ледено спокойните властни черти, очите на Владимир Орлов примигваха смутено.

Няколко секунди безмълвие.

Мислите му запрепускаха. „Харисън Синклер ме измами. А сега те ще убият и двама ни.“

Измамил го е? Какво означаваше това?

— Как посмахте да дойдете при мен? — попита Орлов вече с ясен, отекващ и звучен глас.

После протегна ръка под масата и откъм коридора се чу дълго и настоятелно бръмчене. Отнякъде от вътрешността на зданието доехтяха стъпки. Домакинята сигурно вече беше дошла в съзнание, но не можеше нито да мръдне, нито да извика, и затова не отвърщаше на призивите. Но вероятно някой от охраната беше чул този сигнал и тичаше насам.

Измъкнах пистолета и го насочих срещу бившия председател на КГБ. Зачудих се дали изобщо му се е случвало да насочват оръжие срещу него. В средите на разузнаването, където той винаги беше работил, поне според справките за кариерата му, които бях чел, обичайните оръжия бяха не пистолети, автомати или капсули с отрова, а доносите и компроматите.

— Искам да знаете — казах аз, — че нямам никакво желание да ви нараня. Просто трябва да си поговорим, след което ще си отида. Когато охраната се появи, искам да кажете, че всичко е наред. В противен случай най-вероятно ще умрете.

Преди да довърша, вратата рязко се отвори и един пазач се втурна в трапезарията с автомат в ръце и изкрещя:

— Не мърдай!

Усмяхнах се небрежно и бързо погледнах стареца, който след миг колебание проговори:

— Благодаря ти, Володя, няма нищо. Беше грешка.

Пазачът сниши дулото, измери ме с поглед — с моето работническо облекло все пак му изглеждах подозрителен — и бавно се успокои.

— Извинете — промълви той, излезе и тихо затвори вратата.

Доближих се до масата и седнах до Орлов. По челото му бяха избили капчици пот. Лицето му изглеждаше пепеляво. Ледено и властно, да, но в същото време изплашено — той отчаяно се мъчеше да не издаде страха си.

Седях на няколко стъпки от него, прекалено близо, за да се чувства удобно, и той извърна глава, преди да заговори. По лицето му премина сянка на неприязън.

— Защо дойдохте? — изхриптя той дрезгаво.

— Заради едно споразумение, което сте постигнали с моя тъст — казах аз.

Последва дълга пауза, през която се постарях да се съсредоточа, дано дочуя някакъв далечен глас, но нямаше нищо.

— Без съмнение са ви проследили. Поставили сте под заплаха живота и на двама ни.

Без да му отговарям, стиснах устни и се съсредоточих дълбоко. Мигом дочух някакъв шум, безсмислена фраза, нещо, което не разбирах. Очевидно беше мисловен фрагмент, но не ми говореше нищо.

— Вие не сте руснак, нали? — попитах аз.

— Защо сте тук? — повтори Орлов. — Вие сте глупак!

Докато го изговаряше, дочух друга фраза, която не разбрах, нещо на непознат език. Какъв беше този език? Не беше точно руски, звучеше ми непознато. Смръщих се, притворих очи, вслушах се, чух поток от думи, които не можех да разпозная.

— Какво има? — попита той. — Защо сте тук? Какво правите?

— Вие сте роден в Киев — казах аз. — Нали?

— Махайте се!

— Вие не сте с руски произход, нали така? Вие сте украинец.

Той се изправи и бавно заотстъпва към вратата.

Аз също се изправих и отново вдигнах пистолета. Не ми беше приятно, че се налага пак да го заплашвам, но нямаше как.

— Моля ви, седнете. Ето там.

Той замръзна.

— Вашият руски е с украински акцент. Гърлените ви съгласни го издават.

— За какво сте дошли?

— Майчиният ви език е украински. Вие мислите на украински, нали?

— Вие знаете това — прекъсна ме той рязко. — Не е било нужно да идвате чак дотук и да ме заплашвате, само за да научите нещо, което Харисън Синклер ви е казал.

Той пристъпи крачка към мен, сякаш заплашително, в тромаво усилие да си възвърне психологическото предимство. Старият му сталинистки костюм му висеше като на плашило.

— Ако имате нещо да ми кажете или да ми предадете, гледайте да е важно. — Още една стъпка. — Давам ви точно пет минути да ми обясните всичко, след което ще направите най-добре, ако се махнете.

— Седнете, ако обичате — казах аз и направих жест с дулото на пистолета към стола му. — Няма да продължи дълго. Казвам се Бенджамин Елисън. Както ви казах, женен съм за Марта Синклер, дъщерята на Харисън Синклер. Марта наследи изцяло имуществото на баща си. Вашите връзки — а съм сигурен, че имате доста добри връзки — ще потвърдят, че съм точно този, за когото ви се представям.

Той, изглежда, се отпусна... и след това се хвърли към мен с протегнати ръце. Сграбчих го за рамото и го блъснах на пода.

Той се просна до масата, дишаше тежко. Лицето му беше почервенияло от яд.

Очилата му издрънчаха на пода.

С насочен към него пистолет заопипвах да ги намеря, а със свободната си ръка някак неловко се помъчих да му помогна да се изправи.

— Моля ви — казах аз. — Не се опитвайте да го правите отново.

Орлов се отпусна в най-близкия стол като марионетка, изтощен, но все още настръхнал. Винаги ме е удивлявало, че световните лидери щом ги изхвърлят от властта рязко се смаляват, почти във физически смисъл. Спомням си как веднъж присъствах на среща с Михаил Горбачов в школата „Кенеди“ в Бостън, дори се ръкувах с него след лекцията му. Беше няколко години след като Борис Елцин безцеремонно го изрита от властта. И Горбачов ме порази с това, че се

оказа дребен, съвсем смъртен, съвсем обикновена личност. В този момент изпитах нотка на симпатия към този човек.

Руска фраза.

Чух я, чух мислите му: разпознаваема фраза, на руски, сред потока от украински, като парче уран сред тонове графит.

Да: беше роден в Киев. Когато бил на пет години семейството му се преместило в Москва. Също като доктор Паскуалучи, Орлов се оказа двуезичен, въпреки че мислеше основно на украински, с инцидентни фрагменти на руски.

Думата, която си беше помислил на руски, можеше да се преведе като „Мъдреците“.

— Вие знаете твърде малко за Мъдреците — казах му.

Орлов се засмя. Зъбите му бяха неподдържани, неравни и жълти.

— Знам всичко... господин Елисън.

Погледнах лицето му отблизо и се съсредоточих, за да видя какво мога да доловя. Отново по-голямата част от мисловния му поток беше на украински. От време на време долавях познати думи, приличащи на руски, на английски или на немски. Чух „Цюрих“. Чух „Синклер“, както и нещо, което звучеше като „банка“, но не бях сигурен.

— Трябва да поговорим — казах аз. — За Харисън Синклер. За сделката, която сте сключили с него.

Този път към мен се понесе поток от странно звучащи думи, глухи, объркани и неразличими, но една се открояваше ясно: „Цюрих“. Или нещо, което звучеше по подобен начин.

— Сделка! — изсумтя язвително старият супершпионин и се засмя. — Той открадна милиарди долари от мен и от моята страна... милиарди долари... и вие си позволявате да наричате това сделка!

Значи беше вярно. Алекс Тръслоу се оказа прав.

Но... милиарди долари?

Нима всичко беше заради парите? Това ли беше? Парите през цялата човешка история са мотивирали най-великите злодейства, в края на краищата нещата винаги са опирали до тях. Заради тях ли беше убит Синклер и останалите, заради тях ли, както ме беше предупредил Едмънд Мур, Управлението се раздираше от вътрешни конфликти?

Милиарди долари.

Орлов ме изглежда арогантно, почти пренебрежително, и се помъчи да намести очилата си.

— А сега — каза той с въздишка, превключвайки на английски — е въпрос само на време, преди моите хора да докопат мен. В това изобщо не се съмнявам. Ни най-малко не съм изненадан, че вашите хора са успели да ме проследят. Няма място по земята... място, където поне е поносимо да се живее... където човек да не бъде намерен. Но това, което не разбирам, е защо... защо сте решили да застрашите живота ми, идвайки тук. Това е изключително глупаво.

Английският му беше съвършен, направо отличен, с лек британски акцент.

Поех дълбоко дъх и казах:

— Бях изключително предпазлив. Няма за какво да се безпокоите.

Изражението му остана каменно. Само ноздрите му леко потръпнаха. Очите му не говореха нищо.

— Тук съм — продължих аз, — за да поставим нещата на мястото им. Да поправим греха на моя тъст спрямо вас. Готов съм да ви предложа огромна сума, стига да ми помогнете да намерим тези пари.

Той сви устни.

— С риска да бъда вулгарен, господин Елисън, би ми било изключително любопитно да разбера какво имате предвид под „огромна сума“.

Кимнах и се изправих, прибрах пистолета и отстъпих, така че да съм извън обсега му. После вдигнах крачолите на работния комбинезон и показах пачките американски долари, пристегнати около пищялите ми. Дръпнах връзките и парите се свлякоха в краката ми на два купа.

Вдигнах ги и ги сложих на масата.

Беше доста голяма сума — сигурно повече, отколкото Орлов беше виждал през живота си, и определено повече, отколкото аз някога бях виждал — и постигна убедителен ефект.

Той огледа пачките, опипа ги, очевидно доволен, че изглеждат съвсем истински. После вдигна глава и каза:

— Колко са? Половин милион?

— Цял — казах аз.

— Аха — каза той с широко разтворени очи. След което се засмя подигравателно и с театрален жест избута пачките към мен. — Господин Елисън, признавам, че финансовото ми положение е затруднено. Но колкото и да е затруднено, тези пари са нищо в сравнение с онова, което трябваше да получа.

— Да — казах аз. — С ваша помощ бих могъл да намеря парите. Но първо нека да поговорим.

Той се усмихна.

— Ще приема тези пари като израз на добри намерения. Не съм чак толкова горд. И, разбира се, ще поговорим. След което ще се споразумеем.

— Чудесно — казах аз. — В такъв случай позволете да ви задам първия си въпрос: кой уби Харисън Синклер?

— Надявах се, че вие ще можете да ми кажете.

— Но убийците му са агенти на ЩАЗИ — казах аз. — Поне тези, които са изпълнили заповедта.

— Да, твърде е вероятно. Но дали е ЩАЗИ или Секуритате, това няма нищо общо с мен. Определено не съм имал никакъв интерес да убивам Харисън Синклер.

Вдигнах въпросително вежди.

— Тъкмо когато Харисън Синклер беше убит — каза Орлов, — аз и моята страна се оказахме измамани с над десет милиарда долара.

Усетих как настръхвам. Доколкото можех да преценя, той говореше искрено.

Разбира се, тосканската вила на Орлов едва ли можеше да се нарече скромна, но все пак той не живееше сред огромни богатства, подобно на високопоставените нацисти в Бразилия и Аржентина след Втората световна война. Една солидна парична сума можеше да му осигури не само луксозен живот, но нещо по-важно — да предпази живота му до естествената му кончина.

Но десет милиарда долара?

Орлов продължи:

— Как бяха озаглавени мемоарите на Директора на ЦРУ по времето на Ричард Никсън, Уилям Колби? „Мъже на честта“, нали така се казваха?

Кимнах навъсено. Орлов не ми допадаше никак, но не по никакви идеологически причини или поради някаква горчива ревност, каквато хората си представят, че съществува между КГБ и ЦРУ. Хал Синклер веднъж беше споделил с мен, че докато бил шеф на наши резидентури в различни световни столици, някои от най-добрите му приятели на чашка били опонентите му от страна на КГБ. Ние сме — по-точно е да кажа бяхме — повече подобни, отколкото различни.

Не, по-скоро намирах самоувереността на Орлов за отблъскваща. Преди няколко минути той се беше вкопчил в мен като стара баба. А сега седеше като паша... и мислеше главно на украински, за бога.

— Е — продължи Орлов, — Бил Колби беше, и е, човек на честта. Може би прекалено честен за тази професия. И докато не се оказах измамен, аз мислех същото и за Харисън Синклер.

— Не ви разбирам.

— Какво ви е разказал той за тази история?

— Много малко — признах аз.

— Точно преди рухването на Съветския съюз тайно установих контакт с Харисън Синклер, като използвах стари канали, неизползвани от много години. Има — или по-скоро имаше — начини. И го помолих за помощ.

— За да направите какво?

— Да изнесем от моята страна по-голямата част от златните й резерви — каза Орлов.

Бях почти зашеметен... Но всъщност имаше известна логика. Бързо си припомних някои неща, които вече знаех, които бях чел по вестниците или чувал от свои приятели в шпионския бизнес.

Централното разузнавателно управление винаги беше смятало, че Съветският съюз разполага с десетки милиарди долари в златни резерви, пазени в техните трезори в Москва и нейните околности. Но после изведнъж, веднага след неуспешния опит за преврат на Комунистическите хардлайнери през август 1991, съветското правителство обяви, че разполага само с три милиарда долара в злато.

Тази новина беше раздрусала цялата световна финансова общност. Къде по света можеше да е изчезнало останалото злато? Появиха се какви ли не съобщения. Според едно от най-достоверните, съветската комунистическа партия беше наредила 150 тона сребро, осем тона платина и най-малко шестдесет тона злато да бъдат скрити в чужбина. Появиха се твърдения, че видни представители на комунистическата партия може би са укрили почти петдесет милиарда долара в западни банки, в Швейцария, Монако, Люксембург, Панама и в огромна мрежа офшорни банки, такива като на Каймановите острови.

Съветската комунистическа партия, според съобщенията, се беше занимавала трескаво с пране на пари в последните години на съществуването си. Шефовете на съветските държавни предприятия създавали фалшиви смесени дружества и дъщерни фирми, за да изнесат пари от страната си.

В края на краищата правителството на Елцин беше стигнало дотам, че да наеме една американска детективска фирма, „Крол Асошиейтс“ — между другото един от главните конкуренти на фирмата на Алекс Тръслоу — за да проследи пътя на тези пари, но така и нищо не се разкри. Дори се появи съобщение, че един от масивните трансфери към швейцарски банки е бил нареден от шефа на икономическия отдел на партията, който се самоуби — или му помогнаха — няколко дни след провалилия се преврат.

Нима щеше да се окаже, че бившите другари на Орлов се стремяха да ме спрат в усилията да проследя парите и че тъкмо те бяха убили Ван Ейвър в Рим?

Слушах го, онемял от изненада.

— Русия — каза той — се разпадаше.

— Искате да кажете, че Съветският съюз се разпадаше.

— И двете. Имам предвид и двете. За мен, както и за повечето хора с глави на раменете, беше ясно, че Съветският съюз ще се срине

на бунището на историята, ако използваме изтърканата фраза на Маркс. Но Русия, моята мила Русия — тя също се разпадаше. Горбачов ме привлече да ръководя КГБ след опита за преврат на Крючков. Но властта се изплъзваше от пръстите на Горбачов. Твърдолинейните комунисти разграбваха богатствата на страната. Те си даваха сметка, че Елцин ще вземе връх, и бяха решили да се подготвят и да изчакат момента, когато ще могат да го унищожат.

Бях чел твърде много за загадъчните изчезвания на руските богатства под формата на твърда валута, ценни метали и дори произведения на изкуството. Всичко това не представляваше новина за мен.

— И така — продължи той — аз стигнах до идеята да организирам източването от страната на колкото можех повече от златото на Русия. Твърдолинейните щяха да се опитат да си възвърнат властта, но ако успеях да предпазя богатството на страната от ръцете им, те щяха да се окажат безсилни. Искях да спася Русия от гибел.

— Същото искаше и Хал Синклер — промълвих аз, колкото на него, толкова и на себе си.

— Да, точно така. Знаех, че ще прояви симпатия и разбиране към този план. Но това, което му предложих, го изплаши. Трябваше да бъде извънпротоколна операция, при която ЦРУ помага на КГБ в измъкването на златото на Русия. Да го изнесем извън страната. За да може един ден, след като нещата утихнат, да бъде върнато.

— Но защо ви е била нужна помощта на ЦРУ?

— Златото се пренася много трудно. Изключително трудно. И при положение че ме следяха много внимателно, не можех да го изнеса сам. Моите хора и аз самият бяхме под непрекъснато подозрение и наблюдение. И определено няха никаква възможност да го ликвидирам — да го продам. За секунди щеше да бъде проследено по обратния път до мен.

— И затова двамата се срещнахте в Цюрих?

— Да. Процедурата беше твърде сложна. Срещнахме се с един банкер, когото той познаваше и на когото се доверяваше. Той откри банкова система от сметки, на която да приеме златото. Съгласи се с моите условия, че аз трябва да „изчезна“. Той трябваше да заличи в базите данни на ЦРУ всички по-съществени данни, свързани с моето местоположение.

— Но как е успял Синклер... или ЦРУ... да уреди изнасянето?

— Ох — каза той уморено, — има начини, нали знаете. Същите канали, по които изнасяхте нашите съветски дезертьори в предишните години.

Тези канали, както ми беше известно, включваха военната куриерска система, защитена с Виенската конвенция. Точно този метод беше използван за измъкването на неколцина по-известни дезертьори извън Желязната завеса. Бях слушал слухове, че легендарният дезертьор Олег Гордиевски, който беше много нашумял в средите на Управлението, всъщност е бил измъкнат в един камион с мебели. Не знам дали беше вярно, но изглеждаше правдоподобно.

Той продължи:

— Цял военен самолет със статут на дипломатически куфар — с него напуснах страната, разбира се, пътуват и запечатани камиони. Има и много други средства, с които ЦРУ разполагаше, докато ние не, защото бяхме под наблюдение. Навсякъде има информатори, дори сред личните ми секретари.

Нещо обаче не съвпаднаше.

— Но как Синклер е можел да е сигурен, че може да ви вярва? Как, по дяволите, е можел да е сигурен, че вие просто не сте един от лошите?

— Заради това, което му предложих — поясни Орлов.

— Обяснете.

— Е, той искаше да прочисти ЦРУ. Беше убеден, че то е прогнило отвътре... И аз му осигурих доказателства, че това е така.

Орлов хвърли поглед към вратата, сякаш очакваше да се появи някой от охраната. След това въздъхна.

— В началото на осемдесетте най-после започнахме да развиваме технология за прехващане на сложни комуникации между щаба на вашето ЦРУ и други правителствени ведомства.

Той отново въздъхна и се усмихна апатично. Все едно че вече беше разказвал цялата тази история много пъти.

— Сателитните антени и микровълновото оборудване на покрива на съветското посолство във Вашингтон започнаха да засичат много сигнали, потвърждаващи информация, която вече бяхме получили от проникнал в Лангли наш агент.

— И за какво се отнасяше тя?

Нова апатична усмивка. Вече започнах да се чудя дали просто усмивката му не си е такава — само извивка на устните, с безстрастни очи, отегчена.

— Коя беше великата мисия на ЦРУ от неговото основаване до, да речем, 1991 година?

Усмихнах се като коравосърдечен циник на свой себеподобен.

— Да победим световния комунизъм и в общи линии да направим труден живота на типове като вас.

— Добре. Бихте ли могли да ми кажете в кой момент Съветският съюз е бил истинска заплаха за Съединените щати?

— Откъде да започна? Анексирането на Литва, Латвия, Естония? Събитията в Унгария? Нашествието в Прага?

— Е... за Съединените щати.

— Вие разполагате с бомбата, да не забравяме.

— И точно толкова се бояхме да я използваме, колкото и вие. Само вие я използвахте. Ние не сме. Смятате ли, че някой в Лангли сериозно е вярвал, че Москва разполага с ресурсите, или пък наистина има желание да завладее света? И какво щяхме да направим със света, ако го бяхме завладели? Да го сринем до основи — съжалявам, че

трябва да го кажа — както направиха нашите високопочитаеми съветски водачи с някогашната велика Руска империя?

— Имаше самозаблуди и от двете страни — признах аз.

— Аха. Но тази... „заблуда“... определено поддържаше живота на ЦРУ в продължение на десетилетия, нали?

— Накъде клоните?

— Много просто — каза Орлов. — Вашата велика мисия сега е да победите корпоративния шпионаж, така ли е?

— Така разправят. Сега живеем в различен свят.

— Да. Международният корпоративен шпионаж. Японците, французите и германците, всички те искат да откраднат ценни промишлени тайни от вашите бедни, обсадени отвсякъде американски корпорации. И само Централното разузнавателно управление може да спаси американския капитализъм. Е, в средата на осемдесетте КГБ се оказа единствената разузнавателна служба в света, разполагаща с екипировка за пълно наблюдение на комуникациите, излизащи от щаба на ЦРУ. И това, което научихме, просто потвърди някои подозрения на нашите най-заклети братя — комунисти. От прехващанията на връзки между Лангли и неговите предни постове в чужди столици, както и между Лангли и Федералния резерв, разбрахме, че ЦРУ от години трескаво работи върху насочването на своите забележителни шпионски ресурси срещу икономическите структури на ваши уж съюзници, като японците, французите и германците. Срещу частните корпорации в тези страни. И всичко това — в името на националната сигурност на Америка.

Той замълча и ме погледна в очите.

Аз казах:

— Е, и какво? Нормална част от бизнеса.

— И така — продължи Орлов, — първоначално помислихме, че сме засекли контурите на една обичайна операция за пране на пари. Нали знаете, парите се преливат от сметките на Лангли към Федералния резерв в Ню Йорк и оттам до различни резиденции на ЦРУ по света. Навсякъде, където е необходимо да се извършват операции под прикритие в името на демокрацията, нали така? От Ню Йорк до Брюксел, от Ню Йорк до Цюрих, до Панама Сити, до Сан Салвадор. Но не би. Оказа се съвсем друго.

Той ме изглежда и на лицето му отново се плъзна бегла усмивка.

— Колкото повече ровеха нашите финансови гении... — Той забеляза моя скептицизъм и вметна: — Да, ние наистина разполагахме с неколцина гении сред масата глупци. Та колкото повече ровеха те, толкова повече се потвърждаваха подозренията им, че това изобщо не е стандартна операция по изпиране на пари. Парите се правеха. Парите се уголемяваха. Пари, печелени от корпоративен шпионаж. Новите и новите прехващания все повече го потвърждаваха. Дали в това нещо бе замесено ЦРУ като институция? О, не. Нашият наемник в Лангли потвърди, че става дума само за няколко души. Приватизатора, тоест операциите се контролираха от малко ядро важни фигури в средите на ЦРУ.

— Така наречените „Мъдреци“.

— Ироничен прякор, предполагам. Една малка групичка от държавни служители в ЦРУ забогатяваха с невероятни темпове. Като използваха разузнавателните данни, които получаваха от тези шпионски операции, за да се обогатяват лично. При това ги използваха твърде щедро.

Факт е, че е твърде често срещано явление оперативните служители на ЦРУ да приберат част от бюджета си, от фондовете си, които са доста обтекаеми и слабо документирани (по причина на секретността нито един директор на ЦРУ, поръчал тайна операция например в някоя държава от Третия свят, не иска да остави подписан от него счетоводен документ, който да бъде обсъждан от сенатска надзорна комисия). Мнозина оперативни агенти, с които се бях срещал, имаха навика да присвояват — някои от тях го наричаха „комисионче“ — десет процента от фондовете, до които имаха достъп, и да ги прибират в някоя кодирана швейцарска банкова сметка. Аз лично никога не съм го правил, но тези, които си го позволяваха, го правеха, за да си осигурят защитно одеялце, закрила, в случай че нещо в работата им тръгне не както трябва. Счетоводителките със зеления грим в Лангли редовно отписваха тези суми и много добре знаеха къде са отишли.

Казах всичко това на Орлов, но той бавно поклати глава.

— Става дума за огромни суми. Не за „комисиончета“.

— И кои бяха... са тези хора?

— С имена не разполагахме. Бяха много добре прикрити.

— И как точно уголемяваха капиталите си?

— Не е необходимо да си голям специалист в бизнеса или в икономиката, господин Елисън. „Мъдреците“ бяха в течение на най-дискретни делови разговори и заседания на управителни съвети със стратегическо значение, на уговаряни сделки в офиси и автомобили в Бон и Франкфурт, Париж и Токио. И при всичките разузнавателни данни, с които разполагаха... Е, не е никак сложно да направиш стратегически инвестиции на фондовите борси по света, главно в Ню Йорк, Токио и Лондон. В края на краищата, ако човек знае какви са предстоящите намерения на „Сименс“, „Филипс“ и „Мицубиши“, ще знае какви акции да купи или да продаде, нали така?

— Значи в края на краищата не е било присвояване?

— Ни най-малко. Не беше присвояване. Беше манипулиране на фондовите борси в нарушение на стотици американски и чуждестранни закони. И Мъдреците се справяха много добре, трябва да им се признае. Банковите им сметки в Люксембург, на Каймановите острови и в Цюрих се пукаха по шевовете. Правеха от всичко това цели състояния. Стотици милиони долари. Ако не и повече.

Той отново погледна към вратата и продължи с лека нотка на триумф:

— Помислете само какво можехме да направим с тези доказателства... записите, декодираните прехващания... Свят да ти се завие. Не можехме и да искаме нещо по-добро за целите на политическата пропаганда. Америка краде от своите съюзници! Ако бяхме пуснали тази информация да изтече, с НАТО щеше да е свършено.

— Боже господи!

— Но тогава дойде 1987 година.

— Тоест?

Орлов бавно поклати глава.

— Това не ви ли е известно?

— Какво се е случило през 1987 година?

— Нима сте забравили какво стана с американската икономика през 1987 година?

— С икономиката? — попитах озадачено. — Е, да, големият погром на фондовия пазар през октомври, но като изключим него...

— Точно така. Изразът „погром“ може да е преувеличение, но американските фондови борси се сринаха, доколкото си спомням, на 19

октомври 1987 година.

— Но какво общо има това с...

— Един „погром“, за да използвам вашия израз, на фондовия пазар, невинаги е бедствие, особено за човек, който е подготвен за него. Ловките инвеститори в такъв момент могат да натрупат печалби чрез краткосрочни продажби, фючърси и арбитражи, както и с други подобни средства. Прав ли съм?

— Какво искате да кажете?

— Казвам, господин Елисън, че след като разбрахме какво правят тези ваши „Мъдреци“, какви са им целите, вече можехме да следим действията им съвсем отблизо... без те да го разберат.

— И те са натрупали пари по време на погрома през 1987-а, така ли?

— Като използваха компютризирана програма за търгуване и хиляда и четиристотин отделни търговски сметки, балансирайки много прецизно с борсата в Токио и дърпайки лостовете в точно определено време, те не само натрупаха огромни суми от този погром, господин Елисън. Те го предизвикаха.

Бях онемял от изненада.

— Така че, както разбирате — продължи той, — ние разполагахме с твърде страшни доказателства за това какво прави тази малка групичка високопоставени служители на ЦРУ със света.

— И използвахте ли ги?

— Да, господин Елисън. В един момент ги използвахме.

— Кога?

— Като казвам „ние“, имам предвид моята организация. Вие си спомняте събитията през 1991 година, преврата срещу Горбачов, вдъхновен и организиран от КГБ. Е, както добре си спомняте, тогава ЦРУ разполагаше с предварителна информация, че този преврат се подготвя. Защо смятате, че вие не направихте нищо, за да се осуети този план?

— Има разни хипотези — казах аз.

— Има хипотези, а има и факти. А фактите са, че КГБ разполагаше с подробни взривоопасни папки с доказателства срещу тази група ваши хора, наричани „Мъдреците“. Ако тези папки се покажеха на света, това щеше да унищожи доверието към Америка, както вече ви казах...

— И затова ЦРУ прояви инертност — промълвих аз. — Изнудено от заплахата за дискредитиране.

— Точно така. И кой би се отказал от подобно оръжие? Не и един ревностен противник на Съединените щати. Не и един верен сътрудник на КГБ. Какво по-убедително доказателство да ви предложи?

— Да — казах аз. — Брилянтно. Кой знае за съществуването на тези документи?

— Само шепа хора — каза той. — Моят предшественик в КГБ, Крючков, който е жив и твърде много се бои за живота си, за да заговори. Неговият главен помощник, който беше екзекутиран... не, извинете, струва ми се, че „Ню Йорк Таймс“ публикува версия, според която се е „самоубил“ веднага след преврата, прав ли съм? И, разбира се, аз.

— И вие дадохте на Хал тези папки?

— Не — каза той.

— Защо не?

Леко потръпване на раменете, бегла усмивка.

— Защото папките изчезнаха.

— Какво?!

— По онова време корупцията в Москва процъфтяваше — обясни Орлов. — Дори повече, отколкото сега. Старият ред... милионите чиновници от старата бюрокрация, министерствата, секретариатите... цялата съветска управляваща класа знаеше, че дните ѝ са преброени. Директорите на предприятия разпродаваха продукцията на черния пазар. Чиновниците разпродаваха досиета от архивите на КГБ. Хората на Борис Елцин бяха прибрали много папки от щаба на КГБ и някои от тези откраднати папки започнаха да сменят притежателите си! А след това бях уведомен, че делото с Мъдреците е изчезнало.

— Подобни дела не изчезват току-така.

— Разбира се, че не. Казаха ми, че някаква дребна служителка в Първо главно управление на КГБ го била отнесла у дома си и след това го продала.

— На кого?

— На един немски консорциум. За два милиона германски марки.

— Над един милион долара. Но тя е могла да получи много повече.

— Разбира се! Тази папка имаше огромна цена. Тя съдържаше инструменти за изнудване на твърде високопоставени служители на ЦРУ. Тя струваше много, много повече от това, за което глупавата гъска я е продала. Алчността прави хората неразумни.

Потиснах смеха си.

— Германски консорциум — повторих замислено. — Защо група немски бизнесмени ще иска да изнудва ЦРУ?

— Не знаех.

— А сега знаете?

— Имам някои предположения.

— Например?

— Вие очаквате от мен факти — каза той. — Срегнахме се в Цюрих със Синклер... естествено в условия на пълна секретност. По това време вече бях напуснал страната. Знаех, че никога няма да се върна. Синклер се разгневи, като разбра, че уличаващите документи са се изплъзнали от ръцете ми, и заплашваше да прекъсне сделката, да отлети за Вашингтон и да сложи край на тази история. Карахме се часове. Опитах се да го убедя, че му казвам истината, че не го мамя.

— И той повярва ли ви?

— Тогава мислех, че е. Сега не мисля така.

— Защо?

— Защото смятах, че сме се споразумели за сделката, а се оказа, че не сме. От Цюрих дойдох тук, в тази къща — между другото Синклер ми я уреди — и зачаках да ми се обади. Сега тези десет милиарда долара се намират на Запад. Злато, което е собственост на Русия. Рискът беше огромен, но аз се доверих на честността на Синклер. Нещо повече, разчитах на собствения му интерес. Той искаше да предпази Русия от превръщането ѝ в дясноекстремистка, руско шовинистична диктатура. Искаше да спести това и на света. Но мисля, че всичко стана заради папките. За това, че не можах да му дам досиетата за Мъдреците. Сигурно е решил, че не играя честно. Иначе защо щеше да ме изиграе?

— Да ви изиграе?

— Десетте милиарда долара се озоваха в един сейф в Цюрих. В сейф под Банхофщрасе с два кода за достъп, за двойна осигуровка

срещу измъкването им. Но аз не ги получих. А след това Харисън Синклер го убиха. И сега няма никаква надежда това злато да се върне. Надявам се разбирате, че не съм имал никакъв интерес да бъде убит, нали?

— Не — съгласих се аз. — Не сте имали интерес. Но може би мога да ви помогна.

— Ако знаете кодовете за достъп на Синклер...

— Не — казах аз. — Не знам такива кодове. Не ми ги е оставил.

— В такъв случай, опасявам се, че нищо не можете да направите.

— Грешите. Има нещо, което мога да направя. Трябва ми името на банкера, с когото сте се срещнали в Цюрих.

И в този момент вратата на трапезарията шумно се отвори.

Скочих, без да измъквам оръжието си. Ако отново се окажеше някой от охраната му, всичко щеше да е нормално. Не можех да рискувам да създам впечатление, че заплашвам господаря на тази къща.

Вътре обаче нахлуха трима униформени италиански полицаи с извадени оръжия.

Как беше станало това? Кой ги беше извикал? Не разбихах.

След което забелязах черния бутон, монтиран на широкия дъбов крак на масата, почти до теракотения под. Бутон, който можеш да натиснеш с крак — има ги в банките и банковите служители могат да ги натиснат, за да извикат полицията, без да бъдат забелязани от крадците. Изпращат безшумно сигнали на голямо разстояние — в този случай, както подозирах, до участъка в Сиена, с което можеше да се обясни, защо пристигнаха толкова късно. Полиция, несъмнено купена от загадъчния „немски“ емигрант, който беше изискал съвършени мерки за сигурност.

Онзи скок на Орлов към мен, единствената му маневра. Знаел е, че ще го блъсна на пода, че ще има възможност да се изтърколи и да натисне бутона за тревога с ръка, крак или коляно.

Но нещо не беше наред!

Хвърлих поглед към бившия шеф на КГБ и забелязах, че е ужасно изплашен. От какво?

Гледаше ме.

— Последвай златото! — изхриптя той.

Какво точно искаше да ми даде?

— Името! — извиках му в отговор. — Каж ми името!

— Не мога! — изхриптя той и размаха безпомощно ръце към полицаите. — Те...

Да. Разбира се, не можеше да го каже на глас пред тях.

— Името — повторих аз. — Помисли си за името!

Орлов ме гледаше изплашен и отчаян. После се обърна към полицаите и извика:

— Къде са моите хора? Какво сте направили с моите...

И изведнъж сякаш отскочи назад. Чу се храчещ звук, звук, който ми беше много добре познат: обърнах се и видях, че единият от полицаите стреля. В гръдния кош на стареца се отвори гротескна цепнатина. Ръцете и краката му изтанцуваха последния си хаотичен танц и той нададе последния си ужасяващ грак. Кръв шурна във всички посоки, оплисквайки каменните основи, стените и масата. Орлов, чиято шия бе наполовина отделена от тялото, се срина в кошмарна, окървавена купчина плът.

Неволно извиках и извадих пистолета си, макар да съзнавах, че ме превъзхождат. Но нямаше смисъл.

Изведнъж се възцари тишина. Стрелбата беше престанала. Вдигнах покорно ръце и се предадох.

38.

„Карабинерите“ ме поведоха с белезници на ръцете към сводестата порта на Кастелбланко и след това бавно към една очукана синя полицейска камионетка.

Бяха облечени като карабинери, но разбира се, не бяха такива. Бяха убийци... но чии? Орлов беше призовал своите хора, своята защита, но беше изненадан от пристигналите други. Но кои бяха тези други?

И защо не бяха убили и мен?

Единият бързо и тихо каза нещо на италиански на другите двама. Те кимнаха, обградиха ме плътно и ме вкараха в каросерията на камионетката.

Загледах полицаия, който се качи да ме пази — дебел навъсен млад мъж.

Съсредоточих се.

Не „чух“ нищо. Само гръмкия шум на запаления мотор и дрънченето на фургона, борещ се с черния път към изхода на имението. Поне така предположих, тъй като отзад прозорци нямаше. Единственото осветление идваше от лампата на тавана. Ръцете ми, завързани отпред, се бяха схванали.

Отново се помъчих да изпразня мозъка си, да се съсредоточа. В последната седмица от живота ми това се беше превърнало почти в рефлекс. Вече бях започнал да привиквам да освобождавам ума си в максимална степен от разсейващи мисли... да го превръщам по някакъв начин в празна кутия, в приемник. След което можех да дочувам потоците от мисли с характерната им леко променена тоналност, което ми подсказваше, че не чувам нещо, което е изговорено на глас.

Изпразних ума си колкото можех, направих го колкото може по-възприемчив и след известно време... „чух“ собственото си име... и след това още нещо, което ми се стори познато...

На английски.

Той мислеше на английски.

Не беше полицай и не беше италианец.

— Кои сте вие? — попитах аз.

Той вдигна поглед, издавайки само за миг изненадата си, след което безмълвно сви рамене, сякаш не разбираше.

— Италианският ви е превъзходен — казах аз.

Спряхме. Не знаех къде. Не беше далече от имението — бяхме се движили не повече от няколко минути. Къде ли ме бяха докарали?

Вратите се отвориха и другите двама полицаи се качиха. Единият насочи оръжието си към мен, а другият ми даде знак да легна на пода. Подчиних се и той завърза глезените ми.

Затрудних го, колкото можех — ритях и се гърчех. Но той успя да ме върже, после намери втория ми пистолет, скрит в калъф под лявата ми мишница, и извика триумфално.

— Още един, момчета.

На английски.

— Виж да няма и други — каза третият, който, изглежда, беше старшият. Гласът му беше дълбок, дрезгав от пушенето.

— Само този е — каза другият, след като опипа краката и ръцете ми.

— Добре — каза старшият. — Господин Елисън, ние сме ваши колеги.

— Докажете го — казах аз, изпънат ничком на пода.

Отговор не последва.

— Можете да ни вярвате или не — каза шефът им. — Както предпочитате. За нас е без значение. Искаме само да ви зададем няколко въпроса. Ако сте откровен с нас, няма да има за какво да се притеснявате.

Усетих нещо студено и течно, което започна да се разстила по оголените части на ръцете ми, после по лицето, шията и ушите ми. Мажеха ме с четка с някаква гъста лепкава течност.

— Знаете ли какво е това? — попита ме фалшивият старши полицай.

Усетих сладостта по устните си.

— Предполагам.

— Добре.

Измъкнаха ме от фургона на ослепително ярката дневна светлина. В момента нямаше никакъв смисъл да се опитвам да окажа

съпротива. Нямаше да стигна доникъде. Видях дървета, храсталаци и малко по-далече — част от покритата с бодлива тел ограда. Все още се намирахме на терена на Кастелбланко, недалече от входа, пред една от малките каменни постройки, които бях забелязал, докато влизахме.

Поставиха ме на земята точно пред сградата. Усетих миризмата на сочния чернозем и после сладникавата миризма на гниеща храна, и разбрах къде се намирам.

После шефът на „полицейското“ отделение каза:

— Трябва само да ни кажете къде се намира златото.

— Орлов не беше отзивчив. Разменихме само няколко думи.

— Това не е вярно, господин Елисън — каза средният. — Не сте откровен с нас.

И наведе към лицето ми малък бляскав предмет — остър като бръснач скалпел. Затворих инстинктивно очи. Господи, не! Не го правете!

Почувствах бърз удар по бузата. Усетих острия срез на студения метал и после лека болка, като от боцване на игла.

— Не искаме да ви нарежем лошо — обади се старшият. — Само ни кажете къде е златото.

Усетих как кръвта потича по бузата ми.

— Нямам представа — отвърнах.

Скалпелът се опря в дясната ми буза, хладен и странно приятен.

— Наистина не ми харесва да го правим, господин Елисън, но нямаме друг избор. Дай пак, Франк.

Изпъшках.

— Не!

— Къде е?

— Казах ви, че не...

Нов удар. Студено, а после парещо топло, и усетих как кръвта се стича по лицето ми, смесвайки се с лепкавата течност, с която ме бяха намазали. От очите ми потекоха сълзи.

— Знаете защо го правим, господин Елисън — каза старшият.

Опитах се да се извия по корем, но двамата други ме държаха здраво.

— По дяволите! — казах. — Орлов не знаеше. Толкова ли е трудно да разберете? Не знаеше... така че и аз не знам!

— Не ни принуждавайте да го правим — каза старшият. — Знаете, че ще го направим.

— Пуснете ме и ще ви помогна да го намерите — прошепнах аз.

Той махна с ръка и другите ме вдигнаха, единият за главата, а другият за краката. Замятах се яростно, но не можах да се измъкна.

Натикаха ме в студено и тъмно, влажно и тясно каменно помещение, пропито с острата миризма на гниещи отпадъци. Чух шумолене. Имаше и някаква друга миризма, нещо щипещо, подобно на керосин или на бензин.

— Вчера са изнесли боклука — каза старшият. — Така че са гладни.

Още шумолене.

Пуснаха ме на пода. Единствената светлина в тясното отворително помещение идваше откъм входа, пред който можех да видя силуетите на двамата фалшиви карабинери.

— Какво искате? — изхриптях аз.

— Само ни кажете къде е и ще ви пуснем. — Беше дрезгавият, дълбок глас на старшия. — Толкова е просто.

— О, боже — не можах да се сдържа да не възкликна.

Никога не бива да им показваш страха си, но сега беше неудържимо. Драскане, отново шумолене. Сигурно бяха с дузини.

— В личното ви досие — продължи той — пише, че изпитвате страх от плъхове. Моля ви, помогнете ни и с това ще свърши.

— Казах ви, той не го знаеше!

— Заклучи го, Франк — излая шефът.

Вратата на каменната постройка се затръшна, после я залостиха отвън. За миг настъпи катраненочерен мрак и след това, когато очите ми привикнаха с мрака, всичко наоколо изглеждаше покрито с тъмнокехлибарена сянка. Отвсякъде около мен се разнасяше стържене и щракане. Някакви тъмни фигури се раздвижиха от двете ми страни. Кожата ми настръхна.

— Когато сте готов да ни отговорите — чух гласа на старшия зад вратата, — ще сме тук.

— Не! — изревах аз. — Казах ви всичко, което знам!

Нещо притича по краката ми.

— Господи...

Дрезгавият глас отвън се обади пак:

— Знаете ли, че плъховете са, така да се каже, слепи? Ориентират се единствено по миризмата. Лицето ви, с кръвта, смесена с подсладената течност, ще ги примамва и ще ви изядат жив. В отчаянието си просто ще ви сдъвчат.

— Не знам нищо — извиках умолително.

— В такъв случай жалко за вас — отново се обади дрезгавият глас.

Усетих как нещо едро, топло, сухо и кожесто се отри в лицето ми, по устните ми, после станаха няколко, после много. Не можех да отворя очите си. Усетих остри одрасквания по бузите, остри, непоносими пробождания, тънки като мачкаща се хартия звуци, опашка изплющя по ухото ми, влажни крачета забързаха по шията ми.

Единствено съзнанието, че похитителите ми стоят отвън и чакат да се предам, ме спря да закрепця от ужас.

39.

Някак... някак все още успях да запазя разсъдъка си.

Успях да изпълзя назад и да се изправа, като избутах по този начин плъховете. След няколко минути борба успях да се освободя от връзките, но това с нищо нямаше да ми помогне, както бяха преценили мъжете, очакващи ме навън: единственият изход от тази масивна каменна постройка беше през вратата, която беше здраво залостена.

Опипах за оръжие, но съобразих, че те, разбира се, ми го бяха прибрали. Разполагах само с няколко патрона в пълнителя, скрит в чорапа ми, но те бяха напълно безполезни, след като нямаше с каква да ги изстрелям.

След като очите ми привикнаха към мрака, установих кой е източникът на миризмата на гориво. До едната стена бяха скупчени земеделски сечива и няколко бидона с бензин. „Къщата на плъховете“, както я беше нарекъл италианският ми приятел, служеше за складиране на боклук, но също така и за складиране на материали, нужни за обработката на земята на Орлов — хартиени чували цимент, найлонови чували с изкуствен тор, трънокопи, торопръскачки, лопати и мотики.

Докато плъховете се боричкаха около мен, огледах оскъдните средства за измъкване, доколкото изобщо разполагах с такива. Прецених, че дори с кирка няма да мога да разбия укрепената с метал врата, да не говорим за другите сечива. Бензинът изглеждаше най-подходящото средство за нанасяне на удар — но срещу какво? И с какво да го запаля? Кибрит нямах. И ако все пак успеях да го разсипя и по някакъв начин да го запаля? Тогава какво? Щях да изгоря жив. Това щеше да е добре дошло единствено за похитителите ми. Пълна глупост. Трябваше да има някакъв изход.

Отвън дълбокият глас се обади:

— Искаме само информацията.

Очевидно трябваше да им измисля някаква информация, да се престоря, че съм се сломил, и да им я кажа.

Но и това нямаше да мине. Те го очакваха. Сигурно бяха много добре инструктирани. Трябваше да се измъкна някак оттук.

Беше невъзможно. Не бях Худини. Но трябваше да се измъкна. Плъховете, дебели малки твари с кафява козина и голи опашки, щъкаха около ходилата ми и цвърчаха. Бяха десетки! Катереха се по стените. Няколко се скупчиха върху един чувал с тор и скочиха към мен, надушили миризмата на кръвта, която се съсирваше по бузите ми. Ужасен, заразмахвах ръце да ги отхвърля. Един ме ухапа по врата. Заудрях яростно и успях да премажа няколко.

Разбирах, че няма да мога да оцелея дълго.

Първото, което привлече вниманието ми, беше чувалът с тор. На сумрачната светлина успях да разчета етикета му: „CONCIME CHIMICO FERTILIZZANTE“. Жълтият етикет съобщаваше, че веществото е „окислител“ и съдържа тридесет и три процента азот. Приблжих се и присвих очи. Получено от еднакви части амониев нитрат и натриев нитрат.

Тор.

Възможно ли беше?...

Във всеки случай беше идея. Вероятността да проработи не беше изключително висока, но си струваше да опитам. Друг изход просто нямаш.

Пресегнах се и извадих пълнителя от левия си чорап. Бяха ми прибрали пистолета, но не бяха напипали тънкия пълнител.

Седем патрона. Не много, но можеше и да свършат работа. Измъкнах и седемте.

Гласът отвън извика:

— Приятен ден, Елисън. А също така и приятна нощ.

Сдържайки ужаса си, отидох до една от стените. Един по един набих всички патрони в една тясна цепнатина в бетона. Подредих ги в редица и изпъкналите сиви върхове на куршумите щръкнаха навън.

С помощта на някакви стари ръждясали клещи разклатих куршумите, за да ги разхлабя от здраво пристегналите ги гилзи. Пристегнах челюстта на клещите на върха на всеки от куршумите и ги измъкнах от патроните. Трябваша ми капсите и барутът.

Три плъха се разшаваха по стъпалата ми, един се изкатери на коляното, после по ризата ми, мъчейки се да стигне до лицето ми.

Изпъшках ужасен, потреперих, замахнах и успях да го съборя на каменния под.

Извадих месинговите патрони от процепа в бетона и бавно изсипах малкото барут върху парче хартия, което откъснах от един чувал с цимент. Събра се съвсем малка купчинка експлозив.

Но най-рискованата стъпка беше следващата: изваждането на никеловите капсулки, пълни с нищожно количество високоексплозивен тетрацен. Освен това те са изключително чувствителни на удар. В мрака, опипом, заобиколен от щъкащите и църкащи плъхове, не можех да се съсредоточа достатъчно. Но все едно, трябваше да го направя, и то много предпазливо.

Бързо се разтърсих из тясната каменна постройка за някакъв тънък предмет, подходящ за пробиване, но нямаше нищо, което и в най-малка степен да се доближава до желаното. Едно внимателно претърсване във всеки тъмен ъгъл сигурно щеше да ме възнагради с подходяща находка, но просто не можех да си наложа да бръкна с гола ръка в някоя тъмна ниша, от която се носи цвърчене. Не се гордея никак със страха си от плъхове, но всички ние си имаме по някаква фобия и моята, сигурен съм, че ще се съгласите, не може да се нарече съвсем ирационална. Дали да не опитам с химикалката си? Извадих я и измъкнах пълнителя.

Много, много внимателно вкарах пълнителя в първата гилза и измъкнах първия капсул-детонатор. Вторият излезе малко по-лесно и след няколко минути измъкнах детонаторите от шест гилзи, като оставих седмата непипната.

Възможно най-предпазливо вкарах извадените детонатори в недокоснатата гилза, като ги наместих плътно един върху друг. В оставащото пространство изсипах барута и го натъпках здраво с пръст.

Вече разполагах с малка бомба.

След това намерих една дъсчица, парче ръждясала тръба, една празна стъклена бутилка от безалкохолно, памучен парцал и един почти прав дълъг пирон. Търсенето ми отне няколко минути, които ми се сториха цяла вечност заради плъховете, гъмжащи по пода като жив килим. Стомахът ми се беше свил на топка, целият треперех.

С един камък набих полека пилона в дъсчицата, докато върхът му не се покаже леко от другия край. Сега торът. Повечето чували бяха със съдържание между осемнадесет и двадесет процента азот. Но онзи,

първият, беше с тридесет и три. Значи той. Разкъсах чувала и гребнах с шепи, след което изсипах тора върху друго парче хартия от чувала с цимент. Няколко плъха зацъкаха към купчината и мустаците им се разшаваха от любопитство и алчност. С помощта на бутилката ги разкарах. Оказаха се много по-яки и мускулести, отколкото бях очаквал. Бях почти парализиран от ужас, но въпреки това автономната ми нервна система някак си продължаваше да ме кара да се трудя, почти автоматизирано, като робот.

Затърках с бутилката меките закръглени зрънца на изкуствения тор, докато станат на прах. Повторих процедурата няколко пъти. В идеални условия това нямаше да е необходимо, но сегашните обстоятелства трудно можеха да се нарекат идеални. Впрочем активирацията трябваше да е нещо подобно на нитрометана, онази синкава течност, която някои луди глави понякога сипват в бензина, за да увеличат октановото му число. Но наоколо не се намираше нищо такова. Имаше само бензин. Все пак се надявах да свърши работа. Така че единственото, което можех да направя, беше да скълам на прах азотния тор, намалявайки диаметъра на кристалчетата и по този начин увеличавайки тяхната реактивна повърхност.

Отворих тубата с бензин и внимателно излях малко върху стрития на прах азотен тор. Щъкащите около мен безброй плъхове се разшаваха тревожно, сякаш надушили някаква опасност, разтичаха се по пода и по стените и се изпокриха по тъмните ъгли.

Внимателно напъхах станалата свръхчувствителна каша в ръждясалата тръба — бях запушил плътно другия ѝ отвор, като го сплесках с един голям камък. Тръбата беше около половин цол, общо взето подходящ размер. В нитрата напъхах и приготвената преди това гилза.

Огледах творението си и изпитах внезапно отчаяние, че самоделната ми бомба изобщо няма да действа. Основните съставки бяха налице, но действието ѝ беше непредсказуемо, като се имаше предвид при какви трескави обстоятелства я бях сглобил.

Напрягайки всичките си останали сили, напъхах тръбата в тесния циментов процеп в стената, между два камъка.

Можеше и да действа.

Ако не действаше... ако само се подпалеше, вместо да се взриви, щеше да изпълни тясното помещение с токсичен пушек, който

вероятно щеше да ме убие. Имаше също така вероятност огънят да отскочи навътре, да ме ослепи или да запали бензина.

Нагласих дъсчицата над показващия се от стената отвор на тръбата бомба, така че върхът на пирона леко да докосва капсата на гилзата. Поех дъх и с разтуптяно сърце увих вонящия парцал около очите си, стиснах камъка и го стоварих върху главата на дългия пирон.

Експлозията беше невероятно гръмка, направо гръмотевична, и изведнъж всичко около мен се превърна в блестящ кошмарен портокал, видим дори през парцала, с който бях затиснал очите си. Последва адски тътен на камъни, целият ми свят се превърна в топка ален огън, и това беше последното, което запомних.

ЧАСТ 5

ЦЮРИХ

ЛЪО МОНД

ГЕРМАНИЯ ИЗБРА УМЕРЕН ПОЛИТИК ЗА НОВ КАНЦЛЕР

ОБЛЕКЧЕНИЕ В СВЕТОВНИТЕ СТОЛИЦИ, СЛЕД КАТО ЗАСТРАШЕНА ГЕРМАНИЯ ОБЪРНА ГРЪБ НА НЕОНАЦИЗМА И ИЗБРА ЦЕНТРИСТА ВИЛХЕЛМ ФЬОГЕЛ

От Жан-Пиер Ренар,
нашият кореспондент в
Бон

*„Европа няма защо повече да се страхува
от нацизма, след като повечето избиратели в
опустошената икономически Германия
гласуваха...“*

40.

Бяло, най-мекото бяло ме приласкаваше със спокойствието и мекотата си.

После долових нечий приглушен шепот, някъде далече от мен.

Виждах някакви смътни силуети.

— Свести се — чух.

— Отвори очи.

Бавно, много бавно погледът ми започна да се фокусира.

Лежах в стая, изцяло боядисана в бяло. Бях завит с корави бели чаршафи, с бели бинтове по ръцете — единствената част от тялото ми, която можех да видя.

След като започнах да виждам по-ясно, установих, че се намирам в много семпла стая с варосани каменни стени. Дали не се намирах в някаква фермерска къща? Къде бях? В лявата ми ръка беше забита интравенозна тръбичка с подхранваща течност, но всичко останало не приличаше на болница.

Чух мъжки глас с характерен италиански акцент:

— Господин Елисън?

Опитах се да отговоря, но от устата ми не излезе нищо.

— Господин Елисън?

Отново се опитах да отговоря. Отново не се получи нищо, поне така си помислих, но май грешах. Изглежда, бях успял да издам някакъв звук, защото гласът възкликна:

— Ах, слава богу!

Вече виждах говорещия. Нисък мъж с тясно лице, с изрядно оформена брадичка и топли кафяви очи. Беше облечен в дебел, грубо изплетен сив пуловер и сиви вълнени панталони. Закръглен, около четиридесетгодишен. Протегна меката си, пухкава ръка към мен и се здрависахме.

— Казвам се Болдони — каза той. — Масимо Болдони.

С огромно усилие промълвих:

— Къде...

— Аз съм лекар, господин Елисън, макар да знам, че не приличам на такъв. — Говореше английски с мелодичен италиански акцент. — Не съм си облякъл лекарските дрехи, защото обикновено не работя в неделя. В отговор на вашия въпрос, намирате се в къщата ми. За съжаление разполагаме с малко свободни стаи.

Сигурно бе забелязал объркването, изписано на лицето ми, защото продължи:

— Това е „подере“ — стара фермерска къща. Жена ми поддържа тук гостоприемница — Подере Капра.

— Как съм...?

— В много добра форма, като се има предвид това, което сте претърпели.

Погледнах към бинтованите си ръце и после отново вдигнах поглед към лекаря.

— Имали сте голям късмет — каза той. — Обгорен сте само по ръцете, но ще се възстановят бързо. Обгарянията не са сериозни. Изгоряла е много малко кожа, ще се уверите. Вие сте направо късметлия. Дрехите ви са се подпалили, но са ви намерили преди огънят да ви нанесе по-тежки поражения.

— Плъховете — промълвих аз.

— Няма бяс, болести или нещо подобно — увери ме той. — Направих ви подробно изследване. Нашите тоскански плъхове са здрави животни. Повърхностните ухапвания са обработени и ще заздравеят много бързо. Може би леко ще ви посърбят, но това е всичко. Поставих ви морфин за облекчаване на болката, затова от време на време сигурно се усещате, сякаш летите, така ли е?

Кимнах. Наистина се чувствах много приятно. Не изпитвах никаква болка. Прииска ми се да разбера кой точно е той и как съм се озовал при него, но се оказа непосилно да артикулирам думите.

— Постепенно ще намалявам дозата. Но сега едни ваши приятели искат да ви посетят.

Той се обърна и почука по една малка дървена врата. Тя се отвори, той се извини и излезе.

Усетих, че гърлото ми трепери.

В инвалидна количка, уморен и смален, седеше Тоби Томпсън. До него стоеше Моли.

— О, господи, Бен! — извика тя и се втурна към мен.

Никога не я бях виждал толкова красива. Беше облякла кафява вълнена пола, бяла копринена блуза, носеше колието с перли — подарък от мен, и обкованата със злато, носеща ѝ щастие камей, подарена от баща ѝ.

Целувахме се дълго.

Тя ме огледа с очи, изпълнени със сълзи.

— Аз... ние толкова се тревожихме за теб. Боже мой, Бен!

— Как... се озовахте тук? — успях да промълвя.

— Боя се, че закъсняхме — каза Моли и стисна ръцете ми. Болката ме накара да се намръщя и тя мигом ме пусна и възкликна: — Извинявай.

— Как се чувстваш? — попита Тоби.

Той пък беше облечен в син костюм, ортопедичните му обувки бяха лъснати до блясък. Бялата му коса беше прилежно вчесана.

— Ще разбере, като престанат да ми дават болкоуспокояващите. Къде се намирам?

— В Греев, в района на Кианти.

— Докторът...

— Масимо е напълно сигурен човек — поясни Тоби. — Държим го в резерва, в случай че ни потрябва медицинска помощ. От време на време, макар и много рядко, използваме Подере Капра като явка.

Моли постави ръка на бузата ми, сякаш все още не можеше да повярва, че лежа тук, пред нея. Сега, когато можех да я погледна отблизо, забелязах, че е изтощена, с тъмни кръгове под синия грим. Очевидно беше положила усилия да скрие със сенките умората си. Но въпреки всичко изглеждаше красива. Беше си сложила „Фракас“, любимия ми парфюм. Намирах я, както винаги, за неустоима.

— Боже мой, колко ми липсваше! — каза тя.

— Ти също на мен, малката.

— Никога досега не си ми казал „малката“ — възкликна тя.

— Никога не е късно човек да пробва още един начин да изрази обичта си — промърморих аз.

— Непрекъснато ме впечатляваш — намеси се Тоби мрачно. — Така и не разбрах как си го направил.

— Какво съм направил?

— Как си успял да избиеш дупка в стената на онази каменна постройка. Ако не беше успял, досега сигурно щеше да си загинал.

Онези типове определено са били готови да те оставят там, докато бъдеш изяден жив или може би умреш от страх. А и нашите хора едва ли щяха да те намерят, ако не е била експлозията.

— Не разбирам — казах аз. — Вие откъде сте знаели къде се намирам?

— Нека да го обясним едно по едно — каза Тоби. — Бяхме в състояние да проследим обаждането ти от Сиена за осем секунди...

— Осем! Но аз мислех...

— Нашите телекомуникационни технологии са се подобрили значително, откакто напусна Управлението. Имаш възможност да провериш, че ти говоря истината, Бен. Ако искаш, ще придвижа стола си по-близо до теб.

Сега-засега убедителността му ми беше достатъчна. Във всеки случай дори да исках, в момента умът ми беше прекалено замаян, за да мога да се съсредоточа.

— Веднага след като те локализирахме по телефонното обаждане от Сиена, нашите хора вече можеха да установят къде точно си и да те измъкнем.

— Слава богу — обади се Моли.

— Веднага осигурих освобождаването на Моли и двамата с нея отлетяхме за Милано, придружени от няколко колеги от Отдела за сигурност. Тъкмо навреме, ако мога така да се изразя. — Той плесна с ръце по дръжките на инвалидния си стол. — С това нещо не беше много лесно, впрочем. В Италия не са много добре с рампите за инвалиди. Но все едно, важното е, че на място имаме добра предупредителна система. Казвал ли съм ти, че ако капнеш дори една капка вода пред входа на мравуняк...

Изпъшках.

— Хайде този път да ми спестиш мравките, Тоби. Нямам сили да го понеса.

Но той продължи, пренебрегвайки възражението ми.

— ... мравките работници започват да тичат из целия мравуняк, подавайки по този начин сигнал за тревога и дори указват аварийните изходи. За по-малко от половин минута цялата колония се евакуира.

— Невероятно — отроних аз не много убедено.

— Извинявай, Бен. От време на време се увеличават. Все едно. Жена ти наблюдаваше действията на доктор Голдони отблизо, за да е

сигурна, че провежда възможно най-доброто лечение.

Обърнах се към Моли.

— Искam истината, Мол. Каква е степента на пораженията ми.

Тя се усмихна тъжно, но все пак окуражаващо. В очите ѝ все още блестяха сълзи.

— Ще се оправиш, Бен. Наистина ще се оправиш. Няма за какво да се тревожиш.

— Добре, да чуем.

— Получил си първа и втора степен обгаряния по ръцете — каза тя. — Ще бъде болезнено, но поражението не е сериозно. Не повече от може би петнадесет процента от тялото ти.

— Щом не е сериозно, защо съм увит с всички тези неща?

Едва сега забелязах странния, привързан към показалеца ми предмет, който светеше в червено, като в научнофантастичен филм.

— Какво е това, по дяволите?

— Пулсорен оксиметър. Червената светлина е лазерен лъч. Той измерва кислородната ти наситеност, която в момента се поддържа на деветдесет и седем процента. Пулсът ти е малко висок, около сто удара, което при подобни обстоятелства е нормално. Ти си претърпял сътресение от средна степен по време на експлозията. Доктор Болдони се опасяваше от изгаряния на дихателните органи от огъня, което щеше наистина да представлява сериозен проблем... тогава трахеята може да се прекърши и да умреш, ако за теб не се положат сериозни грижи. Ти изкашля малко тъкан... той се страхуваше, че са късчета от трахеята ти. Но аз ги огледах добре... оказа се само лигавица, слава богу. Изключени са дихателни обгаряния, но си вдишал малко повече пушек.

— И какво е лечението, докторе?

— Ами... достатъчна хидрация, много течности. Всеки ден ще трябва да ти се сменят превръзките. Бялата паста, която се вижда под бинтовете, се казва „Силвиден“.

— Имаш късмет, че ще те придружава личният ти лекар — обади се Тоби.

— И освен това ще трябва да полежиш доста — довърши тя. — Затова съм ти донесла някои четива.

И ми показва цял куп списания. Най-отгоре „Таймс“ със снимка на Александър Тръслоу в едър план. Изглеждаше добре, енергичен,

въпреки че фотографът се беше постарал да изтъкне торбичките под очите му. „ЦРУ в криза“, гласеше заглавието, а под него „Настъпва ли нова ера?“.

— Има вид, сякаш не е спал през последните десет години — отбелязах аз.

— На следващата снимка е показан по-милостиво — каза Тоби.

— Кога ще го утвърждават в Сената?

— Вече го утвърдиха — отговори Тоби. — Още в деня след назначаването. Президентът убеди сенатската комисия по разузнаването, че имаме нужда от постоянен директор на ЦРУ, колкото се може по-бързо. Че всяко забавяне на процедурата по утвърждаването само може да предизвика бъркотия. Одобрен е само с два гласа против.

— Страхотно — казах аз. — Обзалагам се, че се сещам кои са двамата против. — Споменах имената на двама от най-изявените дясноекстремистки сенатори, и двамата от южните щати.

— Прав си — каза Тоби. — Но тези шутове не могат да направят нищо, за разлика от истинските ни врагове.

— Вътре в Управлението — казах аз.

Той кимна.

— Тогава ми обясни следното: кои бяха онези главорези, маскирани като италиански ченгета?

— Още не знаем. Американци. Най-добрата ми хипотеза засега е, че са частни наемници.

— На Компанията?

— Имаш предвид дали са персонал на ЦРУ? Не... за тях няма данни. Те са... бяха убити. Последвала е... доста ожесточена престрелка. Загубихме двама добри колеги. Обработваме на компютрите отпечатъци, снимки и други по-съществени улики. Ще видим какво ще излезе.

Той погледна часовника си.

— А сега...

На масичката до леглото ми звънна телефон.

— Това трябва да е за теб — каза той.

41.

Беше Алекс Тръслоу. Връзката беше добра. Гласът му звучеше толкова ясно, че очевидно беше усилен електронно, което означаваше, че най-вероятно линията е стерилна.

— Благодаря на Бога, че си жив и здрав — каза той.

— На Бога и на вашите хора — отвърнах аз. — На корицата на „Таймс“ изглеждаш доста разнебитен, Алекс.

— Маргарет казва, че съм имал вид на току-що балсамиран. Може би са използвали тази не особено ласкателна снимка, защото питат дали ще настъпи нова ера и стигат до извода: няма начин, този симпатяга няма да изпълни задачата. Нали знаеш... аз съм едно старо изкопаемо. Хората винаги искат свежа кръв.

— Е, не са прави. Поздравления за утвърждаването.

— Президентът наистина поизви нечий ръце по този въпрос. Но да минем на по-важното, Бен. Искам да се върнеш.

— Защо?

— След всичко, което си претърпял...

— Още не съм осигурил стоката — признах аз. — Ти ми спомена за състояние... на безопасно сме, нали?

— Бъди спокоен.

— Окей. Ти ми спомена за цяло състояние, за изчезнало съкровище, но аз си нямах и представа за големината му. Нито за произхода.

— Би ли пояснил накратко?

— Точно сега ли? — Погледнах въпросително към Тоби.

Той от своя страна погледна към Моли и каза:

— Ще имаш ли нещо против да излезеш за мъничко?

Очите на Моли бяха зачервени и влажни. Тя го изгледа и каза:

— Да, ще имам.

— Бен? — чу се гласът на Алекс в слушалката.

— Виж, Моли, просто трябва да обсъдим едни доста отегчителни технически неща... — продължи Тоби.

— Съжалявам — каза тя хладно. — Няма да изляза.

Последва дълга пауза, след което Тоби се предаде:

— Добре. Но ще трябва да разчитаме на дискретността ти...

— Разчитайте.

По телефона и същевременно на Моли и Тоби описах накратко това, което бях научил от Орлов. Докато говорех, на лицата на Тоби и Моли се изписа изненада.

— Мили боже! — въздъхна Тръслоу. — Сега всичко добива смисъл. И е адски чудесно да го чуя! Хал Синклер изобщо не е замесен в незаконна дейност. Той просто е искал да спаси Русия. Разбира се. А сега, моля те... искам да се върнеш.

— Защо?

— За бога, Бен, тези хора, които са те подложили на онова ужасно изтезание... те със сигурност са наети от фракцията.

— Мъдреците.

— Сигурно. Това е най-логичното. Хал трябва да го е споделил с някого. С човек, от когото е зависело да му помогне да уреди подробностите с прехвърлянето на златото. И този, на когото се е доверил, е играл двойна игра. Как иначе са могли да узнаят за златото?

— И с тях е свързана историята в Бостън?

— Възможно. Не, по-скоро биха казал вероятно.

— Но това не обяснява случая в Рим — казах аз.

— Ван Ейвър — каза той. — Лека му пръст. И продължаваш да питаш защо настоявам да се върнеш.

— Кой стои зад това убийство?

— За това нямам предположения. Няма доказателства, че е свързано с Мъдреците, въпреки че не бих го изключил. Със сигурност този, който го е направил, е знаел подробностите за подготвената среща между двама ви. Може би е изтичане по кабелния трафик между Рим и Вашингтон. Или може би е на местна почва... кой би могъл да знае, по дяволите?

— Местни?

— Сигурно подслушват телефона на Ван Ейвър, може би на всички от резидентурата ни в Рим. Освен това е много вероятно да говорим за някой от бившите другари на Орлов. Може и никога да не го разберем. Шантава работа.

— Защо?

— Имаше времена, когато щях да подскачам от радост при възможността да стана директор на ЦРУ. Тогава бях готов да дам всичко за този пост. Но сега... след като го получих... имам чувството, че съм попаднал в капан. Твърде много влиятелни хора не желаят да се заемам с това. Просто имам чувството, че съм в капан.

— Успя ли да разчетеш мислите на Орлов — попита ме Тоби, щом затворих телефона.

Кимнах.

— Но имаше сериозен проблем — казах аз. — Орлов е роден в Украйна.

— Той говори на руски — възрази Тоби.

— Руският е вторият му език. Когато установих, че мисли на украински, първоначално се отчаях, че съм се провалил. Жестоко. Но после ми хрумна: онзи приятел от Управлението, дето ми направи тестовете, доктор Мехта, разсъждаваше, че не приемам мислите сами по себе си, а свръхнискочестотни радиовълни, излъчвани от участъка на мозъка, свързан с образуването на думите. Всъщност чувам думите, които мозъкът подготвя, преди да бъдат произнесени... или да не бъдат произнесени. Затова започнах да превключвам разговора ни от английски на руски и обратно, тъй като знаех, че Орлов говори и на двата. Това ми позволи да разбере някои от мислите му, тъй като сега мозъкът му влагаше английски думи в украинските му мисли.

— Да — каза Тоби. — Да.

— И му зададох няколко въпроса, знаейки, че каквото и да ми отговори, той поне ще помисли отговорите.

— Много добре — отвърна Тоби.

— Понякога — продължих аз — той толкова упорито се стараеше да не ми отговори, че мислеше английски думи, които не искаше да произнесе.

Болкоуспокояващото започна да действа и ми беше трудно да се съсредоточа. В момента не ми се щеше да правя нищо друго, освен да се отпусна отново на леглото и да поспя няколко дни.

Тоби се помръдна в инвалидната си количка, натисна лоста и се приближи още мъничко към мен.

— Бен, преди няколко седмици един бивш полковник от старата Секуритате се свърза с един добре известен ни „бекстопър“. — Томпсън всъщност ми казваше, че румънецът се е свързал с фалшификатор на документи, който изработва фалшиви прикриващи идентификационни карти за агенти наемници. — Последният на свой ред се свърза с нас.

Изчаках го да продължи и след около минута той каза:

— Прибрахме румънеца. След интензивни разпити успяхме да изкопчим от него, че е налице заговор за убийството на високопоставени личности от американското разузнаване.

— Чий заговор?

— Това не знаем.

— Кой е на мушката?

— И това не знаем.

— Но смяташ, че това е свързано с изтегленото злато.

— Твърде е възможно. А сега ми кажи следното: Орлов каза ли ти къде са прибрани тези десет милиарда?

— Не.

— Смяташ ли, че е знаел, а не е искал да ти го каже?

— Не — отвърнах аз.

— Не ти е предал кодове за достъп или нещо подобно?

Той беше видимо разочарован.

— Възможно ли е Синклер всъщност да му е извъртял голям номер? Нали се сещаш, казал е на Орлов, че ще му съдейства в схемата за изнасяне на златото, а след това...

— След това какво? — намеси се Моли...

Гледаше го настръхнала от гняв. На бузите ѝ избиха две червени петънца и разбрах, че е чула повече, отколкото би могла да понесе.

— Баща ми беше чудесен и добър човек — изсъска тя. — Беше толкова честен и праволинеен. За бога, най-лошото, което може да се каже за него, е, че беше прекалено праволинеен, прав като стрела.

— Моли... — понечи да я прекъсне Тоби, но не успя.

— Веднъж седях с него на задната седалка на едно такси във Вашингтон и той намери банкнота от двадесет долара, изтървана на седалката, и взе, че я предаде на шофьора. Каза, че този, който я е загубил, може да се обърне към фирмата и да си я поиска. Казах му: татко, шофьорът просто ще си я прибере в джоба...

— Моли — пак промълви Тоби и я докосна по ръката. Очите му бяха тъжни. — Трябва да обсъдим всяка възможност, колкото и да е невероятна.

Моли се умълча. Долната ѝ устна трепереше. Улових се, че се опитвам да доловя мислите ѝ, но тя стоеше прекалено далече от мен и не можех да приема умствената ѝ енергия. Честно казано, в този момент нямах представа дали все още притежавам странната си дарба. Може би онова, което бях претърпял във взривената къща на плъховете, я беше унищожило така внезапно, както се беше появила. Нямах да имам нищо против, ако беше изчезнала.

Каквото и да си мислеше сега Моли, мислеше го страстно. Във всеки случай можех да си представя вълнението, което изпитваше, и просто ми се искаше да скоча от леглото, да я прегърна и да я успокоя. Но вместо това продължавах да лежа в леглото, с бинтовани ръце, а с всяка минута замайването в главата ми се усилваше.

— Не мисля така, Тоби — казах замислено. — Моли е права. Тази версия просто не съвпада с онова, което знаем за характера на Хал.

— Но ние отново се намираме там, откъдето започнахме.

— Не — отвърнах аз. — Орлов всъщност ми подаде една следа.

— Охо?

— „Последвай златото“ — така каза. — „Последвай златото.“ И в същото време си помисли за името на един град.

— Цюрих? Женева?

— Не. Брюксел. Има начини, Тоби. След като Белгия не е сред големите центрове на злато, изобщо няма да е трудно да разберем къде в Брюксел са скрити златни кюлчета на стойност десет милиарда долара.

— Ще се погрижа да уредя полета ви — каза веднага Тоби.

— Не! — възкликна Моли. — Той няма да ходи никъде. Той има нужда поне от една седмица почивка на легло, за да се оправи.

Поклатих уморено глава.

— Не, Мол. Ако не намерим това злато, Алекс Тръслоу ще е следващият. И после ние. Най-лесното нещо на този свят е да се нагласи една „авария“.

— Ако позволя да напуснеш това легло, ще наруша Хипократовата клетва...

— Заеби Хипократовата клетва — казах аз. — Животът ни е в опасност. Заложено е огромно съкровище и ако не го намерим... вече никога няма да можеш да изпълняваш шибаната си клетва.

— Аз съм с теб — доехтя до ушите ми гласът на Тоби.

След което моторът на количката му забръмча високо и той бавно се отдалечи.

В стаята настъпи мир и тишина. В града така сме свикнали с градските шумове, че не ги чуваме. Но тук, в провинцията на Северна Италия, навън просто нямаше никакви шумове. През прозореца се виждаше поле с високи, безмълвни слънчогледи с отпуснати кафяви пити, наклонени благочестиво към следобедното слънце.

Тоби ни беше оставил сами, за да можем да си поговорим. Моли приседна на леглото ми и разсеяно започна да гали крака ми през завивката.

— Извинявай — казах аз.

— За какво?

— Не знам. Просто, ми се доця да ти кажа, че съжалявам.

— Извинен си.

— Надявам се, че това за баща ти не е вярно.

— Но в сърцето си...

— В сърцето си не допускам той да е извършил нещо грешно. Но трябва да го разберем.

Моли огледа стаята, после впери поглед през прозореца към ниските тоскански хълмове.

— Знаеш ли, бих живяла тук.

— Аз също.

— Наистина ли? Би ли ти харесало, как мислиш?

— Искаш да кажеш, да отворя в Тоскана клон на „Пътнам & Стърнс“? Хайде бе!

— Но като имаме предвид таланта ти да печелиш пари... — Тя се усмихна горчиво. — Можем просто да се преместим тук. Зарязваш правото и заживяваме спокойно и щастливо.

Дълга пауза. После Моли каза:

— Искам да дойда с теб. В Брюксел.

— Моли, изобщо не е безопасно.

— Ще ти бъда в помощ. Знаеш това. Все едно, ти и без това не би могъл да пътуваш без придружаващ лекар. Не и в това състояние.

— Защо не възразяваш повече за пътуването ми? — попитах.

— Защото знам, че това за баща ми не е вярно. И искам да го докажеш.

— Но ще можеш ли да се справиш с тази възможност дори с допускането, че бих могъл да открия нещо, което да не е в полза на баща ти?

— Баща ми е мъртъв, Бен. Най-лошото вече се случи. Каквото и да откриеш, то няма да го върне.

— Е, добре — казах аз. Клепачите ми вече се затваряха и не намирах сили да се боря повече. — Искам да поспя.

— Ще се обадя и ще ангажирам за двама ни хотел в Брюксел — дочух гласа ѝ, сякаш от хиляди мили разстояние.

„Чудесно“ — помислих си.

— Алекс Тръслоу ме предупреди, че в градината има змии — прошепнах. — И... започвам да се чудя, дали змията не е... Тоби.

— Бен, аз открих нещо. Нещо, което би могло да ни помогне.

Скоро след това... може би след минути, може би след секунди... ми се стори, че чувам как Моли леко излиза от стаята. Чух щракането на ключа за лампите някъде от много далече и много скоро след това заспах.

Тоби Томпсън ни изпрати до входа на терминала на „Суисеър“ на международното летище в Милано. Моли го целуна по бузата, аз му стиснах ръката и след това двамата с нея преминахме през металния детектор. След няколко минути подканиха пътниците за Брюксел на полета на „Суисеър“. В същото време, както знаех, Тоби взимаше самолета за Вашингтон.

Болкоуспокоителното, което ме беше държало в сънно състояние, беше започнало да се изчерпва (въпреки че все още се чувствах твърде замаян, за да мога да „чета“ мислите на Тоби). Разбирах, че е по-добре да прекратя взимането му, ако искам умът ми да е в будно състояние. Сега усещах ръцете си, особено от вътрешната страна от лакътя надолу, сякаш ги бях поставил върху жарава. Пулсираха и всеки пулс изпращаше режеща болка чак до рамото ми. На всичко отгоре имах и ужасно, неспирно главоболие.

Все пак успях да вдигна двете си багажни торби (и двамата предпочетохме да сме с ръчен багаж) и се добрах до мястото си без прекалени болки. Тоби ни беше уредил билети в първа класа и ни беше снабдил с нови паспорти. Сега се казвахме Карл и Маргарет Осбърн, собственици на малък, но процъфтяващ магазин за подаръци в Каламазо, Мичиган.

Мястото ми беше до прозореца, както бях помолил, и наблюдавах внимателно техническия екип на „Суисеър“ на пистата. Бях напрегнат. Няколко минути преди това предният вход откъм пилотската кабина беше затворен и запечатан. Отсекът на първа класа ми осигуряваше великолепен ъгъл за наблюдение. Щом забелязах, че и последният член на техническия екип напуска зоната около носа на самолета и се качва на служебната платформа, вдигнах бинтованите си ръце и закрепях:

— Пуснете ме да изляза! Господи! О, боже мой! Пуснете ме да сляза!

— Какво има? — изпищя Моли.

Буквално всички пътници извърнаха глави към мен.

— О, боже! — продължавах да крещя. — Трябва да слеза... Веднага!

— Съжалявам, господине — обърна се към мен стюардесата. Беше висока, руса, със сериозно, почти мъжко изражение. — Не е разрешено пътниците да слизат преди излитане. С какво мога да ви помогна?

— Какво става? — попита Моли.

— Пуснете ме да слеза! — Изправих се. — Трябва да слеза. Болката е непоносима!

— Господине! — запротестира швейцарката.

— Взимай багажа! — изкомандвах Моли.

С все още вдигнати във въздуха ръце, стенойки и пъшкайки, тръгнах по пътеката между седалките. Моли бързо грабна торбите от багажното над главите ни, успя някак си да намести презрамките на двата сака на крехките си рамене, хвана в ръце останалото и ме последва по пътеката към предния отсек на самолета.

Но стюардесата препречи пътя ни.

— Господине! Госпожо! Ужасно съжалявам, но правилникът изрично забранява...

Една възрастна жена изпищя ужасена:

— Пуснете го да слезе!

— О, господи! — изревах аз.

— Но, господине, самолетът всеки момент ще излети!

— Дръпни се! Махай се от пътя ни! — изкрещя Моли. — Аз съм личният му лекар! Ако не ни пуснете да слезем от този самолет веднага, такова дело ще ви спретна, че свят ще ви се завърти. Лично на вас, мадам, и покрай вас на цялата ви скапана компания, ясно ли ви е?

Очите на швейцарката се разшириха, тя заотстъпва и се дръпна към една от празните седалки, за да ни направи път. Затичах към служебната стълба, която, слава богу, все още беше прикрепена към пилотския люк. Моли се тътреше с багажа по петите ми.

Претичахме по пистата и влязохме в терминала. Там сграбчих багажа от ръцете на Моли — беше болезнено, но можех да се справя — придърпах я към себе си и се затичах към билетното гише на „Суисеър“.

— Какво става, по дяволите?

— Тихо... просто замълчи за малко!

За щастие касиерите на гишето на компанията не бяха забелязали откъде идваме. Извадих пачка банкноти (отново проява на щедрост от страна на Тоби, разбира се) и купих два билета първа класа до Цюрих. Самолетът излиташе след десет минути.

Имахме време.

Въпреки че полетът на „Суисеър“ от Милано до Цюрих беше приятен и без събития — винаги съм предпочитал „Суисеър“ пред другите авиокомпании — изпитвах почти непрестанна физическа болка.

Поръчах си „Блъди Мери“ и се помъчих да освободя мозъка си от всичко. Моли скоро заспа. Преди да се качим на самолета, дори още преди цялата шашма със смяната на полетите, тя ми се беше оплакала, че се чувствала зле и ѝ прилошавало. Но го беше споделила като нещо незначително: някакъв вирус или настинка.

Бях решил, че в този момент ще е груба грешка да се доверявам на Тоби. Вероятно съм бил прекалено подозрителен. Но повече не биваше да рискуваме, а ако Тоби беше „змията в градината“...

Поради което му казах, че тръгвам за Брюксел. Орлов не беше си помислял за Брюксел, разбира се, но само аз знаех това. След около час, бях сигурен, персоналът на Управлението в Брюксел щеше да знае, че господин и госпожа Карл Осбърн не са пристигнали от Милано и алармите щяха да се задействат. Така че в най-добрия случай трикът беше временна мярка. Но по-добре малко, отколкото нищо.

„Последвай златото“ — ми беше извикал Орлов няколко секунди преди ужасяващото убийство. „Последвай златото.“

Сега разбирах какво означава това. Поне така ми се струваше. Двамата със Синклер бяха извършили операцията с прехвърлянето в Цюрих. Не ми беше казал име на банка, но си беше помислил нещо, беше помислил име. „Кьорфер“. Това трябваше да е някакво име. Дали беше име на банка? Или на личност? Трябваше да намеря банката в Цюрих, където се бяха срещнали двамата свръхшпиони.

„Последвай златото“ означаваше да проследя документната следа. И това беше единственият начин да се разбере природата на звяра, който бе убил Синклер. И най-вероятно — единственият начин да запазя живота на Моли и своя собствен.

Опитах се да се отпусна. Едно от първите неща, което той ме беше попитал, след като свърших с краткия си отчет по телефона, бе дали моята... способност, както деликатно се изрази, е оцеляла след огнения взрив. Истината беше, че тогава не знаех какво да отговоря. Все още не притежавах нито силата, нито волята, необходими да се съсредоточа достатъчно.

Сега обаче започвах да възстановявам силите си и докато Моли спеше до мен, се опитах. Главата ме болеше ужасно. Дали това беше свързано с пораженията, които бях претърпял от пожара?

Или, по-гадното, дали нямаше нещо общо със силата, която бях придобил в лабораторията на проекта „Оракул“? Кой... Роси или Тоби... ми беше споменал, ей така между другото, че единственият човек, на когото процедурата била действала, някакъв холандец, се побъркал? Бученето в главата го докарало до самоубийство. Май започвах да го разбирам.

И все пак в същото време се тревожех, че тази проклета телепатична способност, която ми беше навлякла всички тези неприятности, в края на краищата може би е изчезнала.

Затова сбърчих чело, присвих очи, свъсих вежди и се опитах да направя мозъка си възприемчив, но се оказа трудно. Бях обкръжен от звуци, които правеха различаването на СНЧ-вълните влудяващо трудно. Първо — шумът на самолетните мотори, приглушено и приспиващо бучене. После — едва доловимото шушукане на пътниците пред нас; гръмкият, несдържан кикот някъде отзад, в отсека за пушачи; разплаканото бебе няколко седалки зад нас; подрънкването и тропането на количките на стюардесите по пътеката.

До мен спеше Моли, но не ми се искаше да нарушавам обета си пред нея. Най-близкият спътник — все пак това беше първа класа — се намираше на почетно разстояние от мен.

Наведох се крадешком към Моли, фокусирах вниманието си и я чух да мърмори нещо на глас. Тя мигом се размърда, сякаш усетила близостта ми, и отвори очи.

— Какво правиш?

— Пробвам го на теб — отвърнах бързо.

— О, така ли?

— Как си?

— Спи ми се. Още ми е лошо.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Ще мине. — Тя бавно се изправи и започна да разтвива врата си. — Бен, имаш ли точна представа какво ще правиш в Цюрих?

— Горедолу — отвърнах аз. — За останалото ще се ослушвам.

Тя кимна и докосна дясната ми ръка.

— Боли ли?

— Минава — излъгах аз.

— Това е добре. Искам да кажа, беше добре да се правиш на голям мъж, но ми е ясно колко боли. Довечера, ако се съгласиш, ще ти дам нещо да ти помогне да поспиш. През нощта е най-лошо — да не можеш да мигнеш и непрекъснато да се въртиш.

— Няма да се наложи.

— Ти само ми кажи.

— Добре.

— Бен? — Погледнах я. Очите ѝ бяха зачервени. — Бен, сънувах татко. Но ти сигурно знаеш вече.

— Казах ти, Моли, никога няма да...

— Няма значение. Този сън, който сънувах... Знаеш за всички места, където живяхме, когато бях малка... Афганистан, Филипините, Египет. Откакто се помня, чувствах липсата му. Предполагам, че е същото с всички хлапета, на които родителите им работят за ЦРУ — татко постоянно го няма, не знаеш нито къде е, нито защо, нито какво работи, а приятелчетата ти непрекъснато те разпитват защо баща ти го няма. Сега си се. Струваше ми се, че татко постоянно го няма — едва по-късно разбрах защо — но помня, че си мислех, че ако просто успея да бъда по-добра с мама, той ще остава повече време вкъщи да си играем. Когато пораснах и той ми каза, че работи за ЦРУ, го приех като нещо нормално... пък и мисля, че до голяма степен вече се бях досетила, две мои приятелки вече ми бяха подхвърлили, че това е възможно. Но не ми стана по-леко.

Тя бавно отпусна облегалката на стола си, докато тя не застана почти хоризонтално, и после затвори очи, сякаш обмисляше.

— Когато мина на явна служба, когато започна публично да се идентифицира като служител на ЦРУ, и тогава не ми стана по-леко. Работеше непрекъснато, беше се превърнал в истински роб на кариерата си. И какво направих аз? И аз се превърнах в роб на своята

кариера, хванах се с медицината, което в известен смисъл е още по-лошо.

По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Мисля, че винаги съм се надявала, че ще можем да се опознаем повече, когато той се пенсионира и след като си имам семейство. А сега... — Гласът ѝ изтъня и се задави. Отново се беше превърнала в малкото момиченце. — А сега никога...

Не можа да продължи. Погалих я по косата, за да ѝ подсказва, че не е необходимо.

Последният път, когато се видях с бащата на Моли, беше по време на една моя служебна командировка във Вашингтон. От няколко месеца той вече беше директор на Централното разузнавателно управление. Аз бях пристигнал във Вашингтон по едно дело. Нямаше никаква сериозна причина да му звъня от хотел „Джеферсън“, където бях отседнал. Вероятно подсъзнателно ми се е искало да споделя новата значимост на Хал, удоволствието, че тъстът ми заема такъв важен пост. Самолюбие? Естествено. Доцяло ми се беше да блесна, макар и на отразена светлина. Несъмнено, също така исках да се появя отново в щаба на ЦРУ по някакъв триумфален начин, въпреки че триумфът принадлежеше на друг човек.

По телефона Хал ми каза, че щял да се радва да се видим и да пийнем по чашка. (Беше се фанатизирал на тема здраве и напълно бе отказал алкохола. Предпочиташе безалкохолната бира или своя любим псевдококтейл — сок от боровинки, минерална вода и лимон.)

Изпрати кола с шофьор, което ме изнерви: ами ако от „Вашингтон Поуст“ надушеха тази служебна злоупотреба? Харисън Синклер, възплъщението на праведността, изпраща правителствена лимузина за сметка на данъкоплатците, за да вози зет си. Който би могъл да вземе такси. Дали нямаше да си видя снимката в утрешния брой на „Пуст“, как влизам в голяма черна лимузина?

За разлика от последното ми пребиваване в резиденцията на шефа на ЦРУ, когато се изнизвах през фоайето, този път появата ми наистина се оказа триумфална. Във фоайето бях посрещнат лично от Шийла Макадамс, тридесетгодишната лична секретарка на Хал, която ме придружи до асансьора, а после и до кабинета на Хал.

Той наистина изглеждаше зарадван, че се виждаме. Отчасти, струва ми се, защото му доставяше удоволствие да ми направи впечатление с новото си жилище. Обядвахме в личната му трапезария: салати, сандвичи с патладжан и високи заледени чаши, пълни с боровинков сок, минерална вода и лимон.

Побъбрихме си малко за незначителни неща. После заговорихме за промените в Управлението след разпадането на Съветския съюз, за това какво смята да направи Хал като директор. Поклюкарствахме за някои познати. Малко за политика. Общо взето, нищо особено.

Но никога няма да забравя нещо, което той ми каза на тръгване. Когато излизах, ме прегърна през раменете и каза:

— Знам, че никога не сме говорили за онова, което се случи в Париж.

Бях изненадан.

— Това, което те сполетя, имам предвид...

— Да... — отвърнах.

— Някой ден искам да поговорим — каза той. — Има нещо, което искам да ти кажа.

Тутакси усетих, че ми прилошава.

— Защо не поговорим сега? — попитах аз.

Но почувствах облекчение, когато той отговори:

— Не мога.

— Сигурно имаш важни срещи?

— Не е само това. Не мога. Ще поговорим. Не сега, но скоро.

Така и не можахме.

От летището взехме такси към центъра на Цюрих. Минахме по огромната, наскоро реконструирана „Хауптбанхоф“, после завихме покрай статуята на Алфред Ешер, политик от деветнадесети век, който се радва на тази почит, защото превърнал Цюрих в съвременен банков център.

Бях ангажирал места в „Савой Бор ен Вил“, най-стария хотел в града, предпочитан от по-заможните американски адвокати и бизнесмени. Намира се точно на Парадеплац, площадът, който се пада най-близо до всичко... и най-важното — близо до Банхофщрасе, улицата, по която почти всяка сграда е банка.

Подписахме се на рецепцията и се качихме в стаята си, която беше много приятна — с много месинг и гардероби от шарена дървесина — нито прекалено модерно, нито старинно. Побъбрихме малко и Моли отново предложи да ми даде приспивателно. Отказах. Тя бързо заспа. Опитах се да се присъединя към нея. Имах отчаяна нужда да поспя, но сънят не идваше. Дланите и ръцете ми пареха, а главата ми се въртеше от събитията и разкритията, до които се бях добрал през последните няколко дни.

В един от трезорите под Банхофщрасе, само на няколко метра от хотела ни, лежеше отговорът на въпроса какво се беше случило с над десетте милиарда долара в злато, откраднати от бившия Съветски съюз, отговорът на загадката за смъртта на Синклер. След няколко часа, може би, щяхме да сме разкрили загадката. Искаше ми се това да стане още на следващата заран.

В края на масичката, до стойката на лампата, лежеше „Интернешънъл Хералд Трибюн“, оставен от служителите на хотела. Взех го и разсеяно започнах да го прелиствам.

Една от статиите, на цяла дясна колона, започваше със снимка на човек, който ми беше вече доста познат. Въпреки че съобщението не ме изненада, съдържанието беше злокобно.

БИВШИЯТ ШЕФ НА КГБ Е НАМЕРЕН УБИТ В СЕВЕРНА ИТАЛИЯ

От Крейг Римър,
Кореспондентското бюро на „Вашингтон Поуст“,
Рим

„Владимир А. Орлов, последният шеф на Съветското разузнавателно управление, КГБ, е бил намерен убит от местната полиция в резиденцията си на 25 км от Сиена. В. Орлов, който избяга от Русия, беше на 72 години.

Тукашни дипломатически източници разкриват, че господин Орлов се е укривал в Тоскана от няколко месеца.

Според италианските власти господин Орлов е бил убит при въоръжено нападение. Убийците му не са идентифицирани, но се смята, че са негови политически противници или членове на сицилианската мафия. Според

непотвърдени източници господин Орлов вероятно е бил свързан с незаконни финансови операции преди смъртта си.

Руското правителство отказва да коментира смъртта на господин Орлов, но в свое изявление, публикувано тази сутрин във Вашингтон, новоназначеният директор на ЦРУ господин Александър Тръслоу заявява: «Владимир Орлов ръководеше разбулването на десетилетното потисничество, упражнявано от най-мощната доскоро разузнавателна агенция в света, за което трябва да сме му благодарни. Всички сме опечалени от неговата кончина».

Съседната статия беше посветена на новоизбрания държавен глава на Германия. „Фьогел се обвързва с Америка“ — гласеше заглавието.

Започваше така: „Новоизбраният канцлер на Германия Вилхелм Фьогел, който наскоро спечели в главоломната изборна надпревара буквално дни след като рухването на германския фондов пазар хвърли цялата нация в паника, е поканил новоизбрания шеф на ЦРУ Александър Тръслоу в Германия за консултации как по най-добър начин може да се осигурят стабилни отношения между САЩ и Германия. Новият шеф на американското разузнаване веднага е приел поканата като своя първа официална държавна визита и се предполага, че тези дни ще отлети за Бон, за да се срещне както с новоизбрания канцлер, така и със своя германски колега, директора на Бундеснахтрихтендийнст, или Германската федерална разузнавателна служба, Ханс Кьонинг...”

Уверих се, че Тръслоу е в опасност.

Беше само въпрос на съпоставка.

Владимир Орлов ме бе предупредил за руските хардлайнери, които разграбват страната му, за да я стиснат за гърлото. Какво ми беше казал моят приятел, британският кореспондент Майлс Престън? Че една слаба Русия е необходима за една силна Германия. Орлов, който с помощта на Харисън Синклер се бе опитал да спаси Русия, бе мъртъв. Нов държавен глава на Германия се бе издигнал на власт на фона на отслабената, измъчена Русия.

Теоретиците на тема световни конспирации, към които (както вече отбелязах) аз лично не се числя, обичат да говорят за неонацистите, сякаш цяла Германия не иска нищо друго, освен връщането на Третия райх. Това е глупост, абсолютна дивотия — Германия, каквато я познавах и дори харесвах по време на краткия ми престой в Лайпциг, не беше нищо такова. Нямаше никакви нацисти по улиците, никакви кафяви ризи. Не се забелязваха младежи със свастики или нещо подобно. Бяха добри, прилични, патриотични хора, които не се различаваха по нищо от средния руснак, средния американец, средния швед или средния камбоджанец.

Но работата не беше в обикновените хора, нали?

Майлс ми беше казал, че скоро ще бъдем свидетели на нова германска диктатура. И че тя няма да се появи случайно, а се планира от дълго време.

А Тоби на свой ред ме беше предупредил за осуетен заговор за убийства.

Изведнъж ми просветна. Мигновено просветване сред сумрачната тъмнина. Кратък миг на озарение.

Предизвика го снимката на убития пред очите ми Владимир Орлов. Той ми беше говорил за рухването на американския фондов пазар през 1987 година.

Ако Мъдреците бяха предизвикали значителната — и все пак относително безобидна криза на фондовия пазар през 1987 година — дали не бяха направили същото и в Германия?

А Алекс ми бе говорил за корупция в средите на ЦРУ. Корупция, включваща събиране и използване на свръхсекретни разузнавателни данни по целия свят, за манипулиране на фондовите пазари и по този начин — съдбата на цели нации.

Възможно ли беше това?

И следователно, беше ли възможно зад поканата на новоизбрания канцлер Фьогел към Александър Тръслоу да посети Германия да се крие някакъв по-тъмен мотив?

Ами ако в Германия се развихреха протести срещу посещението на шефа на американското разузнаване? В края на краищата в новините непрекъснато се появяваха съобщения за неофашистки демонстрации. Кой щеше да се изненада чак толкова, ако Александър

Тръслоу бъде убит от германски „екстремисти“? Приличаше на съвършен и много логичен план.

Алекс, който със сигурност знаеше твърде много за Мъдреците, както и за рухването на германския фондов пазар...

Свързах се с Майлс Престън. Във Вашингтон беше девет вечерта.

— Погромът на германския фондов пазар ли? — повтори той кисело, сякаш си бях загубил ума. — Бен, германският погром се получи, защото германците най-сетне създадоха унифициран пазар — Германската фондова борса. Преди четири години такова нещо не можеше да се случи. А сега ми кажи какво те е накарало изведнъж толкова да се интересуваш от немската икономика?

— Не мога да ти кажа, Майлс...

— Но какво правиш в момента? Ти си някъде в Европа, прав ли съм? Къде?

— Да речем, че просто съм в Европа, и да спрем дотук.

— И в какво се ровиш?

— Съжалявам.

— Бен... нали уж сме приятели!

— Ако можех, щях да го направя. Но не мога.

— Виж какво... Добре, поне си откровен. Ако продължаваш да държиш на това, поне ми дай възможност да ти помогна. Ще поразпитам тук-там, ще поразровя малко, ще поговоря с някои приятели. Кажи ми къде мога да те намеря.

— Не можеш...

— Тогава ти ми се обади.

— Ще ти се обадя, Майлс — казах аз и прекъснах връзката.

Точно тогава ми хрумна една смътна идея.

Дълго останах седнал в леглото, загледан към Парадеплац. И за миг се почувствах парализиран от неописуем ужас.

43.

Така и не заспах. Не можех.

Вместо това позвъних на един от неколцината адвокати в Цюрих, които познавах, и имах късмет, че го намерих в града, в офиса му. Джон Нап беше специалист по корпоративно право — единствената по-досадна материя от патентното право. Живееше в Цюрих и от пет години работеше за швейцарския филиал на престижна американска адвокатска фирма. Освен това той знаеше за швейцарската банкова система много повече от всички, които познавах, тъй като беше следвал в Цюрих и се беше занимавал с доста не съвсем почтени трансакции на свои клиенти. Познавахме се отдавна. Подозирах, че дълбоко в себе си той изпитва неприязън към мен, точно толкова, колкото и аз към него, но бизнесът често ни беше събирал, поради което и двамата имитирахме сърдечни другарски чувства.

Оставих бележка на Моли, че ще се върна след час-два. След това взех едно такси и казах на шофьора да ме закара до Кроненхале на Рамищрасе.

След обичайните баналности и едно-две увъртания защо ръцете ми са бинтовани, той попита:

— Какво, по дяволите, те е довело в Цюрих?

Пиех скоч. Той не пропусна да си поръча „киршвасер“ на „швайцердойч“, швейцарския диалект на немския.

— Да речем, че съм тук по бизнес.

— Аха — каза той многозначително.

Несъмнено беше чувал, че преди време бях работил за Управлението. Вероятно смяташе, че това е причината за адвокатския ми успех (и разбира се, не беше много далече от истината). Във всеки случай прецених, че е по-добре да се държа малко загадъчно, отколкото да го будалкам с някоя плоска прикриваща версия.

Престорих се на малко по-откровен.

— Имам един клиент, който има сметки тук и се опитва да ги намери.

— Това не стои ли малко извън обичайната ти работа?

— Не съвсем. Свързано е с една сделка, която нашата фирма урежда. Прощавай, но не мога да ти кажа нищо повече.

Той сви устни и се ухили, придавайки си вид, че знае повече и от мен за това, за което намеквам.

— Добре, да чуем тогава.

Шумът в заведението беше толкова силен, че мисълта да се опитам да разчета мислите му ми се стори неуместна. Опитвах се на няколко пъти, като накланях глава към него и се съсредоточавах колкото беше възможно, но не се получи нищо. Тъй или иначе, нямаше нищо, което да искам да разбера от него, освен онова, което можеше да ми каже и на глас. Да не говорим колко банални, колко елементарни и досадни като зъбобол сигурно щяха да се окажат съкровенията му мисли.

— Доколко разбираш от злато?

— Доколко искаш да знаеш?

— Опитвам се да намеря следите на един златен депозит, оставен в една от тукашните банки.

— Коя точно?

— Не знам.

Той изсумтя подигравателно.

— Та тук има четиристотин регистрирани банки! Почти пет хиляди банкови клона. И всяка година в Швейцария пристигат милиони унции ново злато — от Южна Африка и откъде ли не. Мога само да ти пожелаая късмет.

— Кой са най-големите?

— Най-големите? Трите най-големи са „Анцалт“, „Ферайн“ и „Гезелшафт“. Да разбирам ли, че търсиш злато, депозирано в една от трите големи, само че не знаеш в коя точно?

— Правилно.

— Какво количество?

— Тонове.

— Тонове! — Ново сумтене. — Не ти вярвам. За какво говорим в случая, за някоя държава?

Поклатих глава.

— Процъфтяваща компания.

Той подсвирна. Една руса жена, облечена в бледозелена, плътно прилепнала рокля погледна крадешком към него, решила по погрешка, че някой ѝ се възхищава, и после бързо извърна поглед. Явно не изпитваше никакъв интерес към дребосъци в сини костюми.

— Е, и какъв е проблемът? — попита той, допи си „киршвасера“ и щракна с пръсти на сервитьора за още една чаша. — Някой е скрил номера на сметката?

— Задръж малко — казах аз. Бях влязъл в стила му, което не ми харесваше. — Ако в Цюрих е прехвърлено значително количество злато и е депозирано на кодирана сметка, къде би могло да се дене то физически?

— В трезор. Всъщност това е нарастващ проблем за тукашните банки. Те трябва да кърпат в трезори всички тези пари и злато, имат все по-малко място, а градското законодателство не им позволява да строят по-високи сгради, така че им се налага да копаят под земята като къртици.

— Под Банхофщрасе.

— Точно така.

— Но няма ли да е по-удобно златото да се продава, да се прехвърля в ликвидни средства? Германски марки, швейцарски франкове и така нататък?

— Не съвсем. Швейцарските власти се опасяват от инфлация. Затова има ограничения по количествата пари в брой, които могат да държат чуждестранни вложители. Дори доскоро съществуваше ограничение до сто хиляди швейцарски франка по чужди сметки.

— Златото не носи лихви, нали?

— Разбира се, че не носи — отвърна Нап. — Обаче знаеш, че никой не влага в швейцарска банка, за да печели лихва. Годишната им лихва е някъде около един процент. Или нула. Понякога трябва дори да плащаш за привилегията да си държиш парите тук. Не се шегувам. Много банки налагат такса в размер до един и половина процента при всяко теглене.

— Добре. Кажи ми сега: човек може да познае откъде е дошло златото, като го види, нали така?

— Обикновено. Златото — този вид злато, което централните банки използват за своя монетарен резерв — се пази във формата на

златни кюлчета, обикновено по четиристотин тройунции всяко. Обикновено това е злато „три деветки“, което означава, че е 99.9 чисто. По принцип кюлчетата са белязани, щамповани с номера и процента на чистота, с идентификационни и серийни номера. — Сервитьорът се появи и Нап взе чашата, без да му обръща внимание, сякаш се беше материализирала от нищото. — На всеки десет кюлчета злато едно се подлага на анализ, като се издълбават дупчици на шест различни места, взимат се по няколко милиграма от стружките и се анализират. Така че за повечето златни кюлчета може да се каже откъде идват. — Той млясна, замислено отпи и продължи: — Обаче пазарът на злато е странно нещо, много тънък бизнес. Преди време например пазарът изведнъж пощуря. Съветите се опитаха да продадат един товар златни кюлчета и някой забеляза, че отделни кюлчета са белязани с царските орли. Всички се побъркаха.

— Защо?

— Е, хайде де! Това се случи по Коледа, през 1990 година. Златни кюлчета с орлите на Романов! Властта на Горби изтичаше през канализацията и продаваше последните си златни резерви! Изгребваше дъното на кацата! Защо иначе ще посягат на царските резерви? Така че цената на златото хвъркна с петдесет „гущера“ на унция.

Замръзнах по средата на глътката си и усетих как кръвта нахлу в главата ми.

— И после какво стана? — попитах.

— Какво ли? Ами нищо. Оказа се, че е съзнателно планирана измама. Много тънко замислен ход за финансова дезинформация от страна на Съветите. Оказа се, че съзнателно бяха смесили няколко златни кюлчета от царско време в големия куп. Наблюдавах суматохата на пазара, така както само те умеят, след което продадох златото си на възможно най-високата цена. Доста хитро, нали? Съветите не бяха чак такива тъпаци.

За миг се умълчах и се замислих. Ами ако не е било дезинформация? Ако... Но не виждах никаква логика. Оставих чашата си и продължих с възможно най-безобиден тон:

— А може ли златото да бъде изпрано?

Той се замисли за миг.

— М-да... Разбира се. Просто го стопяваш... рафинираш го, преоценяваш го и се отървяваш от маркерите му. Ако искаш да

запазиш това в тайна, ще е доста трудна работа, докато го измъкнеш от трезора и го направиш, но е възможно. И при това е евтино. Златото е напълно конвертируемо. Но, Бен, не разбирам едно нещо. Ти търсиш някакво голямо количество злато, принадлежащо на твой клиент, а не знаеш къде се намира?

— Нещата са малко по-сложни. Съжалявам, но не мога да навлизам в подробности. Кажи ми следното: като говориш за тайната на швейцарските банки, това какво означава? Много ли е трудно да се проникне в тази тайна?

— Никак не е лесно, Бен. Едни от най-почитаните фрази в този град са принципът на конфиденциалност и „свободен валутен трансфер“. В превод — неотменимото право да се крият пари. Това е причината за съществуването на банките. Парите се тяхната религия. Имам предвид, че когато Хилдрих Цвингли наложил Реформацията в Цюрих, като изхвърлил всички католически статуи в река Лимат, първо се погрижил да прибере златото по тях и да го предаде на Градския съвет. Така възникнало швейцарското банкерство. Но самите швейцарци... е, те определено ще ти допаднат. Те са луди на тема тайна, освен ако няма възможност да се облагодетелстват от нарушаването на тайната на нечий депозит. Мафиоти, наркобарони, корумпирани диктатори от Третия свят с куфарчета, пълни с присвоени средства... швейцарците пазят тяхната тайна така, както свещеникът пази тайната на изповедта. Но не забравяй, че когато нацистите идват тук през Втората световна война и започват да ги притискат, швейцарците изведнъж се оказват твърде услужливи и предават на нацистите имената на богати германски евреи, разполагащи със сметки в Швейцария. Те много обичат да разпространяват мита как се били противопоставяли на нацистите, колко били непоколебими, когато германците поискали да приберат еврейските пари, но не минава. Е, не всички банки, разбира се, но доста. Например „Баслер Ханделсбанк“ е прала нацистки пари, и това е документирано. — Очите му шареха сред тълпата, сякаш търсеше някого. — Слушай, Бен, ти просто търсиш игла в купа сено.

Кимнах и драснах с пръст по замъгленото стъкло на прозореца.

— Е — казах аз, — разполагам с едно име.

— С име?

— Име на banker, струва ми се. — Името, което Орлов си бе помислил във връзка със златото и с Цюрих. — Кьорфер.

— Е, това е друга работа — каза Нап триумфално. — Защо не ми го спомена по-рано? Ернст Кьорфер е управителният директор на Цюрихска банка. По-точно беше, допреди около месец.

— Пенсионирал?

— Почина. От сърдечен удар или нещо такова. Въпреки че не бих се заклел, че изобщо е имал сърце. Беше истински кучи син. Но корабът, който караше, бе доста натоварен.

— Аха — казах аз. — Ти познаваш ли някой от Цюрихска банка сега?

Той ме изгледа, сякаш съм си загубил ума.

— Хайде, шефе! Та аз познавам всички в швейцарския банков бизнес. Това ми е работата, човече. Новият управителен директор е Айслер. Доктор Айслер. Ако искаш, мога да му се обадя и да ти уговоря среща. Искаш ли?

— М-да — отвърнах аз. — Това би било страхотно.

— Нямах проблеми.

— Благодаря ти, шефе — казах аз.

Да си намеря оръжие в Швейцария се оказа по-трудно, отколкото бях очаквал. Контактите ми бяха ограничени, всъщност няха никакви контакти. Боях се да се обадя на Тоби, боях се да се обадя на всеки, свързан с ЦРУ. Не можех да се доверя на никого. При крайна необходимост можех да се обадя на Тръслоу, но вече не бях сигурен дали не са проникнали и в неговите канали за комуникация. Беше много по-добре да не му се обаждам. Най-сетне, след като подкупих един собственик на магазин за спортни и ловни принадлежности, той ми даде името на човек, който би могъл да ми „помогне“: зетят на самия търговец, собственик на антикварен магазин.

Намерих го през няколко преки. Позлатените букви на прозореца гласяха:

„BUCHHANDLER ANTIQUITATEN UND
MANUSCRIPTE“

Окаченото на вратата звънче дрънна, когато влязох. Вътре беше тясно, тъмно, миришеше на влага, на кожа и на ваниловия аромат на стари, разпадащи се книги.

Високи черни метални лавици, отрупани с купчини книги и пожълтели списания заемаха почти цялото помещение. Тясна пътечка между лавиците водеше към малко, разхвърляно дъбово писалище, отрупано с листове хартия и книги, зад което седеше собственикът. Той извика:

— Гутен таг!

Кимнах за поздрав и оглеждайки лавиците, уж че търся някакъв определен том, попитах на немски:

— Кога затваряте?

— Отворено е до седем.

— Ще се върна, когато разполагам с повече време.

— Но ако имате няколко минути, мога да ви покажа няколко нови придобивки в задната стая — каза той.

После се изправи, заключи входната врата и постави на прозореца табелка „Затворено“.

Отведе ме в едно тясно претъпкано помещение, отрупано с разпадащи се книги в кожени подвързии. В няколко кутии за обувки видях подредена малка колекция от оръжия: най-доброто беше „Ругер Марк II“ (приличен полуавтомат, но с малък калибър), един „Смит и Уесън“ и „Глок 19“. Спрях се на „Глок“-а. Това е пистолет, който ти създава повече проблеми, отколкото удобства, или поне така твърдят мнозина от приятелите ми в Управлението, но на мен винаги ми е харесвал. Цената беше умопомрачителна, но все пак се намирах в Швейцария.

Докато вечеряхме в „Агнес Амберг“ на Хотингщрасе, никой от нас не засегна това, което притесняваше и двамата ни. Сякаш и двамата изпитвахме нужда да се освободим от напрежението и макар и за малко да се държим като обикновени туристи. С бинтованите си ръце ми беше трудно и доста болезнено да разрязвам печеното.

„Последвай златото...“

Вече разполагах с име и с банка. Бях на няколко стъпки по-близо.

След като вече разполагах с някаква посока, може би щях да се добера по-близо до истината за това защо бе убит Синклер... тоест каква конспирация е трябвало да бъде прикрита. Дали среднощното ми озарение щеше да се оправдае?

Седяхме и се хранехме, потънали в мълчание. А след това Моли ни в клин, ни в ръкав каза:

— Знаеш ли, тук жените са получили право да гласуват чак през 1969-а.

— Защо го казваш?

— Защото си мислех, че в САЩ на жените лекарки не се гледа сериозно. Но никога вече няма да го твърдя — не след онова, което ми каза днес докторът.

— Ходила си на доктор? — възкликнах аз, въпреки че се досещах. — И какво ти каза?

— Каза ми — отвърна тя, сгъвайки грижливо бялата ленена салфетка, — че съм бременна. Но ти вече го знаеш.

— Да — признах аз. — Вече го знам.

44.

Има нещо особено в радостта — и ужаса — да разбереш, че създаваш човешки живот, и това нещо е много възбуждащо. Тази нощ двамата с Моли определено се чувствахме влюбени. Въпреки че Лаура беше бременна с детето ни, аз не го знаех, докато беше жива. Що се отнася до Моли... е, тя от години беше толкова против забременяването, че напълно очаквах да е недоволна и дори да заговори нещо ужасно като например, че ще махне детето.

Но не. Тя беше възбудена и изпълнена с радост. Дали това нямаше нещо общо със скорошната загуба на баща ѝ? Вероятно, но кой ли действително знае как действа подсъзнанието ни?

Тя започна да ме съблича още преди да затворим вратата на апартамента. Прокара ръце по гърдите ми, под колана ми до таза ми, след което ги плъзна отпред, като продължаваше да ме целува настървено. Откликнах ѝ с не по-малка страст, разкопчах нетърпеливо копчетата на блузката ѝ (няколко се изтърколиха на пода) и погалих гърдите ѝ — зърната им бяха щръкнали възбудени. След това, понеже ръцете ми бяха изгорени и бинтовани, реших да използвам езика си. Тя потрепери. Бутнах я върху широкото легло и я притиснах. Но тя не ми позволи да я обладая толкова лесно. Съпротивляваше се и двамата се боричкахме с агресивност, каквато досега никога не бяхме проявявали, но която ми се стори страшно възбуждаща. Още преди да проникна в нея, тя вече стенеше от удоволствие — едно толкова предвкусвано удоволствие.

А „след това“, както казват, лежахме, наслаждавайки се на изпотените си, лепкави и ухаещи на секс тела, на топлото им излъчване, галехме се и си говорихме тихо.

— Кога е станало? — я попитах аз.

Спомних си кога се любихме за последен път — веднага след като бях придобил телепатичната си дарба. И двамата бяхме толкова възбудени, че тя забрави да си постави диафрагмата. Но това беше твърде скоро.

— Миналия месец — отвърна тя. — Не съм си и помислила, че ще се случи.

— Забравила си?

— Отчасти.

Усмигнах се на увъртането ѝ, което ни най-малко не ме ядосваше.

— Виждаш ли — казах аз, — хората на нашата възраст се опитват и опитват да заченат, купуват разни медикаменти за овулация, четат книги и какво ли не. А пък ти просто забравяш веднъж да си сложиш диафрагмата и то става „случайно“.

Тя кимна и се усмихна загадъчно.

— Не съмсем случайно.

— Чудя се.

— Защо не сме го обсъдили предварително ли?

— Може би — казах аз. — Но няма значение.

Замълчахме отново, после тя попита:

— Как са изгарянията ти?

— Всичко е наред — казах аз. — Естествени ендорфини и страхотни успокоителни.

Тя се поколеба, сякаш напругаше целия си кураж да ме попита нещо важно. Не можах да се въздържа да не „чуя“ „Ужасно е“. И после тя каза:

— Ти си се променил, нали?

— Какво означава това?

— Знаеш. Станал си отново онзи, който ми се беше заклел, че няма да бъдеш отново.

— Всичко е наред, Мол. Наистина нямах никакъв избор.

Тя ми отвърна бавно, с тъжен глас:

— Да, наистина нямаше. Но вече си различен... чувствам го. Усещам го. Не е нужно да съм телепат, за да го разбера... е, сякаш всички тези години в Бостън просто са изчезнали. Ти отново си нагазил в дълбокото. А това не ми харесва. Плаши ме.

— Мен също.

— Снощи ти говореше.

— Насън?

— Не, по телефона. С кого говори?

— С един познат репортер, Майлс Престън. Запознахме се в Германия, преди, когато работех за Управлението.

— И го попита нещо за рухването на германския фондов пазар.

— Аз пък мислех, че спиш.

— Мислиш ли, че това има нещо общо със смъртта на баща ми?

— Не знам. Би могло.

— Аз открих нещо.

— Какво?

— Мисля, че вече разбирам защо татко ми е оставил онова пълномощно.

— За какво говориш?

— За завещание. Приписването на къщата, прехвърлянето на акции и онзи странен финансов „инструмент“, както го нарекоха адвокатите, с който ми прехвърля всички права над негови собствености и сметки, както в чужбина, така и в страната.

— Да. И какво?

— Е, това би било безсмислено по отношение на сметките му в страната, които и без това автоматично се прехвърлят на мое име. Що се отнася до чуждестранни сметки, където банковите закони са най-различни, едно такова пълномощно може да се окаже доста полезно.

— Особено за сметка в швейцарска банка.

— Точно така. — Тя стана от леглото и отиде до гардероба. Отвори една от пътните ни чанти, измъкна някакъв плик и обяви: — Финансовият инструмент.

После порови малко по-дълго и измъкна книгата, която по някаква причина баща ѝ беше оставил за мен — първото издание на мемоарите на Алън Дълес.

— За какво си взела и нея, по дяволите? — попитах.

Тя не ми отговори. Върна се при мен, седна и сложи книгата и плика върху омачканите чаршафи.

След което отвори книгата. Сивкавата подвързия беше почти недокосвана, а гърбът на книгата изпука, когато тя я разтвори по средата. Сигурно досега беше отваряна само няколко пъти. А може би само един път, когато легендарният господин Дълес бе извадил писалката си „Уотърман“, за да напише на титулната страница „На Хал, с възхита. Алън“.

— Това бе единственото нещо, което татко остави за теб — каза тя. — И аз дълго се чудех защо.

— Аз също.

— Той те обичаше. И въпреки че винаги е бил сдържан, татко никога не е бил стиснат. И аз се чудех защо ти е оставил само тази книга. Познавах го много добре... той беше играч. Затова, когато ми разрешиха да си приготвя нещата за път, взех всички документи, които беше оставил, и реших да взема и книгата и да разгледам внимателно дали вътре няма никакви маркировки... Той често правеше това за мен, когато бях малка, отбелязваше разни места по книгите, за да е сигурен, че ще обърне внимание на някой важен пасаж. И го намерих.

— Хмм?

Погледнах страницата, която ми сочеше. Страница 73-та. На нея ставаше дума за кодове, шифри и криптоанализ и в текста беше подчертана фразата „Розов код“. До нея, изписано бледо с молив, се четеше „L2576HJ“.

— Това е татковото седем — обясни Моли. — И определено неговата двойка. И неговото J.

Веднага съобразих. „Розов код“ всъщност означаваше Ониксовият код. Дълес определено не бе искал да публикува истинското име. Ониксовият код е легендарна кодова книга от времето на Първата световна война, която Управлението беше наследило от Дипломатическата служба на САЩ. На моменти все още я използваха, макар и рядко, понеже системата отдавна бе дешифрирана. „L2576HJ“ представляваше кодирана фраза.

Хал Синклер беше оставил на Моли законни средства за достъп до шифрованата сметка.

Беше ми оставил номера на сметката. Стига да го дешифрирам.

— Още нещо — каза тя. — На предната страница.

На 72-ра страница горе имаше поредица от цифри 79648, които Дълес беше дал като пример за обикновения читател как действат кодовете. Беше леко подчертана с молив и до нея Синклер беше изписал с молив „R2“.

R2 беше друга система за кодиране с по-късен произход, която аз не бях използвал никога. Реших, че 79648 е друг код, който трябва да се преведе в друга поредица от цифри (или букви), като се приложи системата R2.

Необходима ми беше кодова информация от ЦРУ, но не можех да рискувам да разкрия местоположението си. Затова се обадох на един приятел от Управлението от времето, когато действах в Париж — той преди няколко години се беше пенсионирал и сега преподаваше политология в Ери, Пенсилвания. Бях му спасил задника два пъти — веднъж по време на среднощна засада, която се бе провалила, и втори път с бюрокрацията в ЦРУ, оневинявайки го в последвалото разследване.

Той ми дължеше много и без колебание се съгласи да се обади на някакъв свой доверен приятел, все още работещ в Управлението, да му направи услуга, като прелисти набързо криптографските архиви два етажа по-долу. Тъй като всяка кодова книга след седемдесет и пет години не представлява интерес за националната сигурност, неговият приятел нямаше нищо против. След това моят позвъни на уличния телефон пред хотела и ми продиктува каквото ми трябваше.

Най-после разполагах с номера на сметката.

Вторият код обаче се оказа костелив орех. Книгата не можеше да се намери в криптоархивите (Криптата, както ги наричаха), тъй като все още беше в употреба.

— Ще направя всичко възможно — каза приятелят ми в Ери.

— Ще ти се обадя — отвърнах аз.

Двамата с Моли седяхме и мълчахме. Хвърлих поглед на мемоарите на Дълес. Главата „Кодове и шифри“ започваше с мотото, известната фраза на Хенри Стимсън, държавен секретар на САЩ през 1929 г.: „Джентълмените не четат чужди писма.“

Грешеше, разбира се, и Дълес се беше постарал да го докаже. Всеки в шпионския бизнес чете писмата на всички, както и всичко друго, до което може да се добере. От друга страна, шпионите не са джентълмени.

И си помислих какво ли би заявил Хенри Стимсън по въпроса дали джентълмените четат чужди улове.

След час се обадох в Ери. Моят познат вдигна слушалката още на първото позвъняване. Гласът му този път звучеше по-различно, малко напрегнато.

— Не можах да го намеря — каза той.

— Какво искаш да кажеш?

Дали някой се беше докопал до него?

— Деактивирана е.
— А?
— Деактивирана. Всички копия са иззети от обръщение.
— И откога?
— От вчера. Бен, за какво става дума?
— Извинявай — отвърнах аз. Нещо ме стегна в гърдите. Това бе работа на Мъдреците. — Трябва да бързам. Благодаря ти.
И затворих.

На следващата заран тръгнахме по Банхофщрасе, докато не намерихме номера. Повечето банки се помещаваха на горните етажи, над луксозните магазини долу.

Въпреки надутото си име, Цюрихска банка се оказа малка, фамилна и много дискретна. Входът ѝ беше прикътан на една пресечка, до някаква малка сладкарничка. На малката месингова табела пишеше само „B. Z. et Cie“. Ако трябва да питаш, значи не е твоя работа да знаеш.

Тъкмо преди да завием, усетих някакво движение зад нас. Бързо се извърнах и видях, че е някакъв случаен минувач. Висок, слаб, с тъмносив костюм — несъмнено някакъв банков служител или магазинер, който отиваше на работа. Успокоих се, прегърнах Моли и влязохме в уличката.

Но нещо отново ме стресна, обърнах се и забелязах, че „магазинерът“ е изчезнал.

Беше лицето. Бледо, изключително бледо, с големи жълтеникави кръгове под очите, бледи тънки устни и тънка русолява коса, сресана назад.

Беше ми се сторил поразително познат.

И за миг си спомних дъждовната вечер по време на престрелката в Бостън, високия дългнест минувач...

Беше той. Реакцията ми този път се беше оказала отчайващо бавна, но вече бях съвсем сигурен. Той беше. Човекът от Бостън. Сега беше тук, в Цюрих.

— Какво има? — попита Моли.

— Нищо — казах. — Хайде да вървим. Чака ни работа.

45.

— Какво стана, Бен? — попита Моли отново, вече изплашено. — Видя ли някой?

Но преди да успее да довърши, по интеркома се обади мъжки глас и помоли да се представим.

Казах му истинското си име.

Портиерът се отзова с лека нотка на почитителност.

— Заповядайте, господин Елисън. Хер директор Айслер ви очаква.

Трябваше да отдам дължимото на Джон Нап. Той явно имаше солидни връзки.

— Моля погрижете се по вас да няма никакви метални предмети — подкани ни безтелесният глас. — Ключове, джобни ножчета, монети. Можете да поставите всички свои метални вещи в сейфа, ето в това чекмедже.

От стената се отвори малко чекмедже. И двамата освободихме джобовете си от монети, ключове и какво ли не, след което ги поставихме в чекмеджето. Впечатляваща процедура.

Последва леко прещракване и металните врати пред нас се отвориха автоматично. Погледнах към двете миниатюрни японски охранителни камери, монтирани под тавана. Двамата с Моли влязохме в малка кабина и зачакахме да се отвори втората двойка метални врати.

— Не носиш нищо, нали? — прошепна Моли.

Поклатих глава. Втората врата се отвори и ни посрещна млада светлоруса жена, малко пълничка, с големи очила с метални рамки, които сигурно щяха да изглеждат модно на нечие друго лице. Представи ни се като личната секретарка на Айслер и ни поведе по застлан със сива пътека коридор. Отбих се за секунда в тоалетната и после се присъединих към двете дами.

Кабинетът на доктор Алфред Айслер се оказа малък и семпъл, облицован с орехова ламперия. Няколко пастелни акварела в жълти рамки украсяваха стените — и нищо повече. Никакво впечатляващо обзавеждане, както очаквах. Никакви ориенталски килими, старинни

часовници и махагонови мебели. За бюро на директора служеше обикновена маса от стъкло и хром, по която нямаше нищо. Срещу бюрото имаше две удобни бели кожени кресла, съвременен шведски дизайн, и малък диван, също тапициран с бяла кожа.

Айслер се оказа висок мъж, почти с моя ръст, но някак си тромав, облечен в черен вълнен костюм. Изглеждаше над четиридесетгодишен, с кръгло лице, дълбоки очи и големи, щръкнали уши. Около устните му личаха дълбоки бръчки, бръчки имаше и по челото. И беше съвсем плешив, темето му просто лъщеше. Излъчваше строгост и имаше малко злокобен вид.

— Госпожо Синклер, моите почитания — промълви той и пое ръката на Моли.

Знаеше много добре кой следва да е центърът на вниманието му. Не съпругът, а съпругата, законната наследница на шифрованата сметка, съгласно предписанията на швейцарското банково право. След което леко ми се поклони.

— Добре дошли, господин Елисън.

Гласът му беше дълбок и басов.

Двамата с Моли седнахме на белите кожени кресла. Той се разположи на дивана. Разменихме си обичайните учтиви баналности и той се разпореди на секретарката си да ни поднесе кафе. Когато говореше, бръчките по челото му се задълбочаваха още повече. Жестовите на фино обработените му от маникюрист пръсти бяха толкова деликатни, че изглеждаха почти женствени.

Щом кафето пристигна, той се усмихна учтиво, давайки ни знак, че същинската част на посещението ни вече е настъпила. Изражението му ни подканяше да обясним за какво всъщност сме дошли.

Извадих пълномощното, подписано от бащата на Моли, и му го връчих.

Той му хвърли поглед и вдигна глава.

— Предполагам, че желаете да получите достъп до шифрованата сметка.

— Точно така — отвърна Моли съвсем делово.

— Има някои формалности — поясни той с извинителен тон. — Трябва да потвърдим вашата самоличност, подписа ви и други такива неща. Надявам се, разполагате с банкови референции от Съединените щати?

Моли кимна самоуверено и му връчи куп документи, в които се съдържаше цялата информация, от която банкерът се нуждаеше. Той ги прегледа, натисна един бутон да извика секретарката си и ѝ ги връчи.

След не повече от пет минути безгрижно дърдорене — за Кунстхаус и други забележителности из Цюрих, които непременно трябвало да посетим — телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, каза „Да?“, послуша няколко секунди и затвори. Нова учтива усмивка.

— Чудото на факсимилната технология — каза той. — Тази процедура по-рано ни отнемаше много повече време. Госпожо Елисън, бихте ли...

И подаде на Моли химикалка и латексов планшет, върху който бе закрепена бланка със знака на Цюрихска банка, и я помоли да напише номера на сметката, всъщност нейния числов подпис, върху тънката сива линия в центъра на бланката.

След като тя изписа шифъра на сметката, който баща ѝ беше кодирал толкова грижливо, Айслер отново повика секретарката и ѝ връчи бланката. Побъбрихме още малко, докато подложат почерка на Моли на оптично сканиране, както ни обясни той — трябвало да го сравнят със сигнатурния картон, изпратен по факс от Бостън.

Телефонът отново иззвъня. Айслер вдигна слушалката, каза „Данке“ и затвори. След секунди секретарката пак влезе в кабинета. Носеше сива папка, етикирана с номер 322069.

С две думи, първото препятствие го бяхме преодолели. Банковата сметка се оказа вярна.

— А сега — каза Айслер, — с какво точно мога да ви бъда полезен?

Съзнателно бях избрал да седна на по-близкото до него кресло. Наведох се напред и се съсредоточих.

Чух го. На немски естествено — куп неразгадаеми фрази.

— Моля? — каза той и ме погледна въпросително.

Недостатъчно. Бях учил немски, кратък интензивен курс във Фермата, преди изпращането ми в Лайпциг, но той мислеше прекалено бързо, за да го следя.

Не можех да се справя.

Казах:

— Бихме искали да узнаем каква сума има в сметката.

Отново наведох глава към него, съсредоточих се, опитах се да изолирам сред потока от немски фрази нещо, каквото и да е, което бих могъл да разбера, да се хвана за него.

— Не ми е позволено да обсъждам детайли — каза Айслер флегматично. — Но и без друго не знам.

И тогава чух една дума. „Шталкамер“.

Несъмнено точно тази дума доехтя до мозъка ми. „Шталкамер“.

Трезор.

Казах:

— Към тази сметка има трезор, нали така?

— Да, господине — призна той. — Има. При това всъщност с доста големи размери.

— Искам веднага да получим достъп до него.

— Както желаете — каза той. — Разбира се. Веднага. — Той стана от дивана. Плешивото му теме блесна под ярката светлина на полилея. — Предполагам, че разполагате с кодовата комбинация за достъп.

Моли хвърли поглед към мен, давайки ми знак, че не разбира за какво става дума.

— Надявам се, че е същата като номера на сметката — казах аз.

Айслер се засмя сухо и отново седна.

— Наистина не бих могъл да знам. Въпреки че поради мерки за сигурност убеждаваме клиентите си да не правят това. Във всеки случай кодът за достъп не съвпада с кода на сметката.

— Може би го имаме някъде — казах аз. — Сигурен съм, че го имаме някъде. Бащата на жена ми ни остави доста документи и бележки. Може би вие ще ни помогнете? От колко цифри е съставен кодът?

Той погледна в папката.

— Опасявам се, че не мога да ви кажа.

Но аз го чух, и то няколко пъти — номер, който той мислеше, но не биваше да произнася, артикулиран някъде в говорния център на мозъка му. „Vier“.

Четири цифри, това ли означаваше?

Казах:

— Възможно ли е да е четирицифров?

Той отново се засмя и сви рамене, сякаш казваше „Тази игра е забавна, но и ние не сме вчерашни“.

— Имаме кодирана банкова сметка, която ние управляваме и обслужваме — заобяснява ни той бавно, като на малоумни деца. — По закон вие сте в правото си да изтеглите или прехвърлите наличните по тази сметка средства както желаете. Но е налице също така и трезор — всъщност депозитна камера-сейф, която ние сме натоварени да охраняваме. Но ние нямаме достъп до нея. Никога не го правим, освен при изключителни обстоятелства. А по настояване на покойния господин Синклер, за да се отвори трезорът, е необходим код за достъп.

— В такъв случай можете да ни го кажете — намеси се Моли, мобилизираща целия си кураж.

— Съжалявам, но нямам право.

— Като законен наследник, аз настоявам.

— Ако можех, с радост щях да ви го кажа — поясни Айслер. — Но съгласно предписаните тук изисквания, нямам такова право.

— Но...

— Съжалявам — отвърна банкерът категорично. — Опасявам се, че това е невъзможно.

— Аз съм законна наследница на цялото имущество на баща ми — каза възмутено Моли.

— Дълбоко съжалявам — отвърна невъзмутимо Айслер. — Искрено се надявам, че не сте били този път от Бостън до Цюрих, само за да научите това. Едно обикновено обаждане по телефона щеше да ви спести всичкото това време и разходи.

Седях мълчаливо и се правих, че разглеждам документите, които бях донесъл.

И след това го чух отново... „Vier“... и после низ от други цифри. „Acht“... „Sieben“... След което го долових, последователно и съвсем отчетливо „Vier... Acht... Sieben... Neun... Neun“.

— Разбирате ли, господин Синклер, това е двойно кодирана система, предназначена да... — заобяснява банкерът.

— Да — прекъснах го аз. Извадих един лист и се престорих, че го чета — Ето го. Имаме го. Четири-осем-седем-девет-девет.

Айслер млъкна, кимна и ме изгледа с известно подозрение.

— Чудесно — промълви той, след като произнесох цифрите. — Съгласно условията, заявени от титулярите на настоящата сметка, сега, след като имате достъп до нея, тази сметка преминава от спящо състояние в активен статус...

— Титуляри? — прекъснах го аз. — И друг ли има?

— Да. Сметката е с два подписа. Като законен наследник жена ви е един от титулярите.

— Кой е другият? — попита тя.

— Това наистина нямам право да разкривам — отвърна Айслер, едновременно със съжаление и категорично. — Необходим е още един подпис. Ако трябва да бъда напълно откровен, аз също не знам самоличността на другия титуляр. Когато вторият титуляр ни представи кода за достъп, в нашите компютри се вкарва тази последователност от цифри. Подписът на съсобственика на сметката е кодиран в нашата база данни и след като се вкара верният код, подписът му се отпечатва графично. Това е нашата банкова защитна система, за да сме сигурни, че в случай на съдебен иск срещу нас, няма да се окаже замесен някой от персонала.

— И какво означава това? — настоя Моли.

— Това означава — поясни Айслер, — че вие имате законно право да погледнете трезора и да разберете какво е неговото съдържание. Но без упълномощаване от страна на втория титуляр нямате право нито да прехвърляте, нито да теглите от този депозит.

Доктор Алфред Айслер ни придружи с един тесен асансьор седем етажа надолу. Спускахме се под Банхофщрасе, както ни обясни той, към банковите подземия.

Излязохме в къс коридор, ограден със стоманени решетки. В дъното на коридора стоеше изправен мускулист пазач в маслинозелена униформа. Той кимна на банковия директор и отключи тежката стоманена врата.

Всички мълчахме. Преминахме през вратата и тръгнахме по друг коридор, ограден със стоманени решетки, докато стигнахме до малък затворен участък, отбелязан със „Sieben“. Стоманени решетки оформяха три от стените на камерата. Четвъртата стена беше изцяло метална, изработена от някаква излъскана сплав на хром и стомана. В

центъра ѝ се намираше масивно стоманено колело с шест ръчки — явно това беше механизмът за отваряне на сейфа.

Айслер извади един ключ от ключодържателя на колана си и отключи клетката.

— Моля, седнете, ако обичате — каза той и ни посочи малка сива метална масичка, до която имаше два стола. В центъра на масичката имаше поставен бежов телефон без цифри и до него — малка черна електронна клавиатура.

— Според изискванията на сметката — поясни банкерът — на никой служител на банката не се разрешава да остане тук, докато се вкарва комбинацията. Въведете цифрите на кода за достъп бавно и следете цифровия екран, за да сте сигурни, че не сте допуснали грешка. Ако направите грешка, ви е позволено да опитате втори път. Ако и втория път сбъркате, електронният заключващ механизъм ще прекъсне. Достъпът няма да бъде възможен поне в следващите двадесет и четири часа.

— Разбирам — казах аз. — Какво става, след като наберем кода за достъп?

— В този момент — обясни Айслер, като посочи колелото с шест ръчки — вътрешният механизъм на вратата на трезора ще се отключи по електронен път и след това завъртате колелото. Много по-лесно е, отколкото изглежда на пръв поглед. Няма от какво да се боите. След което трезорът ще се отвори.

— И след като приключим? — попита Моли.

— След като приключите с огледа на съдържанието или ако възникнат някакви проблеми, просто ме извикайте, като вдигнете слушалката на телефона.

— Благодарим ви — каза Моли, докато доктор Айслер излизаше.

Изчакахме няколко секунди, докато не чухме, че втората стоманена врата се затваря.

— Бен — прошепна Моли, — какво...

— Търпение.

Бавно и внимателно — бинтованите ми пръсти не бяха особено сръчни — набрах 48799, като следях как всяка от цифрите светва на малкия електронен екран на черната клавиатура. След като въведох и последната деветка, се чу метално прищракване, сякаш се счупи печат.

— Готово — казах аз.

— Задушавам се — каза Моли задавено.

Пристъпихме към колелото и го завъртяхме. То се завъртя леко в ръцете ни по посока на часовниковата стрелка и в стоманената стена се разтвори широк процеп.

Слаби флуоресцентни лампи осветяваха вътрешността на трезора, който ми се стори разочароващо малък. Неравната, иззидана с тухли камера беше може би с размери метър и половина на метър и половина. И беше съвсем празна.

След като погледнах за втори път, разбрах, че очите ни бяха подведени от оптична илюзия.

Това, което на пръв поглед ни се беше сторило вътрешни тухлени стени, сега, след като погледите ни бяха привикнали на полумрака, изглеждаше нещо съвсем друго, доста по-различно от обикновени тухли.

Това не бяха тухли. Бяха златни кюлчета, тъмножълти, с леко червеникав отблясък.

Трезорът беше пълен — почти изцяло, от пода до тавана — с милиарди в злато.

— Боже господи! — прошепна Моли.

Аз зяпнах. Предпазливо, почти на пръсти, двамата пристъпихме в трезора към стените от масивно злато. То нито блестеше, нито светеше, както си въобразяват някои. Преобладаващата окраска беше жълтеникавокафява, като горчица, но след като погледнах отблизо, видях, че някои от плътно подредените кюлчета са светложълти като краве масло (нови и почти сто процента чисти), други бяха червеникавожълти, което говореше за медни примеси сигурно бяха отлети от разтопени златни монети и бижута. Всяко кюлче беше щамповано на единия край със сериен номер.

Ако не бяха тъмножълтите нишки и меката патина, човек можеше да ги вземе за най-обикновени, грижливо подредени тухли, каквито могат да се видят край всеки строеж.

Много от кюлчетата бяха надраскани и нацърбени. Сигурно се бяха пазили в наличност в Русия в продължение на повече от сто години. Някои, знаех това, бяха прибрани от армиите на Хитлер от победоносните войски на Сталин. Повечето бяха от изкопано в съветските мини злато. По ръбовете на някои личаха малки дупчици — следи, че им е взимана проба. По новите кюлчета имаха трапецовидна форма, но повечето бяха правоъгълни.

— Боже мой, Бен! — каза Моли и се обърна към мен. Лицето й беше зачервено, очите й блестяха. — Имаш ли някаква представа? — Кой знае защо, тя продължаваше да шепне.

Кимнах.

Тя пристъпи към една от стените и се опита да повдигне горното кюлче, но не успя. Успя само да го разклати.

— Истинско е, нали? — промълви тя.

Кимнах мълчаливо. Бях изнервен, естествено, и възбуден, и изплашен.

Има една известна фраза на Владимир Илич Ленин: „Когато революцията победи в световен мащаб, ще трябва да използваме

златото за построяване на клозети по улиците на най-големите градове в света“.

Грешно. По много параграфи.

По-точно в целта бие римският поет Плавт, двеста години преди Рождество Христово: „Мразя златото. То е подтикнало мнозина хора по много поводи да извършат зло“.

Много вярно.

Прекъснах размислите си, понеже Моли седна на циментовия под и опря гръб на стената със златните милиарди. Жизнените сокове сякаш се бяха изцедили от тялото ѝ. Не изглеждаше съкрушена, но май ѝ се виеше свят.

— Кой ли е другият титуляр? — попита тя тихо.

— Нямам представа — признах си аз.

— Някакво предположение?

— Никакво. Поне засега.

Тя обгърна коленете си с ръце и попита:

— Колко?

— А?

— Злато. Колко злато има тук?

Беше затворила очи.

Огледах камерата. Всеки ред беше висок около метър и осемдесет. Отне ми известно време, но преброих 526 реда и когато ги умножих, получих... 37 879 кюлчета.

Тек. Май бях сбъркал в умножението.

Спомних си за една статия, която бях чел за Банката на Федералния резерв в Ню Йорк. Федералният златен трезор, който е с размери на половин футболно игрище, съдържа някъде около 126 милиарда долара в злато, ако се смята по пазарна цена от 400 долара за унция. Нямах представа каква е била цената на златото по времето, когато Орлов с помощта на Синклер беше изнесъл съветския национален трезор, но 400 долара звучеше добре за изчисления наум.

Не. Така нямаше да стане.

Е, добре. Най-големият отсек във Федералния трезор представляваше стена от злато, дълга три метра, висока три метра и дебела пет и половина метра. Което се равняваше на 107 000 кюлчета. На стойност седемнадесет милиарда долара.

Главата ми се завъртя от трескави изчисления. Количеството тук беше около една трета.

Върнах се към първоначалните си изчисления на 37 879 златни кюлчета. В момента златото вървеше не по 400 долара за унция, а по-скоро някъде около 330. Окей. При 330 долара за унция всяко кюлче по четиристотин унции, това правеше около 132 000 долара.

Което ни води до...

Пет милиарда долара.

— Пет — казах аз.

— Пет милиарда?

— Точно така.

— Умът ми не го побира — каза Моли. — То е тук, натрупано... облегнала съм се на него... и дори не мога да си го представя, пет милиарда долара... и всички те са мои.

— Не.

— Половината?

— Не. То принадлежи на Русия.

Тя ме изглежда хладно и каза:

— Не разбираш от шегата.

— Той каза десет — прекъснах я аз.

— Какво?

— Тук има около пет милиарда. Орлов спомена за десет.

— Значи е сбъркал. Или те е излъгал.

— Или половината е изчезнало.

— Изчезнало? Какво искаш да кажеш?

— Смятах, че най-после сме намерили златото. — Огледах се. — А се оказва, че сме намерили само половината.

— Какво е това? — извика тя изненадано.

— Кое?

Тя ми показа.

В процепа между два реда кюлчета се виждаше напъхан малък светлобежов плик.

— Какво е това, по дяволите? — промълви тя и го издърпа.

Вътре имаше пощенска картичка със синя рамка. Луксозна картичка, а в горния ѝ край с големи букви бе отпечатано името на Харисън Синклер.

В средата на картичката имаше нещо, изписано със ситния почерк на баща ѝ.

— Това е... — почна Моли, но аз я прекъснах.

— Не го казвай. Покажи ми го.

Два реда.

Първият гласеше: „Банк дьо Распай“, кутия 322.

На втория беше изписано Булевард „Распай“, 128, Париж, 7е.

Това беше всичко. Името и адресът на банка в Париж. Номер на кутия, най-вероятно депозитен сейф. За какво? Какво можеше да означава това? Загадка след загадка.

— И сега какво? — попита Моли.

— Хайде — отвърнах нетърпеливо и пяхах картичката в джоба си. — Да си поговорим още малко с Айслер.

„Мъртвецът — е казал Плутарх в своите «Животописи» — не може да хапе.“ А пък Джон Драйдън, също преди векове, пише: „Мъртвите не разказват приказки“.

Сбъркали са. И двамата. Хал Синклер продължаваше да ни разказва приказки дълго след смъртта си. Приказки, които ставаха все по-загадъчни.

Старият свръхшпионин Харисън Синклер беше изненадвал стотици хора през над шестдесетте години от своя земен път — приятели и колеги, началници и подчинени, врагове из целия свят и особено в Лангли. И дори след смъртта му, както изглеждаше, изненадите, извивките и обратите не преставаха. Кой би очаквал толкова много изненади по следите на един мъртвец?

Личната секретарка на Айслер ни чакаше в коридора. Бяхме я извикали и настояхме да се видим незабавно с директора.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя загрижено.

— Да — отговори Моли, без да уточнява.

— Ще се радваме да можем да ви помогнем — каза тя и ни придружи до асансьора и след това до кабинета на Айслер. Тонът ѝ беше съвсем делови, но швейцарската ѝ резервираност някак си се беше изпарила. Пърхаше фамилиарно около нас, сякаш само за един час се бяхме превърнали в стари добри приятели.

Моли разговаряше с нея учтиво, а аз пазех мълчание. Опипах с пръсти скрития в джоба ми „Глок“.

Вкарването му в банката, през металните детектори представляваше истински подвиг. За това трябваше да съм благодарен на тренировката си в ЦРУ. Един случаен мой познат от времето, прекарано на работа в Управлението, Чарлз Стоун, (чиято необикновена история несъмнено ви е добре позната), веднъж ми бе описал как успял да прекара пистолет „Глок“ през охранителната система на летище „Шарл дьо Гол“ в Париж. Глокът е съставен предимно, за да не кажа изцяло, от пластмасови части и Стоун (твърде изобретателно, струва ми се) разглобил оръжието на съставните му

части, поставил металните части в несесер, натъпкан с бръснарски принадлежности, а по-едриите метални компоненти в ремъка на една чанта за костюми — и двете преминали през рентгеновия апарат — а пластмасовите части останали в джобовете му.

За съжаление техниката на Стоун тук не можеше да се приложи, защото не разполагах с лукса да си имам работа едновременно с метален детектор и рентгенов апарат. А и нямаше време. Всичко трябваше да се намира по тялото ми и несъмнено оръжието не трябваше да предизвика алармената система.

Затова изобретих собствения си метод, възползвайки се от несъвършенството на всички метални детектори. Тези апарати в краищата си изобщо не са толкова чувствителни, колкото в центъра на магнитното поле. А глокът съдържа сравнително малко количество стоманени части. Завързах пистолетчето на дълга найлонова корда, закрепена под колана ми и преминаваща през дупка, която пробих в джоба на десния си крачол. Оръжието провисна до глезена ми под крачола и аз го държах така, че да не се блъска в крака ми, като придърпвах кордата с ръка, пъхната в джоба си, докато преминавах през рамката на металния детектор. Иначе казано, подритвах оръжието през детектора в периферията на магнитното поле, където то изтънява до такава степен, че всъщност не може да засече нищо. Естествено, докато преминавах, почти се бях вдървил от ужас, че номерът няма да мине, че опитът ми да прекарам металния детектор ще се провали. Но всичко мина без инциденти и когато веднага след това се отбих в тоалетната, измъкнах пистолетчето и го сложих в джоба си.

Доктор Айслер, още по-притеснен от секретарката си, ни предложи кафе. Учтиво отказахме. Челото му се беше сбръчкало от тревога.

— Е, кажете — промълви той с гробовно дебелия си глас, — наистина ли има някакъв проблем?

— Съдържанието на трезора е непълно — казах аз.

Той ме изглежда продължително, след което властно сви рамене.

— Ние не знаем нищо за съдържанието на трезорите на нашите клиенти. Имаме задължението единствено да поддържахме всички мерки за сигурност, всички изис...

— Банката е отговорна.

Той се засмя сухо.

— Опасявам се, че не. И във всеки случай съпругата ви е само един от двамата титуляри.

— Липсва твърде голямо количество злато — поясних аз. — Прекалено голямо, за да е недоразумение. Бих искал да знам къде може да е отишло.

Айслер издиша шумно и кимна учтиво. Изглежда, се бе успокоил.

— Сигурно и двамата разбирате, че нямам право да обсъждам каквито и да било трансакции...

— След като е направено по моята сметка — намеси се Моли, — имам правото да узная къде е прехвърлено това количество!

Айслер се поколеба и пак кимна.

— Вижте, в случая с кодовите банкови сметки нашата отговорност се свежда единствено до това да осигурим достъп на всеки, който отговаря на условията, определени от лицето или лицата, открили сметката. Извън това, за да защитим интересите на всички заинтересовани, сме длъжни да пазим пълна конфиденциалност.

— Господине — заяви Моли със стоманен глас, — ние говорим за моята сметка. Искам да знам къде е отишло златото!

— Госпожо Синклер, конфиденциалността в тези неща е традиция в националната ни банкова система, която традиция Цюрихска банка неотменно спазва. Ужасно съжалявам. Ако има нещо друго, с което мога да ви бъда полезен...

С ловко движение извадих пистолета и го насочих право в широкото му чело.

— Зареден е — заявих. — И съм готов да го използвам. И не бъдете толкова глупав да включвате алармената система.

Приближих се към него така, че дулото на пистолета се оказа на не повече от сантиметър от челото му.

Сега дори не ми се налагаше да се съсредоточавам, толкова отчетливо протичаха в този миг мислите му. Засичах повечето от тях, потоци от мисли, повечето на немски, но от време на време и английски фрази, формулирани, за да бъдат изговорени след това, изречения, възражения, изрази на възмущение и гняв.

— Както разбирате, двамата сме отчаяни — казах. Изразът ми обаче даваше да се разбере, че колкото и да съм отчаян, запазвам пълно хладнокръвие и че съм готов да го прострелям всеки миг.

— Ако сте толкова глупав, че да ме застреляте — заяви той с учудващо спокоен глас, — няма да постигнете нищо. Преди всичко, няма да можете да напуснете това помещение. Изстрелът не само ще бъде чул от моята секретарка, но освен това в тази стая са инсталирани сензори, които...

Лъжеше. Поне дотолкова можех да доловя. И при това беше порядъчно изплашен — такова нещо досега не беше му се случвало. Той продължи:

— Дори да приемем, че ви кажа информацията, която търсите, което аз няма да направя, вие със сигурност няма да можете да излезете от банката.

По този пункт беше прав. Но не ми беше нужна екстрасензорната ми дарба, за да схвана логиката на думите му.

— Аз обаче съм готов да сложа край на този идиотизъм — продължи той. — Ако оставите това оръжие и напуснете незабавно, няма да докладвам за инцидента. Разбирам, че сте отчаяни. Но със заплахите си няма да постигнете нищо.

— Ние не ви заплашваме. Искаме само информация за трансакция, свързана със сметка, която законно, според американското и швейцарското банково право, принадлежи на моята съпруга.

По челото му се застичаха струйки пот: започваха от голото му теме и си проправяха път по дълбоко очертаните бръчки. Усетих, че решимостта му отслабва.

Отново долових поток от мисли, някои яростни, други умолителни. Умът му се гърчеше в нерешителност.

— Някой прехвърлял ли е злато от този трезор? — попитах аз.

„Nein“ — долових съвсем отчетливо. „Nein“.

Той затвори очи, сякаш подготвяйки се за изстрела, който щеше да сложи край на живота му. Потта вече обилно се стичаше по лицето му.

— Не мога да ви кажа — промълви той.

Никой не е прехвърлял златото. Но...

Изведнъж ми хрумна.

— Имало е друго злато обаче, нали? Злато, което не е прибирано в този трезор.

Ръката ми държеше насочения пистолет, без да трепва. Приближих се бавно, докато дулото не докосна гладкото му слепоочие.

Притиснах го в кожата. Тя се нагъна с мека еластичност около край на цевта.

— Моля ви — прошепна той.

Едва го чух.

Сега мислите му запрепусаха бързо и ярко, объркани. Не можех да доловя логиката им.

— Само един отговор — казах аз — и ще ви оставим на мира.

Той преглътна, затвори очи и отново ги отвори.

— Пратка — прошепна Айслер. — Пратка злато на стойност десет милиарда долара. Получихме я цялата тук, в Цюрихска банка.

— Къде е отишло?

— Част от него бе прибрана в трезора. Златото, което видяхте.

— Останалото?

Той отново преглътна.

— Ликвидирано. Помогнахме в разпродажбата му със съдействието на брокери на злато, с които си сътрудничим конфиденциално. Беше разтопено и отново излято на кюлчета.

— На каква стойност?

— Може би пет... може би шест...

— Милиарда?

— Да.

— И е превърнато в ликвидни авоари? В брой?

— Прехвърлено телеграфически.

— Къде?

Той отново затвори очи. Мускулите около тях се стегнаха, сякаш се молеше.

— Това не мога да кажа.

— Къде?

— Нямам право да го кажа.

— Тези пари в Париж ли се прехвърлиха?

— Не... моля ви... не мога...

— Къде бяха прехвърлени парите?

„Deutschland“... „Deutschland“... „Munchen“...

— Ще трябва да ме убиеете — прошепна той. — Готов съм да умра.

Решимостта му ме изненада. Какво го беше обладало? Какво го подтикваше към тази глупава жертвоготовност? Опитваше се да

разбере дали блъфирам. Но той трябваше да си дава сметка, че не блъфирам. Пък и да блъфирах, с пистолет, опрян в слепоочието му, кой разумен човек би рискувал да проверява дали блъфирам, дали пистолетът не е празен? Божичко, този тип беше готов по-скоро да умре, отколкото да наруши швейцарския принцип на банковата конфиденциалност!

Последва леко шуртене и аз разбрах, че е загубил контрол над пикочния си мехур. В скута му се появи тъмно петно и започна да се разширява на неправилни кръгове. Страхът му беше неподправен. Беше стиснал очи, замръзнал, парализиран от ужас.

Но не можех да се откажа. Не биваше.

Натиснах още по-плътнo дулото в слепоочието му и казах бавно:

— Всичко, което искаме, е едно име. Кажете ни къде са прехвърлени парите. На кого. Дайте ни име.

Айслер видимо потръпна. Очите му бяха стиснати здраво, потта се стичаше по лицето му, по челюстта, по шията му. Капеше по реверите на костюма му и мокреше вратовръзката му.

— Всичко, което искаме — повторих безмилостно, — е едно име.

Моли ме наблюдаваше с насълзени очи и от време на време примигваше. „Стегни се, Мол — прищя ми се да ѝ извикам. — Дръж се!“

— Знаете кое име искам.

И след миг „чух“ името.

Той остана безмълвен. Устните му потръпнаха, сякаш беше готов да се разплаче, но не го направи. Не промълви нищо.

Но го помисли.

Вече се канех да сваля оръжието, когато се сетих за последния си въпрос:

— Кога за последен път се прехвърлиха средства от тази банка?

„Тази сутрин“ — помисли си Айслер.

И стисна клепачи още по-здраво.

Тази сутрин.

— Добре. Разбирам, че сте човек със стоманена воля. — И отдръпнах пистолета от слепоочието му.

Той бавно отвори очи и ме погледна. В очите му все още се четеше страх, разбира се, но и нещо повече. Проблясък на триумф, сякаш дори пренебрежение.

Най-сетне той проговори. Гласът му беше хриплив.

— Ако напуснете кабинета ми незабавно...

— Вие не проговорихте — казах аз. — Възхищавам ви се.

— Ако напуснете...

— Нямам намерение да ви убивам — продължих аз. — Вие сте човек на честта. Вършете си работата. Ако се разберем, че всичко това не се е случвало... ако се съгласите да не докладвате за този инцидент и се споразумеем да ни оставите да напуснем банката ви, без да бъдем притеснявани, ще сложим край на всичко това.

Знаех, разбира се, че в момента, в който излезем от банката, той веднага ще обади в полицията. На негово място щях да постъпя точно така. Но това ни осигуряваше няколко минути, от които много се нуждаехме.

— Да — каза той. Гласът му отново прозвуча хрипливо. — Напуснете незабавно. И ако изобщо в главата ви има малко разум, в което силно се съмнявам, веднага ще напуснете и Цюрих.

48.

Измъкнахме се почти на бегот от банката и затичахме по Банхофщрасе. Айслер, изглежда, беше спазил споразумението да ни позволи да излезем от банката (заради своята собствена сигурност и тази на служителите си), но сега, както прецених, вече бе успял да позвъни както на банковата охрана, така и на градската полиция. Разполагаше с истинските ни имена, макар и не с прикриващите ни, което донякъде бе добре, но сигурно беше въпрос на часове да ни заловят. А ако така наречените „Мъдреци“ разберяха, че сме тук, ако вече не бяха научили... но не исках да мисля и за това.

— Получи ли го? — попита ме Моли задъхано.

— Да. Но сега не е моментът за разговори.

Вниманието ми беше свръхизострено. Следях предпазливо всеки от минувачите покрай нас — търсех лицето, което бях познал, тебеширенобялото лице на кандидат-убиеца ми, когото за пръв път бях срещнал в Бостън.

Нямаше го.

Но миг след това почувствах, че пак си имаме компания.

На този свят са измислени десетки техники за преследване и истински добрите оперативни агенти рядко допускат да бъдат засечени. Проблемът на русокосия беше, че, казано на агентурния жаргон, аз го бях „оправил“: тоест бях го разпознал. Освен в съвсем разхлабена опашка, той не можеше да се надява, че ще ни преследва, без да го забележа. И наистина не го забелязвах близо до нас.

Но, както щях скоро да разбера, имаше други опашки, които не бях видял. Пък и сред пешеходното стълпотворение по Банхофщрасе това беше трудно, да не кажа невъзможно.

— Бен — заговори отново Моли, но аз я изгледах гневно и тя веднага млъкна.

На Баренгасе завихме надясно. Блестящите стъклени витрини на магазините ми даваха възможност да следя в отраженията дали някой

не ни преследва, но никой от минувачите не ми се струваше подозрителен. Изглежда, бяха професионалисти. Най-вероятно от момента, в който го бях забелязал, русокосият се беше погрижил да не се мярка повече около мен. Сега в играта бяха влезли други.

Трябваше да ги разкрия.

— Това е лудост, Бен — възкликна Моли. — Това е страшно опасно! — Гласът ѝ омекна. — Виж, наистина ми беше непоносимо да гледам как заплашваш Айслер. Това бе просто ужасно.

Оглеждах предпазливо пешеходците по двата тротоара, но не засичах преследвач.

— Оръжията неведнъж са спасявали живота ми — изхъмках аз.

— Татко също винаги го казваше. Дори ме научи да стрелям.

— С пушка ли?

— С пистолети. Имаше два. Бях много добра. Но после се отказах и му заявих да не държи оръжие въщи.

— Но ако някога ти се наложи да използваш оръжие, за да запазиш живота си или моя...

— Разбира се, че ще го направя. Но не ме принуждавай.

— Няма. Обещавам ти.

— Благодаря. Но всичко това с Айслер наистина ли беше необходимо?

— Да, беше. Сега разполагам с име. Име и сметка, които ще ни кажат какво е станало с останалата част от златото.

— А банката в Париж?

Поклатих глава.

— Не знам какво означава тази бележка. И кой е трябвало да я види.

— Но защо татко я е оставил точно там?

— Също не знам.

— Но ако има друг сейф с депозит, за него трябва да има и ключ, нали така?

— По принцип да.

— Тогава къде е той?

Отново поклатих глава.

— Нямаме го. Но трябва да има начин да се доберем до сейфа. Най-напред обаче наред е Мюнхен. Ако има начин да засечем Тръслоу, преди да му се е случило нещо лошо, ще го направя.

Дали им се бяхме измъкнали?

Съмнително.

— Какво ще кажеш за Тоби? — попита Моли. — Дали да не го уведомим?

— Не можем да рискуваме да се свързваме с него. Нито с някой от ЦРУ.

— Но можем да използваме помощта му.

— Не мога да се доверя на помощта му.

— Какво ще кажеш да се опитаме да се свържем с Тръслоу още сега?

— Да — казах аз. — Той може би вече е тръгнал за Германия. Но ако успее да го спра...

— Какво?

Посред изречението свих към близкия уличен автомат. Беше твърде, твърде рисковано да звъня в кабинета на Тръслоу в ЦРУ, разбира се. Но имаше други начини. Дори в извънредна ситуация като сегашната. Дори импровизирано, имаше начини.

Стоях на тротоара с Моли плътно до мен и продължавах да наблюдавам минувачите. Никой... все още.

С помощта на международния оператор позвъних на една частна комуникационна компания в Брюксел, чийто номер, разбира се, можех да издекламирам наизуст. След като ме свързаха, набрах серия от числа, прехвърлящи повикването през твърде сложна система от телефонни превключвания, в затворен цикъл. Следващото набиране, което щях да набера пряко, щеше да изглежда направено от Брюксел.

Обади се секретарката на Тръслоу. Предадох ѝ име, по което Тръслоу веднага трябваше да разпознае, че звъня аз, и я помолих да прехвърли разговора на директора.

— Съжалявам — отвърна секретарката. — В момента директорът е на борда на военен самолет някъде над Европа.

— Но той може да бъде свързан по сателитна линия — настоях аз.

— Не ми е разрешено...

— Спешно е! — почти изкрещях аз.

Трябваше да се добера до Тръслоу и да го предупредя какво се подготвя срещу него в Германия.

— Съжалявам, но... — почна тя.

И аз затворих. Беше твърде късно.
След което чух името си.
Извърнах се към Моли, но тя не беше казала нищо.
Във всеки случай ми се стори, че съм чул името си.
Твърде странно усещане. Да, определено беше името ми.
Огледах улицата.

Отново го долових. Мисъл.

Но около нас нямаше мъж, който да...

Изобщо не беше мъж. Беше жена. Работодателите на моите преследвачи уважаваха равенството на половете. Много коректна политика.

Беше самотната жена, застанала до вестникарската будка само на два метра встрани от нас, привидно погълната от съдържанието на „Льо Канар Еншен“, френски сатиричен вестник.

Тридесет и няколко годишна, с късо подстригана рижа коса, облечена в строг маслинен служебен костюм. Със здраво телосложение, както можах да преценя. Несъмнено беше много добра в занаята си, който, както подозирах, се състоеше не само в преследване.

Но кой я беше наел? Дали тези в ЦРУ, за които Тръслоу ме беше предупредил, Мъдреците? Или хора, свързани с Владимир Орлов — които знаеха за съществуването на изнесеното злато и знаеха, че съм по следите му?

Те — нейните работодатели — знаеха, че съм влязъл в банката на Айслер. Знаеха, че съм се изнизал оттам с празни ръце...

С празни ръце, да, но вече със стабилен багаж от знания. С името на един германец в Мюнхен, който беше прибрал пет милиарда долара.

Сега беше моят ред.

— Мол — промълвих, колкото можех по-спокойно. — Трябва да изчезнеш оттук.

— Какво?

— По-тихо! Действай, все едно че всичко е наред. — Усмихнах се, сякаш беше някаква шега. — Имаме си компания. Искam да изчезнеш.

— Но къде? — попита тя изплашено.

— Отиваш и прибираш багажа ни от гардероба до гарата — прошепнах аз. Помислих секунда. — После отиваш в Бор-о-Лак, на

Талщрасе. Всяко швейцарско такси знае къде е. Там има един грил ресторант. Ще се срещнем там. — Подадох ѝ ръчната си чантичка. — Вземи това.

— Но ако...

— Действай!

В отговор тя паникьосано ми прошепна:

— Бен, ти не си във форма да се справиш с опасности. Ръцете ти...

— Тръгвай!

Тя ме изгледа сърдито, след което без предупреждение се обърна и се втурна по улицата. Театрален етюд. Всеки би сметнал, че нещо сме се скарали — толкова естествена изглеждаше реакцията ѝ.

Червенокосата рязко вдигна поглед от вестника си, очите ѝ последваха тичащата Моли и после се върнаха към вестника. Явно бе решила да остане с мен. Нали бях главната ѝ мишена.

Много добре.

Хукнах по улицата. С периферното си зрение забелязах как червенокосата захвърля вестника и без никакви преструвки се втурва след мен.

Рязко завих в малка тясна пресечка. По Баренгасе зад мен чух викове и стъпките на тичащата жена. Притиснах се плътно в тухлената стена, видях червенокосата в маслиновия костюм, която се втурна по уличката след мен, видях пистолета в ръката ѝ, измъкнах моя и стрелях.

Жената политна неловко напред, но не падна. Бях я улучил някъде в горната част на крака, може би в бедрото, и сега, без никаква пауза, скочих напред, не право върху нея, а по-скоро край нея, блъснах я с лакът и тя за миг загуби равновесие. После вдигна оръжието си, прицели се само за миг по-дълго от необходимото и...

... ръката ѝ рязко се отвори, понеже един куршум от пистолета ми прониза китката ѝ. Пистолетът ѝ тракна на паважа и в същия миг се озовах върху нея, съборих я и лакътят ми се заби в гърлото ѝ.

За миг тя остана неподвижна.

Беше ранена — в бедрото и в китката — и кръвта избиваше на тъмни петна по маслинената тъкан на дрехата ѝ.

Но се оказа силна. Повдигна се рязко и ме изрита така, че почти я изпуснах. Е, почти.

Жената всъщност се оказа много по-млада, отколкото ми се беше сторило на пръв поглед, може би малко над двадесетгодишна. И изключително силна.

С ловко и уверено движение сграбчих пистолета ѝ — оказа се малък дамски „Валтер“ — и го натиках в предния джоб на самото си.

Обезоръжена и очевидно изпитваща остра болка, моята кандидат-убийца изстена гърлено, почти животински. Насочих пистолета си в нея, прицелих го точно между очите ѝ.

— Този пистолет има шестнадесет патрона — заявих ѝ много спокойно. — Изстрелял съм пет. Остават единадесет.

Очите ѝ се разшириха. Но от гняв и презрение, не от страх.

— Няма да се поколебая да те убия — казах аз. — Предполагам, че ми вярваш, но и да не ми вярваш, не ме интересува. Ще те убия, защото се налага, за да запазя себе си и останалите. Но сега-засега предпочитам да не го правя.

Очите ѝ леко се притвориха, сякаш разбиращо.

Вече долавях воя на сирените. Дали си въобразяваше, че появата на швейцарската полиция ще ѝ осигури възможност да оцелее?

Останах готов за стрелба, съзнавайки, че тази жена е професионалист и най-вероятно е обзета от самоубийствен кураж. При това в добавка към вродената ѝ смелост сигурно ѝ бяха заплатили огромна сума.

Можеше да направи почти всичко. Но както прецених, би предпочела да не умре, освен ако не се наложеше. Въпрос на човешки инстинкт. Дори и тази убийца имаше инстинкти.

Трябваше да я преместя колкото се може по-далече от тази улица, тъй че никой да не ни забележи.

— Сега — казах аз — искам бавно да се изправиш. След това искам да се обърнеш и да тръгнеш бавно. Ще те насочвам. Ако допуснеш грешката да направиш нещо, което не съм ти наредил, няма да се поколебая да те застрелям.

Пуснах гърлото ѝ, без да отпускам пистолета, и започнах да наблюдавам как много бавно, мъчително, се изправя.

Едва сега тя изговори първата си дума.

— Недейте — каза тя с неопределим европейски акцент.

— Обърни се — отвърнах.

Тя бавно се обърна и аз набързо я претърсих със свободната си ръка. Не намерих нищо, никакво второ оръжие или нож.

— Тръгвай — изкомандвах и опрях дулото на пистолета в тила ѝ.

Стигнахме до някаква безлюдна беседка в дъното на уличката. Бързо я натиках вътре и изкомандвах:

— Обърни се към мен.

Тя се извърна бавно. Лицето ѝ излъчваше упорита непоколебимост. Отблизо изглеждаше квадратно, едва ли не мъжко, макар и не отблъскващо. Беше се погрижила за външния си вид, било от суета, или загрижена за прикритието си. Очите ѝ бяха очертани с тъмносин туш, клепачите ѝ бяха гримирани в бледосиньо, смесено с едва доловим блясък. Кръглите ѝ, дебели устни, бяха грижливо намазани с ярко червило.

— Коя си ти? — попитах.

Не отговори нищо. Мускулът под лявото ѝ око леко потрепна, но иначе лицето ѝ остана замръзнало.

— Не можеш да ми се измъкнеш — казах аз.

Лявата ѝ буза помръдна, но очите ѝ ме гледаха с досада.

— Кой те нае? — попитах.

Нищо.

— Аха, истинска професионалистка — казах. — Напоследък се срещат много рядко. Трябва доста да са ти платили.

Помръдване. Мълчание.

— Кой е русият? — настоях аз. — Онзи, бледият.

Тя ме изгледа, сякаш се канеше да заговори, после отмести погледа си в далечината. Наистина беше много добра, умееше да прикрива страха си.

За миг си помислих дали да не я заплаша пак, но се сетих, че има и други начини да разбера това, което искам. Други ресурси. Други таланти. Бях забравил това, което всъщност ме беше докарало дотук.

С насочен между очите ѝ пистолет се приближих до нея.

Веднага бях залят от поток неразличими звуци, които трябваше да отгадая, от цяла кавалкада срички и шумове, но странно защо, разбирах, че това са „чуваните“ мисли на човек, който не изпитва страх. И на език, който не знаех.

Лявата ѝ буза потрепваше от напрежение, но не от страх, емоция, която преживяваме по съвсем различен начин. Тази жена беше

натикана в някаква беседка, в челото ѝ бе насочен пистолет, и въпреки това не изпитваше никакъв страх.

Има най-различни наркотици, които хората от тайните служби дават на агентите си, за да ги поддържат спокойни и хладнокръвни. Истинска фармакопея от бетаблокери, анксиолитици и други подобни, които от много години насам поддържат агентите на шпионските служби спокойни и в същото време — нащрек. Вероятно тази жена беше под влияние на нещо такова. А може би тя по природа си беше хладнокръвна. Един от онези редки човешки видове, социопати или както там ги наричат, които не изпитват страх така, както го изпитваме всички ние, и които по тази причина се оказват изключително подходящи за особената си професия. Тя беше капитулирала пред мен не от страх, а поради твърде рационални сметки. Тя се канеше, можех да се обзаложа, да ме изненада в момента, в който защитните ми инстинкти се отпуснеха.

Но няма човек, който да не изпитва страх.

Без страха ние просто не сме хора. Всички в някаква степен изпитваме страх. Страхът ни пази живи.

— Името му — прошепнах аз.

Свих пръста си съвсем леко, но явно, на синкавия метален спусък на пистолета. Казах си, че ако се наложи, трябва без никакво колебание да я убия.

„Макс.“

Чух го. Съвсем ясно. Макс. Име, реших аз. Име, разпознаваемо на всички езици.

— Макс — казах на глас. — Кой Макс?

Очите ѝ срещнаха моите. Бяха сурови. Без страх, без изненада.

— Казаха ми, че можеш да го правиш — най-сетне проговори тя. Произношението ѝ беше европейско. Не френско, но... скандинавско? Финландско, или може би норвежко?... Тя сви рамене. — Знам много малко. Точно затова ме наеха.

Едва сега разпознах произношението ѝ. Холандско, по-скоро фламандско.

— Знаеш много малко — съгласих се аз. — Но не е възможно да не знаеш нищо. Иначе от теб не би имало полза. Дали са ти указания, кодови имена и така нататък. Как е фамилното име на Макс?

Отново го чух. „Макс.“

— Не знам — каза тя. — Все едно, сигурна съм, че Макс не е истинското му име.

Кимнах.

— Сигурен съм, че си права. Но за кого работи той?

Раменете ѝ отново се свиха.

— Теб кой те нае?

— Имаш предвид къде се подписвам за седмичната си заплата?
— ухили се тя.

Надвесих се над нея, докато не усетих топлия ѝ дъх на лицето си, и попитах:

— Как се казваш? Това поне знаеш, нали?

Изразът ѝ остана непроменен.

„Зана Хюйгенс“ — помисли тя.

— И откъде си, Зана?

„Дръпни се от мен, мръсен гадняр“ — дочух. На английски.

„Дръпни се.“

Говореше английски, немски и фламандски. Вероятно бе една от фламандските наемни убийци, на които световните шпионски агенции често възлагат „мокри“ поръчки, заради вродения им талант. ЦРУ прибегва до помощта на холандци и фламандци не само защото са добри, но и защото от деца говорят на много езици, което дава възможност да бъдат пратени във всяка точка на света, умело прикривайки своята самоличност.

Имаше нещо, което не разбирах. Една постоянно течаща мисловна фраза, повтаряна непрекъснато „името името името името името гадняр името кажи ми името името кажи ми името“.

— Не знам нищо. — Тя ме заплю и тънките струйки слюнка се лепнаха в лицето ми.

— Казали са ти да изтръгнеш от мен име, така ли?

Потръпване на лявата ѝ буза. Бръчиците около съвършените ѝ алени устни се сгъстиха. Тя размисли за миг и отговори:

— Казаха ми, че си някакъв ненормалник. — Неочаквано думите ѝ се заизливаха на характерното напевно фламандско произношение.
— Знам, че си трениран в ЦРУ. Знам, че по някакъв начин си се сдобил с това сбъркано нещо, това, дето можеш да чуваш гласовете в главите на другите, в умовете на хора, които се страхуват, не знам точно как или откъде ти се е появило това нещо и дали не си се родил с него...

Говореше високо, напористо, почти без да мисли, и изведнъж си дадох сметка какво прави.

Говореше без паузи, неспирно, изпълвайки говорния център на мозъка си с дума след дума, с думи, вероятно запаметени наизуст, защото когато човек говори безспирно, мозъкът е прекалено зает с произвеждането на мисли, водещи до вокализирана реч, твърде натоварен, за да се проникне в него, да бъде чуто.

— ... нито пък защо си тук — продължаваше да бълва тя, — но знам, че си безскрупулен и кръвожаден, и знам, че няма да се върнеш жив в САЩ, но сигурно аз ще мога да ти помогна, и моля те, моля те, не ме убивай, моля те не ме убивай, аз просто си върших работата, и не стрелях точно по теб, ще го разбереш, моля те...

Дали наистина ме умоляваше? За миг се поколебах. Това в очите ѝ страх ли беше? Дали действието на анксиолитика беше свършило, дали най-сетне стресът и страхът не си бяха казали думата... и докато си поемах дъх, докато мислех как да реагирам, тя рязко посегна към лицето ми, за да издере очите ми, изкрещя диво, оглушително, и изрита с коляно слабините ми — като всичко това се случи в един зашеметяващ, ужасно кратък миг... и аз реагирах, малко късно, но не съвсем късно: бинтованият ми, изтръпнал пръст натисна спусъка, моята кандидат-убийца разтърси ръката ми в опит да отклони оръжието, но не успя. Вместо това ме принуди да дръпна спусъка докрай инстинктивно — и главата ѝ се пръсна.

Клекнах и я претърсих, но не намерих нищо — никакви документи, никакви карти, с изключение на пачка швейцарски франкове, вероятно достатъчни, за да може да изпълни сутрешната си поръчка и после да се измъкне.

В продължение на един дълъг, ужасно мъчителен миг, докато се оглеждах из грил ресторанта, за да намеря Моли, бях сигурен, че са я убили. Бях сигурен, че са се добрали до нея. Както вече ми се беше случило веднъж, отново бях преживял опита им да ме унищожат, но се бяха докопали до жена ми!

Определено изглеждах не на място тук, раздърпан и опръскан с кръв. Посрещнаха ме враждебни, неодобрителни погледи.

Когато се обърнах да изляза, една младичка сервитьорка притича до мен и попита:

— Вие ли сте господин Осбърн?

Мина секунда, докато се опомня и се сетя, че това е името, с което бяхме влезли в страната.

— Да, защо?

Тя кимна свенливо и ми подаде сгъната бележка.

— От госпожа Осбърн, сър — каза момичето и зачака нетърпеливо, докато я разгъвах. Подадох ѝ банкнота от десет франка и тя бързо се отдалечи.

„Синият «Форд Гранада» отпред“ — гласеше бележката. Почеркът беше на Моли.

49.

Когато пристигнахме в Мюнхен, вече се бе стъмнило. Ясна и свежа вечер, озарена от светлините на града. При пресичането на германската граница ме обзе мигновен страх и се стегнах за предстоящата паспортна проверка. Беше изтекло достатъчно време копия на фалшивите ни паспорти да бъдат изпратени по факс до германските власти, особено ако ЦРУ си го беше поставило като приоритет, в което не се съмнявах.

Но времената се бяха променили. Старите дни, когато можеха да те събудят посред нощ с рязко отваряне на вратата на купето и с лаещия глас на немския полицаи: „Дойче Пасконтроле!“ — онези дни отдавна бяха отминали. Европа се обединяваше. Паспортните проверки вече бяха рядко явление.

Изтощен, но все още напрегнат, превъзбуден, с опнати нерви, се опитах да поспя във влака, но не можах.

Обменихме скромна сума на гишето на „Дойче Веркерс Банк“ на гарата и след това направих хотелска резервация за през нощта. „Метропол“, с неговото уникално предимство да се намира точно срещу Хауптбанхоф, се оказа пълен, но успях да намеря свободна стая в „Байеришер Хоф унд Пале Монтегалс“, на Променадеплац, в централната част на града — изключително скъп, но все пак подслон.

От един уличен автомат се обадох на Кент Аткинс, заместник-шефа на резидентурата на ЦРУ в Мюнхен, стар мой приятел по чашка от времената ми в Париж. Той беше, както вече имах случай да спомена, личен приятел на Ед Мур — и което беше по-важно, тъкмо той беше човекът, предал на Ед Мур документите, доказващи, че в Управлението става нещо „зловещо“.

Беше към девет и половина. Аткинс вдигна веднага.

— Да?

— Кент?

— Да?

Гласът му беше остър, напрегнат, но ми прозвуча, като че ли току-що съм го събудил. Едно от жизненоважните умения, които човек

придобива в нашата работа, е способността да се събуждаш моментално, за част от секундата да си бодър и готов за действие.

— Момче, много рано си лягаш.

— Кой се обажда?

— Познай.

Дълго мълчание.

— Кой... о, боже. Къде си?

— Можем ли да се срещнем да пийнем по едно?

— Не може ли да почака?

— Не. В „Хофбройхаус“ след половин час?

Аткинс отговори бързо и със сарказъм:

— Защо просто не се срещнем във фоайето на Американското посолство?

Схванах го и се усмихнах. Моли ме погледна загрижено. Кимнах ѝ окуражаващо.

— Ще се видим при Леополд — каза той и затвори. Гласът му звучеше разтревожено.

Леополд, знаех това — и той знаеше, че знам — означаваше Леополдщрасе, в Швабинг, квартала северно от центъра. По-точно Енглишер Гартен, съвсем логично място за среща, и още по-точно Моноптерос, класическият замък, построен в началото на миналия век върху нисък хълм сред парка. Много подходящо място за „среща на тъмно с гаджето“.

Двамата с Моли напуснахме гарата и поскитахме малко в кръг, стигайки до Мариенплац, винаги препълнения с минувачи площад в самия център на града, с надвисналото готическо чудовище на Градската община, чиято сивкава, пищно орнаментирана фасада бе зловещо осветена през нощта.

В известен смисъл Германия изобщо не беше се променила от последното ми посещение. Уверих се в това, когато видях тълпата, овчедушно изчакваща светещия червен знак „Не преминавай!“ на Максбургщрасе. Наоколо не се забелязваше и къорав автомобил и цялата тази гмеж можеше спокойно да си пресече, без никой да забележи, но не, правилата са си правила. Някакъв младеж потропваше от крак на крак, обзет от отчаяно нетърпение, като вързан жребец, но дори и той не можеше да си позволи да наруши социалните норми.

И въпреки това в друго отношение Германия се беше променила драстично. Тълпите по Мариенплац изглеждаха много по-шумни и агресивни от обичайните учтиви минувачи, които помнех. Наоколо щъкаха на малки бандички неонацистки скинари. Графити покриваха стените на иначе чистите готически сгради. „Ауслендер — раус!“ — „Чужденците — вьн!“ „Тод ален Юден унд дем Ауслен дерпак!“ — „Смърт на всички евреи и на чуждите орди.“ „Дойчланд ист щеркер оне Еуропа“ — „Германия е по-силна без Европа.“ Срещаха се и закани към бившите източногерманци „Оссис — паразитен!“. След това, изписан в бледорозово по фасадата на иначе приличен ресторант, призив от по-ранни времена „Дойчланд фюр ди дойче!“ — „Германия за германците“. И един самотен, меланхоличен призив „Фюр мер меншlichkeiten, геген гевалт!“ „За повече човечност, срещу насилието.“

Дузини бездомници спяха в картонените си леговища върху решетките на канализацията. Много магазинчета бяха със спуснати кепенци, виждаха се изпочупени витрини, изглежда, занаятът на мнозина хора на дребния бизнес беше рухнал. Един дълъг надпис гласеше „Веген гезелшафтсауфабе але варе 30 билигер!“ — „Продажбите във всички браншове паднаха с 30“.

Мюнхен приличаше на град извън контрол. Зачудих се дали и цялата страна, преживяваща най-дълбоката икономическа криза от времената, когато на власт е дошъл Хитлер, не е в същото състояние.

— Защо смяташ, че парите са били прехвърлени в Мюнхен? — попита ме Моли. — Нали финансовата столица на Германия е Франкфурт?

— Да. Но Мюнхен е производственият център. Индустриалната столица и също така столицата на провинция Бавария. Истинският център на големите пари. Някои го наричат „тайната столица на Германия“.

Бяхме подранили, или по-скоро Аткинс пристигна със закъснение в стария си форд — нищо повече от ръждясали листове ламарина, пристегнати с изолирбанд. Беше пуснал гръмко радиото си, или може би касетофона, от който ехтеше парче на Дона Съмър. Спомних си, че в Париж той беше направо маниак на тема дискотеки. Музиката заглъхна едва след като той изключи мотора и колата спря на десетина крачки от нас.

— Хубава кола — казах му, когато слезе. — Много гемютлих.

— Много разкапана — отвърна ми той без усмивка.

На лицето му се беше изписала тревога. Същата тревога, която бях доловил в гласа му. Аткинс беше четиридесет и няколко годишен, жилиав, с преждевременно побеляла грива, контрастираща с гъстите му черни вежди. Лицето му беше издължено, изпито, почти без устни, но въпреки това изглеждаше добре. Освен това беше хомосексуалист, което дълго бе затруднявало кариерата му. Едва отскоро висшите ешелони в Лангли бяха станали по-либерални в това отношение.

Изглеждаше доста състарен от времето, когато за последен път се видяхме в Париж.

Понечих да му представя Моли, но той не си падаше много по етикецията. Протегна ръка, стисна рамото ми и каза разтревожено:

— Изчезвай оттук! Махай се от Германия. Не мога да си позволя да ме видят с теб!

След което попита:

— Къде си отседнал?

— „Фиер Яресцайтен“ — излъгах аз.

— Прекалено оживено, прекалено уязвимо. На твоё място изобщо не бих останал в този град.

— Защо?

— Ти си ПНГ. Персона нон грата.

— Тук?

— Навсякъде.

— И какво?

— Ти си в списъка под наблюдение.

— Тоест?

Аткинс се поколеба, погледна към Моли и отново към мен, сякаш ми искаше разрешение да продължи. Кимнах.

— Обгаряне.

— Какво?!

Според жаргона на Управлението, компрометиран или разкрит агент се „обгаря“ заради собствената му сигурност, като бъде измъкнат внезапно при опасна ситуация на терена и се прибира на безопасно място. Но все по-често този термин се използва в ироничен смисъл — тоест означава задържането на агента от собствените му работодатели, когато решат, че е станал опасен за организацията.

С други думи, Аткинс ми казваше, че по целия свят са разпратени нареждания, че трябва да бъде задържан от всеки представител на Управлението, който се натъкне на моята персона.

— Това е директива на директора по препоръка на някакъв лайнян Роси. Какво търсиш тук?

Аткинс бързо тръгна по алеята. Аз го последвах. Моли подтичваше след нас.

— Трябва да ми помогнеш, Кент — казах аз.

— Попитах какво търсиш тук? Да не си си загубил ума?

— Какво знаеш?

— Предупредиха ме, че можеш да цъфнеш тук. Някакъв частен бизнес ли?

— В частния бизнес съм, откакто напуснах Управлението и се заех с правото.

— Но си се върнал в играта — изсумтя той. — Защо?

— Вкараха ме принудително.

— Всички казват така. Човек просто не може да я напусне.

— Глупости. За известно време го бях направил.

— Вкарали са те в някаква свръхсекретна експериментална програма, така разправят. Някаква изследователска програма, предназначена да увеличи коефициента ти на полезно действие. Не знам какво означава това. Слуховете са мъгляви.

— Слуховете са „барий“ — казах аз.

Той ме разбра. „Барий“ е жаргонен термин за фалшива информация, която се подава на заподозрени в изтичане на информация сътрудници, за да бъдат засечени. Почти по същия начин барият се използва в гастроентерологията.

— Може би — каза той. — Но трябва да се покриеш, Бен. И двамата. Да изчезнете. Животът и на двама ви е в опасност.

Стигнахме до едно затънтено място сред група дървета и аз се спрях.

— Сигурно знаеш за смъртта на Ед Мур.

Той примигна.

— Знам. Говорих с него в нощта преди да го убият.

— Той ми каза, че си изплашен до смърт.

— Мур преувеличаваше.

— Но ти наистина си изплашен, Кент. Трябва да ми кажеш какво знаеш. Дал си на Мур едни документи...

— За какво говориш?

Усетила тревогата му, Моли заяви:

— Аз малко ще се поразходя. Имам нужда от чист въздух.

Ръката ѝ ме погали по врата и тя се отдалечи.

— Той ми каза, Кент — продължих аз. — Кълна ти се, че от мен не е изтичало. Нямаме време да го обсъждаме. Кажи ми какво знаеш?

Той прехапа тънката си долна устна и се намръщи. Погледна часовника си, имитация на „Ролекс“.

— От документите, които дадох на Ед, не можеше да се направят кой знае какви заключения.

— Но сега знаеш много повече, нали?

— Нямам никакви писмени доказателства. Никакви документи. Всичко, което знам, е информация на ухо.

— Много често това са най-ценните разузнавателни данни. Кент, Ед беше убит точно заради това нещо. Аз също имам някаква информация, която може да се окаже полезна.

— Не искам да знам нищо за скапаната ти информация!

— Изслушай ме!

— Не — прекъсна ме той. — Ти ме изслушай. Говорих с Ед няколко часа преди онези шибаняци да нагласят „самоубийството“ му. Той ме предупреди за конспирация за политическо убийство.

— Да — потвърдих аз. Стомахът ми се беше стегнал. — Срещу кого?

— Ед разполагаше само с късчета. Само предположения.

— Кой?

— Срещу единствения, който може да прочисти Управлението.

— Алекс Тръслоу.

— Улучи.

— Аз работя за него.

— Радвам се да го чуя. Заради него и заради Компанията.

— Поласкан съм. А сега, трябва ми малко информация. Наскоро една доста голяма сума е била прехвърлена телеграфно на корпоративна сметка в Мюнхен, „Комерцбанк“.

— Чия сметка?

Можех ли да му се доверя, или не? Трябваше да заложа на вярната преценка на Ед Мур. Хвърлих се в тъмни води.

— Ти с мен ли си, или не си?

Аткинс дълбоко пое дъх.

— С теб съм, Бен.

— Името на получателя е Герхард Щьосел. Корпоративната сметка принадлежи на „Крафт“. Кажи ми всичко, което знаеш.

Той поклати глава.

— Много си сбъркал, момче. Прецакал си се страхотно.

— Защо?

— Ти знаеш ли кой е Щьосел бе?

— Не — признах си аз.

— Боже господи! Ти не четеш ли вестници? Герхард Щьосел е председателят на „Нойе Велт“, огромен концерн за недвижимо имущество. Смята се, че притежава и контролира по-голямата част от търговията с недвижими имоти в Германия. И което е по-важно, Щьосел е икономическият съветник на Вилхелм Фьогел, новоизбрания канцлер. Фьогел вече го обяви за бъдещия финансов министър в новото си правителство. Както вече ти казах, много си се прецакал.

— Защо?

— Защото компанията на Фьогел за недвижимо имущество няма абсолютно никакви връзки с „Крафт“. Знаеш ли нещо за „Крафт“?

— Това е една от причините да съм тук — отвърнах аз.

— Знам само, че е мощна оръжейна компания.

— Не само мощна — тя е най-голямата компания за производство на оръжие в Европа. Щабът ѝ е в Щутгарт.

— Откъде си сигурен, че Щьосел няма никакви връзки с „Крафт“?

— Въпросът е правен. Преди няколко години имаше съдебно решение на Германския картелен офис, понеже „Нойе Велт“ се опита да изкупи „Крафт“. Картелният офис, който се занимава с антимонополно законодателство постанови, че двете компании не могат да имат нищо общо помежду си, тъй като едно сливане ще произведе неконтролируем гигант. Известно ли ти е, че думата картел произлиза от немското Kartell, престъпен монопол? Типично немско понятие.

— Информацията ми е сигурна — казах аз.

През цялото време се напругах да доловя каквото мога от мислите му. От време на време улавях по нещо. И всеки път то потвърждаваше това, което вече знаех — че той ми говори истината.

— Ако... ако информацията ти е вярна — няма да те питам откъде я имаш, просто не желая да знам — това е адски убедително доказателство, че компанията на Щьосел по някакъв начин тайно е изкупила „Крафт“!

Обърнах се, за да се уверя, че Моли е в полезрението ми. Беше наблизил, тъпчеше нетърпеливо на място.

Всичко това означаваше — помислих си го, без да го изрека на глас — че швейцарската банка беше изсипала милиарди долари на една германска корпорация, най-голямата фирма за недвижимо имущество, съчетана с най-мощния производител на оръжия... която стоеше зад Вилхелм Фьогел, следващия канцлер на Германия... и фактическия нов лидер на цяла Европа.

Потръпнах. Последствията можеха да са много по-лоши, отколкото бях подозирал.

— Възможно ли е да става дума за подкуп? — попитах аз.

— Щьосел се слави с безукорна честност — отвърна Аткинс. — Такива като него не дават подкупи. Най-много да получават. — Той се засмя. — Тоест, не твърдя, че не би взел подкуп. Но е факт, че финансирането на изборните кампании в Германия напоследък се следи много. Правят го, за да попречат на индустриалните гиганти да контролират политиката. Има всевъзможни начини тайно да се прехвърлят пари, но никоя корпорация не би се осмелила. Германското разузнаване ги наблюдава изкъсо. Така че ако разполагаш с доказателство... документално доказателство... то може да се окаже политически динамит.

Какво можех да кажа? Нямах документи. Всичко, с което разполагах, бяха мислите в главата на Айслер. Но да кажа това на Аткинс!

— Следователно още по-основателно е — казах аз — да се допусне, че милиарди долари или германски марки, прехвърлени тайно в страната, могат да бъдат изключително полезни за един кандидат. Но нещо не разбирам. Мислех, че Фьогел е един умерен кандидат, дори малко популист.

— Да повървим — каза Кент.

С крайчеца на окото си мярнах Моли. Закрачихме по алеята и тя тръгна след нас, спазвайки дистанция.

— Е, добре — промълви Аткинс. — Германската икономика е в такава разруха, каквато не е виждала от двадесетте години, нали така? Бунтове в Хамбург, Франкфурт, Берлин, Бон... във всички по-големи градове, както и във всички по-малки. Неонацистите са навсякъде. Вълна на насилие залива страната. Следиш ли мисълта ми?

— Давай.

— И ето че германците провеждат тези велики избори. Но какво се получава няколко седмици преди датата на изборите? Рухва фондовият пазар. Пълна катастрофа. Германската икономика — сам можеш да го видиш — е в руини. Опустошена земя. Депресия, която в

известен смисъл е дори по-тежка от Голямата депресия в САЩ през тридесетте. И настъпва паника. Досегашният държавен глава е изритан и е избрано ново лице. Човекът от народа. Мъж на честта — бивш учител, почтено семейство — кой може да каже нещо против? Да спасим Германия. Да я направим отново велика.

— Да — казах аз. — По същия начин и Хитлер идва на власт след рухването на Ваймарската република. Да не би да намекваш, че Фьогел е таен нацист?

За пръв път Кент се засмя. Е, повече приличаше на сумтене, отколкото на смях.

— Нацистите — или всъщност неонацистите, за да бъдем точни — са екстремисти. Нямаат нищо общо с мнозинството от германския електорат. Мисля, че германците имат комплекс на тази тема. Казваш — Хитлер. Но това е било преди години, а хората се променят. Германците просто искат отново да бъдат велика държава. Искат да им се признае статутът на световна сила.

— И Фьогел?

— Фьогел съвсем не е този, за който се представя.

— Какво имаш предвид?

— Тъкмо това се мъчех да изровя, когато препратих онези документи до Ед Мур. Знаех, че е добър човек, човек, на когото мога да се доверя. Извън Управлението. Извън онова, което се вихри в него. А също така и специалист в европейската политика.

— И?

— Прехвърлиха ме тук няколко месеца след падането на Берлинската стена. Задачата ми беше да разпитвам доскорошни агенти на КГБ, на ЩАЗИ и така нататък. Имаше слухове — само слухове, забележи — че Владимир Орлов е измъкнал огромно количество пари от страната си. Повечето от тези нископоставени служители не знаеха и една курешка по въпроса. Но когато се опитах да се добера до някаква информация за Орлов, установих, че местонахождението му е отбелязано като „неизвестно“ във всички наши бази данни.

— Местоположението му е укривано от ЦРУ — казах аз.

— Така. Странно, но все едно. Случва се. Но след това разпитах един от КГБ, доста високопоставен офицер, между другото, от Първо главно управление — мисля, че типът беше алчен за пари, честно казано — та той взе да ми разправя за някаква папка, която бил

виждал, папка за корупцията в ЦРУ. Да-да, представи си. Дали ЦРУ е корумпирано? Дали папата дриска под дърветата в градината на Ватикана? Какво ще кажеш, а? Но виж, ето какво ме накара да се замисля: този тип от КГБ ми спомена за някакъв американски план... някакъв план на ЦРУ за манипулиране на германския фондов пазар.

Само кимнах, но сърцето ми заблъска в гръдния кош.

— През октомври 1992 година Франкфуртската фондова борса се съгласява да се създаде единна, централизирана германска фондова борса, „Дойче Бьорсе“. Като се има предвид взаимната обвързаност в Европа и това как всички европейски валути сега са свързани чрез Европейската монетарна система, един погром на „Дойче Бьорсе“ би опустошил цяла Европа, твърдеше типът. И че в условията на програмирано търгуване, с акции и портфейлни инвестиции, компютърната търговия е станала неконтролируема. На германския фондов пазар не съществуват прекъсвачи по веригата. Компютрите са програмирани да продават автоматично, придвижвайки масивни пакети за разпродажба. Освен това беше налице голяма валутна нестабилност, след като Бундесбанк, централната германска банка, бе принудена да вдигне лихвения процент. Така че останалите европейски държави щяха да я последват. Всичко това затруднява пазарните фондови оценки. Все едно, подробностите не са чак толкова интересни. Работата е в това, че този тип твърдеше, че е налице план за потискане и унищожаване на европейската икономика. Оказа се финансов факир, така че го слушах. Той ми каза, че всички лостове били нагласени. Единственото, което оставало, било да се извърши ловка и внезапна инфилтрация на капитал...

— И къде е този приятел от КГБ?

— Шарка. — Кент се засмя тъжно и сви рамене. Това означаваше убийство, извършено така, че да прилича на естествена смърт. — Някой от неговите предполагам.

— Ти докладва ли за това?

— Разбира се, че докладвах. Това ми е работата. Но ме предупредиха да го забравя. Да оставя всякакви опити да проучвам този въпрос. Било вредно за германо-американските отношения. Да не си губя повече времето.

Изведнъж забелязах, че пак сме стигнали раздрънкания форд на Аткинс. Съсредоточен в разговора, не бях забелязал, че сме вървели в

кръг. Моли се приближи до нас и попита:

— Е, момчета, свършихте ли?

— Да — казах аз. — Засега. — После се обърнах към Аткинс и му стиснах ръката. — Благодаря, колега.

— Няма нищо — каза той и отвори вратата на колата. Не я беше заключил. Никой не би посегнал на такава таратайка. — Вслушай се в съвета ми, Бен. Моля те. Ти също, Моли. По дяволите, изчезвайте от тази страна. На ваше място не бих останал тук и една нощ.

— Ще ни откараш ли до центъра? — попитах.

— Съжалявам — каза той. — Само това ми трябва, да ме види някой с вас. Съгласих се да се срещнем, защото сме приятели. Ти ми помогна на няколко пъти. Дължах ти го. Но няма да ви кача в колата си.

Той седна зад волана и си сложи предпазния колан.

— Късмет — извика Кент, затръшна вратата, свали страничното стъкло и протегна врат към нас. — И изчезвайте оттук.

— Не можем ли да се срещнем пак? — попитах аз.

— Не.

— Защо не?

— Стой далеч от мен, Бен. Иначе съм мъртъв. — Той завъртя ключа на двигателя, усмихна се и добави: — Шарка.

Хванах ръката на Моли и тръгнахме по алеята към Тиволищраце. Машината на Кент не успя да запали на първия и втория опит, но на третия хвана и колата изрева.

— Бен — почна Моли, но нещо ме притесни и аз се обърнах и погледнах към колата на Аткинс.

Музиката.

Беше загасил мотора на колата си с дънешната музика, парчето на Дона Съмър. Радиото. Но сега радиото беше изключено.

А той не го беше изключил с копчето.

— Кент! — извиках и хукнах към колата. — Скачай!

Той ме погледна изненадано и се усмихна колебливо — сигурно се чудеше дали не си правя някоя тъпа шега.

Полуусмивката му се стопи сред бляска на бялата светлина, сред абсурдното, издуващо се кълбо на гръмотевичен взрив. Сякаш го удари мълния. Избухнаха пламъци — кехлибарени, кървавочервени и тъмносини. След това като гъба се издигна колона от пушек и

останките от колата се понесоха из въздуха. Нещо тупна в краката ми — един фалшив „Ролекс“.

За секунда двамата с Моли се сгушихме един в друг в безмълвен ужас, после побягнахме.

51.

Малко след дванадесет стигнахме в Баден-Баден, прочутия курорт с минерални води, разположен сред боровите и брезови гори на германската Шварцвалд. В наетия сиво сребрист „Мерцедес 500SL“ (тапициран отвътре с кожа в бургундско червено, тоест най-подходящата кола за млад амбициозен дипломат от канадското посолство) прекарахме много приятно. Пътят ни отне по-малко от четири часа паническо, макар и внимателно каране. Бях се облякъл в консервативен, макар и стилин костюм — купих го от някакъв бутик на излизане от града.

Бяхме изкарали болезнена, безсънна нощ в хотела. Страхотната експлозия и смъртта на моя приятел ни бяха ужасили. Утешавахме се и си говорихме почти цяла нощ, като всеки се мъчеше да смекчи страховете на другия, да обясни станалото с някаква логика.

Разбихах, че вече е повече от задължително да намеря този Герхард Щьосел, германския индустриалец и барон на недвижимо имущество, който бе получил трансфера от Цюрих. Бях сигурен, че този човек е в центъра на цялата конспирация. Ето защо по някакъв начин трябваше да се озова някъде близо до Щьосел и да подслушам мислите му. И трябваше да се добера до Алекс Тръслоу, в Бон или където и да се намираше той, за да го предупредя. Той трябваше или да напусне страната, или да вземе подходящи мерки за собствената си сигурност. Рано сутринта, след като се предадох в отчаяната битка да заспя, се обадох на една репортерка от икономическата редакция на „Шпигел“, която смътно познавах от Лайпциг.

— Елизабет — казах аз, — искам да намеря Герхард Щьосел.

— Самият Герхард Щьосел? Сигурна съм, че трябва да е в Мюнхен. Тук се намира главната квартира на „Нойе Велт“.

Но той не беше в Мюнхен, както бях установил от няколко предварителни обаждания.

— Какво ще кажеш за Бон? — попитах я.

— Няма да те питам за какво ти е притрябвало да търсиш Щьосел — отвърна ми тя, доловила напрежението в гласа ми. — Но

трябва да знаеш, че не е лесно да го намери човек. Чакай да се обадя тук-там.

Позвъни ми след двадесет минути.

— Той е в Баден-Баден.

— Няма да те питам за източника, но предполагам, че е достоверен.

— Точно така. — И преди да попитам, добави: — Той неизменно отсяда в парк хотел „Бренер и Спа“.

През миналия век Баден-Баден е гъмжал от знатни европейски посетители. Тъкмо там, след като загубил цялото си състояние в казиното на Шпилбанк, Достоевски написал своя „Играч на рулетка“. Днес германците и други европейци карат там ски, играят голф или тенис, гледат конните надбягвания и посещават минералните бани, захранвани от артезиански кладенци дълбоко в подножието на планината Флорентинер.

Денят започна ветровит и студен и когато стигнахме до „Бренер и Спа“, студеният дъждец премина в порой. Баден-Баден е град, привикнал към лукс и празничност, но сега изглеждаше мрачен и изоставен, потискащ и тъжен.

Моли остана да ме чака в мерцедеса, а аз влязох в просторното притихнало фоайе. Помислих си за огромните разстояния, които бях изминал през последния месец. Толкова много неща ми се случиха — и на двама ни — от онзи дъждовен мартенски ден, когато положихме в земята ковчега на Харисън Синклер, и ето ни сега тук, в един пуст немски курорт в Шварцвалд. И пак валеше.

Служителят на рецепцията, висок млад мъж, ми кимна със сдържана официалност и каза:

— Какво ще обичате, господине?

— Нося спешно съобщение за господин Щьосел — заявих аз с възможно най-делови тон на лошия си немски и му подадох дебел плик.

Представих се като Кристиан Бартлет, помощник-аташе към канадското консулство в Мюнхен. И добавих:

— Бихте ли му предали това писмо?

— Разбира се, господине — отвърна чиновникът и се пресегна да поеме плика. — Но в момента него го няма. Излезе.

— Къде е? — Пъхнах плика във вътрешния си джоб.

— На баните, предполагам.

— Коя?

Той сви рамене.

— Не знам. Съжалявам.

Всъщност в Баден-Баден има две по-големи минерални бани. И двете се намират на Ромерплац: Старите бани, наричани още Фридрихсбад, и Термите на Каракала. В първата, в която влязох, Термите на Каракала, преминах през обичайните процедури, но бях посрещнат от безизразни погледи. Хер Щьосел го нямало тук, ми отговори. Един от по-възрастните прислужници обаче, прекъсна разговора си и ми подхвърли:

— Хер Щьосел не идва тук. Вижте във Фридрихсбад.

Във Фридрихсбад служителят — набит, с жълтеникав тен, на средна възраст — ми кимна и каза, че да, господин Щьосел бил вътре.

— Аз съм Кристиан Бартлет — представих се. — От посолството на Канада. Трябва спешно да се срещна с господин Щьосел.

Той бавно, с мулешка упоритост поклати глава.

— Той нареди да не го безпокоим.

Обаче явно бе впечатлен от властния ми тон, а може би и от това, че бях чужденец, и се съгласи да ме придружи до индивидуалната парна баня, където великият „Хер Щьосел“ се подлагаше на процедури. Щом случаят бил спешен, щял да види какво може да направи. Минахме покрай облечени в бели униформи стюарди, бутаци лъскави колички с минерална вода и студени напитки, и покрай други, които носеха вързопи с дебели бели памучни кърпи, и най-сетне стигнахме до един коридор, до който, изглежда, повечето работници в банята нямаха достъп.

Пред потилнята седеше едър мъж с грубо лице. Носеше сива униформа, потеше се обилно и явно не му беше приятно. С други думи — лична охрана.

Изглежда ни и излая:

— Не можете да влизате тук!

Изгледах го изненадано и се усмихнах. После със светлинна скорост измъкнах пистолета и го ударих с дръжката в слепоочието. Извъртях се и стоварих дръжката в тила на чиновника. Резултатът беше същият.

Припряно натиках двете неподвижни тела в стаичката до залата за парна баня и заключих вратата. Бялата престилка на служителя малко ми висеше, но щеше да свърши работа.

Грабнах един поднос и няколко бутилки минерална вода от хладилника и дръпнах вратата на потилнята. Натиснах здраво и тя се отвори със съскане.

Парата се завихри около мен, бяла и гъста като памук. Лъхна ме непоносима горещина и воня на сяра.

— Кой е? Какво има? — чу се нечий глас.

Сред валмата пара успях да различа две едри зачервени голи тела. Лежах на дълга каменна пейка върху памучни кърпи, като трупове в кланица.

Гласът идваше откъм по-близкото тяло, косматото по гърдите и доста закръглено. Успях да различа големи уши, оплешивяващо теме и дълъг нос. Герхард Щьосел. Тази сутрин бях разгледал внимателно снимката му в „Шпигел“. Нямах никакво съмнение — той беше. Не можах да различа ясно кой му правеше компания, освен че беше друг мъж на средна възраст, плешив и с къси крака.

— Не сме ви викали — излая Щьосел. — Вън!

Без да промълвя нито дума, излязох и затворих вратата.

Бодигардът и служителят все още бяха в безсъзнание. Пъргаво и предпазливо минах по коридора, обикалящ парната баня, докато не намерих онова, което ми трябваше: малката камера за техническата поддръжка, през която обслужващият персонал можеше да се провира в случай на авария в парния тръбопровод. Не беше заключена. Нямах и причина да бъде. Отворих я и бързо се пъхнах вътре. Беше съвсем тъмно. Стените бяха хлъзгави от влагата и минералните отлагания. За миг загубих равновесие, пресегнах се и стиснах една нажежена тръба. С огромно усилие успях да се сдържа да не изрева от болка.

Запълзях на колене. Скоро забелязах малък отвор, от който се процеждаше светлина, и се насочих към него. Гипсът, уплътняващ една от парните тръби там, където тя влизаше в потилнята, се беше изронил и пропускаше малко светлина — а с нея и приглушени гласове.

52.

Отначало чувах само отделни фрази: нещо за Германската федерална разузнавателна служба, за швейцарското разузнаване, после за френското, спомена се нещо за Щутгарт и за летище.

След което разговорът стана по-висок. Нечий насмешлив глас — дали беше на Щьосел, или на неговия компаньон? — попита:

— И при всичките техни финанси, ресурси и бази данни все още нямат представа кой е този таен свидетел?

Не можах да доловя отговора.

Последва недовършена фраза:

— За да осигурим победа...

И после:

— Конфедерацията.

И после:

— Ако обединена Европа стане наша...

После:

— Такава възможност се появява само един-два пъти на сто години.

— Пълна координация с Мъдреците...

Другият, който реших, че не е Щьосел:

— ... към историята. Минаха повече от шестдесет години, откакто Хитлер стана канцлер и с Ваймарската република се приключи. Някои забравят, че в началото никой не е допускал, че той ще се задържи на власт повече от година.

Другият отговори ядосано.

— Хитлер беше луд! Ние сме разумни хора.

— Ние не сме обременени от идеология — доехтя гласът на Щьосел. — Идеологията винаги води до...

Не можах да чуя нито края, нито отговора, но след това чух съвсем ясно гласа на Щьосел:

— Затова трябва да сме търпеливи, Вилхелм. След няколко седмици ти ще бъдеш новият водач на Германия и ние ще управляваме.

Но за да консолидираме властта, ще е нужно време. Нашите американски партньори ни уверяват, че ще се въздържат.

„Ти ще бъдеш водач на Германия!“ Другият мъж беше, трябваше да бъде самият Вилхелм Фьогел, новоизбраният канцлер!

Стомахът ми се преобърна.

Фьогел, бях сигурен, че това е Вилхелм Фьогел, издаде звук, някакво приглушено възразие, на което Щьосел отговори, високо и доста отчетливо:

— ... че ще гледат и няма да направят нищо. След Маастрихт завладяването на Европа стана изключително лесно. Правителствата ще падат едно по едно. Политиците бездруго не са водачи. Ще търсят корпоративни водачи, защото индустрията и търговията са единствената власт, която може да управлява една обединена Европа. Те нямат идеи! Ние имаме визия! Ние можем да видим много по-надалеч, отвъд утрешния ден и деня след него. Отвъд ежедневните човешки грижи.

Ново сумтене от страна на новоизбрания канцлер. Щьосел каза:

— Едно световно завоевание, което е твърде просто, защото се основава на печалбата, просто и ясно.

— Министърът на отбраната — каза Фьогел.

— Ще се справим лесно — отвърна Щьосел. — Той иска същото. Щом германската армия възвърне старата си слава...

Нова приглушена забележка, след което Щьосел продължи:

— Полека! Полека! Русия не представлява заплаха! Русия е нищо. Франция... ти си достатъчно възрастен, че да си спомняш Втората световна война, Вили. Французите ще псуват и ще се оплакват, ще щъкат около своята линия Мажино, но в края на краищата ще капитулират без никаква съпротива.

Фьогел отново понечи да възрази, но Щьосел го прекъсна войнствено:

— Защото ще е в техни икономически интерес, как иначе? Останалата част от Европа ще легне по гръб, Русия също — няма да има друг избор.

Фьогел спомена нещо за Вашингтон и за „таен свидетел“.

— Ще го намерят — отговори Щьосел уверено. — Пробойната ще бъде запушена. Той ни увери, че всичко е под контрол.

Фьогел спомена нещо от рода на „а дотогава“, на което Щьосел отвърна:

— Да, така е. След три дни ще стане... Да. Не, човекът ще бъде убит. Провал не може да има. Всичко е организирано. Ще умре. Не се тревожи.

Чу се шум, тътен и разбрах, че вратата на банята се отваря.

След което, съвсем ясно, Щьосел произнесе:

— А, вие сте вече тук.

— Добре дошъл — каза Фьогел. — Надявам се, че полетът ви до Щутгарт е минал без проблеми.

Нов тътен. Вратата се затвори.

— ... трябва да знаете — чу се гласът на Щьосел — колко сме благодарни. Всички ние.

— Благодарим ви — каза Фьогел.

— Приемете най-сърдечните ни поздрави — каза Щьосел.

Новодошлият заговори на немски, но с акцент. Гласът му беше плътен баритон и ми се стори някак познат. Глас на човек, когото бях слушал по телевизията? Или може би по радиото? Американец?

— Свидетелят ще се яви пред нашата сенатска комисия по разузнаването — каза новодошлият.

Да, беше американец.

— Кой е той? — попита Щьосел.

— Все още не знаем името му. Имайте търпение. Вече имаме достъп до компютърните бази данни на комисията. Сигурни сме, че този таен свидетел ще даде показания за Мъдреците.

— А за нас? — попита Фьогел. — Знае ли нещо за Германия?

— Невъзможно е да знае — отговори американецът. — Но независимо дали той... или тя... знае или не знае, връзката ни с вас лесно може да се долови.

— Значи трябва да бъде елиминиран — каза Щьосел.

— Но без да знаем самоличността на свидетеля — каза американецът, — е невъзможно да знаем кого трябва да елиминираме. Само след като лицето се появи...

— Едва тогава? — прекъсна го Фьогел.

— Едва тогава — каза американецът. — Но ще се направи. В това мога да ви уверя.

— Но те ще вземат мерки да защитят свидетеля — обади се Щьосел.

— Няма стопроцентови мерки за сигурност — заяви американецът. — Не се тревожете. Аз лично не се притеснявам. Това, което ме безпокои, е по-скоро слабата координация. Ако светът бъде поделен... ако ние получим Америка, а вие вземете Европа...

— Да — прекъсна го Щьосел нетърпеливо. — Вие говорите за координацията между двата световни центъра на власт, но това може да се постигне лесно.

Беше време да действам.

Колкото може по-безшумно се извърнах, страшно затруднен в това тясно пространство, и запълзях към вратата. Ослушах се за нечий стъпки и след като се уверих, че не минава никой, бързо отворих и тръгнах по коридора, който сега ми се стори прекалено ярко осветен.

Изтичах до вратата на банята и рязко отворих вратата. Облак гъста пара врхлетя върху мен. Щьосел беше сменил позата — беше се изместил надясно. Човекът, когото вече бях идентифицирал като самия Фьогел, не се беше преместил. Новодошлият беше седнал от другата му страна и не можех да го видя добре.

— Ей — извика американецът на немски. — Никой не трябва да влиза тук, ясно ли е?

Гласът ми се стори много, влудяващо много познат. Щьосел ме сгълча:

— Стига вече! Защо само влизате? Нали ви казах да ни оставите сами!

Стоях на прага, без да мърдам, опитвайки се да пригоя зрението си към гъстата пара. Американецът ми изглеждаше човек на средна възраст, не можех да бъда съвсем сигурен, и беше в по-добра физическа форма от двамата германци. След това полъх на въздух, дошъл незнайно откъде, отвя за миг облаците пара и видях лицето на американеца. Беше наистина ужасно познато.

Лицето на новия директор на ЦРУ. На моя приятел Алекс Тръслоу.

ЧАСТ 6

ЕЗЕРОТО ТРЕМБЛАН

ЛОС АНДЖЕЛИС ТАЙМС

ГЕРМАНИЯ ЩЕ СЕ ПРЕВЪОРЪЖАВА, ПРИДОБИВА ЯДРЕНО ОРЪЖИЕ

ХОДЪТ ПОЛУЧАВА ПОДКРЕПА ВЪВ ВАШИНГТОН И ОТ ЗАПАДНИ ПОЛИТИЦИ

От Каролин Хоу,
щатен кореспондент на
„Таймс“

*„Успокоени от това, че Германия
решително отхвърли неонацизма, Съединените
щати и мнозинството правителства в целия
свят изразиха своята подкрепа на готовността
на новия канцлер на Германия Вилхелм Фьогел да
възстанови «националната гордост на
Германия»...“*

53.

— Кой е този? — извика Фьогел. — Къде е охраната?

Сивата коса на Тръслоу, както вече можех да видя, все още беше изрядно сресана. Лицето му беше почервенияло от горещата пара или от гняв, а може би и от двете.

Пристъпих към него, а той съвсем спокойно, дори приятелски каза:

— Моля те, Бен, спри. Успокой се. Току-що им обяснявах, че си мой приятел, че не бива да пострадаш. Нищо няма да ти направят. Няма да пострадаш.

„Трябва да бъде убит — дочух. — Трябва да бъде убит веднага.“

— Търсихме те да ти обясним — продължи Тръслоу ласкаво и помисли: „Елисън трябва да бъде убит“.

— Трябва да призная — продължи той дружелюбно, — че това е последното място, където очаквах да те видя. Но тук си в безопасност и...

Запокитих подноса към него и стъклените шишета с минерална вода полетяха във всички посоки. Едно се удари в корема на Фьогел. Другите се пръснаха с трясък на облицования с плочки под.

— Спрете този човек! — извика Тръслоу на немски. — Не го пускайте да излезе жив!

Отскочих през разтворената врата и с всички сили се затичах към най-близкия изход, към Ромерплац, а думите на Тръслоу ехтяха в главата ми. Окончателно се бях убедил: Тръслоу ме беше лъгал.

Моли чакаше в мерцедеса при входа на Фридрихсбад. Запали двигателя, даде рязко газ и се насочихме към предградията. Бързо излязохме на аутобана А8. Международното летище „Ехтердинген“ се намираше на стотина километра южно от Щутгарт.

Дълго не промълвих нищо.

Най-после й разказах какво бях видял. Реакцията й беше като моята: пълен шок, ужас и нажежена до бяло ярост.

Сега и двамата разбрахме защо Тръслоу ме беше наел. Защо Роси ме беше измамил, превръщайки ме в опитно зайче в проекта „Оракул“. Защо бяха толкова щастливи, когато разбраха, че експериментът беше подействал върху мен.

Вече почти всичко бе придобило смисъл.

Докато колата фучеше по аутобана, водена от умелите ръце на Моли, започнах да подреждам парчетата от мозайката:

— Баща ти не е извършил престъпление — казах й аз. — Той просто е искал да направи каквото може за спасението на Русия. Затова се е съгласил Владимир Орлов да опразни съдържанието на съветския златен трезор, да му помогне да го изнесе зад граница и да го скрие. Прехвърлил го е в Цюрих, а половината от количеството е превърнал в ликвидни капитали.

— Но къде е отишла тази половина?

— В ръцете на Мъдреците.

— Алекс Тръслоу, имаш предвид.

— Точно така. Като ме уговори да му помогна да намери следите на липсващото съкровище — за което той намекна, че е било присвоено от баща ти — той всъщност ме използваше, използваше дарбата ми, за да установи местонахождението на златото, до което самият той няма достъп. Защото баща ти го е скрил в Цюрих.

— Но кой е вторият титуляр на сметката?

— Не знам — признах аз. — Тръслоу сигурно е подозирал, че Орлов е откраднал златото. Тъкмо затова ме е наел — за да издиря Орлов, когото ЦРУ не е могло да намери.

— И след като го намериш?

— След като го намеря, се е очаквало, че ще прочета мислите му. И ще разбере къде е скрито златото.

— Но татко е бил сътитутляр на сметката. Така че независимо от всичко Тръслоу се е нуждаел от моя подпис.

— По някаква причина Тръслоу, изглежда, е искал ние с теб да се озовем в Цюрих. Какво ни каза онзи банкер... че щом някой получи достъп до сметката, нейният статус преминава от спящ в активен, помниш ли?

— И какво значи това?

— Не знам.

Моли се поколеба и пусна един тежък камион да ни изпревари.

— А ако проектът „Оракул“ не беше успял върху теб?

— Тогава той сигурно нямаше да намери златото. Или пак щеше да го намери. Но във всеки случай щеше да му отнеме много повече време.

— Искаш да кажеш, че Тръслоу е използвал петте милиарда, до които е имал достъп, като лост, с помощта на който да предизвика рухването на германския фондов пазар?

— Всичко съвпада, Моли. Не мога да съм абсолютно сигурен, но съвпада. Ако информацията на Орлов е вярна и Мъдреците — разбирай Тръслоу, може би също така Тоби, а и някои други...

— Които ръководят ЦРУ...

— Да. Ако Мъдреците наистина са използвали разузнаването за събиране на вътрешна информация за чужди пазари и са били в състояние по някакъв начин да предизвикат кризата на американския фондов пазар през 1987 година, те трябва да са същите хора, които са причинили сегашната в Германия, много по-голяма.

— Но как?

— Вкарваш скромната сума от няколко милиарда долара — или койче марки — тайно и бързо в германския фондов пазар. Ако се използват ловко и внезапно от експерти, които имат достъп до компютърната търговия с акции, тя може да послужи за получаване на огромни суми на кредит, за да се дестабилизира един и без това крехък пазар. Да се установи контрол над много по-големи капитали. Да се купува и продава на ръба, да се купува и продава, като се използва компютърно програмираната търговия, на обороти и скорост, възможни само в нашата компютърна ера.

— Но защо?

— Защо ли? — отекнах аз. — Не виждаш ли какво става? Фьогел и Щьосел всеки момент ще установят контрол над Германия. Тръслоу и Мъдреците вече контролират Америка...

— И?

— И... откъде да знам.

— Но кого се канят да убият?

Нямах точен отговор на този въпрос, но беше ясно, че има изтичане на информация... някой знаеше за тази конспирация между хората на Тръслоу и тези на Щьосел, между Германия и Америка. И тази личност, която и да беше тя, се канеше де свидетелства пред

сенатската подкомисия по разузнаването за наличие на корупция в ЦРУ. Корупция, оглавявана и ръководена лично от директора на Централното разузнавателно управление, тоест от самия Александър Тръслоу.

Само след два дни един таен свидетел щеше да изкара на бял свят цялата тази афера. Ако той или тя не бъдеше убит преди това.

На летище „Ехтердинген“ намерих един пилот на малка частна авиокомпания, който се канеше да се прибира. Предложих му двойно по-голяма сума от онова, което обикновено печелеше на ден, за полет до Париж, той се забърза, навлече пилотското си яке и ни подкани към малкия си самолет.

Някъде към два след полунощ пристигнахме на летище „Дьо Гол“ и преминахме през възможно най-късите митнически проверки, след което взехме такси до Париж. Спряхме пред „Дюк дьо Сен Симон“ на булевард „Сен Симон“ в Седми подрайон, събудихме задрямалата на бюрото на рецепцията служителка от нощната смяна и настоятелно я помолихме за свободна стая. Моли колебливо настоя да ме придружи в нощната ми акция, но ѝ се виеше свят от бременността и лесно я разубедих.

За мен Париж не беше просто един от най-големите градове в света, не беше Лувъра или Болонския Лес. За мен Париж беше сцена на постоянните ми нощни кошмари, беше градът, където Лаура и бъдещото ми дете бяха убити и където Джеймс Тобаяс Томпсън III бе парализиран за цял живот. Париж за мен се беше превърнал в синоним на трагедия.

И въпреки това няхах никакъв избор, освен да се върна тук.

Седях в едно потискащо фотографско студио на втория етаж на занемарен участък на улица „Сез“. Под него имаше малки неугледни, боядисани в черно дюкянчета, маркирани с надписи като „SEX SHOP“, „VIDEO“, „SEXODROME“ и „LINGERIE LATEX CUIR“.

Някогашният малък едностаен апартамент се беше превърнал в разхвърляно студио за порнографски снимки и за порнофилми, давани под наем. Седях на олющен пластмасов стол и чаках Жан да си свърши работата. Жан — никога не бях знаел фамилното му име, но и не държах да го науча — въртеше доходен страничен бизнес, произвеждайки великолепни фалшиви документи, паспорти и шофьорски книжки, главно за агентурни сътрудници и шпиони, дошли за краткосрочни мисии. Познавахме се от едно време.

Но можех ли да му се доверя сега? Е, нищо на този свят не е сигурно. Но Жан беше повече от мотивиран. Целият му живот зависеше от репутацията му на дискретен човек и един-единствен акт на измяна щеше да я съсипе завинаги.

Чаках вече почти час. Разглеждах разсеяно едно разръфано киносписание, след като достатъчно се бях отегчил от разглеждането на рекламните снимки по празните кутии за видеокасети на рафтовете. Разбрах, че съществуват повече фетиши и вариации на извращения в порнобизнеса, отколкото си бях представял (бърз секс, хардсекс, трисекс и някои отклонения, за които не бях и чувал), и всички те вече можеха да се видят на видео.

Полунощ. Жан бе заключил входната врата, за да се предпази от евентуалното любопитство на случайни редки клиенти в този нощен час. Откъм лабораторията му дочувах бръмченето на фотографската сушилня.

Най-сетне той излезе от тъмната стаичка. Беше дребен съсредоточен мъж, малко преждевременно застаряващ, плешив и с притеснен вид, с малки кръгли очила в телена рамка. От него силно миришеше на разтвор от калиев перманганат — беше го използвал, за да състари изкуствено документите.

— Готово — каза той и постави триумфално документите върху бюрото си. След което ми се усмихна с известна гордост.

Работата му впрочем не беше кой знае колко трудна — бях му дал целия куп приготвени от ЦРУ за нас с Моли документи и той трябваше да промени някои от номерата и печатите. Беше ни осигурил два канадски паспорта и два американски. Сега двамата с Моли разполагахме с изрядни документи, било като американски, било като канадски граждани.

Внимателно разгледах и четирите паспорта. Беше си свършил работата наистина изрядно. Разбира се, цената му беше нахална, но не бях в положение да се пазаря.

Кимнах, платих му „скромния“ хонорар и излязох на улицата.

В следващите минути позвъних на няколко свои стари познайници от времето, когато работех в Управлението. Никой от тях не беше свързан с официалните канали на правителствените разузнавателни служби — всички работеха предимно извън закона (тънко доловима разлика в шпионския занаят): от собственик на колбасарски магазин, който даваше пари назаем (срещу висока лихва, разбира се), до притежател на магазин за оръжия, който ги приспособяваше по желание на клиента. Най-после, с помощта на един стар приятел, успях да намеря този, когото френските ми оперативни колеги наричаха Инженера — човек достатъчно вещ в тънкостите на международните телефонни комуникации. След около час се озовах в апартамента му, в порутено многоетажно жилищно здание. Той ме огледа няколко секунди през шпионката и едва след това ми отвори. Апартаментът му, оскъдно обзаведен с евтина мебел, миришеше на бира и пот. Инженера беше дребен и трътлест, обут в мръсни, изпоцапани с боя джинси и с навлечена мръсна тениска, издута от шкембето му. Явно беше спал, както повечето почтени парижани. Без да прекалява с учтивите формалности, той ми посочи белия телефонен апарат на масичката за кафе, покрита с олющена имитация на фурнир. До масичката имаше отблъскващо на вид мръсножълто канапе, чиито вътрешности стърчаха през овехтялата дамаска. Телефонът беше грижливо поставен върху куп телефонни справочници на Париж.

Инженера не знаеше името ми и естествено, не ме и попита. Бяха го уведомили само, че съм от занаята, но вероятно всички негови клиенти бяха от занаята. Печелеше лесно цели петстотин франка, допускайки ме да използвам неговия телефон, който не можеше да се проследи.

Всъщност позвъняването, което щях да направя, беше проследимо, само че следата щеше да отведе някъде в Амстердам. Оттук, разбира се, връзката щеше да премине през няколко централи в

Париж, но все още не бе изобретено електронно оборудване за проследяване на обаждаме, което да стигне чак дотам.

Инженера си прибра сумата, изгрухтя одобрително и се скри в някаква друга стая. Ако разполагах с повече време, щях да предпочета по-безопасно решение, но в момента това трябваше да ми свърши работа.

Апартаментът беше оплескан с мазни отпечатыци от пръсти и вонеше на непочистена лула. Набрах номера и последвах някакви странни тонове. Предположих, че сигналят кръжи някъде из Европа, после под Атлантическия океан, връща се отново в Европа и едва тогава поема курс към Вашингтон, където фиброоптичната телекомуникационна система на Управлението щеше да го усили и да го прекара през електронните си джаджи.

Вслушах се в познатите автоматични прещраквания и шумове и зачаках третото позвъняване.

На третия сигнал женски глас обяви:

— Три хиляди и двеста.

Как можеше една и съща жена винаги да отговаря по телефона по всяко време на денонощието? Може би изобщо не беше човешки глас, а висококачествено синтезиран?

Отговорих:

— Вътрешен девет осем седем, моля.

Ново прещракване, след което се чу гласът на Тоби.

— Бен? Слава богу. Чух за Цюрих. Ти как...

— Знам, Тоби.

— Какво знаеш?...

— Знам за Тръслоу и за Мъдреците. Също и за германците. Фьогел и Щьосел. И за изненадващия свидетел.

— Боже господи, Бен, какво говориш? Откъде се обаждаш?

— Откажи се, Тоби — блъфирах аз. — Все едно, всичко ще излезе наяве. Събрал съм всички факти. Тръслоу се опита да ме елиминира, което беше сериозна грешка.

Последва дълга пауза.

— Бен — промълви той най-сетне. — Ти грешиш.

Погледнах часовника си и установих, че връзката вече беше продължила десет секунди — достатъчно дълго, за да се проследи позвъняването... до Амстердам. Те щяха да установят, че им се

обаждам от Амстердам, и трябваше да се възползвам от това подвеждане.

— Естествено — отвърнах със сарказъм.

— Не, моля те, Бен. В момента стават неща, което не могат да бъдат разбрани... без пълна перспектива. Времената са опасни. Имаме нужда от помощта на хора като теб, а и сега с твоята способност е още по-...

Бавно поставих слушалката върху вилката.

Да. Тоби също беше замесен.

Върнах се в хотела и тихо се мушнах в леглото до Моли. Тя спеше дълбоко.

Не можех да заспя. Станах и взех книгата на Алън Дълес, която ми беше завещал бащата на Моли, и започнах да я прелиствам безцелно. Тази книга изобщо не е толкова велика, но беше единственото четиво, с което разполагах. Мислех да почета, за да се отвлека от тревожните си мисли.

Отново погледнах кодовете, които Хал беше оставил, и си помислих за тайнствената бележка в трезора в Цюрих, която ни беше насочила към сейф в банка на булевард „Распай“.

И се замислих за милионен път за бащата на Моли и за тайните, които имаше навик да създава около себе си, тайни в тайни. И се зачудих...

Беше някакъв неосъзнат подтик, нищо повече, определено не се основаваше на никаква разумна причина. Подтик, който ме накара да отида до банята и да извадя ножчето от самообръсначката си.

В доброто старо време в Америка се публикуваха книги с високо полиграфическо качество. Като казвам „доброто старо време“, имам предвид преди 1963 година. Под обложката в сиво, червено и жълто на „Занаятът на разузнаването“ твърдата корица бе обвита с плат и щампована с търговската марка на издателя. Колите не бяха залепени, а съшити с черен и бял конец. Огледах книгата, заобръщах я от всички страни и внимателно я изследвах от всеки ъгъл.

Възможно ли беше? Дали старият супершпионин беше толкова хитър?

Внимателно разрязах корицата с ножчето, издърпах грубата кафява картонена подложка и го намерих. Блесна пред очите ми като сигнална светлинка. Сигнал от гроба на Харисън Синклер.

Плосък, със странна форма, малък месингов ключ с номер 322: ключът, който, предполагах, носеше обяснението, отговора на загадката, някъде в един трезор на булевард „Распай“ в Париж.

54.

Двамата с Моли бързахме към булевард „Распай“.

— Само след два дни ще бъде извършено убийство, Бен — каза тя. — Два дни! Не знаем кой ще е жертвата. Знаем само, че ако този таен свидетел не даде показанията си, ние двамата също сме мъртви.

Два дни. Знаех го. Бездруго непрекъснато си мислех за тиктакания часовник. Но не й отвърнах нищо.

Хвърлих поглед към витрината, покрай която минавахме, и улових в стъклото отражението на някаква жена, възхитих се на фигурата ѝ, след което съобразих, че това е Моли. След което улових отражението на малък червено-бял „Остин Мини Купър“, който бавно се движеше след нас.

Замръзнах.

Снощи бях забелязал същата кола през хотелския ни прозорец. Колко ли други малки червени остини с бели покриви щъкаха наоколо?

— По дяволите — възкликнах и се плеснах театрално по челото.

— Какво?

— Забравих нещо. — Посочих зад себе си, без да се обръщам. — Трябва да се върна в хотела. Имаш ли нещо против?

— Какво си забравил?

Хванах я под ръка.

— Хайде.

Дръпнах я и бързо закрачихме обратно към хотела. В остина, към който сега успях да хвърля бърз, предпазлив поглед, седеше млад очилат мъж в тъмен костюм. Колата усили ход и изчезна по улицата.

— Документите ли забрави? — попита Моли, докато отключвах стаята ни. Вдигнах пръст пред устните си.

Тя ме погледна разтревожено.

Затворих и заключих, после веднага хвърлих кожената си чанта на леглото. Извадих всички документи и я опипах грижливо: отворих всички ципове и прокарах пръсти по всяка прегъвка.

— Какво има? — попита Моли.
— Следят ни — казах високо.
Тя ме изглежда въпросително.
— Всичко е наред, Моли. Вече можеш да говориш.
— Разбира се, че ни следят — каза тя задъхано. — Следят ни още от...
— Откога?
Тя млъкна и се намръщи.
— Не знам точно.
— Помисли. Откога?
— Боже мой, Бен, ти си...
— ... специалистът. Добре. Един тип ме чакаше при пристигането ми в Рим. Доста време бях с опашка из Рим. Мисля, че им се измъкнах в Тоскана.
— В Цюрих...
— Точно така. Следяха ни в Цюрих, до банката и след това. Вероятно и в Мюнхен, но не съм сигурен. Но съм адски сигурен, че снощи няхах преследвач.
— Откъде знаеш?
— Е, всъщност не съм сто процента сигурен. Но бях изключително внимателен и пообиколих малко след срещата с моя човек с документите. И да е имало някакви признаци, адски сигурен съм, че не ги забелязах. А съм достатъчно обучен да разпознавам такива неща. Това умение не се забравя, колкото и години да работиш в патентното право.
— И какво искаш да кажеш?
— Че следят теб.
— Искаш да кажеш, че е по моя вина? Но ние излязохме от летището заедно, ти накара таксито да направи голяма обиколка... каза ми, че си сигурен, че никой не ни следи. Аз не съм излизала от хотела.
— Дай да погледна чантата ти.
Подаде ми я и аз изсипах съдържанието ѝ на леглото. Моли гледаше объркана. Прегледах внимателно всяка вещ, след което прегледах самата чанта и шевовеите ѝ. Прегледах също така и токовете на обувките ѝ.
Нищо.
— Предполагам, че съм нещо като черната ти котка — каза тя.

— По-скоро като звънчето на шията на овца — отвърнах разсеяно и после възкликнах. — Аха.

— Какво?

Пресегнах се, внимателно хванах колието ѝ, свалих го от шията ѝ и отворих капачето. От вътрешната страна имаше прикрепена тънка бобина, почти с дебелината на човешки косъм.

— Не е микрофон — казах. — Най-обикновен трансмитер. Миниатюрно сигнално устройство с обхват до десет километра. Излъчва радиочестотен сигнал.

Моли ме гледаше зяпнала.

— Когато хората на Тръслоу те заловиха, това беше на врата ти, нали? И ти го взеха?

Тя реагира след много дълга пауза.

— Да...

— А след това, когато те изпратиха в Италия, са ти го върнали заедно с останалите ти вещи.

— Да...

— Е, добре. Разбира се. Разбира се, те са искали ти да бъдеш с мен. Въпреки цялата ни предпазливост те са знаели местоположението ни всяка секунда. Поне всяка секунда, в която си носила колието.

— Дори и сега?

Отговорих ѝ бавно, стараейки се да не я тревожа повече от необходимото.

— Да — казах. — Предположението, че знаят къде се намираме в този момент, е съвсем основателно.

Малката, елегантна като бижу „Банк дьо Распай“ на булевард „Распай“ 128 беше частна търговска банка, предназначена, изглежда, изключително за клиента от богати, обичащи дискретността парижани, очакващи перфектно лично обслужване, каквото не можеха да получат в банките, отворени за неумитите тълпи.

Всъщност тя съвсем смътно напомняше за банка. Подът беше застлан със скъпи килими, покрай стените бяха поставени изящни фотьойли и масички и крехка италианска пластика. Гравюри в златни рамки висяха по стените, допълвайки впечатлението за изискана елегантност и стабилност. Аз, разбира се, никога не бих си вложил парите в банка, харчеща толкова средства за обзавеждане, но в края на краищата аз не съм французин, нали?

Двамата с Моли си давахме сметка, че действаме под огромния натиск на бързо изтичащото време. До убийството оставаха само два дни, а все още не знаехме кой е мишената.

А сега се беше оказало, че те — под „те“ разбирай агентите на Тръслоу, може би в съдружие с агенти, работещи за Фьогел и германския концерн, който стоеше зад него — знаят нашето местоположение. Със сигурност знаеха, че сме в Париж. Може би не знаеха защо. Може би не знаеха за тайната бележка на Синклер, свързана с „Банк дьо Распай“. Но знаеха, че по някаква причина сме тук.

И макар да не си позволих да обсъждам тази тема с Моли, аз разбирах, че шансът да ни убият, е доста голям.

Наистина представлявах голяма ценност за американското разузнаване поради психическата си дарба, но сега представлявах повече заплаха за тях. Знаех с какво се занимават хората на Тръслоу в Германия, или най-малкото знаех частица от истината. Не разполагах с никакво доказателство, с никакви веществени улики, нищо солидно. Тъй че дори да излезех на светло, пред обществото — да речем, ако се обадох на „Ню Йорк Таймс“ — никой нямаше да ми повярва. Щяха да ме изгонят като досаден умопобъркан. Двамата с Моли трябваше да

бъдем елиминирани. Това беше единственият логически ход от страна на хората на Тръслоу.

Но ако успеехме да установим кого планират да убият след два дни във Вашингтон, да осуетим убийството, да го покажем публично, да изкараме плановете им на бял свят — щяхме да спасим и живота си. Поне така вярвах.

Часовникът тиктакаше.

Но кой можеше да бъде планираната жертва? Кой се канеше да се яви изненадващо като свидетел? Възможно ли беше да е някой от помощниците на Орлов, руснак, някой, комуто той да е доверил истината? Или може би беше някой приятел на Хал Синклер, някой, комуто той се е доверил?

За момент обмислих дори възможно най-невероятната хипотеза. Тоби? Кой друг, в края на краищата, знаеше толкова много? Дали пък тъкмо Тоби не се канеше да се яви пред Сената след два дни, да свидетелства срещу Тръслоу и да разкрие целия този заговор?

Тъпо. За какво ли ще го прави?

Изплашени, с изопнати нерви, почти на ръба на обезумяването, двамата с Моли се поскарахме, докато най-после не изработихме общия си план. Налагаше се да напуснем хотела колкото се може побързо, въпрос на минути. Трябваше да отидем до булевард „Распай“. Трябваше да видим какво ни е оставил баща й. Можеше и да не намерим нищо. Възможно беше сейфът да се окаже празен. Може би в банката нямаше сейф на негово име. Но трябваше да разберем. „Последвай златото“ — бе казал Орлов. И сега следата на златото ни водеше неумолимо към тази малка частна парижка банка.

Колието с камеята обаче беше проблем. Изобщо не се съмнявах, че пъхнатият в него миниатюрен радиопредавател ще доведе преследвачите ни буквално след минути. Унищожаването му беше решение, но не най-доброто. Отклоняването винаги е по-доброто решение. Взех колието, излязох и тръгнах безцелно към булевард „Сен Жермен“. Оттатък станцията на метрото има едно кафене, което почти винаги е пълно с посетители. Влязох, седнах на бара и си поръчах „демитас“. До мен се беше разположила доста пищна дама на средна възраст, с провиснала от рамото й обемиста зелена кожена чанта. Четеше новия брой на „Вог“. Съвсем небрежно пъхнах колието в

чантата ѝ, изпих кафето и се прибрах в хотела. Преследвачите ни щяха доста да се объркат, поне временно.

Напуснахме хотела поотделно и по различни маршрути — ще ви спестя подробностите, но е достатъчно да кажа, че вероятността все пак да бъдем проследени беше доста малка — после се срещнахме, взехме такси и най-после се озовахме на булевард „Распай“.

Въпреки че това беше едва втората банка, в която влизах, откакто придобих шантавата си телепатична способност, имах чувството, че в последната седмица не съм правил нищо друго, освен да влизам от банка в банка. Ритуалът, думите, всичко ми беше познато до смях.

Докато седяхме, се улових, че се съсредоточавам в онзи особен участък на мозъка си, онова странно място в главата ми, където нахлуваха чужди неизречени думи и фрази. Мисли. Разбирах френски, тоест говорех го поносимо, и зачаках да чуя мислите на банкера.

... И не се получи нищо.

За миг ме обзе страх дали пък особеният талант, който ме бе навестил така неочаквано, не беше си отишъл също толкова внезапно? Нищо не се получаваше. Спомних си онзи следобед, когато крачех из Бостън, когато бях залят от невероятно мощния поток на чужди мисли, връхлитащи мозъка ми фрази, мислите на другите, объркани, сърдити и отвлечени, тези дрипи на мисълта, понесли се към мен, без изобщо да ми се налага да се концентрирам.

И пак се зачудих дали тази странна способност просто не се е изпарила.

— Бен? — изведнъж чух гласа на Моли.

— Да?

— Господинът казва, че ако желаем, можем да влезем в сейфа още сега. Трябва само да попълня някакъв формуляр.

— Ами добре — казах аз.

Банкерът измъкна от чекмеджето формуляр от две страници, който очевидно беше създаден с една-единствена цел: унижение. След като Моли го попълни, той го погледна, сви устни, после стана и отиде да се консултира с някакъв по-възрастен свой колега. След няколко минути се върна, кимна и ни отведе в едно вътрешно помещение, пълно с излъскани месингови кутии с най-различни размери. Извади

една от по-малките, отнесе я в съседната малка конферентна зала, постави я на масата, отключи я и ни обясни, че френската система изисква наличието на два ключа за отварянето на сейф: един принадлежащ на банката и друг — на клиента. След което се усмихна само с устни, поклони се и ни остави сами.

— Е? — казах аз.

Моли пхна във втората ключалка малкия ключ, който баща ѝ беше скрил в подвързията на мемоарите на Алън Дълес. На Харисън Синклер, мир на праха му, никога не му беше липсвало чувство за хумор.

Месинговият капак се отвори с леко прещракване и Моли бръкна в кутията.

За миг дъхът ми спря. Гледах я напрегнато. После промълвих:

— Празна ли е?

Тя поклати глава.

Въздъгнах облекчено.

В следващия миг Моли извади дълъг сив плик, разкъса го и изсипа съдържанието му. Отпечатано на пишеща машина писмо, жълто грапаво парче от служебен плик и малка черно-бяла снимка. Моли я вдигна, рязко си пое дъх и възкликна:

— Боже мой!

Зяпнах във фотографията, която така я беше потресла. Най-обикновена любителска моментална снимка, взета от някой семеен албум: малка, с назъбени краища, както се изрязваха снимките през 50-те години, дори със засъхнало петно от лепило на гърба. Дългнест строен мъж с благородна осанка бе изправен до тъмнокоса и тъмноока млада красавица и държеше ръката ѝ. Пред тях, хитро ухилено, стърчеше момиченце с хлапашка стойка, три или четиригодишно, примижало, с две щръкнали встрани плитки.

Тримата стояха на дървените стъпала на голяма дървена къща — една от онези летни къщи, каквито можете да видите около езерото Мичиган или край бреговете на всяко езеро в която и да е част на Америка.

Момичето беше Моли. Не се съмнявах в това. Родителите ѝ изглеждаха едновременно горди и в добро настроение. Разтапяща сърцето стара семейна снимка, толкова типично американска, че чак граничеща с кича.

— Спомням си това място — промълви Моли.

— А?

— Искам да кажа, всъщност не си спомням нищо, но много пъти са ми разказвали за него. Било е имение на баба ми, някъде в Канада... на майката на мама.

Тя се умълча, забила поглед в снимката: сигурно се мъчеше да изрови подробности от паметта си. После промълви:

— Колко стар и мил спомен. Все едно, това място отдавна не е наше. За съжаление. Баща ми го е продал още когато съм била малка. Никога друг път не съм ходила там.

Вдигнах откъснатото от плик жълто парче хартия. На него бе изписан някакъв адрес 7, rue du Cygne, 1er, 23. Париж, очевидно, но какво означаваше той? И защо тук, заключен в този сейф?

И за какво беше оставена тази снимка? Сигнал, послание до Моли от покойния ѝ баща... от (ще ме прощавате за баналността) гроба?

Вдигнах писмото, което Хал беше натракал на стара ръчна пишеща машина. Бе покрито тук-там със зачерквания и белило, и по непонятна за мен причина бе адресирано „До моите любими снупчовци“.

— Снупчовци?!

— От Снупи, Любопиткото. Моят любим анимационен герой от детските ми години.

— Любопиткото.

— Ами... като малка се врях навсякъде. Пъхах ви носа там, където нямах работа. Нещо, което всички деца обичат да правят, но когато баща ти е шеф на резидентурата на ЦРУ в Кайро или пък заместник-директор на Отдела за планиране и така нататък, ти се карат малко повече за прекаленото ти любопитство. Така че той често ме наричаше „Снупи“.

— Снупчо. — Опитах се да го произнеса дяволито.

— Да не си посмял, Елисън! Чу ли ме? Да не си посмял повече.

Насочих отново вниманието си към писмото и започнах да чета.

„ДО МОИТЕ ЛЮБИМИ СНУПЧОВЦИ:

Ако вие четете това — а разбира се, четете го точно вие, в противен случай тези думи никога няма да бъдат прочетени — позволете ми най-напред да ви изразя, за милионен път може би, своето възхищение. Ти, Моли, си един чудесен лекар, но също така можеше да се окажеш първокласен шпионин, ако не изпитваше такава неприязън към избраната от мен професия. Но аз не ти се сърдя за това: в известен смисъл ти имаше пълно право да намразиш разузнаваческия занаят. Много неща в него предизвикват отвращение. Само се надявам, че един ден все ще разбереш и благородството, което се съдържа в тази работа — и то не заради някакви дъщерни чувства, от лоялност или чувство за вина. Когато ракът на майка ти се разви и стана ясно, че само след няколко седмици ще ни напусне, тя ме накара да седна в болничната ѝ стая — никой не можеше да се владее толкова добре, колкото майка ти — и ми каза, размахвайки показалеца си, никога

да не се намесвам в пътя, по който ти ще избереш да изживееш живота си. Каза ми, че ти никога няма да предпочетеш утъпканите пътища, но че накрая, с каквото и да се обвържеш, никой в твоята област няма да може да се сравнява с теб, със здравия ти усет за реалността, че никой няма да има по-добра перспектива за нещата, отколкото «скъпата ни Марта». Ето защо съм убеден, че разбираш за какво ти говоря сега.

По причини, които скоро ще станат известни, за този сейф не съществуват никакви данни в моите записки или документи, нито в моето «Последно волеизявление и завещание», нито където и да било. За да намерите това писмо, вие трябва да намерите ключа (понякога най-простите и старомодни решения се оказват най-добрите) и освен това вече да сте се добрали до трезора в Цюрих.

Което означава, че вече сте намерили златото. Което пък от своя страна, ще се съгласите с мен, изисква известно обяснение.

Ти никога не си обичала преследването и лова, тъй че, повярвай ми, намерението ми не беше да направя нещата трудни за вас двамата — а да ги направя трудни за всеки друг. Много неща в цялата тази игра изглеждат идиотски, но ако сте се добрали дотук, ще разберете защо съм ги направил. Всичко беше само заради вашата безопасност.

Пиша ви това само няколко часа след кратката ми среща с Владимир Орлов, последния председател на КГБ. С него бях уговорил някои неща, които сега трябва да ви обясня, и пак от него научих някои неща, които също така се чувствам задължен да ви обясня.

Защото предстои да ме убият. Сигурен съм в това. В момента, в който ще четете това писмо, аз може вече да съм убит или пък все още да съм жив. Но искам да знаете защо.

Както вече знаете по-добре от всеки друг, мои скъпи любопитковци, парите никога не са ме привличали, освен онова, което е необходимо за храна и подслон. Ето защо

съм убеден, че когато са ви казали, че съм корумпиран, че съм злоупотребявал с поста си и така нататък, вие ще знаете истината. Ще знаете, че това са глупости.

Но това, което може би не знаете, е, че към момента, в който пиша всичко това, вече съм получил многобройни заплахи за живота си, някои от които кухи, но други — напълно сериозни! Те започнаха (съвсем естествено), скоро след като ме назначиха за директор на Централното разузнаване, когато бях решил да прочистя ЦРУ. Обичах си Управлението. Вярвах в него. Бен, сигурен съм, че ще ме разбереш така, както никой външен не би могъл.

Дълбоко в недрата на ЦРУ става нещо ужасно. Има една малка групировка, която години наред е злоупотребявала с разузнавателните данни до които е имала достъп, за да натрупа огромни парични суми. Заех се, още в първия си ден като директор, да разкрия планове и да я разоблича. Имах предположения, но ми бяха нужни доказателства.

Атмосферата около Лангли по онова време приличаше на буре с барут, готово да избухне при най-малката искра от страна на следствената комисия на Конгреса или от някой по-находчив репортер от «Ню Йорк Таймс». Из коридорите открито се говореше, че трябва да се отърват от мен. Някои от по-старите служители ме мразеха дори повече, отколкото мразеха Бил Колби! Разбрах, че неколцина високопоставени, изключително влиятелни брокери на властта във Вашингтон са посетили президента, за да го подканят да ме смени.

Разбирате, че витаеха слухове за корупция в умопомрачителни размери. До мен стигнаха приказки за някаква малка анонимна група от бивши и настоящи висши служители в разузнаването, известна под прякора Мъдреците, които се събирали на заседания в условия на изключителна секретност. За същите тези Мъдречи се говореше, че са замесени в крупна измама. Смяташе се, че използват събирани от Управлението разузнавателни данни, за да печелят огромни количества пари. Но никой не

знаеше кои точно са тези хора. Те очевидно бяха толкова влиятелни, с такива връзки, че не бе възможно да бъдат идентифицирани.

И ето че един ден влязох в пряк контакт с някакъв европейски бизнесмен, финландец по-точно, който заяви, че може да ме срещне с, както се изрази, «бивш политически лидер от световна величина», който разполагал с «информация», която би могла да представлява интерес за мен.

Тази среща започна да се уговаря предпазливо, много преди да разбера, че лицето, което той представляваше, бе самият бивш председател на съветското КГБ, Владимир Орлов, който по това време живееше в малка дача в околностите на Москва и който желаше да напусне бившия Съветски съюз.

Орлов, както ме уведоми неговият посредник, имал твърде интересно за мен предложение.

Той се нуждаел от моята помощ, за да спаси златните резерви на Русия от руските хардлайнери, които всеки момент можели да свалят Елцин от власт. Ако аз му помогна да изнесе и съхрани огромно количество злато на страната си — цели десет милиарда долара! — той бил готов да ми предаде много ценна папка с документални доказателства за елементи на корупция в кръговете на ЦРУ.

Орлов, както ми обясни посредникът, разполагал с досие, документиращо с най-големи подробности масивна корупция в самото ЦРУ. Ставало дума за огромна парична маса, трупана в продължение на години от малка група вътрешни хора. Тези хора печелели феноменални суми, като използвали информация, събирана от корпоративния шпионаж по целия свят. Разполагал с всички имена, местоположение, количества, характер на финансовите операции, записи. Железни доказателства.

Разбира се, аз се съгласих. Бездруго щях да се съглася да му помогна. Знаете колко отчаяно държах да не се допусне Русия отново да се върне към диктаторски

режим. Но наличието на тази папка правеше предложението му неустоймо.

Орлов обаче се появи на уговорената среща в Цюрих без въпросната папка — оказа се, че са му я откраднали. Факт, който, признавам, наистина ме ядоса. Първоначално заподозрях, че става дума за опит за изнудване, но стигнах до извода, че той действително се е оказал жертва. И след като вече бях стигнал дотам, трябваше да изпълня моята част от уговорката.

Но ми беше нужна помощ, за да извърша такава огромна трансакция — помощ извън Управлението. От страна на хора и институти, за които да няма и сянка на съмнение за корупция. При огромните суми пари, за които ставаше дума, това условие беше просто задължително. Освен това финансовата операция трябваше да се уреди без никакво документиране.

Ето защо се обърнах към единствения човек от Управлението, който в момента беше външен. Човек, чиито лични качества и принципност за мен бяха извън всякакво подозрение: Александър Тръслоу. Това се оказа най-голямата грешка, която съм допускал през живота си.

Така Тръслоу стана сътитутляр на сметката в Цюрих, където прехвърлих половината от златото. Това означаваше, че никой от нас не би могъл да прехвърли златото без съгласието на другия. И златото можеше да се прехвърля или продава само след като сметката бъде активирана — механизъм, който се задейства след достъп и на двете страни до трезора. Ако възникнеше някакъв проблем, смятах аз, така и двамата щяхме да бъдем защитени срещу всякакви обвинения. Нямаше да могат да ме обвинят в колосална измама от световен мащаб.

Другата половина уредихме да се прехвърли с контейнер през Нюфаундленд в Канада. Или, за да бъде поточен, това го уреди Тръслоу.

Но в момента нещо дълбоко ме плаши. Страхувам се за живота си. Както знаеш, Бен, в Лангли имаме хора, които

наистина са доста опитни в нагласяването на едно убийство така, че да прилича на естествена смърт.

Затова смятам, че няма да остана дълго на този свят.

Едва съвсем наскоро разбрах, че Вилхелм Фьогел, кандидат за канцлер на Германия, е под контрола на един изключително мощен германски картел. Техният таен стремеж е да превъоръжат и преустроят Германия. Намеренията им са да контролират не само Германия, но чрез нея — обединена Европа.

Техни партньори са хората от споменатата група в ЦРУ. Уговорката, както разбирам, е да си поделят сферите на влияние. Елементът вътре в ЦРУ, чрез подставени лица, ще контролира ЦРУ и чрез мрежа от пипала — икономиката в Западното полукълбо. Германският картел ще завладее Европа. Всички те ще станат неописуемо, бих казал невъобразимо богати. Всичко това по същество представлява един нов, корпоративен неофашизъм — установяване на пълен контрол над лостовете на властта в едно крехко и несигурно време.

Лидерът на американците е Александър Тръслоу.

А аз съм безсилен да направя каквото и да било.

Но вярвам, че скоро ще намеря начин да спра всичко това. Има документи, които трябва да бъдат разкрити. Те трябва да излязат на бял свят.

Ако бъда убит, вие двамата трябва да ги намерите.

А дотогава и на двама ви оставям по един подарък.

Оставям твърде малко имущество, което никак не ме радва. Но сега бих искал да даря и двама ви с по един малък дар — и двата са дарове на познанието, което, в края на краищата, е най-ценното притежание.

За теб, Снупи, е този спомен за едно щастливо време от живота ти, от моя живот и от този на майка ти. Истинските богатства, както ще разбереш, трябва да се търсят в семейството. Тази снимка, която, мисля, никога не си виждала, винаги ми е припомняла за едно много щастливо лято, което тримата прекарахме заедно.

Ти тогава бе едва четиригодишна, тъй че съм сигурен, че не си спомняш много, да не кажа нищо. Но аз, доказаният работохолик дори в онези ранни години, бях принуден да си взема едномесечен отпуск след операция от апандисит. Мисля си, че може би тогава самото ми тяло е подсказало, че е крайно време да прекарам малко повече със своето семейство.

На теб там много ти харесваше. Ловеше жаби в блатото, научи се да ловиш риба, да хвърляш топка... Изобщо не се спираше на едно място и никога не съм те виждал толкова щастлива. Винаги съм смятал, че Толстой ужасно е сбъркал, когато е написал в началото на «Ана Каренина», че всички щастливи семейства си приличат. Всяко семейство, било то щастливо, или нещастно (а нашето е било и двете), е уникално като снежинка. Мили мои снупчовци, позволявам си веднъж в живота и аз да бъда сантиментален.

А на теб, Бен, давам адреса на една двойка, която може би ще е жива, а може би не, по времето, когато четете това. Страшно се надявам поне един от двамата да се окаже жив, за да ти разкаже една много важна приказка. Вземи тази хартийка със себе си. Тя ще ти послужи като билет за достъп, като парола или нещо подобно.

Защото съм убеден, че това, което те имат да ти кажат, ще те освободи от едно ужасно бреме, което носиш със себе си от толкова дълго време.

Ти, Бен, по никакъв начин не носиш отговорност за смъртта на първата си съпруга и тази двойка ще го потвърди. Колко ми се искаше да бях споделил това с теб приживе. Но по различни причини не можах.

Скоро ще разберете. Някой — струва ми се Ларошфуко, или някой от другите френски мъдреци от седемнадесети век — го е казал най-добре: «Колко е трудно да простим на тези, които са ни помогнали».

И накрая още един цитат, един стих от «Геринтион» на Елиът: «След такова знание, каква прошка?».

С цялата ми обич:

Татко“

По бузите на Моли потекоха сълзи. Не знаех откъде да започна, какво по-напред да я попитам. Само я прегърнах, притиснах я в дълга прегръдка и дълго не промълвих нищо. Усещах как потръпва от тихо хлипане. Едва след няколко минути дишането ѝ стана малко по-равномерно и тя се отдръпна от мен. Очите ѝ грееха, сякаш за малко се беше превърнала отново в онова четиригодишно момиченце от снимката.

— Защо? — промълви най-после тя.

— Защо... кое?

Очите ѝ се вдигнаха към лицето ми, зашариха по него, а тя продължаваше да мълчи, сякаш се опитваше да реши сама какво точно има предвид.

— Снимката — промълви тя.

— Послание. Какво друго може да бъде?

— Не мислиш ли, че може да е... просто дар... от сърце?

— Ти ми кажи, Моли. Това присъщо ли му е?

Тя подсмръкна и поклати глава.

— Татко беше чудесен, но не можеш да го наречеш безхитростен. Мисля, че беше се научил да бъде потаен от своя приятел, Джеймс Джизъс Ейнджълтън.

— Окей. И къде точно в Канада се намира тази бабина къща?

Тя отново поклати глава.

— Господи, Бен! Та аз бях само на четири години. Там сме били само едно лято. Буквално нямам никакъв спомен.

— Мисли — казах аз.

— Не мога! Какво има да мисля? Не знам къде е! Някъде във френска Канада, може би в Квебек. Господи!

Обхванах с ръце лицето ѝ, вдигнах го и я загледах право в очите.

— Какво пра... престани, Бен!

— Опитай се поне!

— Да се опитам... ей, я чакай. Нещо се разбрахме. Ти... ти ми обеща... че няма да се опитваш да четеш мислите ми.

„трем... трембъл... тремблинг?...“

Беше само фрагмент, някаква дума или звук.

— Ти трепериш^[1] — казах аз.

Тя ме погледна озадачено.

— Не. Не треперя. Какво...

— Трембъл. Тремблинг.

— Какво пра...

— Съсредоточи се! Тремблинг. Трембъл. Трем...

— За какво ми говориш?

— Нямам представа — казах аз. — Не, всъщност имам. Чух те. Ти си го помисли.

Тя ме погледна в очите, едновременно с гняв и упование. После, само след миг, каза:

— Наистина нямам никаква представа.

— Опитай. Мисли! Трембли? Канада. Баба ти. Трембли или нещо подобно? Как се казваше баба ти?

Тя поклати глава.

— Баба Хейл. Хелън. Дядо се казваше Фредерик. Никой в рода ни не се казва Трембли.

Въздъгнах отчаяно...

— Окей. Трем. Канада. Тремблинг. Канада...

„... тромблон...“

— Има още нещо — казах аз. — Ти си мислиш... или може би вокализираш подсъзнателно... нещо, някаква мисъл, някакво име, нещо, за което съзнанието ти не е съвсем наясно.

— Какво искаш да...

Нетърпеливо я прекъснах.

— Какво е Тромблон?

— Какво?... О, Боже мой!... Тремблан. Езерото Тремблан!

— Къде?

— Езеро в Квебек. Спомних си. Лак Тремблан. Под голяма, красива планина, която се казва Мон Тремблан. Къщата ѝ беше на езерото Тремблан. Как успя да отгатнеш?

— Ти си го спомни. Недостатъчно, за да го изречеш, но все едно, то беше там, в мозъка ти. Може би си чувала това име десетки пъти и си го запаметила.

— И смяташ, че това е важно?

— Смятам, че е съдбоносно. Смятам, че тъкмо затова баща ти е оставил снимка от място, което никой, освен теб не би могъл да разпознае. Място, което сигурно не би могло да се намери в никакви записки или документи. Тъй че ако някой друг се беше добрал до тази кутия, да стигне до задънена улица. Най-много то което всеки друг, освен теб, би могъл да постигне, е да разпознае теб и родителите ти, но от там нататък ще блокира.

— Аз също почти бях блокирала.

— Предполагам, че се е надявал по някакъв начин да го събудиш в ума си, да го изровиш от дълбините на паметта, нещо такова. Сигурен съм. Баща ти го е оставил, за да го откриеш единствено ти.

— И...

— И да отидеш там.

— Смяташ ли, че там са... документите?

— Изобщо не бих се изненадал — казах и тръгнах към вратата.

— Къде отиваш?

— Не трябва да губим нито минутка.

— Къде? Къде отиваш?

— Ти останй тук — казах аз.

— Мислиш ли, че тук съм в безопасност?

— Ще кажа на управителя на банката, че се налага да използваме тази стая до довечера. Да не пускат никого вътре. Ако се налага да платим наем за ползването ѝ, ще го платим. Заключена стая в трезора на банка — не бихме могли и да мечтаем за нещо по-безопасно... поне в момента. — Тръгнах към изхода.

— Къде отиваш? — извика Моли след мен.

Вместо отговор вдигнах късчета от плика.

— Почакай. Ще ми трябва телефон. Телефон... и факс машина.

— За какво?

— Просто го уреди, Бен.

Погледнах я изненадан, кимнах и излязох.

Rue du Cygne — улица „Лебед“ — бе малка тиха уличка зад голямото централно пазарище на Париж, мястото, което Емил Зола е нарекъл „le ventre de Paris“ — търбухът на Париж.

Номер 7 се оказа занемарена жилищна кооперация, тромава, мрачна и мръсна. Вратата на апартамент 23 беше от дебели, грубо сковани дъски, някога боядисани с бяла, отдавна посивяла боя.

Отвътре чух басовия лай на голямо куче. Приближих се и почуках.

След дълга пауза, през която кучето залая по-сърдито и настойчиво, чух нечий бавни стъпки, тътрене на стар мъж или жена, подрънкване на метална верига.

Вратата се отвори.

За миг, за частица от секундата ми се стори, че гледам някакъв филм на ужасите — стъпките, дрънкането на веригата — и лицето на съществото, което се възправи сред сумрака на антрето.

Беше жена. Прегърбена старица с дълга сива коса, събрана на тила с разхлабена превръзка. Лицето ѝ беше неописуемо отвратително — цялото в буци, издутини и мехури, обграждащи две кротки очи и малки деформирани устни.

Стоях безмълвен. Дори и да намерех сили да проговоря, не разполагах с име, не разполагах с нищо, освен с адрес. Пристъпих напред и безмълвно ѝ показах пожълтялото парченце от плика. Зад нея, от дълбините на тъмния апартамент, кучето се късаше от лай.

Тя също така безмълвно хвърли поглед към листчето, после се обърна и изчезна.

След няколко секунди на вратата се показва мъж. Около седемдесетгодишен. Приличаше на развалина, но все още ходеше с пъргава походка, а дългият тънък белег на едната му буза по линията на челюстта, някога отвратително, пламтящо червен, сега се бе превърнал в бледа следа. Изминалите петнадесет години го бяха променили до неузнаваемост. Но само почти.

Никога нямаше да забравя лицето и фигурата на този мъж, защото ги бях виждал непрекъснато в кошмарите си, нощ след нощ.

Това бе човекът, когото бях видял да се измъква от улица „Жакоб“ преди петнадесет години.

— Значи — промълвих толкова спокойно, че чак се учудих — ти си човекът, който уби жена ми.

[1] От англ. tremble — треперя. — Б.пр. ↑

Не си спомнях очите му. Оказаха се воднисти сиво-сини, раними очи, които не можеха да принадлежат на специалист от КГБ по „мокри поръчки“. На човека, който бе прострелял красивата ми млада жена, без да се замисли.

Спомнях си само тънкия червен белег, кичура черна коса и гъвкавата му походка.

Един кандидат-дезертьор от КГБ. В Париж се представя под името „Виктор“ и предлага да ни продаде информация. Информация, на която, според собствените му твърдения, се бил натъкнал в архивите им в Москва. Нещо, свързано с кодовото име Свраката.

Иска да избяга. В замяна на това иска закрила, безопасност, удобства, всички онези неща, с които ние, американците, сме известни, че осигуряваме на дезертиращи шпиони, сякаш сме някакъв Дядо Коледа в разузнаването.

Говорим. Срещаме се на Фобур Сен Оноре. Отново се срещаме в тайна квартира. Той ми обещава някакъв земертърсен, наистина експлозивен материал от папката на Свраката. Той е заинтересован да я приберем. Той е твърде заинтересован от Свраката.

Уговаряме се да се срещнем в моето жилище. Смятам, че там е безопасно, защото Лаура я няма. Пристигам със закъснение. От входа притичва и изчезва човек с груба вълнена риза и черен перчем. Надушвам кръв, остра, метална миризма, топла и кисела, от която стомахът ми се обръща, миризма, която ми крещи, все по-силно и по-силно, докато се катеря по стълбите.

Може ли наистина да е Лаура? Невъзможно е, просто не може да бъде — това сгърчено тяло, бялата коприна на нощницата, голямото кърваво петно... Това е нереално, не е възможно! Лаура е извън града, тя трябва да е в Живерни. Това не е тя, не може да е тя...

Губя разсъдъка си.

И Тоби. Сгърченият на пода Тоби. Едва дишащ, парализиран за цял живот.

Аз го направих.

Аз причиних това и на двамата. На своя наставник и приятел. И на жената, която обожавах.

Виктор огледа късчето от плика и вдигна поглед. Сиво-сините му очи ме изгледаха с нещо, което не можех да преценя какво е. Страх? Или хладнокръвно равнодушие? Можеше да е всичко.

След това той каза:

— Моля, заповядайте.

Двамата, „Виктор“ и жената с уродливото лице, седяха един до друг на тясното канапе. Стоях изправен, с насочен към тях пистолет, почервениял от гняв. Встрани от мен работеше голям цветен телевизор, чийто звук бе намален. Показваха някаква стара американска комедия.

Мъжът заговори пръв, на руски.

— Не аз убих жена ви — каза той.

Жената — неговата съпруга? — седеше, свила треперещи ръце в скута си. Не можех да се насиля да погледна лицето ѝ.

— Как се казвате? — попитах аз, също на руски.

— Вадим Берзин — отговори мъжът. — А това е Вера. Вера Ивановна Берзина. — Той бавно кимна към седналата от дясната му страна жена.

— Вие сте „Виктор“ — казах аз.

— Бях. Няколко дни се наричах така.

— Тогава кой сте всъщност?

— Знаете кой съм.

Наистина ли знаех? Какво ли изобщо знаех за този преждевременно състарен мъж?

— Очаквахте ли ме?

Вера затвори очи или по-скоро те сякаш се скриха сред уродливите отоци от плът. Бях виждал такова лице преди, сега си спомних, но само на снимки и по филми. „Човекът слон“, един много силен филм, основаващ се на истинската история на Човека слон, англичанина Джон Мерик, ужасно обезобразен от неврофиброматоза, болестта на Фон Реклингхаузен, която може да доведе до кожни тумори и деформации. От това ли страдаше тази жена?

— Очаквах ви — каза мъжът.

— Но не се боите да ме поканите в жилището си?

— Не съм убил жена ви.

— Няма да се изненадате, че не ви вярвам, нали?

— Не — отвърна той и се усмихна тъжно. — Няма. — Помълча и добави: — Можете да ме убиеете, или и двама ни, още сега. Можете много лесно да ни убиеете, ако поискате. Но защо ви е? Защо да ни убивате преди да сте чули онова, което имам да ви кажа?

— Живеем тук — каза той, — откакто рухна Съветският съюз. Откупихме си измъкването, както много други наши другари от КГБ.

— Платили сте подкуп на руските власти?

— Не, платихме на вашето Централно разузнавателно управление.

— С какво? Със скътани долари?

— О, стига. И да сме свили по някой и друг долар за толкова години, това е нищо в сравнение с мащабите и финансовото благополучие на Централното разузнавателно управление. На тях не са им нужни нашите мърляви долари. Не, откупихме се със същата валута, с която го направиха всички бивши служители на КГБ...

— Разбира се — казах аз. — Информация. Разузнавателни данни, откраднати от досиетата на КГБ. Като всички останали. Изненадан съм, че сте намерили заинтересовани купувачи след всичко онова, което направихте.

— Ах, да — отвърна Берзин със сардонична усмивка. — Аз се опитах да вкарам в клопката един интелигентен млад офицер от ЦРУ, на когото Москва имаше зъб. Затова инсценирах дезертиране, извън протокола, нали?

Не отговорих нищо и той продължи:

— Явявам се на срещата, но понеже младия офицер от ЦРУ го няма, а видите ли, отмъщението не подбира, взимам, че убивам жената на младия офицер от ЦРУ и ранявам по-стария му колега. Такава ли е работата?

— Горе-долу.

— Хубава басня.

За малко бях свалил пистолета, но сега отново бавно го насочих към него. Убеден съм, че много малко неща предизвикват чуждата

откровеност в такава степен, както насоченото заредено оръжие в ръцете на човек, който умее да го използва.

— Оставете го да говори! — извика жена му с неочаквано ясен, властен контраалт.

Погледнах бързо обезобразеното ѝ лице, след което отново извърнах поглед към съпруга ѝ. Той не изглеждаше ни най-малко изплашен. Напротив, беше едва ли не развеселен, сякаш ситуацията го забавляваше. Но после изразът му отново стана гробовен.

— Истината — каза той — е следната. Когато се озовах във вашия апартамент, бях посрещнат от по-възрастния ви колега, Томпсън. Но не знаех кой е той.

— Невъзможно!

— Не! Никога не бях го срещал, а вие не ми бяхте казали кой ще е с вас. От съображения за секретност, предполагам. Той ми каза, че му е възложено да ме разпита и че разпитът трябва да се проведе веднага. Аз се съгласих. Казах му за досието на Свраката.

— Което означава?

— Източник в американското разузнаване.

— Съветска къртица?

— Не. Просто източник.

— С кодово име Сорока? — използвах руската дума.

— Да.

— Това е ваше кодово име. На КГБ.

В КГБ по традиция за кодови имена се използваха имената на птици.

— Да, но пак ще ви кажа: не беше къртица в точния смисъл на думата. Не беше проникнал в средите ви наш агент. По-скоро ваш сътрудник, решил в един момент да се обърне, да мине на наша страна, поне дотолкова, че да ни бъде от полза.

— И Свраката беше...?

— Свраката, както се оказа, беше самият Тобаяс Томпсън. Разбира се, аз нямах никаква представа, че се обръщам към самия източник, тъй като не знаех истинското му име — в това отношение документацията на КГБ е твърде раздробена. И представете си ме мен, обясняващ за някаква папка, която искам да изтъргувам, за твърде деликатна съветска операция, а точно пред мен стои същият този агент,

слуша ме с огромен интерес, докато аз се опитвам да му продам информация, която ще издуха цялото му прикритие.

— Боже мой! — казах аз. — Тоби!

— И изведнъж той освирепя. Скочи срещу мен, извади пистолет със заглушител и настоя да му дам документа. Е, не бях толкова глупав, че да го взема със себе си. Не и преди да се спазарим. Казах му, че не го нося. И той вече се канеше да ме убие — поне така мисля, но в стаята ненадейно влезе една жена. Красива жена, облечена в бяло, бяла нощница.

— Да. Лаура.

— Тя беше чула всичко. Всичко, което бях казал аз и което беше казал той. Каза ни, че спяла в съседната стая, че ѝ е било зле и че гласовете ни я събудили. И след това изведнъж всичко се обърка. Възползвах се от появата ѝ, за да стана, да се опитам да се спася. Докато тичах, измъкнах собствения си револвер, за да се защита, но Томпсън ме простреля в крака. Стрелях и аз, след това изскочих в коридора и се смъкнах по стълбището. Успях да се измъкна.

Единственото, което ми се искаше, бе да седна и да се сгуша на пода, да потърся утеха в съня, но точно сега ми бяха потребни всички резерви на волята ми. Вместо това се отпуснах на креслото до мен, натиснах предпазителя и продължих да го слушам безмълвно.

— Докато тичах по стъпалата — продължи Берзин, — чух втори изстрел и разбрах, че той или се е самоубил, или е убил жената.

Забелязах, че очите на обезобразената старица са затворени — всъщност бяха затворени така през по-голямата част от неговия разказ. Последва дълго, дълго мълчание. Чух далечното бръмчене на коли по улицата, рев на мотор, смях на деца.

Най-сетне успях да проговоря.

— Много правдоподобна версия — казах.

— Да — каза Берзин. — И единствено вярната.

— Но нямате никакво доказателство.

— Така ли? Успяхте ли да разгледате отблизо тялото на жена си?

Не отговорих. Не бях събрал сили да огледам трупа на Лаура.

— Точно така — добави Берзин тихо. — Но ако човек с познания в балистиката е проучил раните, е могъл да открие, че изстрелът е произведен от оръжието, принадлежащо на Джеймс Тобаяс Томпсън.

— Лесно е да се каже — казах аз. — След като е в земята от петнадесет години.

— Трябва да има някакви доклади.

— Сигурен съм, че е имало. — Не добавих, че аз самият така и не получих достъп до тях.

— В такъв случай разполагам с нещо, което ще ви се стори полезно, и ако ми позволите да го взема, ще мога да изплатя дълга си към Харисън Синклер. Вашият тъст, нали?

— Той ли ви помогна да се измъкнете от Москва?

— Кой друг би имал такова влияние?

— Но защо?

— Вероятно за да мога един ден да ви разкажа тази история. Това нещо е върху телевизора.

— Какво е то?

— Нещото, което искам да ви покажа. Да ви го дам. Върху телевизора е.

Извърнах леко глава и погледнах към телевизора, който в момента показваше повторение на сериала „Спешно отделение“. Върху дървената му кутия имаше куп неща: бюст на Ленин, какъвто можете да си купите навсякъде из улиците на Москва. Лакирана декоративна чиния, която, изглежда, се използваше за пепелник. Малка купчина стихосбирки на Александър Блок и Ана Ахматова, на руски, публикувани в бившия Съветския съюз.

— То е в Ленин — ухили се той. — Владимир Илич знае всичко.

— Не мърдайте — казах, приближих се до телевизора и повдигнах малката куха чугунена глава. Обърнах я. Един печат в основата ѝ казваше „БЕРЬОЗКА, 4.31“, което означаваше, че е закупена от бившите валутни магазини в СССР за четири рубли и тридесет и една копейки — доста прилична сума навремето.

— Вътре е — каза той.

Разклатих бюста и нещо вътре прошумоля. Извадих запушалката и отвътре изпадна малък продълговат предмет. Взех го и го разгледах внимателно.

Микрокасета.

Погледнах въпросително Берзин. В съседната стая кучето, сигурно беше вързано, започна да ръмжи.

— Вашето доказателство — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

След като не отговорих нищо, той продължи:

— Носех жица.

— На улица „Исакоб“?

Той кимна.

— Тази касетка, записана в Париж преди петнадесет години, откупи свободата ми.

— И защо, по дяволите, сте носили жица? — Хрумна ми възможен отговор, но не виждах смисъл. — Вие всъщност не дезертирахте, нали? Вие сте работили за КГБ дори тогава, нали? И сте ни подхвърляли подвеждаща информация?

— Не! Това беше за защита!

— За защита? От кого? От хората, при които сте искали да избягате? Това е безсмислено!

— Не... слушайте! Това микрозаписващо устройство ми беше осигурено от Лубянка за евентуални „провокации“, клопки и други подобни. Но тогава го носех, за да се предпазя. За да запиша всяко обещание, уверенията, дори заплахите. Защото, ако възникнеше спор какво ми е било обещано, това щеше да бъде моята дума срещу вашата. Разбихах, че ако разполагам със запис, все ще имам някаква полза. С какво друго разполагах, как мислите?

Той хвана ръката на жена си, която, както забелязах, също бе обезобразена с малки тумори, макар и не толкова ужасно, колкото лицето ѝ.

— Това е за вас. Запис на моята среща с Томпсън. Това е доказателството, което ви трябва.

Приблжих се като зашеметен до двойката старци, дръпнах един стол и седнах. Не ми беше никак лесно, като се имаше предвид замаяният ми мозък, но се наведох, съсредоточих се, фокусирах вниманието си, докато не ми се стори, че чувам нещо. Ту сричка, ту фраза, след което вече бях почти сигурен, че мога да доловя нещо. Бях сигурен, че съм се настроил към неговите отчаяни, тревожни мисли, които почти крещяха в главата ми.

Спокойно и методично произнесох на руски:

— Много важно за мен е дали ми казвате истината за всичко това — за жена ми, за Томпсън, за всичко.

— Разбира се, че ви казвам истината! — каза той.

Не реагирах. Вслушах се. Тишината в стаята се нарушаваше само от ръмженето на кучето зад стената... а след това нещо нахлу в съзнанието ми.

„Конечно я говоря вам правду!“ (Разбира се, че ви казвам истината!)

Той ли бе това наистина? Дали го мислеше? Или просто се канеше да го каже? Това са две различни неща. Какво ми даваше основание да смятам, че мога да различа истината?

Колебаех се и затова се оказах неподготвен да възприема следващото, което чух.

Женски глас, мек и дълбок, контраалт, но неизговорен.

Мисловен глас, спокоен и уверен.

„Чувате ме, нали?“

Погледнах жената. Очите ѝ бяха все така затворени, потънали сред ужасните отоци и тумори. Малката ѝ уста сякаш се беше извила леко в грубо подобие на усмивка. Тъжна, разбираща усмивка.

Помислих си „Да, чувам“.

И кимнах и се усмихнах.

Усмивката ѝ се стопи и после чух: „Ти можеш да ме чуеш, но аз не мога да чуя теб. Нямам способността, която имаш ти. Трябва да ми говориш на глас“.

— Лентата... — почна Берзин, но жена му постави пръст на устните си за да го спре и той млъкна.

Тя отново се усмихна, затвори очи.

„Знам за тези неща. Знам за проектите на Джеймс Тобаяс Томпсън.“

— Откъде? — попитах аз.

„Докато моят съпруг служеше в Париж, мен ме държаха в Москва. Често го правеха — държат мъжа и жената разделени, за да могат да упражняват натиск върху хората си. Моята работа, така или иначе, беше много важна. Твърда важна за мен, за да се откажа. Бях главен секретар на трима поредни председатели на КГБ. Всъщност бях пазачът на портите. В ръцете ми бяха всичките им секретни документи, цялата им кореспонденция.“

— Значи вие сте намерили досието на Свраката.

„Да, както и много други досиета.“

— Какво става? — попита озадачено Берзин.

— Вадим, моля те — отвърна жена му. — Замълчи за малко. После ще ти обясня.

След което продължи. Мислите ѝ бяха ясни и разбираеми, също като външния ѝ глас.

„През целия си живот съм я имала тази болест. — Ръката ѝ се пресегна към лицето. — Но на четиридесет болестта нападна лицето ми и аз скоро се оказах... неподходяща... да заемам толкова публична длъжност. Председателите и техните преки подчинени вече не можеха да ме гледат. Така, както и за вас гледката на лицето ми е непоносима. Затова ме махнаха от тази длъжност. Но преди да напусна управлението отнесох със себе си един документ, който се надявах, че най-малкото ще помогне на Вадим да избяга на Запад. И когато той се върна в Москва, му го предадох.“

— Но как — настоях аз, — как сте разбрали за... за мен?

„Не знаех. Предполагах. Разбрах, че проектът на Томпсън има развитие. Никой в щаба на Първо главно управление в Ясенево не вярваше, че такова нещо е възможно. Но аз вярвах, че е възможно. Не знаех дали той някога ще успее. Но знаех, че е възможно. Това, което притежавате, е забележително, забележително.“

— Не — отвърнах аз. — Ужасно.

Но преди да успее да ѝ го обясня, тя си помисли: „Бащата на жена ви ни измъкна от Русия. Щедра и благородна постъпка от негова страна. Но ние имаме да предложим много повече от тази лента“.

Свъсих вежди и тихо промълвих:

— Какво?

Мислите ѝ продължиха да текат, безстрастни и ясни.

„Този човек, Томпсън. Вашият наставник. Свраката. Той продължи да докладва в Москва. Знам това. Видях докладите му. Той ни каза за хора вътре и извън ЦРУ, които планират да заграбят властта. Които взаимодействат с германците. Трябва да го намерите. Томпсън ще си признае. Той съжалява за това, което е направил. Ще си признае...“

Ръмженето на кучето изведнъж премина в остър, силен лай.

— Нещо става — каза Берзин. — Пуснете ме да видя...

— Не — казах аз.

Лаят се усили, стана по-бърз и по-настоятелен.

— Нещо става! — повтори Берзин.

Лаят се изроди в ужасен, разкъсващ слуха вой, после в стон, почти човешки, почти вик.

След което настъпи ужасяваща тишина.

Стори ми се, че чух нещо, някаква мисъл. Моето име, помислено в паника, някъде наблизко.

И разбрах, че кучето е брутално заклано.

И че наред сме ние.

59.

Наистина, удивително е колко бързо може да мисли човек, когато животът му е на косъм. Двамата, Вера и Вадим, подскочиха при разкъсващия слуха агонизиращ вой на кучето, след което Вера изкрещя, скочи от канапето и тромаво се затича към звука.

— Не! — извиках аз. — Не мърдайте!... Залегнете!

Объркани и изплашени, двамата старци се прегърнаха. Старицата простена високо, мъжът ѝ засипа яростни ругатни.

— Тихо! — изкрещях аз.

Те се стреснаха и млъкнаха. В апартамента мигом настъпи злокобна, неземна тишина. Абсолютна тишина, сред която, разбирах го, някой — или няколко души — се придвижваха крадешком. Не познавах разположението на апартамента, но можех да предположа: жилището се намираше на втория етаж и вероятно имаше противопожарна стълба на гърба на сградата, където трябваше да е кухнята, където беше завързано кучето... и откъдето се бяха промъкнали неканените гости.

Нападателяте! Тоест?

Мислите ми препускаха лудо. Кой можеше да знае, че съм тук? Нямаше никакъв предавател, който да води преследвачите ми. Не бяха ме проследили, поне доколкото можех да преценя. Тоби Томпсън... Тръслоу... дали действаха заедно? Или действията им се кръстосваха, един срещу друг?

Дали двамата старци, тези руски емигранти, бяха в списъка на наблюдаваните? Беше ли възможно някой, разполагащ с пълен достъп до тайните на Управлението... което отвеждаше само към Тръслоу или Томпсън... да знае за сделката, която бащата на Моли бе сключил с тази двойка? Да, напълно възможно. А сега се знаеше, че се намирам в Париж. И щеше да е съвсем естествено да увеличат едно наблюдение, които иначе е оставено в „спящо“ състояние...

Тези мисли проблеснаха в съзнанието ми само за секунда-две, но това време бе достатъчно на старците да се втурнат, по-скоро да се затърят по тъмния коридор към кухнята. Глупаци! Какво правеха?

— Върнете се... — казах, почти изкрещях, но те вече бяха стигнали до прага, паникьосани, пощурели, тласкани от инстинкта.

Засилих се да ги издърпам, да ги махна от пътя си, за да мога да действам необременен от страха за тяхната безопасност, и докато тичах, забелязах нечия сянка, която се мярна в коридора — силует на мъж, както ми се стори.

— Лягай! — извиках аз, но в същия миг се чу отсеченото, тъпо „пуф-пуф-пуф“ на автомат със заглушител и двамата — и Вера, и Вадим — залитнаха напред и се завъртяха в гротескна, бавна, сякаш балетна стъпка, като две падащи дървета, големи, стари дървета, отсечени от корен, и единственият звук, който последва, бе снишаващият се, дълбок хрип, излизащ от гърдите на стареца.

Изстрелях няколко куршума в тъмния коридор. Последва вик, писък на болка, което май показваше, че съм улучил някого, и после няколко резки мъжки гласа, наведнъж. Отвърнаха ми с изстрели, куршумите се забиха в рамката на вратата, един облиза рамото ми, друг улучи екрана на телевизора и той се пръсна. Скочих напред, блъснах вратата и я заключих.

Защо? За да остана в клопка в тази стая? Мисли, по дяволите!

Сграбчих стола на който бях седял само допреди секунди, и го запокитих към прозореца. Стъклото се разби, а столът заседна между лентите на алуминиевите венециански щори. Измъкнах го и го използвах да доизчистя щръкналите ръбове на неразбитото стъкло.

Нов ред куршуми изтрещя зад мен. Вратата се разтресе. После още един ред.

И тъкмо когато вратата зад гърба ми изтрещя и се откърти, скочих — без да се оглеждам — от прозореца на втория етаж към улицата.

Свих крака, за да посрещна удара, и прострях ръце пред лицето си, в случай че полетя надолу с главата.

Сякаш се движех в забавен кадър. За миг времето спря. Просто виждах как тялото ми пада, все едно че се гледах на филм, видях как прибирам краката си към гърдите, видях уличното платно, политащо към мен, храсталаци, циментов тротоар, минувачи и...

И изведнъж осъзнах, че съм на тротоара. Затичах се със скорост, на каквато дори и не бях предполагал, че съм способен. Около мен минувачите се разkreщяха, сочеха ме с пръст, отскачаха встрани — цели тълпи, но тъкмо тълпите можеха да ме спасят, знаех това. Тълпите можеха да послужат като преграда, да осуетят замислите на преследвачите ми. Но имах ли наистина преследвачи? Не бях ли се измъкнал от тях? Дали всички те не бяха останали в жилището на руснаците? Или имаше...

Но не всички се бяха качили в апартамента. Не. Хвърлих поглед назад и забелязах няколко мъже в тъмни костюми и още неколцина, в строги тъмни палта, които тичаха след мен. Затичах на зигзаг край купчина тухли и нещо, свързано с тях.

„Замери ги с шибаните тухли, по дяволите!“

... и нещо, свързано с тях, ми напомни, че разполагам с много по-ефективно оръжие от тухлите. Държах в ръката си добър, надежден пистолет, с още десет или дванадесет патрона в пълнителя. Извърнах се и стрелях, целейки се колкото можех по-точно, за да не засегна някой случаен минувач, и забелязах един от мъжете с тъмните костюми да пада. Да, беше един от тях, след което продължих да тичам, минах покрай павилион за цигари и покрай някакъв бар, после хлебарница, пробивах си път сред гъстата човешка маса. Представлявах движеща се на зигзаг жива мишена. Много трудна мишена за единствения (дали беше единствен?) останал преследвач. Той трябваше да избира дали да спре и да се опита да се прицели, или да продължи да тича след мен. Стратегията ми изглежда подежда: той предпочете да продължи да тича, да се опита да ме настигне. Чувах го зад себе си. Да, бяхме останали само той и аз. Целият свят се беше ограничил вече само до него и мен. Живот или смърт, без тълпи, без минувачи наоколо, само мъжът с тъмния костюм, бомбето и тъмните очила, който се носеше след мен, съкращавайки разстоянието, въпреки че бягах както никога през живота си. Не обръщах внимание на сирената на собствената си болка, на предупредителните й знаци, и тялото ми си отмъщаваше за това. И сега, докато тичах, коремът и хълбоците ми изведнъж бяха прорязани от остра болка, като нож, с ужасни бодежи. Единственото, което можех да направя, бе да продължа да търча. Тялото ми, излязло отдавна от форма след толкова години работа като адвокат, нетренирано, ми заповядваше да спра, да

се предам: „Какво пък толкова могат да искат от теб? Информация? Дай им я! Не си ли прекалено ценен, за да те убият, с тази твоя дарба?“.

Тялото ми се счепка яростно с ума ми. Бедното ми тяло, съсипано от болката, се запъна и закрепя на стоманената ми духовна решимост, настоятелно и умолително, след това меко, стенойки: „Предай се, те няма да ти сторят нищо, няма да посегнат на Моли, та те само искат да им обещаеш, че ще мълчиш, и да, могат да не ти повярват, но поне можеш да ги заблудиш за малко, да ги преметнеш, да се предадеш, да се спасиш...“.

Стъпките се усилиха, затътнаха зад мен — и аз хлътнах в някакъв подземен гараж. Забелязах врата с надпис с червена боя „SORTIE DE SECOURS“ и „PASSAGE INTERDIT“. Отворих я, мушнах се вътре и бързо я затворих. Озовах се в малка, смътно осветена стълбищна шахта, воняща на боклук. До вратата беше изправен висок боклукчийски варел.

Беше от алуминий. Прекалено лек, за да послужи като сигурна преграда.

Преследвачът ми заблъска от другата страна на вратата, но тя не поддаде. Отчаяно се обърнах и изсипах варела. Боклук, боклук, още боклук... И ръждясало парче от ножица. Можеше да свърши работа. Струваше си да опитам.

Нов тътен по вратата и този път тя леко се открехна. Сребрист лъч се плъзна в сумрака на стълбищната шахта и после отново се скри. Пресегнах се, сграбчих тънкото стоманено острие и го пяхнах в скобите вместо резе.

Вратата отново изтътна, но този път нямаше сребрист лъч, никакво помръдване. Докато парчето от ножицата издържеше, вратата щеше да остане затворена.

Закатерих се по стълбите, които ме отведоха право в някакъв коридор, който скоро завърши в оживен безистен.

Къде се намирах? Станция... Станцията на метрото, разбира се. Chatelet les Hailes. Най-голямата метростанция в света. Лабиринт. С много посоки, по които можех да тръгна и да се измъкна... стига само тялото ми да ми останеше вярно, стига да ми позволеше да продължа да се движа.

И в същия момент съобразих какво трябва да направя.

Преди петнадесет години. Аз съм все още млад, много по-млад, току-що завършил обучението си в лагера Пири на ЦРУ, току-що назначен в Париж, „още с жълто около устата“, както обичаше да се заяжда моят шеф и приятел Джеймс Тобаяс Томпсън III. Двамата с Лаура сме пристигнали в Париж същата заран с полет от Вашингтон и съм изморен. Лаура спи в празния ни апартамент на улица „Жакоб“. Аз само дето не съм заспал, седя в кабинета на Томпсън в Американското консулство на улица „Сен Флорентин“.

Човекът ми допада. Изглежда, и той ме приема. Добро начало на кариера, повече от това, което мога да очаквам със скромния си стаж. Повечето млади колеги намразват началниците си още в самото начало, защото те се отнасят с тях като със смотани хлапетии, на които не може да се разчита — каквито всъщност са си.

— Аз съм Тоби — настоява той. — Двамата с теб или ще се придържаме към фамилните си имена, в който случай ти си Елисън, а аз се държа с теб като някой шибан старшина от флотата, или ще бъдем колеги. — После, преди още да съм успял да му благодаря, ми подава куп книги. — Запамети ги. Запамети ги всичките.

Някои от тях са справочници, достъпни за всеки турист („Plan de Paris par Arrondissement Nomenclature des rues avec la station du Metro la plus proche“), а други са публикувани от Управлението само за служебно ползване (подробни, секретни карти на Парижкото метро, свръхсекретни описания на дипломатически и военни обекти из целия град, препоръчвани спасителни изходи с влака на метрото или с автомобил).

— Надявам се, че се шегувате — казвам аз.

— Приличам ли на шегаджия?

— Не познавам чувството ви за хумор.

— Нямам такова. — Изречено е с леко потрепване на устните, което показва точно обратното. — Ти имаш фотографска памет. Можеш да задържиш в главата си каквото си искаш, че и повече.

Смеем се. Той е тъмнокос, дългнест, с младежки вид.

Той казва:

— Някой ден, приятелю, тази информация ще ти бъде от полза.

„Някой ден, Тоби — помислих си сега, докато очите ми шареха из станцията на метрото. Мъчех се да се ориентирам. Години бяха минали, откакто бях тук за последен път. — Никога не си допускал, че ще се окаже от полза срещу теб, нали?“

Огледах се. Не забелязах нищо, но не си позволих да се отпусна.

Когато те преследват, най-голямата грешка, която можеш да направиш, е да се поддадеш на древните, атавистични човешки инстинкти за оцеляване — тоест на реакцията от типа на „бий се или бягай“ — които са спасявали нашите прадеди от пещерите. Инстинктите те карат да реагираш предсказуемо, а значи — предсказуемо и за противника.

Вместо това трябва да се поставиш на мястото на противника, да преценяваш така, както би разсъждавал той, дори това да означава, че му приписваш повече интелигентност, отколкото той наистина притежава.

В такъв случай, какво би направил той?

Точно в този момент, ако вратата не поддадеше, той би потърсил най-близкия друг вход. Несъмнено, наблизо имаше такъв. Би влязъл в станцията, след което би се поставил на мое място: ще се опита да прецени откъде ще избира да напусна станцията и да изляза на улицата — не, твърде рисковано — или дали ще се опитам да се скрия сред лабиринта от коридори (добра възможност), или пък ще се помъча да увелича дистанцията и да се кача на най-близкия влак (още по-добра възможност).

След което, пресмятайки отново, би изключил най-добрия (и следователно очевиден) изход... и би започнал да ме търси из коридорите. Навсякъде другаде, но не и по перона.

Огледах тълпата. Всички сякаш се движеха целенасочено нанякъде. Доколкото можех да преценя, никой в станцията не вървеше към мен.

Тогава къде беше той?

Станцията представляваше зашеметяваща гмеж от оранжеви знаци (correspondances) и сини знаци (sortie), влакове хвърчаха в

десетки различни посоки: Пон дьо Ньюили, Кретел-Префектур, Сен Реми льо Шеврьоз, Порт д'Орлеан, Шато дьо Венсан... и не само редовните метролинии, но също и бързите надземни мотриси към и от парижките предградия. Пространството беше огромно, объркващо, безкрайно. И това бе в моя полза.

Поне за няколко секунди.

И все пак... все пак трябваше да разбера дали е тук.

Прескочих една преграда и се втурнах към ескалаторите за съседната линия. Чуха се свирки, после викове и тропот.

Хвърлих поглед през рамо. Двама служители от охраната на метрото тичаха към мен, а зад тях... зад тях идваше облечен в тъмен костюм силует.

Човекът в тъмния костюм. Точно този, от когото исках да се отскубна.

И изведнъж съобразих, че съм виждал лицето му и преди.

Тежките му тъмни очила само отчасти прикриваха жълтеникавите кръгове под очите му. Бомбето беше изчезнало, загубено в хода на гонитбата, и сега виждах светлата, почти бяла коса, сресана назад. Призрачно бяло лице, бледи устни.

На улица „Марлборо“ в Бостън.

Пред банката в Цюрих.

Същият беше, нямаше никакво съмнение. Човекът, който вероятно знаеше много за мен.

И — тази мисъл беше вледеняваща — който изобщо не се стараеше да се прикрие.

Не му пукаше, че ще го позная.

Той искаше да го позная.

Пробих си път през човешката маса и скочих върху металната пътека между двата претъпкани с хора ескалатора.

През около половин метър по нея бяха поставени стоманени остриета, сложени, за да затруднят тъкмо това, което се мъчех да направя — да се затичам нагоре.

Трудно, но не и невъзможно.

Как го беше нарекла жената в Цюрих?

Макс.

Е, добре, приятелю.

Давай след мен, „Макс“.

Каквото и да искаш, ела и го получи.
Опитай се.

61.

Тичах нагоре, без да мисля.

По металния ръб, нагоре. Около мен от двете ми страни се чуваха възклицания, писъци и викове. Кой е този луд? От какво бяга? И веднага отговорът се оказваше налице за всеки, който се сетеше да погледне надолу и видеше униформените служители от охраната, които надуваха свирките си.

И ето, несъмнено за почуда на всички зрители, по металния ръб вече се катерят не един, а двама души, като единият отчаяно се мъчи да стигне другия.

Макс. Убиецът.

Почти без да мисля какво правя се засилих, скочих през слизания ескалатор и после надолу, на цели три метра надолу, към стръмното стълбище, и пак хукнах нагоре по стълбите. Не можех да рискувам и да се оглеждам, не можех да рискувам да прекъсна ритъма на изкачването дори за секунда, просто тичах толкова бързо, колкото можех, и всички звуци около мен се заглушиха от непрестанното, бързо стакато на собственото ми дишане. Високо над мен имаше син знак „DIRECTION PONT DE NEUILLY“. Бягах като подгонен заек. Като затворник, опитващ се да избяга от решетките. Бях се превърнал в нещо, в не знам какво, в нещо, съставено само от импулс, нещо, което продължаваше да се движи, въпреки болката, въпреки виковете на тялото ми да спра, въпреки съблазнителните сирени на умоляващото ми, изтощено тяло: „... Предай се, Бен. Те няма да те наранят. Все едно, не можеш да спечелиш, не можеш да ги надвиеш, те те превъзхождат числено, просто се успокой и се предай“.

Не!

„Той няма да се поколебае да ме «нарани» — отвърнах сам на себе си в този налудничав вътрешен диалог. — Той ще направи това, което се полага.“

Точно пред мен, на една малка площадка почваше друг ескалатор — съвсем тесен.

Къде бяха... преследвачите?

Позволих си бързо да се огледам.

Ченгетата от метрото, и тримата — трима ли бяха? — се бяха отказали от гонитбата. Вероятно бяха сигнализирали по радиото на други.

Оставаше един.

Старият ми приятел Макс.

Той, разбира се, не беше се отказал. Не и Макс. Продължаваше да се препъва нагоре по металната лента. Самотна, приведена фигура, която се приближаваше, изкачваше се...

До ескалатора имаше и втори, вдясно, с надпис „SORTIE RUE DE RIVOLI“. Изход към улицата. Е? Сега накъде? Към улицата или към перона надолу?

„Щом си почнал — продължавай!“

Поколебах се само за секунда, след което се насочих към перона, където тълпите от пътници слизаха и влизаха в мотрисата.

Макс беше може би на десет секунди зад мен, което означаваше, че той също като мен ще се поколебае за миг на площадката и ако нямах късмет, щеше да ме забележи на перона. Голяма, тлъста мишена, закована на мерника му.

Бягай!

Електронните тонове пропищяха — композицията тръгваше. Не можех да успея. Засилих се отчаяно, прицелвайки се в най-близката все още отворена врата, но всички врати се затръшнаха с неумолима категоричност, а аз се намирах все още на двадесет метра от тях.

И докато влакът потегляше — а аз вече чувах стъпките на Макс — скочих безразсъдно към тръгващия влак и дясната ми ръка докопа нещо...

Дръжка!

Благодаря ти, Господи!

После лявата ми ръка докопа друга дръжка и се понесох покрай перона, притиснал тяло в корпуса на движещия се влак. И, разбира се, късметът ме беше изоставил.

С подивял поглед видях онова, което просветна напред, точно когато челото на композицията навлезе в тунела.

Огромно кръгло огледало, приковано на стената на входа на тунела.

Влакът мина покрай него на няколко сантиметра, но аз нямаше да премина. Огледалото щеше да ме намаже по вагона като масло върху филия.

И миг преди огромният кръгъл диск да връхлети върху мен, пуснах дръжките и се изтърколих върху студения, твърд перон.

Чак тогава чух писъка на куршумите.

Можех да спра и толкова. Можех да легна и да се предам.

Или да скоча напред, към зейналата паст на тунела... и какъв избор всъщност имах там?

Нещо вътре в мен, някакъв огромен резерв на вътрешна сила се отвори, поток от адреналин нахлу в кръвоносната ми система и аз се изтърколих в студения тъмен тунел, сред вихъра на засмукания въздух от току-що профучалия влак.

Покрай стената имаше тясна пътека.

Разбира се, че имаше. Трябваше да има.

Passage de securite. Ремонтната пътека. Построена за екипите по поддръжка, докато влаковете преминават, в случай че се наложи аварийна намеса.

Докато тичах — не, по-скоро се влачех — по пътеката, чух зад себе си звук, пневматичния звук на спирачки, стържене на метал — на платформата, която току-що бях напуснал, спираше друг влак.

И идваше към мен.

Но тук беше безопасно, нали? Безопасно беше, нали?

Не. Пътеката беше прекалено тясна. Тялото ми щеше да се окаже прекалено близо до идващия влак. Разбрах го въпреки възбуденото си състояние. И сигурно моят преследвач нямаше да се окаже такъв самоубиец, че да ме последва. Той щеше да проумее, че аз просто съм загинал. Щеше да разбере, че в тунелите ще намеря неизбежната си смърт. После чух нещо, нечия мисъл, и разбрах, че отново не съм сам.

Обърнах се за миг назад. Той беше в тунела, с мен.

Впечатлен съм, Макс!

Значи и двамата щяхме да загинем.

Долових звъна на електронните звънци, после тракането на затварящите се врати и замръзнах. Влакът идваше!

Бягай!

Но успях да преодоля инстинкта, прилепих се плътно до стената, докато воят на изтласквания въздух предвещаваше

нахлуването на влака, и не устоях да не затворя очи, когато стоманената кожа на локомотива с ужасяващ грохот зафуча край мен, толкова близо, че бях сигурен, че усещам триенето ѝ в кожата си.

Влакът продължаваше да се движи и да се движи, и да се движи.

Отворих очи.

И с периферното си зрение забелязах, че Макс — на десет метра от мен — бе направил същото. Че също се е прилепил към стената на тунела.

Силуетът му беше осветен от една малка лампа точно над него.

Но имаше малка разлика.

Очите му не бяха затворени. Те гледаха право напред.

И не със страх: бяха съсредоточени.

И още една разлика.

Той не стоеше на едно място.

Той се приплъзваше, много предпазливо, към мен.

Приближаваше се.

Той се приближаваше, а влакът продължаваше да се движи. Най-дългият влак на света.

После забелязах нещо почти до мен. Тесен процеп в стената, осветен от флуоресцентна лампа. Ниша. Ако можех...

Да, само на няколко стъпки напред. Ниша. Безопасност.

Още едно малко усилие. Рачешко плъзгане по пътеката, през ужасяващия въздушен поток. Стъкла. Стомана. Влакът продължаваше да фучи покрай мен.

И изведнъж стигнах нишата. Бях спасен.

Всъщност бях ли?

Нишата беше дълбока около метър.

Имах достатъчно място — и време — да извадя пистолета, да освободя предпазителя, да протегна ръка и да стрелям.

Улучих го. Той сгърчи лице от болка и залитна.

И тъкмо когато влакът с грохот отмина, се срути напред и падна върху релсите. Но не беше ранен сериозно — пролича си по начина, по който се изправи.

Влака го нямаше. В тунела бяхме останали само ние двамата. Макс стоеше изправен върху баластрата между релсите. Аз бях намерил закрила в нишата. Отдръпнах се назад, извън огневата му линия, но той скочи напред и стреля.

Усетих рязка болка в левия крак: беше ме улучил.

Отново натиснах спусъка и чух само лекото, плоско, невинно прищракване, онзи изнервящ, отвратителен звук, показващ, че пълнителят е празен. За презареждане не можех и да мисля. А и няхах резервен пълнител.

Затова направих единственото, което ми оставаше: изкресях и скочих върху него. Успях да зърна лицето му само за миг преди да го съборя на земята. Поглед на тъпо безразличие — или на неверие? В тази частица от секундата той се опита да се прицели, но още преди да успее да вдигне пистолета, и двамата рухнахме на земята. Той падна по

гръб върху релсите и аз чух как пистолетът му изтрака някъде встрани. Стиснах го за гърлото.

— Няма... смисъл — изхърка той, но аз не се интересувах какво ми говори, единственото, което ме интересуваше, бе какво протича през проклетия му мозък, но не можех да се съсредоточа, не беше моментът за такива опити...

Откъм перона пак проблесна светлина, на някакви си тридесет метра.

И в този момент чух няколко разкъсани фрази, езика на мисълта. Фрази, които сякаш доехтяха до съзнанието ми със странна настойчивост, гръмки и въпреки това недостатъчно отчетливи. „Можеш да ме убиеш — помисли си той на немски, — можеш да ме убиеш, но има и друг. Друг ще заеме мястото ми. Друг...“

Влакът вече идваше!

С последно усилие се оттласнах от Макс и се претърколих в нишата. В следващия миг локомотивът връхлетя. Стиснах очи. После, когато влакът отмина, полекичка тръгнах към перона. Не погледнах какво е останало от Макс. Знаех, че ще видя само парчета.

63.

Село Мон Тремблан се оказа съвсем малко. Имаше две кръчми, един магазин и едно хотелче със зелена морава отпред, което изглеждаше някак не на място, като макет. Наоколо се възвисяваха величествените зелени планини на Квебек.

Моли и аз бяхме долетели до Монреал поотделно, от две различни парижки летища: тя през Франкфурт и Брюксел, аз — през Люксембург и Копенхаген.

Бях приложил няколко стандартни техники от занаята, за да сме сигурни, че няма да ни проследят. И двамата използвахме канадските си фалшиви паспорти, което означаваше, че двата ни чифта американски паспорти — на имената на господин и г-жа Алън Кроуел и на господин и г-жа Джон Бруър — бяха все още недокосвани. Можеше да се окажат от полза по-късно, ако възникнеха аварийни обстоятелства. Бяхме излетели от различни летища — Моли от „Шарл дьо Гол“, аз — от „Орли“. Най-важното — летяхме с първа класа и с европейски превозвачи. Европейските аеролинии все още се отнасят с пътниците си от първа класа като с важни личности, за разлика от американските, които предлагат на клиентите си от първа класа по-широка седалка, безплатно питие и толкова. Като важна личност, мястото ти се пази до последния миг. Всъщност те пазят правата на всеки пътник от първа класа, който е потвърдил, но все още не се е качил на борда. На всеки етап от пътуването си се качвахме на борда в последните секунди, което означаваше, че преглеждаха фалшивите ни паспорти съвсем бегло.

Въпреки че бяхме пътували по обиколни маршрути, като по чудо успяхме да пристигнем само с два и половина часа разлика.

И двамата бяхме ужасно изтощени и разнебитени. И то не само от пътуването, но и защото през последните няколко дни бяхме преживели толкова много, както заедно, така и поотделно, че имаше прекалено много неща, за които да говорим.

Сякаш се бяхме озовали в Огледалния свят: всичко около нас ставаше все по-изненадващо и странно. Бащата на Моли беше жертва,

после се оказа злодей, а... сега какво? Тоби първо беше жертва, после спасител, след това злодей, а... сега какво?

А Алекс Тръслоу, моят приятел и доверен колега, новият директор на ЦРУ, обявил кръстоносен поход срещу покварата в Управлението — се оказа всъщност водачът на кликата, която от години се бе облагодетелствала незаконно с пари и власт за сметка на Управлението.

Един човек с кодово име „Макс“ се бе опитал да ме убие — в Бостън, после в Цюрих, после в Париж.

Кой беше той всъщност?

Отговорът се беше появил в последните зашеметяващи мигове, докато се борех с убиеца върху релсите на парижкото метро. В един последен прилив на концентрация бях успял да се настроя. Бях разчел мислите му.

— Кой си ти? — го попитах настоятелно.

Истинското му име се оказа Йохан Хесе.

— Кой те нае?

„Алекс Тръслоу.“

— Кой е мишената?

Самите му работодатели не знаеха. Единственото, което знаеха, беше, че предполагаемата жертва е секретният свидетел, който трябва да се появи пред сенатската — комисия по разузнаването.

Утре.

Кой беше той? Кой можеше да бъде?

Оставаха само двадесет и четири часа.

Кой беше той?

И какво търсехме тук двамата, в това изолирано селце в Квебек? Какво очаквахме да намерим? Хралупа в някое дърво и скрити в нея документи? Уличен фенер със скрит в глобуса микрофилм?

Вече имах хипотези. Хипотези, които можеха да обяснят всичко, но последното парче от пъзела все още липсваше. И не знам защо, но бях убеден, че скоро ще го намерим заровено в едно изоставено жилище на брега на езерото Тремблан.

Имущественият регистър за селцето Тремблан се намираще в най-близкия по-голям град, Сен Жером. Но се оказа от малка полза.

Едрият французин, който записваше покупко-продажбите, издаваше лицензии и изпълняваше всички досадни бюрократични нотариални функции, учтиво ни уведоми, че всички регистри за Мон Тремблан са изгорели при някакъв пожар в началото на 70-те години. Това, което се оказа налице, бяха сделките, осъществени след пожара, и той не беше в състояние да намери никакъв запис за продажба или покупка на къща край езерото, свързани с имената Синклер или Хейл. Моли и аз загубихме цели три часа в ровене из регистрите заедно с него, но полза никаква.

След това тръгнахме да обиколим езерото с колата, доколкото е възможно.

Идеята беше, че ще можем да разпознаем постройката. Но и тук нямахме късмет. Повечето от къщите не можеха да се видят откъм пътя. Можахме да разглеждаме само надписите по пощенските кутии, някои нахвърляни небрежно на ръка, други отпечатани професионално. Дори и да разполагахме с време да се отклоняваме от пътя по всяка отделна отбивка към всяка къща кацнала на брега — а това сигурно щеше да ни отнеме дни — пак нямаше да стане нищо, защото повечето от отбивките бяха частна собственост. Освен това доста къщи се намираха на северния бряг, докдето можеше да се стигне само с лодка.

— Сега какво? — попита Моли накрая.

— Сега наемаме лодка — казах аз.

— Откъде?

— Ами, някъде оттук.

Но не. Наоколо не се виждаха кейове за наемане на лодки, а и никой от тукашните хотели не предлагаше лодка под наем. Явно градчето се стараеше да създаде на туристите колкото се може повече трудности.

Така че се наложи да си откраднем едно скутерче.

Видяхме я внезапно.

Стара постройка с каменна фасада, издигаща се върху полегат склон на стотина метра от брега. С дървена веранда, а на верандата — два бели стола. Несъмнено точно това бе къщата, в която Моли бе

прекарала едно лято като дете. Всъщност изглеждаше недокосната, досущ като на направената преди десетилетия снимка.

Моли се втренчи в нея, сякаш изпаднала в транс. После промълви:

— Тя е.

Спрях до кея и вързах скутера за прогнилия дървен кол.

— Боже мой! — прошепна Моли. — Тя е.

Помогнах ѝ да слезе, след което и аз стъпих на кея.

— Боже господи, Бен, колко добре си спомням сега всичко! — възбудено прошепна Моли. После посочи една боядисана в бяло барака. — Ето там татко ме учеше да ловя риба!

— Тихо! — изсъсках аз.

Отначало звукът беше едва доловим, просто шумолене сред тревата, някъде откъм къщата.

Някакво леко тупкане.

Замръзнах.

През ливадата към нас летеше тъмен силует.

Чу се ниско ръмжене.

После ръмженето се превърна във висок, смразяващ яростен лай и кучето — огромен доберман — скочи срещу нас.

Бързо като мълния.

— Не! — изкрещя Моли и побягна към бараката.

Призля ми, когато видях как доберманът скача след нея, преодолявайки разстояние, което ми се стори невероятно. И докато извадя пистолета, чух мъжки глас, който изкомандва:

— Стой!

Доберманът се закова на място.

Обърнах се.

Висок мъж по бански гащета тъкмо излизаше от водата. Водата се стичаше по сивата му брада, докато той се изправяше в цял ръст — един силно загорял, макар и застаряващ Нептун, излизащ от подводното си царство.

Гледка толкова нелогична, че мозъкът ми отказа да я приеме.

Двамата с Моли зяпнахме с широко отворени очи, онемели.

После Моли се затича да прегърне баща си.

ЧАСТ 7

ВАШИНГТОН

64.

Какво казва човек в такъв момент?

Сякаш цяла вечност никой от нас не проговори.

Езерото беше спокойно, водата — стъклена и тъмна. Не се чуваше бръмчене на моторници, никакви човешки гласове, нито дори писък на птици. Дърветата не се поклащаха.

Моли плачеше и прегръщаше баща си толкова силно, сякаш искаше да го прекърши. Тя е висока, но той е още по-висок, затова трябваше леко да се наведе, за да могат да се прегърнат.

Гледах ги зашеметен.

Най-сетне промълвих:

— Едвам те познах с тази брада.

— Точно това е номерът, нали? — отвърна ми строго Харисън Синклер. След което ми намигна. — Предполагам, че сте се погрижили да не ви проследят?

— Постарах се.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Изведнъж Моли го пусна, отдръпна се и го зашлеви през лицето.

Той примигна.

— Проклет да си — изхлипа тя.

Във вилата беше тъмно и тихо. Усещаше се характерната миризма на къща, която дълго е стояла затворена. Миришеше на отдавна не палена камина, на камфор и нафталин. На плесен, боя и гранясало олио.

Двамата с Моли седяхме на малко диванче с избеляла от годините муселинова постелка и гледахме баща й, който се полюшваше на един брезентов стол, провиснал на въже от тавана.

Беше се преоблякъл в торбести къси гащи и морскосин пуловер. С изпънатите си напред крака, небрежно кръстосани в глезените, изглеждаше съвсем отпуснат, като мил домакин, приседнал на чашка мартини с приятелите, дошли да го посетят през уикенда.

Брадата му беше буйна и неподстригана. Бе придобил тъмен слънчев загар, вероятно от плуване и каране на лодка из езерото. Лицето му изглеждаше грубо и стегнато, с кожа като на стар моряк.

— Знаех си, че ще ме намерите — каза той. — Но не и толкова бързо. Пиер Лафонтен ми се обади преди няколко часа и ми каза, че някаква двойка го разпитвала за мен и за къщата.

Моли го изгледа озадачено и той поясни:

— Пиер е нотариус, кмет на Лак Тремблан, шеф на полицията и изобщо тукашният шеф. Освен това наглежда вилите. Стари приятели сме. Той се грижи за тази къща от години, откакто уредихме продажбата ѝ — доста предвидливо впрочем — така общо взето, собствеността се покри, новият собственик изчезна и е невъзможно да се намери.

— Идеята впрочем не беше моя — продължи Хал. — Подхвърли ми я Джим Ейнджълтън. Още когато започнах да навлизам в тайния занаят, Джим настоя да си осигуря някакво място, където да мога да изчезвам, ако играта загрубее. Канада изглеждаше подходящо място. Тъй или иначе, Пиер я даваше под наем през лятото, а също и през зимата, по време на ски сезона от името на измислен канадски инвеститор, на име Стромболиън. Приходът покриваше поддръжката и неговото възнаграждение. Малкото, което оставаше, Пиер внасяше в застрахователна сметка. — Хал се подсмихна. — Пиер е много честен човек.

— Как можа! — избухна Моли. — Как можа да ме вкараш във всичко това?

— Виж, Снупчо... — почна баща ѝ.

— По дяволите! Имаш ли си изобщо представа...

— Моли! — извика той. — Недей така! Нямах никакъв избор, не разбираш ли?

Той се наведе към дъщеря си. Очите му блестяха.

— Когато убиха скъпата ми Шийла, моята любов — да, Моли, ние се обичахме, но съм сигурен, че вие го знаете — тогава разбрах, че е само въпрос на часове, докато се доберат до мен. Разбрах, че трябва да се скрия.

— От Мъдреците — обадох се аз. — От Тръслоу и Тоби...

— И още цял куп други. И от техните наемници.

— И всичко това е свързано със събитията в Германия, нали?

— Много е сложно, Бен. Аз наистина нямам...

— Знаех, че си жив — намеси се Моли. — Разбрах го още в Париж.

В тона ѝ се долавяше нещо стоманено, някаква спокойна убеденост и аз се извърнах към нея.

— Беше в писмото — продължи тя и ме погледна. — В него той споменава за спешна операция от апандисит, която го била принудила да прекара цялото лято с нас тук, на Тремблан.

— И? — подканих я аз.

— И... може и да звучи банално, но не си спомнях да съм забелязала белег от операция. Лицето беше доста обезобразено, но тялото не, и предположих, че щях да си го спомня, че щеше да е запечатано в паметта ми, на подсъзнателно ниво. Искам да кажа, че може би имаше, но не бях сигурна. Разбираш ли? И сигурно помниш, че се опитах да получа данни от аутопсията, но те се оказаха засекретени. По заповед на окръжния прокурор на община Феърфакс. Затова задействах няколко връзки.

— И затова поиска факс в Париж, нали така?

Тя кимна.

— Всеки патолог... поне всеки нормален патолог пази копие от работата си в собствения си сейф. Правят го, за да се предпазят от евентуални проблеми по-късно, за да могат да прегледат записките си и така нататък. Обадох се на един приятел в Масачузетс, който се обади на свой колега в Сибли, Вашингтон, където е била извършена аутопсията. Елементарно, нали? Оказа се невероятно лесно да заобиколиш каналите за сигурност в една болница, ако знаеш кои връзки да дръпнеш.

— И? — подканих я отново.

— Изпратиха ми по факса доклада от аутопсията. И разбира се, в него беше вписано наличие на апендикс. Точно в този момент се уверих, че където и да се намира татко, той не е под плочата на онзи гроб. — Тя се обърна към баща си. — И на кого е било онова тяло?

— Не и на някой за когото ще тъжат — отвърна баща ѝ. — И аз си имам своите източници. — След което тихо добави: — Противна работа.

— Боже господи! — промълви Моли и сведе глава.

— Не е толкова ужасно, колкото си мислиш — каза той. — Просто внимателно подбран анонимен труп. Един от неидентифицираните трупове в градските болници, съвпадащ в общи линии по телосложение и възраст, и — което беше най-трудното — починал в добро физическо състояние. Странно колко много бездомници умират от какви ли не незначителни заболявания.

Моли кимна, усмихна се гневно и попита с горчивина:

— И кое е по-малко странното?

— Лицето е било без значение — казах аз. — Тъй като все едно е щяло да се обезобрази при катастрофата, нали така?

— Да — отговори Синклер. — Всъщност то беше обезобразено преди катастрофата. В погребалния дом нямаха никаква представа, че не работят върху лицето на истинския Харисън Синклер. Те просто получиха снимката ми, на която да възпроизведат външните белези. Независимо дали тялото ще бъде изложено, или не, те обичат да възстановяват трупа във възможно най-приемлив вид.

— Татуировката на рамото — прекъснах го аз. — Бенката на брадичката...

— Лесно се прави.

Моли изслуша мълчаливо тази суха размяна на подробности между мен и баща си и се намеси отново, с разтреперан от горчивина глас:

— Ах, да! Тялото е било в ужасно състояние! — Очите й светеха от гняв. — Приличаше на татко, разбира се, но дали някой от нас го погледна отблизо? Можехме ли да понесем да го погледнем отблизо в този момент и при тези обстоятелства?

Тя ме загледа втренчено, но същевременно не гледаше в мен, гледаше през мен. Тонът й звучеше неприятно. Монотонен, със стоманени нотки, гневен и изпълнен със сарказъм.

— Завеждат те в моргата, отварят ти едно чекмедже и дръпват ципа на калъфа, в който е поставено тялото. Виждаш някакво лице, отчасти обезобразено от сблъсъка, но виждаш достатъчно, за да си кажеш „Да, това е собственият ми баща, ето това е неговият нос, доколкото мога да съм сигурна, доколкото ми се ще да го погледна, това е част от устата му. Господи!“. И си казваш „Ето, виждам собствената си плът и кръв, онзи, който ме е заченал. Онзи, дето ме носеше на гръб и го яздех на конче, но аз не искам да го запомня в този

вид, а ето, те ме карат да го гледам, затова го поглеждаш на уж, ето, видях го, махнете го от очите ми!“.

Баща ѝ я гледаше, без да каже нищо. Очите му бяха тъжни.

Моли беше права, разбира се. Знаех, че не е толкова трудно, като се използват лицеви маски и така нареченият „реставрационен акт“ да се направи така, че един труп да заприлича на друг.

— Брилянтно — промълвих аз, искрено впечатлен, макар и все още зашеметен.

— Не го приписвай на мен — каза Синклер. — Идеята дойде от нашите стари противници в Москва. Спомняш ли си за онзи случай, който цитират в лекциите във Фермата? От средата на шестдесетте, когато руснаците погребват в Москва в открит ковчег високопоставен офицер от разузнаването на Червената армия?

Кимнах.

Той продължи, обръщайки се към дъщеря си:

— Ние пратихме наши хора под предлог, че искаме да изразим почитта си, но всъщност за да разберем кои ще присъстват на погребението, да направим снимки и прочее. Всъщност офицерът от Червената армия беше един от скъпоплатените американски двойни агенти цели дванадесет години. — Той се засмя. — А след това, след осем години, се оказа, че човекът си е жив и здрав. Цялата работа беше много добре замислен ход на съветския контрашпионаж, добро ужилване от тяхна страна. Очевидно бяха направили маска на нашия двоен агент — когото междувременно бяха превърнали в троен агент — и я бяха поставили върху труп, който им е бил подръка. В онези дни, в добрите стари времена на Брежнев, за шефовете им в шпионажа беше нищо работа да застрелят някой, който им трябва, тъй че може би са разпратили заповед да им се намери тяло, отговарящо на съответните описания... не знам.

— Нямаше ли да е по-лесно — обадох се аз, — ако просто се кажеше, че си изгорял толкова лошо при катастрофата, че не е останало нищо за идентифициране?

— По-лесно — отвърна Синклер, — но и по-рисковано. Едно неидентифицирано тяло винаги събужда подозрения.

— А снимката? — попита Моли. — Ти с... с прерязаното гърло?

— Днес — отвърна Синклер — и това не е невъзможно. Чрез една стара връзка от медийната лаборатория в Масачузетския...

— Ясно — казах аз. — Дигитално ретуширане.

Той кимна. Моли ни погледна озадачено.

— Спомняш ли си как преди няколко години в „Нешънъл Джиографик“ бяха разместили пирамидите на една снимка? — казах й.
— За да изглеждали по-добре.

Тя поклати глава.

— Е, това предизвика големи спорове в някои кръгове — казах аз. — Все едно, днес снимките могат да се ретушират по такъв начин, че изобщо да не се забелязва.

— Така е — каза Синклер.

Аз продължих:

— Така че фокусът на вниманието да бъде не дали ти наистина си бил убит, а как.

— Е — каза Моли на баща си, — ти ме изигра. Смятах, че си загинал, знаех, че гърлото ти е било прерязано преди катастрофата, знаех, че собственият ми баща е бил убит брутално! А ти си бил тук през цялото време и най-спокойно си плуваш из езерото! — Гласът й стана отново по-силен, по-ядосан. — Това ли беше целта? Това ли беше целта? Да накараш мен да си мисля, че си убит? Това ли беше? Да причиниш всичко това на собствената си дъщеря?

— Моли... — опита се да я прекъсне баща й.

— Да съсипеш собствената си дъщеря! Това ли искаше?

— Моли! — извика той почти отчаяно. — Изслушай ме! Моля те, изслушай ме. Трябваше да спася живота си.

После си пое дълбоко дъх и започна да разказва.

65.

Притъмня. Синклер не стана да включи осветлението, ние също. Седяхме като приковани, вперили погледи в него, и слушахме.

— Едно от първите неща, които направих, след като заех директорския си пост, Бен, беше да изискам от архивите засекретените записки по твоето дело отпреди петнадесет години. Имах известни подозрения по този случай и въпреки че ти самият искаше да оставиш тази трагична история зад гърба си, аз държах да разбера истината за онова, което се беше случило. Ако беше едно време, цялата работа щеше отдавна да е заглъхнала. Но Съветският съюз се беше разпаднал и бившите съветски агенти изведнъж се оказаха достъпни за нас. Записките по делото включваха истинската самоличност на агента, който бе поискал да дезертира при нас. Берзин. По един доста сложен канал, за който сега няма да се разпростирам, успях да се свържа с него. По някакъв начин от другата страна бяха разбрали, че се е опитал да дезертира. Предполагам, че ги е информирал Тоби. Ето защо Берзин се бе озовал в затвора. За щастие, след идването на Хрущов те бяха спрели с практиката да си застрелват хората и по-късно Берзин бе освободен и въдворен на местоживееие в някакво затънтено селце на сто и двадесет километра северно от Москва. Е, новите постсъветски власти изобщо не се интересуваха от него и аз успях да уредя безопасно измъкване и за Берзин, и за жена му. В замяна на това той ми предаде досието, което се беше опитал да продаде в Париж — доказващо, че Тоби е — или по-скоро, че е бил съветски наемник с кодовото име Свраката.

— Какво означава това „съветски наемник“? — прекъсна го Моли.

— Означава, че Свраката несъмнено е бил симпатизант на комунизма — обясни Синклер. — Тази история е с давност от 1956 година, ако не и от по-рано. Тоби е бил засечен от КГБ, че злоупотребява със средства на Управлението. Дали са му ултиматум: или ще ни сътрудничиш, или ще съобщим на колегите си в Лангли за

прегрешенията ти и ще си търпиш последствията. Той предпочел да сътрудничи.

— Тъй или иначе Берзин ми каза, че разполагал с лента от срещата си с теб и с Тоби, и ми я пусна. Позволих му да задържи оригинала — аз си направих копие — при условие че я предаде на теб, тоест когато настъпи моментът, когато ти сам я потърсиш.

— Проверих и се оказа, че Тоби вече не е в сериозни позиции. Той отговаряше за един от страничните проекти на Управлението, нещо съвсем маргинално, както ми се струваше — екстрасензорни възприятия и разни такива неща — и дори не си струваше риска да бъде използван.

— Защо не го арестувахте? — попитах.

— Щеше да е грешка — каза Синклер. — Как да го арестувам, при положение че имаше и други? Не исках да рискувам да ги тревожа.

— Но ако Тоби е бил един от конспираторите — обърна се Моли към мен, — защо не се побоя да се приближи до теб в Тоскана?

— Защото е знаел, че съм прекалено упоен, за да постигна нещо — отговорих аз.

— За какво говорите? — попита Синклер.

Моли ме изгледа многозначително. Извърнах глава. Не исках да му казвам, поне засега.

Казах:

— Твоето писмо ни обясни за златото и как си помогнал на Орлов да го измъкне. Очевидно си го написал веднага след срещата ви в Цюрих. Какво се случи след това?

— Знаех, че появата на всичкото това злато в Цюрих ще вдигне всички по тревога — каза той. — Но нямах и най-малката представа какво точно означава това. Изпратих Шийла да се срещне с Орлов, да уреди втория кръг от преговорите и да подготви окончателното споразумение. Часове след като се върна от Цюрих, тя бе убита.

Той въздъхна и продължи:

— Бях съсипан и изплашен. Знаех, че сам съм си виновен. И си дадох сметка, че следващият съм аз. Бях станал свидетел на истинска война заради това злато, златото, което искаха Мъдреците. Почти не можех да мисля разумно... бях в шок и бях покрусен от смъртта на Шийла.

Фокусирах ума си, опитвайки се да доловя някакви мисли, но нямаше нищо. Не беше достатъчно близо до мен.

— И после нападнаха и мен. Само часове след смъртта на Шийла... Двама души проникнаха в къщата ми. Разбира се, държах пистолет до леглото си и убих единия. Другият... е, очевидно те не искаха просто да ме убият. Всичко трябваше да изглежда като нещастен случай. Така че вторият бе по-сговорчив.

— И ти го прилапа — казах аз.

— Какво? — попита Моли.

— Точно така — отвърна Хал. — Прилапах го. Сключихме сделка. В края на краищата един директор на ЦРУ разполага с известни ресурси, нали? По същество го обърнах на моя страна. Можех да му заплатя щедро — и нещо повече, да му осигуря закрилата си. От него научих, че Тръслоу го е изпратил, за да ме убие, така както беше изпратил хора да убият Шийла. И златото щеше да се окаже извън ръцете ми — извън ръцете на американските и руските власти. Щеше да се озове в ръцете на Мъдреците. Тръслоу вече бе предприел мерки да прехвърли вината върху мен, с фалшиви снимки, показващи ме на Каймановите острови, фалшиви компютърни записи за мои пътувания и какво ли не. Щеше да ме убие и след това да ми прехвърли вината за липсващите капитали. Знаех, че Тръслоу е покварен. Че е един от Мъдреците. Че няма да се спре пред нищо, докато не установи пълен контрол над цялото злато. И разбрах, че трябва, да изчезна. Ето защо аз самият фалшифицирах една снимка — снимка, която показваше съвсем убедително, че съм мъртъв. Това беше доказателството, необходимо на Тръслоу, за да може да присвои петте милиарда долара. И след като вече бях „умрял“, аз бях в безопасност. За него това представляваше изключителна сделка. За мен също.

— Той къде е? — попита Моли.

— Някъде в Южна Америка, предполагам. Може би в Еквадор.

И за пръв път чух мислите на Хал, чисти като камбанен звън „Убих го!“.

Късчетата вече започваха да си идват на мястото и аз прекъснах разказа на Синклер:

— Какво знаеш за един немски убиец с кодово име Макс?

— Опиши ми го.

Направих го.

— Албиноса — отговори веднага Синклер. — Така го наричахме. Истинското му име е Йохан Хесе. Водещият специалист на ЩАЗИ по мокри поръчки до падането на Берлинската стена.

— А след това?

— След това изчезна. Някъде в Каталуния, на път за Бирма, където много негови другари намериха убежище. Заминал е като частно лице, предполагам.

— Нает е от Тръслоу — казах аз. — Друг въпрос: ти си очаквал Мъдреците да потърсят златото, нали?

— Естествено. И не бях разочарован.

— Как...

Той се усмихна.

— Скрих сметката на няколко места, на места, където знаех, че ще потърсят. В сейфовете в моя офис и вкъщи. В служебните ми папки. Шифрована, разбира се.

— За да изглежда достоверно — казах аз. — Но не е ли могъл някой достатъчно умен да измъкне парите и да ги прехвърли на друга сметка? Без да бъде засечен?

— Не и по начина, по който беше уредена сметката. Веднага щом аз или моите законни наследници получехме достъп до сметката, тя ставаше активна и Тръслоу можеше да прехвърли парите. Но трябваше да отиде в Цюрих лично — и така да остави собствените си отпечатъци.

— Ето защо е имал нужда да отидем в Цюрих! — казах аз. — И защо — след като активирахме сметката — хората му се опитаха да ме убият. Но ти сигурно имаш доверени хора в Цюрихска банка.

Синклер кимна уморено.

— Трябва вече да си лягам. Искam да поспя.

Но аз продължих:

— Значи си го хванал. Получил си неговите „отпечатъци“, както се изрази.

— Защо остави тази снимка за мен в Париж? — попита го Моли.

— Много просто — отвърна баща й. — Ако ме проследяха и ме убиеха тук, исках да съм сигурен, че някой — за предпочитане вие — ще дойде и ще намери документите, които съм скрил в къщата.

— Значи разполагаш с доказателството? — попитах аз.

— Разполагам с подписа на Тръслоу. Не беше проява на голяма смелост от негова страна — хората му следяха Орлов, а доколкото той знаеше, аз бях мъртъв.

— Старицата — жената на Берзин — ми каза да намеря Тоби. Каза ми, че той щял да сътрудничи.

Реакциите на Синклер вече се забавяха, клепачите му се отпуснаха.

— Възможно е — каза той. — Но Тоби Томпсън падна по едно стръмно стълбище в дома си преди два дни заедно с инвалидната си количка. Много се съмнявам, че е нещастен случай. Но така или иначе, той е мъртъв.

Двамата с Моли останахме безмълвни цеди тридесет секунди. Не знаех какво трябва да изпитвам: можеш ли да съжаляваш за човек, който е убил жена ти?

— Утре заранта имам среща с Пиер Лафонтен, за да уредя някои спешни финансови проблеми в Монреал — каза Синклер и се усмихна. — Между другото, Цюрихска банка няма никаква представа точно колко злато има в трезора. Беше депозирана равностойност на пет милиарда долара. Но известно количество златни кюлчета липсват — тридесет и осем, за да съм по-точен.

— Какво е станало с тях? — попита Моли.

— Откраднах ги. Изнесох ги и ги продадох. При текущата цена на златото получих малко над пет милиона долара. При количеството злато, което се намира в трезора, никой няма и да забележи липсата. А и смятам, че руското правителство ми го дължи — ни го дължи — като комисиона.

— Как си могъл? — прошепна възмутено Моли.

— Та това е толкова мъничко, Снупи. Пет милиона долара. Ти винаги си ми казвала, че ти се иска да отвориш клиника за бедни деца, нали? Е, с тези пари това ще може да стане. Все едно, какво са някакви си жалки пет милиона в сравнение с пет милиарда, нали?

И тримата бяхме много изморени. Скоро двамата с Моли заспахме в една от стаите за гости. В килера имаше ленени чаршафи, чисти и хрупкаво огладени с ютия, макар че леко намирисваха на мухъл.

Излегнах се до нея да дремна малко, след което се канех да съставя план за действие на следващия ден. Но вместо това проспах няколко часа и се събудих от някакъв сън, в който имаше смътно подобие на машина, която тътнеше ритмично. Събудих се и разбрах, че сънят ми е повлиян от шум отвън. Шум, който започна глухо, след което се усили. Познат звук.

Звук на перки.

Хеликоптер.

Звучеше, сякаш каца някъде съвсем наблизо. Имаше ли в имота площадка за хеликоптер? Не бях забелязал. Извърнах се да погледна през прозореца, но той гледаше към езерото, а хеликоптерът беше от другата страна на къщата.

Изхвърчах от спалнята и се лепнах на един от прозорците в коридора. Хеликоптерът тъкмо излиташе от малка площадка посред двора. Не я бях забелязал предния ден. Дали някой беше дошъл?

Беше ли пристигнал някой?

Или — прониза ме неочаквана мисъл — някой току-що беше заминал?

Хал.

Отворих вратата на спалнята му. Нямаше го. Леглото беше оправено. Или го беше оправил преди да излезе (едва ли), или изобщо не беше спал (твърде вероятно). До гардероба му имаше купчина чисти дрехи, сякаш ги беше сменил малко припряно.

Беше заминал. Очевидно беше уредил това свое тайно измъкване посред нощ съзнателно, без да ни предупреждава.

Но къде беше отишъл?

Дойде и Моли и попита:

— Къде е той, Бен? Къде може да е отишъл?

— Нямам представа.

— Но това беше той, с хеликоптера?

— Така ми се струва.

— Той каза, че ще се среща с Пиер Лафонтен.

— Посред нощ? — възкликнах аз и се затичах към телефона.

След няколко мига намерих телефона на Пиер Лафонтен. Набрах го. Той звъня дълго, после Лафонтен вдигна. Подадох слушалката на Моли.

— Трябва да говоря с баща ми — каза тя.

Пауза.

— Той ми каза, че има среща с вас в Монреал тази сутрин.

Нова пауза.

— О, боже! — въздъхна тя и затвори телефона.

— Какво? — попитах.

— Каза ми, че трябвало да дойде тук да се срещне с татко след три дни. Не са се канили да ходят в Монреал нито сега, нито утре.

— Но защо ни излъга?

— Бен!

Моли вдигна някакъв плик — беше го намерила на пода под купчината дрехи.

Вътре имаше набързо надраскана бележка.

„Снупчовци... простете и ме разберете, моля ви... не можех да ви го кажа... знаех, че ще се помъчите с всички сили да ме спрете... след като вече веднъж вече ме загубихте... по-късно ще разберете...

Обичам ви...

Татко“

Моли прерови документите на баща си и в една тънка кафява папка намерихме най-различни неща — фактури от банкови сметки, фалшиви документи за самоличност и така нататък — и няколко листа прикрепени с кламер, които обясняваха цялата история.

Очевидно Синклер беше наел пощенска кутия в Сен Агат под фалшиво име и през последните две седмици беше получавал в нея различни документи.

Един от тях беше програмата на публичното, предвидено да се предава по националните телевизионни канали изслушване на сенатската комисия по разузнаването. Слушането щеше да се проведе тази вечер, в зала 216 на Харт Офис Билдинг на Сената на Съединените американските щати във Вашингтон.

Една точка в програмата беше оградена с червено мастило. Точката от програмата тази вечер, в седем часа — само след петнадесет часа — с появата на неидентифициран „Свидетел“.

— Тайният свидетел — промърморих под нос.

— Не! — извика Моли. — Господи, не! Той е...

— Трябва да го спрем — прекъснах я аз.

Вече всичко съвпаднаше. Всичко добиваше ужасяващ смисъл. Харисън Синклер — изненадващият таен свидетел — щеше да бъде убит. Цялата ирония на ситуацията блесна в съзнанието ми: Синклер, за когото всички смятахме, че е погребан, изведнъж се оказва жив — и сега, само след няколко часа, щеше да бъде убит.

— Боже мой — прошепна Моли. — Боже мой! Какво можем да направим?

Последното, което ми се искаше, бе да плаша Моли още повече. И двамата трябваше да запазим спокойствие и да мислим хладнокръвно.

— На кого можем да се обадим? На някой от сенатската комисия?

Поклатих глава.

— Прекалено опасно е. Не знаем на кого можем да се доверим.

— Някой от Управлението...

— Това пък е съвсем глупаво!

— Някой друг тогава. Някой приятел. Някой, който може да се яви на изслушването...

— И какво да направи? Да излезе срещу обучен убиец? Не, сами трябва да се справим.

Започнах да мисля на глас.

— Няма начин да отиде до Вашингтон с хеликоптера.

— Защо?

— Много е далече. Прекалено е далече. Хеликоптерът е твърде бавен.

— Монреал. Ако проверим разписанието на всички самолети от Монреал до Вашингтон...

— Едва ли — казах аз. — Съмнявам се, че ще използва редовен полет. По-вероятно е да се качи на чартърен самолет.

— Защо? Редовният полет не е ли по-безопасен?

— Да. Но един частен полет е много по-гъвкав. Аз бих използвал чартър. Е, добре. Да приемем, че вертолетчето го откарва до Монреал.

— Погледнах часовника си. — Вероятно той вече е там.

— О, господи! Какво ще правим сега?

Погледнах отново часовника си и казах:

— Нямаме избор. Трябва да отидем във Вашингтон и да го спрем там.

— Но ние не знаем къде ще бъде!

— Разбира се, че знаем. Харт Билдинг, зала 216, където се провеждат изслушванията на комисията по външни работи.

— Но преди това? Нямаме никаква представа къде ще е преди това!

Беше права, разбира се. Единственото, на което можехме да се надяваме, беше да се появим на самото изслушване и да...

И какво?

Как, по дяволите, можехме да спрем баща й и да го защитим?

Решението, сетих се изведнъж, се намираше в собствената ми глава. Сърцето ми заби от възбуда и страх.

Няколко мига преди да загине така отвратително, Йохан Хесе, с прякор „Макс“, беше помислил, че друг убиец ще заеме неговото място.

Не можех да спра Харисън Синклер, но можех да спра убиеца.

Ако изобщо някой можеше да го направи, това бях аз.

— Обличай се — казах аз. — Измислих.

Беше четири и половина заранта.

Чартърните полети наистина са голяма работа. Телефоните също. Няма да се спирам на подробностите, но малко преди осем и половина вече бяхме в САЩ, пред малкото жълто ранчо на Доналд Сийгър край град Шрузбъри.

Сийгър беше търговец на огнестрелно оръжие, собственик на два оръжейни магазина в предградията на Бостън. Осигуряваше оръжие за щатската полиция, и когато се наложеше, за Федералното бюро за разследване, когато на ФБР се наложеше да си осигури определен модел оръжие бързо, без да се преминава през тромавите бюрократични канали.

Сийгър заемаше една особено сенчеста зона в търговията с оръжия, някъде между производителите и крайните купувачи, които по една или друга причина имат потребност от толкова голяма дискретност, че не могат да се обърнат пряко към дистрибуторите или към магазинчетата за продажба на дребно.

Но което беше по-важно, аз го познавах дотолкова, че можех да му се доверя. Преди време му бях помогнал с някои правни съвети (и то безплатно) и той бе казал:

— Ако някой ден мога да направя нещо за теб, просто ми се обади.

Тогава смятах, че никога няма да го видя отново. Но сега явно беше дошъл моментът да си събера вересиите.

— Дон е на работа — каза жена му след като ни изгледа подозрително. — Обикновено тръгва между седем и половина и осем.

„Работата“ на Сийгър беше дълго, тясно, немаркирано с никаква табела здание край една автомобилна стоянка на няколко мили от дома му. Отвън можеше да мине за складова база за търговия на едро или за цех за химическо чистене, но алармената система беше доста сложна.

Той естествено се изненада, че ме вижда, но се засили към вратата с широка усмивка. Беше малко над петдесетте, с яко

телосложение и бичи врат.

— О, нашият адвокат! — извика той сърдечно и ни поведе покрай металните лавици, отрупани със сандъци с всевъзможни оръжия. — Елисън! Какво търсиш сред тези затънтени лесове?

Казах му.

Сийгър, който обикновено е невъзмутим, се спря за момент и ме изгледа преценяващо. После сви рамене и каза:

— Имаш го.

— И още нещо — добавих. — Ако можеш да ми намериш спецификации за „Сърч Гейт III“, модел SMD200W, метален детектор.

— Бих могъл — отвърна той след кратък размисъл.

— Много ми е важно.

— Ясно де. Имам един приятел, който е консултант по охранителна техника. Мога да му се обадя. Ще ги прати по факса за няколко минути.

Платих си в брой естествено. Докато приключим със Сийгър, магазинът за медицински принадлежности във Фрамингъм, на десетина километра от стоянката, вече беше отворен.

Магазинът, предназначен главно за принадлежности за инвалиди, предлагаше голямо разнообразие от инвалидни колички. Повечето от които изключих веднага. След като обясних, че купувам количка за баща си, продавачът ми препоръча да взема една от по-леките, които по-лесно можели да се вкарват и изкарват от автомобил.

Аз обаче му обясних, че баща ми е човек със стари разбирания и би предпочел колкото се може повече стомана и по-малко алуминий. Че иска нещо здраво и солидно.

В края на краищата се спрях на един хубав тежък старомоден стол на колелета. Изключително тежък. Рамката му беше изработена от огъната тръбна стомана, покрита с хром. Но най-важното, тръбите на облегалките за ръце бяха с достатъчен диаметър за моите цели.

Натоварих го в багажника и оставих Моли до близкия магазин за конфекция да купи няколко неща: скъп син костюм с два размера по-широк от онова, което обикновено носех, риза, връзка и още някои дреболии.

Докато тя пазаруваше, аз отидох до една автотенекеджийница в близкия Уорчестър. Собственикът Д'Онофрио — едър, дебел мъж, бивш затворник — ми беше препоръчан от Сийгър. Сийгър предварително му се бе обадил и го беше уведомил, че съм стар негов приятел, да се погрижи добре за мен и че аз в отплата също ще се погрижа за него.

Д'Онофрио обаче не беше в добро настроение. Огледа раздразнено количката и с неприязън потупа сивите пластмасови облегалки, прикрепени към стоманените тръби.

— Не знам — каза той най-сетне. — Няма да ми е лесно да излея точно такава пластмаса. Мога да заместя пластмасата с тиково дърво. Ще стане адски по-лесно.

Помислих за миг и казах:

— Давай.

— Стоманата не е проблем. Изрязвам и заварявам. Но ще трябва да променя диаметъра на предната тръба.

— Заварката не трябва да се забележи дори и при внимателен оглед — казах аз. — Какво ще кажеш тръбата да се пререже с хирургическа ножовка?

— Точно това се канех да направя.

— Добре. Но трябва да е готово след един час.

— Един час? — Той зяпна. — Майтапиш се. — И махна с късите си пухкави ръце към претрупаната работилница. — Виж само. Затрупани сме с работа.

Един час, дори два, беше тежка задача, но не и неизпълнима. Той, разбира се, се пазареше. Нямах обаче време за губене. Извадих няколко банкноти, мушнах му ги под носа и казах:

— Твойто не се губи.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна той.

Последната ми среща беше най-трудна за уреждане и в известен смисъл най-рискованата. От време на време полицейските сили, ФБР и ЦРУ прибегват до услугите на специалисти по дегизиране. Обикновено те са обучени в театъра в поставяне на грим и изкуствени белези на тялото, но прикриващото дегизиране е високоспециализиран и много рядък занаят. Майсторът трябва да умее да промени външния

вид на действащия под прикритие агент в съвсем друга личност, напълно неразпознаваема дори и при най-щателна проверка. Затова техниките са ограничени и тези, които ги владеят, са рядкост.

Може би най-добрият от тях, човек, който беше извършвал инцидентно услуги на ЦРУ (както и на дълъг списък от кино- и телевизионни звезди и на няколко изтъкнати религиозни и политически лидери), се беше пенсионира и оттеглил във Флорида. Най-сетне, след няколко телефонни позвънявания до бостънски театрални и гримьорни компании, се натъкнах на името на стар ветеран, един унгарец на име Иво Балог, който беше работил за ФБР, така че беше добре запознат с реквизита на занаята. Той, както ми беше известно, бе помогнал на един офицер от ФБР да се инфилтрира в една мафиотска фамилия със седалище в Провидънс, и то неведнъж, а цели два пъти. За мен това беше повече от достатъчна препоръка. Балог работеше в стара служебна сграда в Бостън, като съсобственик на частна компания за театрален грим. Добрах се до него малко преди обяд.

Тъй като няхах време да карам до Бостън и обратно, се уговорихме той да дойде в „Холидей ин“ в Уорчестър, където бях резервирал стая. За да намери време за мен му се наложи да отложи всичките си ангажименти за деня. Уверих го, че ще бъде напълно компенсиран.

— Трябва да си поделите задачите — казах на Моли, когато стигнахме до „Холидей Ин“. — Ти уреди нещата около полета и ела да ме вземеш.

Иво Балог беше шестдесет и няколко годишен, с груби черти и червен нос на алкохолик. Веднага обаче стана ясно, че колкото и тежки да са личните му пороци, в занаята си той е истински вълшебник.

Педантичен и с проникателна интелигентност, той загуби може би цели петнадесет минути, само за да проучи лицето и телосложението ми, преди да разтвори куфарчето с гримове и останалите си принадлежности.

— Но кой точно искаш да станеш? — настоя Балог.

Отговорът ми, който според него се оказа крайно необмислен, не го задоволи.

— С какво точно се препитава личността, в която искаш да се превърнеш? — попита той. — Къде живее? Богат ли е, или не? Пушач

ли е? Женен ли е?

Обсъдихме всички тези подробности в продължение на няколко минути, съставяйки фалшивата ми биография.

На няколко пъти той възрази на предложенията ми, повтаряйки отново и отново като заклинание:

— Не. Същината на добрия план е в неговата простота.

После избели косата и веждите ми и ги боядиса сиви.

— Мога да добавя към възрастта ти десет, до петнадесет години — предупреди ме той. — Повече ще е опасно.

Нямаше никаква представа защо искам да променя външността си, но несъмнено усещаше напрежението ми. Оцених високо вниманието и предпазливостта му.

Балог покри лицето ми с химически лосион за изкуствен тен, като го нанесе много внимателно, за да избегне издайнически линии.

— Ще трябва да минат поне два часа, за да хване добре. Надявам се, че разполагаме с толкова време.

— Да — отвърнах аз.

— Добре. Дай сега да видя дрехите, които ще носиш.

Разгледа костюма и лъснатите до блясък черни обувки, след което кимна одобрително. После се сети за нещо.

— Но жилетката...

— Ето я — казах аз и я вдигнах. Беше изработена от свръхлека нишка „Спектра“, която според уверенията на Сийгър беше десет пъти по-яка от стоманата.

— Хубаво — промълви Балог възхитен. — Доста тъничка.

Докато изкуственият тен засъхваше по лицето ми, Балог нанесе върху зъбите ми емайл, за да ги потъмни, и ме снабди със съвсем реалистична на вид, грижливо подрязана брадичка и очила в рогови рамки.

— Боже господи — възкликна Моли, когато се върна и ме видя. — За секунда ме заблуди!

— Секунда не е достатъчно — казах аз и се извърнах, за да се огледам за пръв път в огледалото. И трябва да призная, аз самият се изненадах. Превръщането беше просто невероятно.

— Столът е в багажника — каза тя. — Ще трябва да го огледаш внимателно. Слушай... — Тя погледна загрижено към майстора на дегизирането и аз го помолих да излезе за малко в коридора.

— Имаше един проблем с изслушването — почна Моли. — Обикновено сенатските изслушвания са открити за публика — освен онези, за които изрично се указва, че ще бъдат закрити. Но този път — може би защото ще се предава на живо по телевизията — ще допускат само представители на пресата и „поканени гости“.

— Ти каза „имаше проблем“. Уреди ли го?

— Обадох се в канцеларията на сенатора на щата Масачузетс — каза тя. — Съобщих му, че съм секретарка на доктор Чарлз Лойд от Уесън, Масачузетс, който е във Вашингтон за два дни и иска да види на живо едно сенатско изслушване. Хората на сенатора винаги се радват, когато могат да свършат някоя услуга на изтъкнат свой избирател. В залата за изслушване те очаква сенатски пропуск.

Тя се наведе и ме целуна по челото.

— Благодаря — казах аз. — Но аз нямам лична карта с това име, а и нямаме време да...

— При проверката на охраната няма да ти искат лична карта. Помолих... казах им, че портмонето ти е било откраднато. Посъветвах ме да се обадим в щатската полиция. Тъй или иначе, никога не искат лични карти за пропуск при открити заседания... обикновено рядко се искат дори пропуски.

— Ами ако проверят и открият, че такава личност не съществува?

— Няма да проверят. А дори и да го направят, такава личност съществува. Чарли Лойд е шефът на хирургическото отделение в Масачузетската болница и винаги прекарва този месец в Южна Франция. Направих двойна проверка. В момента доктор Лойд със съпругата си е на почивка в Тулон, на Лазурния бряг. Разбира се, телефонният му секретар отговаря, че е просто извън града. Никой пациент не обича да чува, че личният му хирург се мотае някъде в Прованс.

— Ти си гений!

Тя се поклони скромно.

— Благодаря.

68.

В 18:45 комбито, пригодено за инвалиди, което бях наел на летището, закова пред входа на Харт Офис Билдинг. Няколко минути преди това шофьорът беше оставил Моли през няколко преки пред една агенция за наемане на коли. Тя се ядоса на този елемент от плана ми: след като аз рискувах живота си, за да спася живота на баща ѝ, защо тя трябвало да бъде унизявана само до ролята на водач на колата, с която ще се измъкнем? Била го направила в Баден-Баден и не искала да го прави отново.

— Не ми трябваш — ѝ казах на път към Капитолия. — Ще те познаят.

Тя изсумтя възмутено, но аз продължих:

— А дори и да беше дегизирана, е много по-рисковано и двамата да сме там. Хората ще наблюдават много внимателно — не можем да си позволим да бъдем заедно. Появата и на двама ни най-малко удвоява шансовете да бъдем разпознати. А това е работа, която изисква само един участник.

— Но ако не знаеш кой е убиецът, каква полза от дегизирането?

— Там ще има и други — хора на Тръслоу и на германците — които несъмнено ще бъдат уведомени за външния ми вид. И които имат заповед да ме намерят — и да ме елиминират.

— Добре. Но продължавам да не разбирам защо да не мога да се вмъкна с оръжие в галерията за пресата и да се справя с убиеца. А там няма метален детектор.

— Може би тази вечер ще сложат, въпреки че се съмнявам. Но във всеки случай въпросът не е само във вкарването на оръжието. Галерията за пресата е на втория етаж — твърде далече от трибуната, където ще говори свидетелят. И твърде далече от мястото, където би трябвало да се намира евентуалният убиец.

— Далече ли? — възрази Моли. — Ти си отличен стрелец. А и аз не падам по-долу, казвала съм ти.

— Не е в това работата — прекъснах я рязко. — Аз трябва да съм там, в близост до убиеца, за да мога да определя кой точно е той.

Галерията за пресата е прекалено отдалечена.

Убедих я и тя неохотно се съгласи. В медицинските работи тя беше експертът. Но в тези неща специалистът бях аз — или поне трябваше да съм.

Пред входа на Харт Билдинг се беше струпала тълпа зяпачи и хора от медиите. Имаше дълга опашка: очевидно влиятелни личности и хора с големи връзки, успели да се снабдят със специални пропуски.

Бляскава тълпа. Кое то не бе никак изненадващо: тазвечерното необикновено изслушване беше най-търсеното шоу във Вашингтон, събрало, както изглеждаше, всички лидери на властта.

В това число и директора на Централното разузнавателно управление Александър Тръслоу, току-що завърнал се от визитата си в Германия.

Защо и той беше тук?

Две от четирите големи американски телевизионни мрежи бяха инсталирали камерите си пред входа и предаваха на живо, прекъснали обичайните си програми.

Как ли щеше да реагира светът, след като видеше, че изненадващият свидетел е не някой друг, а покойният Харисън Синклер? Шокът щеше да бъде безграничен.

Но това щеше да е нищо в сравнение с убийството на Харисън Синклер на живо, пред камерите на телевизията.

Кога трябваше да стане това?

И откъде?

Как изобщо можех да го защита, след като няхах представа кога и как точно ще се появи?

Шофьорът внимателно ме свали от колата и ме избути по рампата в претъпканото фоайе. Платих му и той си тръгна.

Чувствах се уязвим и бях страшно изплашен.

За Тръслоу и неговите хора, както и за новия канцлер на Германия, залогът беше огромен. Не можеха да рискуват да бъдат разкрити, това беше ясно. Двама мъже — по-точно две нищожества — стояха между сегашното си положение и собствената си визия за световно владичество. Между сегашното си положение и скорошната подялба на дяловете на един нов свят, между себе си и едно неизчислимо богатство. Не някакви си жалки пет или десет милиарда, а стотици милиарди долари.

Какво тогава значеше животът на двама досадници, които си пъхат носа където не трябва, някакви си Бенджамин Елисън и Харисън Синклер?

Можеше ли да има съмнение, че нещо би ги спряло да се докопат на всяка цена до нас и, както се казва на агентурен жаргон, да ни „неутрализират“?

Не.

Някъде в залата отгатък двата метални детектора, отвъд двата пръстена пазачи, седеше Александър Тръслоу. Несъмнено и собствената му охрана беше пръсната навсякъде.

И тъй, къде беше убиецът?

И кой беше убиецът?

Умът ми препускаше бясно. Щяха ли да ме познаят въпреки грижливите мерки, които бях взел, за да променя външността си?

Изглеждаше малко вероятно. Но страхът понякога е нерационален, лишен е от логика.

Външно изглеждах съвсем истински инвалид — с ампутирани крака, в инвалидна количка. Бях подвил крака и седях върху тях. Инвалидната количка бе достатъчно широка, а Балог, магьосникът в дегизирането, трескаво беше прекроил панталона, за да изглежда точно както трябва. Едно одеяло, увито около скута ми, допълваше ефекта. Никой нямаше да се рови под одеялото на един стар, сакат човек в инвалидна количка.

Косата ми беше съвсем убедително посивяла, както и брадата ми, а старческите бръчки по лицето щяха да устоят и на най-внимателния оглед. По ръцете ми имаше бледожълтеникави петна. Очилата с роговите рамки внушаваха професионално достойнство, което, в съчетание с всичко останало, напълно променяше външния ми вид. Балог беше отказал да направи каквото и да било повече и сега му бях благодарен за това. Имах вид на дипломат или на бизнесмен, несправедливо пострадал от жестокостите на живота и преждевременното остаряване, и в никакъв случай не приличах на Бенджамин Елисън.

Или поне бях убеден в това.

Разбира се, за тази маскировка ме бе вдъхновил човекът, когото никога вече нямаше да видя и на когото не можех да си отмъстя. Той беше убит, но ми даде идеята.

Човек в инвалидна количка привлича чуждото внимание и същевременно го отклонява. Това е една от странностите на човешката природа. Хората се извързват да те погледнат, но също толкова бързо — всеки, който е бил в инвалидна количка, ще ви го потвърди — отместват поглед, сякаш притеснени да не ги видят, че те зяпат. В резултат човекът в инвалидна количка често придобива една особена анонимност.

Освен това се бях постарал да пристигна възможно най-късно, но не и прекалено късно. Продължителното време, прекарано в залата преди началото на изслушването, носеше голям риск да бъде разпознат и беше твърде опасно.

Бях взел още една мярка, по идея на Моли. Тъй като едно от най-силните човешки сетива е обонянието, което много често действа подсъзнателно, тя бе предложила да напръскаме количката с дезинфекционен препарат, та болничната миризма да допълни маскировката ми. Идеята наистина беше брилянтна.

Един по един хората преминаваха през металните детектори. Както се случва често, имаше фалшиви тревоги. Един мъж пред мен премина през рамката и задейства алармата. Помолих го да извади ключовете и монетите от джобовете си. От спецификациите, които ми осигури Сийгър, знаех, че металният детектор е „Сърч Гейт III“ и че в центъра си е достатъчно мощен да засече дори петдесет грама стомана. Знаех също така и че мерките за сигурност ще са изключителни.

Тъкмо затова се бях спрял на инвалидната количка. Тоби Томпсън неведнъж беше пренасял пистолет през металните детектори на летищата — просто пъхаше увитото в оловно фолио оръжие под възглавничката на количката си. Не се осмелих обаче да направя същото. Едно така скрито оръжие лесно можеше да се открие при щателен оглед. Бях направил друго.

Американският „Деринджър“, модел 4 — едно доста необичайно оръжие — беше вграден в облегалката за дясната ми ръка, неразличим от заобикалящата го стомана. Но сърцето ми биеше силно и рязко в гръдния ми кош. Пулсът бумтеше гръмко в тъпанчетата ми и заглушаваше всички околни звуци.

Усетих, че струйка пот потече от челото ми, мина през веждата ми и закапа по клепача ми.

Не, ударите на сърцето ми нямаше да бъдат чути. Но внезапното ми изпотяване беше видно за всички. И всеки агент по сигурността, обучен да различава белези на стрес или нервност, щеше да прикове вниманието си в мен — защо този достолепен господин в инвалидната количка се поти толкова обилно? Във фоайето не беше нито толкова душно, нито прекалено горещо. Напротив, през него дори преминаваше хладен полъх.

И докато струйките пот се стичаха от лицето ми, един от охраната, млад чернокож, се приближи до мен и каза:

— Явно не можете да минете през рамката, сър. Ще трябва да ви проверя с ръчното устройство.

Имаше предвид ръчния металотърсач, издаващ осцилиращ тон. Когато се приближи до метал, честотата на тона нараства.

— Съжалявам, че ви създавам такива притеснение — казах аз.

— Няма проблеми. Просто тази вечер се престарават със сигурността, и аз не знам защо.

Устройството запищя, щом го приближи до мен, и аз се напрегнах. Той го прекара над краката и над коленете и след това, когато премина над бедрата ми — и скрития пистолет — кутията запищя.

— Хм — промърмори той. — Това проклето нещо е прекалено чувствително. Металът в стола ви го побърква.

И докато седях така, плувнал в пот, с кръвта, която биеше в тъпанчетата ми, изведнъж дочух усиления от микрофоните глас на Александър Тръслоу, отекващ от разположените из коридора тонколони.

— ... искам да благодаря на почитаемата комисия — говореше той — за това, че привлича вниманието на обществеността върху този тежък проблем, засягащ Управлението, което толкова обичам.

Пазачът намали чувствителността на търсача и отново го прекара по тялото ми.

И отново, щом се приближи до дръжката, където беше скрито оръжието, уредът нададе писклив метален вой.

Отново се напрегнах. Потта се стичаше по челото ми, покрай ушите ми, по носа ми.

— Проклето нещо — изсумтя пазачът. — Извинете, сър.

Отново гласът на Тръслоу, ясен и мелодичен:

— ... определено улеснява задачата ми. Който и да е този свидетел и от каквото и естество да са показанията му, това може само да ни помогне.

— Ако не възразявате — казах, — бих искал все пак да вляза преди Тръслоу да приключи.

Той изключи механизма и каза притеснено:

— Мразя ги тия неща. Заобиколете оттук.

Кимнах, вдигнах глава с достойнство и моторчето на инвалидната ми количка забръмча към следващия охранителен пост. Там вече беше същинското гърло на бутилката. Стълпотворението беше значително. Някои от хората, очакващи реда си, протягаха вратове, опитвайки се да надзърнат какво става в залата. Какъв беше проблемът? Защо ни бавеха?

Отново гласът на Тръслоу, ясен и изпълнен с увереност:

— ... за всяко свидетелство, което би повдигнало щорите и би пуснало дневната светлина.

Изругах наум, цялото ми тяло крещеше „По-бързо, по дяволите! Действай!“. Убиецът вече беше на мястото си и само след няколко секунди бащата на Моли щеше да се появи в залата.

А мен ме бавеха някакви си ченгета!

Действай, по дяволите!

Действай!

Направиха ми път и стигнах до металния детектор. Този път беше жена, бяла, на средна възраст, руса, с набита фигура и възтесен униформен костюм.

Тя провери внимателно пропуска ми, огледа ме и извика някого.

Ето ме, само на няколко крачки, на някакви крачки от входа на зала 216, а тази шибана жена ми губи шибаното време!

Откъм залата дочух силно подрънкване на звънец и оживеното мърморене на тълпата. После ослепително проблеснаха фотоапарати.

Кой беше?

Дали се беше появил Хал?

— Моля ви — казах, след като жената се върна с още една жена на средна възраст, чернокожа и малко по-стройна, явно началничка. — Бих искал да вляза в залата колкото се може по-скоро.

— Съжалявам, господине, но се налага да изчакате до следващата пауза — каза чернокожата.

— Защо?

Не! Не можеше да бъде!

Откъм залата се чу сдържаният глас на председателя на комисията:

— Благодаря ви, господин директор. Всички високо оценяваме вашата поява тук и вашата подкрепа на един акт, който може да се окаже твърде мъчителен за Централното разузнавателно управление. В този момент, без повече колебание, бих желал да поканя нашия последен свидетел по настоящото слушане. Бих помолил от тук нататък да се изключат светкавиците на фотокамерите и всички присъстващи в залата, моля, да останат по местата си, докато...

— Но аз трябва да вляза! — възразих аз.

— Съжалявам, господине — повтори шефката. — Имаме заповеди да не допускаме никого, докато не се обяви пауза или почивка. Съжалявам.

Седях, почти парализиран от страх и паника, и ги гледах умоляващо.

Само след няколко секунди бащата на Моли щеше да бъде убит.

Не можех просто да седя тук. Бях стигнал прекалено далече — бяхме стигнали прекалено далече — за да го позволя.

Трябваше да направя нещо.

69.

Втренчих се в тях с блеснали от възмущение очи и извиках:

— Вижте, спешно е!

— В какъв смисъл, господине?

— В най-човешки, по дяволите! Не мога да остана тук!

И посочих скута си: пикочния мехур, червата, каквото предпочетат.

Ходът ми беше отчаян. Знаех от архитектурния план, който бяхме прегледали с Моли, че във фойето няма тоалетна. Единствената, оборудвана за инвалиди, се намираше до залата.

— Добре, господине...

Усетих, че тялото ми се отпуска от облекчение.

— ... минете. Тоалетната е отляво, но моля ви, не влизайте в залата, докато...

Не я изчаках да довърши. С внезапен прилив на енергия завих наляво, към входа на залата.

Друг охранител пазеше входа. Там, където се намирах, имах чудесен ъгъл за наблюдение. Зала 216 беше просторно, съвременно обзаведено помещение с балкон, предвидено за преки телевизионни репортажи. В стените имаше ниши за камерите, а на втория етаж беше галерията за пресата, изолирана с дебела стъклена стена и обърната към залата.

Къде беше убиецът?

В прес галерията? Дали пък не беше с пропуск на представител на пресата? Лесно, разбира се, но твърде далече от предния отсек на залата за точен изстрел.

Почти със сигурност той щеше да използва джобно оръжие, може би пистолет. Всичко друго щеше да бъде засечено. Това не беше класическа ситуация със снайперист на покрива. Трябваше да използва пистолет.

Което означаваше, че трябва да се намира някъде наблизо до жертвата. На теория един пистолет може да порази на разстояние от

около тридесет метра, но колкото по-близо се намираш, толкова поточен е изстрелът.

Вече бях извън полезрението на охранителите, които ме бяха допуснали през втория пункт.

Преглътнах с мъка и се засилих до рампата право към залата.

Пред входа стърчеше поредният униформен пазач.

— Извинете...

Но аз решително продължих напред, без да му обръщам внимание. Сметките ми се оказаха точни — той нямаше да напусне поста си, за да гони някакъв човек в инвалидна количка.

Сега вече се намирах в самата зала. Огледах претъпканите редове. Невъзможно беше да видя всички, но знаех, че той трябваше да е тук, някъде тук!

Къде... кой... беше убиецът?

Седнал някъде между зрителите?

Извърнах се към предния отсек на залата, където на полукръгъл махагонов подиум седяха сенаторите. Някои от тях преглеждаха бележките си, други държах длаани върху микрофоните, монтирани пред тях, и си говореха.

Зад тях, пред стената, имаше редица технически сътрудници, добре облечени млади мъже и жени. Пред махагоновия подиум имаше дълга маса за стенографите.

А зад редицата от сенатори, точно в центъра, се виждаше врата, към която в този момент бяха насочени погледите на всички. Залата буквално бе изпълнена с напрежение. Това беше вратата, през която влизаха сенаторите. Това сигурно беше и вратата, през която трябваше да се появи Синклер.

Убиецът трябваше да се намира на не повече от тридесет метра от тази врата.

Тогава къде, по дяволите, беше?

И кой, по дяволите, беше?

Погледнах към масата за свидетеля, поставена пред банката на сенаторите. Беше празна, очакваща тайния свидетел. Зад нея се виждаше празна редица столове, поставени в кордон, вероятно като мярка за сигурност. На няколко реда зад масата на свидетеля забелязах Тръслоу, облечен в безупречен двуреден костюм. Въпреки че току-що се беше завърнал от Германия, той изобщо не изглеждаше уморен. Не

се ли долавяше в очите му блясък на триумф, на задоволство? До него седеше съпругата му Маргарет и някаква двойка, за която приех, че са дъщеря му и зет му.

Бавно се придвижих с инвалидното си кресло по страничната пътека. Хората хвърляха погледи към мен и бързо ги отместваха — нещо, с което вече започвах да свиквам.

Време беше да се започне.

Отново огледах разположението на цялата зала, съпоставяйки мислено това, което виждах, с паметта си. Броят на позициите, от които убиецът можеше да открие огън, да улучи мишената си и да се опита да се измъкне, беше крайно ограничен.

Вдишах дълбоко, мъчейки се да събера мислите си в някакво подобие на ред. Да изключа всяка позиция извън радиус тридесет метра.

Добре. Най-вероятни бяха тези, които бяха най-близо до изхода. Това означаваше, тъй като единствените изходи бяха отпред или в задната част на залата, че стрелецът най-вероятно щеше да седи или да стои отпред в центъра, отпред вдясно или отпред вляво.

После... от всички тях изключи всички, които нямат пряка огнева линия спрямо местоположението на свидетеля. Което означаваше, че можех спокойно да изключа деветдесет и пет процента от местата в залата.

От мястото, където се намирах, виждах предимно тилове. Убиецът можеше да бъде мъж или жена, което означаваше, че не мога да разчитам на стандартния образ на лице, което се издирва — младолик тип от мъжки пол, физически як. Не — интелигентността на заговорниците не биваше да се подценява. Не можех да изключа възможността да се окаже жена.

Децата трябваше да се изключат... но един възрастен убиец можеше да се дегизира и като дете: необичайно, да, но не можех да си позволя да изключа подобна странност. Всеки един попадащ в сектора, който бях ограничил, трябваше да се проучи внимателно. Систематично огледах всяка личност, намираща се в стратегическа огнева позиция, и можах да изключа само двама души: момиченце с бяла якичка — наистина беше момиченце, и една стара жена с наистина достолепен вид.

Ако изчисленията ми бяха верни, всичко се свеждаше до кръг от двадесетина души близо до предната част на аудиторията.

Действай!

Увеличих скоростта на количката и се добрах до предния отсек. След което забавих и подкарах бавно покрай редовете.

Тук-там усещах тръпката на разпознаването, но пък публиката естествено беше пълна с познати физиономии. Не приятели естествено, но изтъкнати фигури. Личности. От сорта на хората, за които можете да прочетете в рубриката „Стил“ на „Вашингтон Поуст“ или да ги видите в предаването „Лари Кинг на живо“.

Къде беше той?

Съсредоточи се! По дяволите, трябваше да се съсредоточа, да концентрирам силата на възприятието си, да отделя шума на мисълта от обкръжаващия ме шум в залата. И след това да отделя сред обичайния брътвеж на човешката мисъл мислите на мъж или жена, който (която) се готви да извърши публично, изключително методично убийство. Мислите на изключително напрегнат и съсредоточен човек.

Фокусирай се!

Някакъв мъж в костюм с жилетка — мъж с пясъчноруса коса, тридесет и няколко годишен, с телосложение на състезател по американски футбол, седнал в края на четвъртия ред — наклоних глава и подкарах креслото си бавно, все едно че ми е трудно да маневрирам.

И чух: „... да го направя партньор, или не, и кога? Защото, ако не реша до...“. Юрист. Вашингтон гъмжи от юристи. Продължавай!

След него — пъпчив младеж по яке. Твърде млад? И до ума ми доехтя: „... няма да ми се обади, щото и аз няма да ѝ се обадя...“.

Жена, петдесетгодишна, елегантно облечена, миловидно лице, ярко червило.

„Бедничкият, как ли се мъчи бедната му душица?“ — Мислеше за мен, изглежда.

Подкарах малко по-бързо, все още с приведена встрани глава.

„... шибано гнездо от шпиони, дано го пръснат най-сетне с цялата тази шибана работа.“ — Висок мъж, към петдесетте, с дънкова риза, обица на ухото и опашка.

Дали не беше той? Не. Липсваше напрегнатата като лазерен лъч съсредоточеност на професионален убиец. Спрях до него и се съсредоточих.

„... да се прибера, да свърша статията и да видя кво мисли редакторът...”

Не. Писател. Или политически активист. Не беше убиец.

Вече наближавах първия ред.

Хората ме гледаха и се чудеха. „Тоя тип просто продължава да кара напред... разрешено ли им е да го правят?”

И: „... толкова близо до всички тези сенатори... как да...”

Стоп!

„... да им взема автографи...”

Напред.

Пепеляворуса коса, петдесетгодишна жена с анемичен вид, хлътнали бузи, прекалено гладка кожа, резултат от прекомерна пластична хирургия — светска вашингтонска дама, както изглежда: „... шоколадов мус с боровинков сок или може би хубавичко резенче ябълков пай с куп ванилов сладолед отгоре и не го ли заслужавам? Бях толкова добра...”

Оглеждах лицата, вслушвах се. Мислите вече нахлуваха в мен като вихър, объркващи, калейдоскопични, поток от емоции, от представи, понятия, проблясъци на най-лични чувства, най-банални желания, на гняв, на любов, на подозрения, на възбуда...

Отново и отново очите ми обгръщаха редиците зрители, след това реда добре облечени сътрудници на сенаторите, после стенографите, седнали пред махагоновия подиум.

Нищо.

Къде беше стрелецът? Все още никакъв сигнал, никакъв знак, а Хал всеки миг щеше да се появи и всичко щеше да свърши!

„... какви краченца има тази кукла! Ех да я...”

И изведнъж нещо ме жегна. Разбрах, че бях пренебрегнал най-явното възможно място за убиеца! Извърнах рязко глава към подиума, към стенографската банка, и когато забелязах странното несъответствие, стомахът ме присви.

Трима стенографи. Двама от тях — двете жени — печатаха яростно, непрекъснатите нагънати листове хартия излизаха от стенографските им машини и се навиваха в кошовете под банката.

Третият — мъжът — не работеше. Тъмнокос млад мъж. Гледаше към вратата. Странното беше, че си позволяваше да зяпа, докато колежките му се съсипваха от работа! Колко лесно всъщност беше да

се вкара един професионален убиец в стенографския екип. Защо, по дяволите, не бях се сетил досега? Яростно подкарах стола си към него, а стенографът хвърли разсеян поглед към публиката и...

... и чух нещо.

Не откъм стенографа, той беше твърде далече, за да разчета мислите му. Но откъм лявото ми рамо, малко пред мен.

„Цвъолф.“

Немски. Число. Дванадесет.

„Елф.“

Ето го пак! Единадесет. Някой броеше на немски.

Завих по-далече от сенаторите, към публиката. Мярна ми се, че някой крачи към мен. Забелязах с периферното си зрение нечий силует. И после чух глас:

— Господине, господине...

„Цен.“

Към мен се носеше човек от охраната и ми даваше знаци да се махна от пътеката. Висок, с къса подстрижка, в сив униформен костюм.

Къде, по дяволите? Къде е, по дяволите? Очите ми пробягаха по предната редица седалки, търсейки вероятния убиец, и сякаш мярнах много позната физиономия, може би някой, когото познавах, някой мой стар приятел, и продължих да търся...

И чух: „Ахт секунден бис лосшлаген“. — Осем секунди до удара.

И отново видях страшно познатото ми лице, и го разпознах: Майлс Престън. Почти до мен.

Старият ми приятел на чашка, чуждестранният кореспондент, с когото се бях сприятелил в Лайпциг, в Източна Германия, преди много години.

Майлс Престън?

Какво търсеше той тук? Ако отразяваше събитието, защо не беше в галерията за пресата? Каква работа имаше тук?

Никаква, разбира се.

Прес галерията беше прекалено далече.

Чуждестранният кореспондент, когото бях направил свой приятел... Не. Той ме беше направил свой приятел.

Той беше дошъл при мен, когато седях сам в бара. И ми се представи.

И след това беше в Париж, докато и аз бях там.

Бил е прикрепен към мен, новака от ЦРУ. Класически номер. Задачата му е била да се сприятели с мен и деликатно да изкопчва каквото може...

Чуждестранен кореспондент. Идеалното прикритие.

Служителят от охраната вече тичаше към мен, бързо и решително.

Майлс Престън, който знаеше толкова много за Германия!

Майлс Престън не беше британски поданик. Беше — трябваше да е бил — издънка на ЩАЗИ, източногермански агент, сега наемник на свободна практика. Той мислеше на немски!

„Цвъолф кюгелн ин дер пистоле.“ — Дванадесет куршума в пълнителя.

Очите ни се срещнаха.

„Зехс“.

Позна ме, сигурен бях. Под маскировката ми, под сивата ми коса, брадата и очилата ми, бяха очите, блясъкът на разпознаването в очите ми, който ме издаде.

Той ме погледна студено, почти безстрастно, и очите му се присвиха. После извърна ожесточения си поглед към центъра на залата. Вратата тъкмо се отваряше.

Той беше!

„Их верде нихт мер алз цвай браухен.“ — Ще ми стигнат само два.

На вратата зад банката на сенаторите се появи мъж.

Залата зашумя възбудено. Зрителите протягаха вратове, мъчеха се да видят какво става.

„Зихерунг гелост.“ — Предпазител снет.

Беше председателят на комисията висок, едър, побелял, с костюм. Говореше с някого зад себе си.

„Гешпант.“ — Насочен.

Разпознах силуета зад председателя на комисията.

Хал Синклер. Публиката тепърва щеше да разбере кой е той, само след секунда-две щяха да разберат. И Майлс Престън щеше да...

Сега! Трябва да действам сега!

„Хиер комт ер!“ — Ето го, идва! — „Берайт цу файерн.“ — Готов за стрелба.

И след това Харисън Синклер, висок, изпълнен с достойнство, безупречно облечен, с обръсната брада, с прилежно подстригана коса, прекрачи бавно през вратата, последван от личната си охрана.

Възбудената до краен предел тълпа ахна, после цялата зала се взриви.

Шепотите прераснаха в ропот, ропотът — във възбудени викове, все по-високи и по-гръмки.

Беше се случило немислимото. Изненадващият свидетел се бе оказал... един покойник. Един мъж, когото нацията беше погребала и бе оплакала още преди месеци.

В прес галерията настъпи паника. Неколцина от задните редове изхвърчаха навън, вероятно за да завъртят телефоните.

Хал и председателят на комисията, които си даваха сметка за огромния смут и вълнение, предизвикани от появата на Синклер, но нямаха представа какво предстои да се случи, продължиха да крачат към мястото на свидетеля.

Човекът от охраната се носеше към мен, с ръка на кобура, все по-близо и по-близо.

А Майлс се изправи, незабелязан от никого сред настъпилата суматоха, пхна ръката под ревера си...

Сега!

Натиснах бутона под дясната си ръка, капакът отскочи и пистолетът се озова в шепата ми.

Само два заряда.

Точно това беше недостатъкът на американския „Деринджър“, недостатък, с който обаче трябваше да се примиря.

Вдигнах го и...

Няма видимост! Охранителят блокираше пътеката!

И изведнъж се разнесе разкъсващ слуха писък. Женски вик, някъде над нас. Стотици глави се извърнаха нагоре. Идеше от една от квадратните дупки в стените, една от нишите за телевизионни камери, но точно от тази не стърчеше камера. Там имаше жена, която крещеше с цяло гърло:

— Татко! Залегни! Ще те убият!

Моли!

Как по дяволите се беше озовала там?

Нямах време да мисля. Високо подстриганият охранител замръзна, извърна се надясно, погледна объркано нагоре... и ето сега, само за част от секундата, мишената ми беше на мушка...

И стрелях.

Но не с куршум.

Не, шансът да не улуча с куршум беше прекалено голям.

Беше специално подготвен карабинен заряд „Магнум 410“, с унция и половина оловни сачми. Сто и дванадесет сачми.

Карабинен заряд в пистолет.

След гърмежа настъпи истинска паника. Хората наскачаха от местата си, затичаха се към изходите, криеха се под столовете.

В двете секунди преди охранителят да скочи върху мен и да ме събори в количката, видях, че съм поразил германеца. Той се държеше за лицето с лявата ръка, от десетките ранички бликаше кръв, сачмите го бяха спрели, бяха го лишили от способността да реагира. Сякаш бях запокитил в лицето му остри парчета стъкло. Майлс Престън залитна, после се изправи. В дясната си ръка държеше малък черен автоматичен пистолет.

Синклер, както забелязах, бе прикован към пода от някого, вероятно от личния си телохранител, сенаторите също бяха налягали. Цялото помещение се бе превърнало във вавилонско стълпотворение от писъци и викове.

Сборичках се с охранителя, за да измъкна деринджъра от мощната му хватка. Едва успях да се размърдам: краката ми, върху които бях седял повече от час, отказваха да ме слушат. Бяха обезкървени. Изтръпнали и обездвижени. Не можех да се изправа.

— Не мърдай!

Още един заряд! Имах още един заряд! И този заряд беше куршум, и само ако можех да освободя проклетия пистолет и да го насоча, щях да убия Майлс, щях да спася бащата на Моли, но охранителят ме беше притиснал на пода, върху мен се нахвърлиха и други, а Майлс, виждах го, Майлс, този професионален убиец, колкото и ранен и обезобразен да беше, бе насочил автоматичния си пистолет към Харисън Синклер и тъкмо натискаше спусъка, за да го накара да замлъкне завинаги...

После чух изстрелите.

Обхвана ме леден ужас и се отказах да се боря повече с охранителя.

Един изстрел, после два, един след друг в три мощни взрива, които прогърмяха в залата, последвани от секунда оглушителна тишина, и после — гръм от ужасени крясъци и викове.

Майлс беше стрелял три пъти.

Беше убил Харисън Синклер!

Почти го бях спрял. Намесата на Моли почти го беше спряла. Почти бяхме блокирали убиеца, почти му бяхме попречили да убие бащата на Моли.

Но той се бе оказал прекалено издръжлив, прекалено бърз, прекалено подготвен.

И прикован към пода вече от половин дузина охранители, аз се отпуснах изтощен.

Сълзи — на безсилие, на умора, на непреодолима тъга — потекоха от очите ми. Не можех да мисля за нищо.

Планът ни, брилянтният ни план, се беше провалил. Аз се бях провалил.

— Предавам се — казах. Гласът ми прозвуча като скършен, хриплив шепот.

Отпуснах се по гръб, плещите ми се опряха в студения под, около мен гъмжеше от ужасени викове.

Докато охранителят измъкваше белезниците и ги закопчаваше, първо лявата китка, после дясната — зяпнах с невярващ поглед напред през тясната пролука между мишницата и гърдите му, към сцената.

И не повярвах на това, което видях.

Убиецът, Майлс Престън, лежеше сгърчен пред трибуната на свидетеля. Главата му беше пръсната.

Мъртъв.

Над него, зашеметен, с невярващ поглед, стоеше Харисън Синклер.

Жив.

И последното нещо, което видях преди да ме отведат, последното, което мярнаха очите ми — о, чудо! — беше Моли. Горее, в нишата за камерата, в квадратната дупка в стената.

Моли държеше в протегнатата си ръка матовочерен пистолет и го гледаше с невярващ поглед и, сигурен съм, с нещо като усмивка.

ВАШИНГТОН ПОУСТ

ЗАШЕМЕТЯВАЩИ РАЗКРИТИЯ ЗА ЦРУ

ПРЕСТРЕЛКА В СЕНАТСКАТА ЗАЛА СЛЕД ИЗНЕНАДВАЩАТА ПОЯВА НА БИВШИЯ
ДИРЕКТОР НА ЦРУ ХАРИСЪН СИНКЛЕР, ОТДАВНА СЧИТАН ЗА МЪРТЪВ

От Ерик Мофат, щатен кореспондент на „Вашингтон
Поуст“

„Снощи Харт Офис Билдинг се превърна в арена на едно от най-удивителните събития в най-новата ни история.

По време на изслушванията пред сенатската Комисия по разузнаването във връзка с обвинения в корупция в средите на Централното разузнавателно управление, около 18:30 без предварително предупреждение се появи Харисън Синклер, бившият директор на Централното разузнаване, за когото бе съобщено, че е загинал по време на автомобилна катастрофа през май тази година. Г-н Синклер се яви, за да даде клетвени показания за така наречената от него «масирана международна конспирация», в която са намесени сегашният директор на Централното разузнаване Александър Тръслоу и правителството на новоизбрания канцлер на Германия Вилхелм Фьогел.

Веднага след като Синклер беше въведен в залата, избухна престрелка. Единият от стрелците, който бе убит, е идентифициран като лице от германски произход. За другия стрелец се съобщава, че е Бенджамин Елисън, 40-годишен, юрист и бивш оперативен сътрудник на ЦРУ. За смъртта на други хора данни няма.“

НЮ ЙОРК ТАЙМС

МЕСЕЦ СЛЕД ИНЦИДЕНТА ПО ВРЕМЕ НА СЕНАТСКОТО ИЗСЛУШВАНЕ НА
КОМИСИЯТА ПО РАЗУЗНАВАНЕ ВЪЗНИКВАТ ВЪПРОСИ

от Кенет Зайдмън, специално за „Ню Йорк Таймс“
Вашингтон: 4 януари.

„След драматичните събития в сградата на Сената преди един месец американската нация продължава да бъде зашеметена от внезапната поява на един директор на ЦРУ, отдавна смятан за мъртъв, пред телевизионните камери, както и от не по-малко потресаващия опит за убийство, последвал неговата поява.

Но въпреки появилите се заглавия по случая Синклер-Тръслоу и последвалите седмични анализи на новините, голяма част от тази история остава забулена в мистерия.

Както вече е добре известно, Харисън Синклер, директор на ЦРУ до м. май миналата година, е инсценирал собствената си смърт, за да се спаси от смъртната заплаха от страна на онези, които се е канел да изобличи. Известно е също, че няколко часа след драматичния инцидент във Вашингтон господин Синклер е дал подробни показания на закрито заседание пред Сенатската комисия по разузнаването, разкриващи дейността на Александър Тръслоу и неговите колеги.

Но какво е станало с Харисън Синклер след кръвопролитие в Харт Офис Билдинг миналия месец? Източници от средите на разузнаването предполагат, че е убит, но отказват да коментират. Пет дни след събитието дъщерята на господин Синклер, Моли, и нейният съпруг, Бенджамин Елисън, са обявени официално за мъртви, след като малък морски съд, на който са отплавали от нос Код, се е взривил. Източници от разузнаването не потвърждават предположенията, че семейната двойка, подобно на господин Синклер, е била убита. Съдбата и на тримата остава загадка.

Говорител от охраната на Капитолия наскоро заяви, че г-жа Синклер по всяка вероятност е проникнала в залата през служебен вход зад сградата, представяйки се за жена от осигуряващия храна персонал. Говорителят заяви, че г-

жа Синклер е разполагала с архитектурни планове на Харт Офис Билдинг и е била добре запозната с тях.“

РАЗКРИТ ГЕРМАНСКИ ЗАГОВОР

„За обвинения в опит за политическо убийство бивш източногермански гражданин, идентифициран като Йозеф Петерс, се съобщава, че е бил сътрудник на бившата източногерманска тайна разузнавателна служба ЩАЗИ. Според източници от разузнаването Петерс е истинската самоличност на добре известния журналист на име Майлс Престън, който твърдеше, че е поданик на Великобритания. Месторождението, вписано в паспорта на Майлс Престън, е Бристол, Англия, но градските власти в Бристол не са могли да намерят в регистрите запис за раждането на лице с име Майлс Престън. Малко неща са известни засега за Йозеф Петерс.

Що се отнася до Александър Тръслоу, наследникът на господин Синклер на поста директор на Централното разузнаване, той остава в затвора, за да изчака процеса по обвинение в държавна измяна, който ще започне във Върховния съд във Вашингтон идния месец. Основаната от него фирма «Александър Тръслоу Асошиейтс Инкорпорейтид» е обвинена в съучастие в предполагаемата измяна на господин Тръслоу и е закрыта от правителствените органи до приключване на делото.

Германското правителство на канцлера Вилхелм Фьогел е подало оставка, а ръководителите на шест германски корпорации, най-изтъкнатият сред които е Герхард Щьосел, председател на холдинга за недвижимо имущество «Нойе Велт», със седалище в Мюнхен, са обвинени и ги очаква съдебен процес.

Господин Синклер внесе срещу тях обвинение, че с помощта на директора на ЦРУ канцлерът Фьогел и неговите поддръжници от индустриалните среди на

Германия са предизвикали рухването на германския фондов пазар, за да могат да спечелят изборите, след което са замисляли корпоративен държавен преврат и установяване на хегемония над цяла Европа. Каквато и да е истината за разкритията на Синклер, новините за заговора Тръслоу-Фьогел разтърсиха правителства и пазари на акции по целия свят.

Все още не е известно дали сме научили цялата история за конспирацията на ЦРУ.“

ПАКЕТ ДОКУМЕНТИ

„Миналата седмица пишещият тези редове репортер получи официално по пощата пакет документи, подготвени и изпратени от бившия офицер от ЦРУ, Джеймс Тобаяс Томпсън III, който загина при злополука в дома си няколко дни преди събитията във Вашингтон.

Документите изглежда потвърждават твърденията на господин Синклер за незаконните действия на господин Тръслоу в заговор с германския консорциум.

Но целостта на пратката, според пощенските власти, изглежда е била нарушена. Един от документите, упоменат в уводното писмо на господин Томпсън, се е отнасял до секретна програма на ЦРУ, носеща названието «Оракул».

Този документ обаче липсва в пакета на господин Томпсън. Говорители от ЦРУ отричат съществуването на каквато и да било секретна програма с подобно название.“

ПРЕВЕДЕНО ОТ „ТРИБУНО ДЕЛ СИЕНА“, СТР. 22

ПУБЛИЧНО СЪОБЩЕНИЕ

„Градският съвет на Сиена изказва дълбока благодарност за откриването на клиниката «Кроуел» в град

Костафабри, община Сиена. Клиника «Кроуел», безплатна медицинска клиника за деца, ще работи под наставничеството на тримата новопристигнали в района на Сиена бивши американски граждани: господин Алън Кроуел; съпругата му, д-р Карол Кроуел, която има бебе от женски пол, и бащата на д-р Кроуел, Ричард Хейл.“

Бележка на автора

Въпреки че проектът „Оракул“ е измислен, тази история се основава на многобройни интригуващи, малко известни на широката публика исторически факти. Това, че огромно количество съветско злато липсва до ден-днешен, е добре известно сред разузнавателните и финансовите кръгове. А интересът на Централното разузнавателно управление, на американския Департамент по отбраната и на съветското разузнаване към изследванията в областта на човешката психика е отдавна документиран.

Издание:

Джоузеф Файндър. Белязаният

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.